

حسن اقص

تصنيف

حضرت مولوی غلام رسول عالمپوریؒ

حسن القمص

تصنيف

حضرت مولوی غلام رسول عالمپوریؒ

سبجے حق محفوظ نیں ©

پنجاب انسٹیٹیوٹ آف لیٹریچر آرٹ اینڈ کلچر	:	چھاپن والے
حضرت مولوی غلام رسول عالمپوریؒ	:	تصنیف
صاحبزادہ مسعود احمد عالمپوری	:	مرتب
ماجد حسین	:	کمپوزنگ
راشد حسین	:	ناشر
1100	:	گنتی
2021ء	:	پہلی چھپائی
800	:	مئل

اہتمام اشاعت

مہرنگرافکس اینڈ پبلشرز

Mob:0306-5267717, 0313-6167717

E-mail:rashidh30@gmail.com

انتساب

فہرست

11	مڈھلی گل	✽
12	رہائش دا تذکرہ	
14	چند حقائق تے وضاحتاں	
16	اُردو نثر پارہ	
22	اُردو تے فارسی کلام	
23	طب دے حوالے نال حضرت مولوی غلام رسول عالمپوری ہوراں دا مشاہدہ	
26	قلم دی حرمت و سیادت	
29	سوانح حیات عظیم کلاسیکی شاعر سلطان العارفين حضرت مولوی غلام رسول عالمپوری	✽
33	شجرہ نسب	
35	تصانیف	
43	حمد باری تعالیٰ	✽
48	درنعت سید المرسلین امام المقرئین خاتم النبیین رسول رب العالمین محمد مصطفیٰ صلی اللہ علیہ وسلم	✽

50	ترغیب دل بالتزام مشہد عشق و بیان بلند پروازی اُودر عالم رضا کہ فوق مراتب است	✽
53	در ذکر سبب تالیف این کتاب المسمیٰ ”بہ احسن القصص“	✽
55	در ذکر آنکہ بعضی از عطایای الہی بذوات مقدّسہ بعضی از انبیاء اختصاص یافته	✽
56	افزایش گلزار عالم بگلروی یوسف و فوت شدن مادر مہربان در ایام رضاعت او و پرورش یافتن در کنار شفقت عمہ	✽
61	درخواست نمودن یوسف از پدر عصای بہشتی و خواستن یعقوب از جناب باری تعالیٰ و عطا شدن آن	✽
62	مژدہ بلند اقبالی یافتن یوسف در حالت خواب بہ ہفتم ساگی از عمر گرامی	✽
63	خواب دیدن یوسف مرتبہ دوم بہ ہفتم ساگی از عمر شریف	✽
64	خواب دیدن یوسف مرتبہ سوم بہ نهم ساگی از عمر مبارک خود	✽
65	خواب دیدن یوسف مرتبہ چہارم بہ عمر دہ ساگی	✽
66	حیلہ انگینتن برادران یوسف و بردن آنحضرت را در چراگاہ گوسفنداں و جفا نمودن و در چاہ انداختن	✽
83	آلودہ کردن برادران یوسف قمیص آنحضرت را بخون گوسفند و وانمودن پیش پدر اکل ذنب	✽
90	فرو د آمدن کاروانیان مصر بر سر چاہ و بر آوردن ازان یوسف را و خریداری نمودن از برادرانش بدر اہم معدودہ و پیش گرفتن راہ مصر و ذکر حکایات کہ در راہ روی نمود در سا بیدن او را در مصر	✽
110	تعب نمودن مالک بر ہجوم خلایق از شوق دیدار یوسف و روئمائی وی خواستن از نظار گیای و گرد آمدن او را از رکثیر	✽

114	<p>در معرض بیع آوردن مالک یوسف را و جان دادن بسیاری از نظر گیان بیدار وی و عرض نمودن مشتری میان بضاعات خود را و از حد حساب درگذشتن نصاب قیمتش و رسیدن مسماات باز غده بهوای خریداری آنحضرت و گذشتن از نار مجاز بنور حقیقت به تلقین مبارک و وارد وقت شدن زلیخا و شناختن او را</p>	
134	<p>در بیان نسب زلیخا و دیدن او بحال نوم جمال یوسفی را بهفتم ساگی از عمر خود و از خود رفتن بحجر و مشا هده</p>	
145	<p>در یافتن مصاحبان زلیخا عادات و حالات ویرانخانه طبع وی و گمان بردن هر یکی بچیزے و واکردن دایه گره را از اذ دل وی</p>	
152	<p>در بیان گزرا نیندن زلیخا سالی را در گریه و زاری و فراق و بیداری</p>	
155	<p>دیدن زلیخا بار دوم جمال یوسفی را در خواب و از خود رفتن و درد یوانگی افتادن و پدر زنجیر در پالیش کرده در حجره انداختن</p>	
167	<p>دیدن زلیخا در خواب جمال یوسفی را با رسوم و پرسیدن هم در خواب از نام و نشان وی و بهوش باز آمدن</p>	
170	<p>انتشار خبر هوش یافتن زلیخا و فرستادن ملوک نواحی قاصدان را بنحو استیگاری او نزد طیموس و برگشتن همه قاصدان مایوس و نامه نوشتن طیموس بجانب قیطوس که عزیز مصر بود برای عقد زلیخا و قبول کردن عزیز و روان شدن زلیخا بجانب مصر و دیدن عزیز را و بیخود شدن و تسکین یافتن با او از غیب و گزرا نیندن سالهای در اندوه و زاری</p>	
187	<p>در ذکر خریدن زلیخا یوسف را و پرورش کردن در ناز و نعم و رسیدن یوسف بجوانی و طلب وصل کردن زلیخا و اعراض فرمودن آنحضرت علیه السلام</p>	

202	در ذکر تعریف دایه و رفتن او از طرف زلیخا نزد یوسف و سفارش وصل بروی کار آوردن و اعراض نمودن یوسف و برگشتن دایه بنومیدی و مطلع ساختن زلیخا را از ماجرای وی و رفتن زلیخا بذات خود نزد یوسف و اظهار عشق نمودن و زدن یوسف دست رد بر افترا ح او	
212	در تعریف بستن سرای زلیخا و ذکر فرستادن او یوسف را بگلشن آرائی آن و حیلہ انگیزتن برائے وصل به تعیین فرمودن خواصان خود در خدمت بابرکت یوسف علی نبینا وعلیہ الصلوٰۃ والسلام	
219	عمارت کنائیدن زلیخا خانه نگارین و بردن یوسف را در آن و التماس وصل کردن و ابانمودن یوسف از ان و گریختن از پیش وی و رسیدن زلیخا از عقب و در دیدن دامن پیراهن یوسف و پیش آمدن عزیز و تقلم بر آوردن زلیخا و استکشاف احوال نمودن عزیز و شهادت دادن طفل چهل روزه بر عفت آنحضرت	
234	طعنہ کردن زنان مصر زلیخا را در عشق یوسف و بر آشفتن زلیخا و خواندن طاعنان را به ضیافت خانه خود و جلوه افروز ساختن جمال یوسفی را در چشم ایشان و بیخود افتادن ایشان بجز دُمشا ہدہ و بریدن دستهای خود	
245	در زندان فرستادن زلیخا یوسف را بامید حصول وصل و بخدمت پیش آمدن آنحضرت را داروغہ زندان و ذکر احسان یوسف بر حال اہل زندان	
249	باز آمدیم بر سر قصہ زلیخا در ذکر ندامت خوردن او بر کردہ خود و آمدن بوقت شب در زندان تا مدت جس یوسف	
256	رجوع بقصہ زندان و گفتن یوسف تعبیر خواب مقرر بان ملک و ذکر توحید حق باہل زندان و خلاص یافتن زندانیان بتأثر دعای یوسف و رسیدن جبرائیل نزد وی در زندان و باز گفتن از احوال یعقوب در بجزوی	

262	ملاقاتی شدن شترسواری سپردل نام یوسف و شنیدن یوسف احوال پدر و باز گردانیدن یوسف او را به پیغام سلام نزد پدر خود	✽
266	رجوع یقصر زندان	✽
267	خواب دیدن سلطان مصر و خواستن تعبیر آن از دانایان بارگاه و در ماندن ایشان از جواب او و آوردن یوسف گره از کار سر بسته او و ربائی یافتن از زندان و رسیدن به تقرب سلطان و امین شدن در ملک مصر و نشان دادن شاه مصر یوسف را بر تخت سلطنت	✽
275	در بیان ضعف حال زینخادر مصائب فراق و رسیدن او بعد از ناتوانی به توانائی و درآمدن در نکاح یوسف و رسیدن بعشق حقیقی	✽
299	شنیدن اهل کنعان احسان یوسف بر اهل جهان و رسیدن برادران یوسف بطلب غله در مصر و شفقت نمودن یوسف بر حال ایشان و طلبیدن بنیامین را	✽
316	درآمدن برادران یوسف در شهر مصر و در آوردن یوسف بنیامین راه همسراه خود و خواندن برادران را در ضیافت خانه نگارین و اظهار خود ساختن بر بنیامین و باز داشتن او را بحیله نزد خود و برگشتن برادران بسوی کنعان	✽
340	مضمون نامه یعقوب بجانب عزیز مصر قلوب بعبارت درد انگیز و طرز مرغوب	✽
342	رفتن بنی اسرائیل با رسوم در مصر و اظهار خود ساختن یوسف بر ایشان و در گذشتن از خطای ایشان و طلبیدن قبایل پدر در مصر	✽
349	روان شدن بشیر بابی اسرائیل از مصر و رسیدن بکنعان و ملاقی شدن بمادر خود و مرثده یوسف رسانیدن به یعقوب و بینائی یافتن یعقوب از القای قمیص یوسف و عفو جرائم خواستن فرزندان از وی علیه السلام	✽

352	کوچ فرمودن یعقوب مع اہل قبائل جانبِ مصر و استقبال نمودن افواجِ مصر پی در پی در اثنای راه و ملاقی شدن یوسف و عفو کردن یوسف از برداران و گرامی کردن ایشان را و بر تخت نشاندن والد را و گزرانیدن عمر در فرحت و کامگاری	
360	در ذکر وفات یعقوب علیہ السلام	
365	در ذکر وفات یوسف علی نبینا و علیہ الصلوٰات و التحیات	
369	خاتمة الكتاب	

مدھلی گل

صدق کماویں تے کجھ پاویں اے دل سمجھ کدائیں

میدانوں جے نس کھلویوں تھاؤں نہیں تدھ تائیں

عظیم کلاسیکی شاعر مبلغ، مفسر، معلم سلطان العارفین حضرت مولوی غلام رسول عالمپوریؒ ہوراں تے کلام بارے بہت سارے اہل قلم نے مضامین لکھے لیکن سب توں بنیادی کم علامہ محمد حسین عرشی امرتسری نے کیتا۔ عرشی صاحب اوہ شخصیت نے جنہاں تے علامہ اقبالؒ نے نظم لکھی فیرا وہناں توں بعد محمد عالم کپورتھلویؒ نے بوہت محنت نال حضرت مولوی صاحب دی شخصیت تے کلام تے بھر پور تحقیقی کم کیتا، ڈاکٹر محمد صادق جنجوعہ نے 1983ء وچ حضرت مولوی صاحب دی زندگی تے کلام تے پی ایچ ڈی دا مقالہ لکھیا، اوس توں بعد ڈاکٹر حفیظ احمد نے قصہ یوسف زلیخا دے سارے شاعراں بارے اپنی پی ایچ ڈی دا تحقیقی مقالہ مکمل کیتا تے اوہدے وچ ایس گل نوں بھر پور طریقے نال تسلیم کیتا کہ حضرت مولوی غلام رسول عالمپوریؒ دی ”احسن القصص (قصہ یوسف زلیخا)“ توں اُچاتے سچا کلام کسے ہور دانئیں۔ ایہناں توں علاوہ پاکستان ہندوستان دی بہت ساری شخصیات نے حضرت مولوی غلام رسول عالمپوریؒ صاحب تے اپنی اپنی بساط دے مطابق کم کیتا، فیر اللہ تعالیٰ نے مینوں توفیق عطا فرمائی کہ میں حضرت مولوی صاحب دی شخصیت، کلام تے دیگر امور بارے اپنے حصے دا کم کراں۔ یقیناً ایہہ سارا کم اللہ تعالیٰ دے فضل و کرم توں بغیر ممکن نہیں تے اوہدے واسطے سچی لگن دا ہونا بہت ضروری اے۔ اللہ تعالیٰ دا شکر اے کہ بندہ صاحبزادہ مسعود احمد نے حضرت مولوی غلام رسول عالمپوری صاحب دی شخصیت تے کلام بارے۔ 2004ء وچ اک ویب سائٹ اردو انگریزی زبانوں وچ تیار کروائی تے اوہدے وچ آپ دیاں مطبوعہ تے غیر مطبوعہ کتاباں تے دیگر بوہت سارا ضروری مواد اپ لوڈ کروا دتا۔ ایسے طرح موبائل دے پلے سٹور تے وی آپ دیاں ساریاں کتاباں اپ لوڈ کروا دتیاں گئیاں تاکہ آن والی نسلاں نوں کتاب دے حصول تے تحقیق واسطے کوئی مشکل نہ ہووے۔ حضرت مولوی غلام رسول عالمپوریؒ جی عظیم ہستی تے اوہناں دے کلام دا حاطہ کرنا کوئی آسان کم نہیں۔ حضرت مولوی غلام رسول عالمپوریؒ نے

شاعری دی جس صنف وچ وی لکھیا اوہ شاعری دے امام نظر آوندے نے، پنجاب دی سرزمین وچ اوہناں جیہاؤڈاشاعرانج تک پیدا نہیں ہويا۔ اوہناں دے بارے علامہ محمد حسین عرشی نے سچ کہا کہ ”حضرت مولوی غلام رسول عالمپوری کے کمالات کو نمایاں کرنا کسی ایک فرد کے بس کا کام نہیں ہے اس کیلئے ایک باقاعدہ ادارہ ہونا چاہیے جس میں مختلف علوم و فنون، نجوم، موسیقی، طب، تصوف، تاریخ، تفسیر، بلاغت، عروض، تلمیحات وغیرہ کے ماہرین ان علوم سے متعلقہ احسن القصص کے اشعار کی شرح لکھیں۔ میری یہ مراد کب بر آئے گی اُس کے متعلق سر دست کچھ کہنا مشکل ہے۔“ (ازحوالہ نوادراتِ عرشی)

محترمہ ڈاکٹر صفی صدف دانشکر یہ ادا کر دیاں جنہاں نے ”احسن القصص“ نوں مرتب کرنے دا فریضہ مینوں سوچیا۔ شاید اوہناں نوں اے احساس سی کہ ایس کتاب نوں مرتب کرن لئی میں زیادہ مفید ثابت ہو سکدا آں تے یقیناً اوہناں دا ایہہ انتخاب بالکل صحیح اے کیونکہ جیہڑیاں معلومات حضرت مولوی صاحب دی شخصیت تے کلام بارے میں دے سکدا آں، اوہ ہور کوئی بندہ نہیں دے سکدا۔ چونکہ میں انہاں دے کلام، طرز بیان تے ہوشیار پور دی بولی تے دیگر پنجابی لہجیاں نوں بہت چنگی طرح سمجھداں، جد آپ دا شاگرد سید روشن علی بیٹ علاقے چوں مالوے چلا گیا تے حضرت مولوی صاحب اپنی اک چٹھی وچ دوہاں علاقیاں دی بولی دا فرق انج بیان کردے نیں:

ص ایتھے اسیں آہے اوتھے بنے آپاں جدوں بولیاں ہور دیاں ہور ہویاں

میں اوہناں دا پڑ دوہتا ہون دے نال خانہ دانی طور تے بہت ساریاں معلومات جان دا آں فیر ایس توں علاوہ 1990ء توں اوہناں دی شخصیت تے کلام بارے اپنے آپ نوں تحقیقی کم لئی وقف کیتا۔ میں آپ دے کلام دیاں خصوصیات، طرز بیان نوں چنگی طرح سمجھداں ایس لئی میں پورے یقین نال اے گل کہہ سکداں کہ زیر نظر کتاب ”احسن القصص“ اج تک چھپن والے نسخیاں وچ سب توں بہترین کتاب ثابت ہووے گی۔

رہائش داند کرہ

حضرت مولوی صاحب عالم پور وچ اپنی رہائش داند کرہ انج کردے نیں:

عالم پور وچ دوستو عاجز دی گزران

شرق ندی بیاس تھیں اک کوہ پندھ عیان

”آرب الخاشعین“ وچ اپنی رہائش دا تذکرہ انج کردے نیں:

”اما بعد بندہ ظلوم و جهول احقر غلام رسول احسن اللہ الیہ بحسن القبول متوطن عالم پور پہلے

جناب اقدس ربانی سے استعاذہ کرتا ہے کہ محض اپنے فضل سے ہم کو اَتَّأْمُرُونَ النَّاسَ

بِالْبِرِّ وَتَنْهَوْنَ النَّاسَ كَمَا مِصْدَاقُ نَبَاؤِیْ۔“

”روح الترتیل“ وچ عالم پوری ہون دا اقرار انج کردے نیں:

عالم پوری غلام رسول رب تھیں عرض گزاریں

ختم المرسل نبی دی امت دے سنگ پار اتاریں

”احسن القاصص“ وچ عالم پور وچ رہائش رکھن دا ذکر کردے ہوئے آکھدے نیں:

عالم پوری غلام رسول تیریاں عرض دعائیں

جے دل فضل و گن دن راتیں سو خوشیاں تدھ تائیں

”شجرہ طریقت“ وچ عالم پور دا ذکر انج کردے نیں:

یا رب تیرا عبد جہول

عالمپوری غلام رسول

کردا عرض کریں مقبول

رکھ سمیھال نزع دے ساہ

”لا الہ الا اللہ“

”شجرہ مسدس“ وچ اپنے عالمپوری ہون دا تذکرہ انج کردے نیں:

نال طفیل انھاندے سائیاں

پکڑ نہ سانوں بدل کمائیاں

جے اسیں اے نہیں بھر پائیاں
ہُن مڑ ساڑ نہ وچ جدائیاں
بندہ عالمپوری سوالی
جسی ربی فی کل حالی

چند حقائق تے وضاحتاں

میں اتہھے چند گلاں دی وضاحت کرنا ضروری سمجھداں کیوں جے آون والیاں نسلاں تک صحیح تے مستند معلومات پہنچ سکن نالے تحقیق کرن والیاں لئی آسانی رہوے۔

(1) خلیفہ فضل دین پٹواری دے بقول وی حضرت مولوی صاحب دی تاریخ وفات 7 مارچ 1892ء بروز سوموار 7 شعبان 1309 ہجری تے پھاگن دی 24 تاریخ سی۔ جد کہ مارچ 1920ء وچ حضرت مولوی صاحب دی قبر مبارک پکی کیتی گئی تے اُہدے او پروی تاریخ وفات 7 مارچ 1892ء ہی لکھی گئی۔

(2) بندہ صاحبزادہ مسعود احمد دے والد محترم چوہدری غلام قادر (مرحوم) نوں وی حضرت مولوی صاحب نال انتہائی عقیدت و محبت سی ایس لئی اُہناں نے حضرت مولوی صاحب دے مزار اقدس دی تعمیر لئی 1990ء وچ سردار نزل سنگھ نال بھارت وچ رابطہ کیتا، جہناں نے اپنے دوستاں نال مل کے حضرت مولوی صاحب دی قبر مبارک نوں 1991ء وچ از سر نو تعمیر کیتا۔

(3) 20 اپریل 2007ء نوں 1947ء دے بعد پہلی واری راقم الحروف بندہ صاحبزادہ مسعود احمد موضع عالمپور تحصیل دسو بہ ضلع ہوشیار پور انڈیا وچ مولوی صاحب دے مزار اقدس تے پہنچیا تے حضرت مولوی صاحب دی قبر مبارک دے سرہانے جھڑی پتھر دی تختی لگی سی اُہدے تے وی حضرت مولوی صاحب دی تاریخ پیدائش 29 جنوری 1849ء تے تاریخ وفات 7 مارچ 1892ء ای درج سی۔

(4) 1994-1995 نوں عالمپور ہائی سکول وچ حضرت مولوی غلام رسول عالمپوری یادگاری ہال تعمیر ہو چکیا اے ایہہ یادگاری ہال کدی حضرت مولوی صاحب دی مسجد ہوندی سی۔

(5) حضرت مولوی صاحب بہت اعلیٰ پائے دے طبیب وی سی آپ نے اپنے گھر دے نیڑے اک مسجد بنوائی جتھے آپ دی زیر نگرانی مکتب وچ تقریباً 40 شاگرد دُوروں نیڑیوں آکے تعلیم حاصل کر دے

سی۔ حضرت مولوی صاحب ایہناں نوں دینی علوم دے نال طب، اُردو اور فارسی دی مفت تعلیم دیندے سی جد کہ آپ دا خاندانی پیشہ زمینداری سی جد کہ مسجد دی امامت آپ دا پیشہ ہرگز نہیں سی کیونکہ عالمپور وچ اک مسجد ہوروی موجود سی جتھے پیشہ ورا امام موجود سی۔ اک دفعہ حضرت مولوی غلام رسول عالمپوری ہوراں دا علی بخش نامی نوکر ڈنگراں لئی چارہ لے کے بڑی دیر بعد گھر آیا تے حضرت مولوی صاحب نے اوہنوں مخاطب ہو کے فرمایا:

سارا دن اڈیکیا گیا کوپلا ہو

ڈھیر کمائی تده دی بھریاں پونے دو

پنجاب یونیورسٹی لاہور دے بانی پروفیسر G.W.Leitner نے اپنی کتاب

"Histroy Of Indigineous Education In The Punjab" دے حصہ دوئم

دے صفحہ 49 وچ لکھیا اے

"At Alampur, under the direction of the excellent Maulvi Ghulam Rasool, is a large maktab with 40 pupils, where Persian and Urdu are very well taught by him gratuitously".

(6) سید روشن علی جنہاں نوں حضرت مولوی صاحب نے منظوم چٹھیاں لکھیاں اوہناں وچ اک مصرعے دی وجہ توں بعض لوکاں نوں مغالطہ لگ جاندا اے کہ سید روشن علی پٹواری سی جد کہ حضرت مولوی صاحب نے ایہہ مصرعہ محاورہ لکھیا اے۔

جے توں مالوہ چاردن چھڈ آویں تیری جاوئی کھس پٹواریاں

مینوں خاندانی طور تے پیتا اے تے حضرت مولوی غلام رسول عالمپوری اپنے قلمی لکھے اک اُردو نثر پارے وچ وی اس گل دا تفصیلی ذکر کر دے نیں جد کہ سید روشن علی دے پوتے سید ضمیر حسین شاہ جہڑے 2006ء وچ راقم الحروف نوں ملن واسطے فورٹ عباس توں فیصل آباد پہنچے۔ اوس ویلے انہاں دی عمر 85 سال دے قریب سی تے ہن کجھ عرصہ پہلوں انہاں دا انتقال ہو گیا اے۔ اوہ وی میری گل

دی تصدیق کر دے نیں کہ سید روشن علی پٹواری نیں سی تے سید روشن علی دی اک ہی شادی ہوئی سی جہڑی حضرت مولوی صاحب نے اپنی معرفت اک چنگے پٹھان خاندان وچ کروا دی سی۔ ایس گل دی وضاحت کرنا ضروری سمجھاں کہ سید روشن علی حضرت مولوی صاحب داسا گردسی۔

سید روشن علی دے پوتے رشید محمد شاہ تے سید ضمیر حسین شاہ دونوں بھائیاں دے بقول سید روشن علی شادی دے بعد ریاست ناہہ دے موضع گو بند گڑھ عرف دہڑی خانہ چلے گئے تے رہائش اختیار کر لئی او تھے سید روشن علی حکمت تے امامت کر دے سی۔ رشید محمد شاہ کہندے نیں کہ مولوی امیر الدین جلال آبادی اوہناں دے والد سید عنایت شاہ دے شاد گردسی۔ مولوی امیر الدین جلال آبادی، سید عنایت شاہ توں ابتدائی تعلیم حاصل کرن توں بعد بسلسلہ تعلیم لدھیانہ چلا گیا تے دیگر علم او تھوں حاصل کیتا لیکن سید عنایت شاہ دے گھر اُودھا آنا جانار ہنداسی۔ اوہ بڑا مشہور و اعظسی لہذا حضرت مولوی غلام رسول عالمپوری ہوراں دیاں چٹھیاں جہڑیاں کہ سید عنایت شاہ دے کول موجود سی اوہناں نوں مولوی امیر الدین لے گیا تے دوران وعظ اوہ اوہناں نوں پڑھ کے عوام نوں فریفتہ کر دینداسی۔

چٹھیاں دے بارے میرے کول حضرت مولوی غلام رسول عالمپوری صاحب دے ہتھ دالکھیا ہویا نثر پارہ موجوداے میں تو اڈی معلومات دی خاطر اتھے پیش کر رہیاں:

اُردو نثر پارہ

خوش قسمتی سے ”چٹھیوں“ کا ایک ایسا ایڈیشن مل گیا ہے جس کا دیباچہ حضرت مولوی غلام رسول عالمپوری نے خود اُردو میں لکھا ہے۔ اس میں آپ ”چٹھیوں“ کے لکھنے کا سبب، روشن علی کے ساتھ اپنا تعلق اور ”چٹھیوں“ کا زمانہ تحریر کرتے ہیں۔ دیباچے کا یہ حصہ حضرت مولوی صاحب کے الفاظ میں ملاحظہ فرمائیں:

”واضح رہے کہ بندہ غلام رسول عالمپوری کے پاس مدتوں سید روشن علی صاحب بتقریب تعلیم مقیم رہا۔ چونکہ وہ از روئے حسب و نسب شریف آدمی تھا اس سے بے تکلفانہ دل کا لگاؤ تھا اور وہ بھی چونکہ راقم کی محبت میں شیفیتہ تھا۔ پھر اتفاقات روزگار سے اس کو ریاست ناہہ میں القطعہ مالوہ رہنا پڑا۔ مگر دیرینہ محبت کے سبب عالمپور میں

کچھ مدت رہ کر مل جایا کرتا تھا۔ چونکہ مجرد تھا اور ذی لیاقت و صاحب ثروت تھا اس لیے راقم نے اپنی معرفت اچھے شریف خاندان میں اس کا بیاہ کر دیا تو یہ اپنی اہلیہ کو لے کر اقامت گاہ مالوہ رہنے لگا اور بیوی سے ایسا لگاؤ ہو گیا کہ اس کی محبت کی پابندی میں عالمپور آنے سے بھی رہ گیا۔ اس کی گھر میں الفت ہو جانے سے راقم خوش تو ہوا مگر اس کے ملنے کو بھی چاہا کرتا تھا اور بعد مسافت کے سبب خود جانا تو مشکل تھا۔ دل کو خواہش تھی کہ حسب دستور سابق روشن علی یہاں آ کر رہا کرے۔ اس نے از روئے ظاہر داری یہ معاملہ رکھا کہ بنام کاتب الحروف تھوڑے دنوں کا فاصلہ دے کر یہ خط لکھ بھیجا کرتا کہ میں دردِ ہمدی میں روتا ہوں ملاقات کو بہت جی چاہتا ہے آج کل تک آنے کو تیار ہوں۔ اس لکھنے پر اعتبار کر کے اس کے انتظار میں ایک عرصہ گزرا۔ شاید کسی دن گھر میں کسی ان بن سے کھٹ پٹی ہوئی ہوگی۔ ادھر کو بحالت رنجیدگی خط روانہ کیا جس میں ایک یہ بھی فقرہ لکھا تھا کہ میں اس بیوی سے گھبرایا ہوں۔ اب میں چاہتا ہوں کہ چاروں چاروں کے ماتھے ماروں یعنی اس کو والدین کے ہاں پہنچا دوں۔ سو اس فقرے کو دیکھ کر کاتب الحروف کا بھی دل گھبرا گیا۔ یقیناً جانا کہ گھر میں اس کا سلوک بھی بدرجہ کمال ہے لیکن بہ منتضائے سادہ طبعی گھڑی بھر کی کج ادائی برداشت نہ کر سکا۔ میرے سامنے بھی اظہار بھیجا۔ شاید کہ اس وقت صلح ہوگئی۔ مجھ کو جلا یا گیا کہ گویا علی الدوام ایک دوسرے سے ملاقات رہے۔ اس لیے اس نامہ کے جواب میں یہ پنجابی بولی گئی۔ چٹھی سید صاحب مدوح کو مرقوم ہوئی۔ باشارہ اینکه میرے پاس آوے تو علاوہ ملاقات اس کو فہمائش کی جاوے کہ اس قسم کے لکھنے سے احتراز کیا جاوے۔ اصل چٹھی تو اس کو بہ سبیل ڈاک موصول ہوئی اور پھر بعض شائقین نے اس کو نقل کیا۔ پھر نقل در نقل ہوتے آج تک بہت گھٹ گئی۔ جیسا لکھا تھا اب ویسا ہی بعض دوستوں کی تفریح کے واسطے اتارا جاتا ہے۔ جانا چاہیے کہ یہ نامہ بتاریخ ۸ محرم ۱۳۰۰ھ مطابق کاتک ۱۹۳۹ بکرمی بروز

دوشنبہ بوقت نیم روز جانی موچی کی دکان میں بیٹھ کر بحالتِ درِ چشم لکھا گیا۔
یومِ تحریر نامہ ہذا تک موسم سرما آ گیا تھا چنانچہ اسی دن کاتب نامہ نے بھی جاڑے
کے موسم کی پوشاک بدلی تھی اور اس دن بعض سواران فوج انگریزی حد واپسی فتح
مصر خطوط موصول ہوئے تھے اور اس وقت سے پہلے بعد پکڑ لانے محمد یعقوب خاں
صاحب امیر کابل جیوش انگریزی یورش کابل و قندھار وغیرہ پر ہو چکا تھا اور انہیں
دنوں جانب مشرق سے ابتدائے شب میں ایک دم دارستار نمایاں ہوا کرتا تھا اور
راہبِ جوب میں کہ عین مالوہ کے سر پر ہے۔ یہ سب امساکِ باراں اکثر گردوغبار
اور بادل سا چھایا رہا کرتا تھا۔ چنانچہ یہ سب اشارات ضمنی تار میں مضمون آٹھویں
اور نائویں قاقب بند میں موجود ہیں۔ گیارہویں ردیف وار میں جب یہ مصرعہ لکھا تو
جھنڈو نامہ گوجر ساکن بسوال نے قارورہ سامنے لا رکھا تو ساتھ ہی یہ مصرعہ لکھا گیا:
عج طبِ دا علم میں یاد کیتا رنگ دیکھنے پئے قاروریا ندے
اب اس چٹھی کی نقل کرتا ہوں۔

فقط

(7) راقمِ نون خاندانی طور تے ایس گل دا علم ایں کہ حضرت مولوی صاحب دے والد محترم کسے مسجد
دے امام نہیں سی تے نہ ای اوہ گاواں، مجھاں یا بکریاں چران دے سی، کجھ لکھاری حضرات نے بغیر تحقیق
دے اوہناں نون امام مسجد لکھیا اے جہڑا کہ درست نہیں۔ اوہ اک نیکدل انسان سی تے اوہناں دا
خاندانی پیشہ زمینداری سی۔

(8) نصاب دیاں کتاباں تے دیگر تحقیقی کتاباں وچ مختلف احباب نے بغیر کسے تحقیق دے محض اپنے
اندازے نال حضرت مولوی صاحب دے سلسلہ طریقت دے بارے وچ مختلف آراء دتیاں نیں۔
کسے نے لکھیا اے کہ آپ سلسلہ چشتیہ وچ بیعت سی تے کسے نے لکھیا اے کہ آپ سلسلہ نقشبندیہ وچ
بیعت سی لیکن اوہناں دے کول کوئی واضح دلیل تے سند نہیں سی۔ کیوں کہ اوس ویلے ایس سلسلے وچ
میرے کول وی کوئی واضح دلیل، ثبوت تے سند موجود نہیں سی لہذا میں ایس گل دا اظہار کردا سی کہ حضرت

مولوی صاحب ظاہری طور تے کسے سلسلے وچ بیعت نہیں سی۔ ایہہ گل آپ دے وصال توں لے کے 2009ء تک معمرہ ای بنی رہی، تے فیر 2009ء وچ حضرت مولوی صاحب دے ہتھ دالکھیا ہو یا منظوم شجرہ طریقت مینوں مل گیا اے۔ ایہہ شجرہ طریقت تن زباناں اُردو، فارسی تے پنجابی وچ لکھیا ہو یا اے تے ایہہ شجرہ حضرت مولوی صاحب نے تقریباً 12 سال دی عمر وچ اپنے دوست سید نجم الدین دے ایماء تے لکھیا جہد اذکرا نہاں نیں شعراں راہیں وی کہتا اے تے اوس توں ثابت ہندا اے کہ حضرت مولوی صاحب ظاہری طور تے کتے بیعت نہیں سی۔ حضرت مولوی صاحب فرماؤندے نین:

بعض عزیز کہتا ایماء
ایہہ شجرہ منظوم بنا
امر کہتا فی الحال ادا
دم بھر دا نیں وسا
یا رب تیرا عبد جہول
عالمپوری غلام رسول
کردا عرض کریں مقبول
رکھ سمبھال نزع دے ساہ
”لا الہ الا اللہ“

ہن میرے کول شجرہ طریقت دی صورت وچ سند موجود اے۔ میں ایس شجرہ طریقت نوں شائع کر کے عوام تک جلد پہنچا دیواں گا۔ ایہہ وی اک حقیقت اے کہ آپ پیدائشی طور تے ولی اللہ سی۔ آپ ”احسن القصص“ دے شروع فرماندے نیں۔

عشق کرم دا قطرہ ازلی تیں میں دے وس ناہیں
اکناں لبھدیاں ہتھ نہ آوے اکتاں دے وچ راہیں
اکناں کھپدیاں عمر گوائی پلے پیا نہ کائی
اکناں ہوش جتوئی آئی ایہہ نعمت گھر پائی

میں ہمیشہ ایمان داری نال سچی گل کیتی اے تے سچی گل نوں صدق دل نال تسلیم کیتا اے۔ میں سمجھداں کہ کسی وی تاریخی شخصیت دے بارے قلم چکن توں پہلاں پوری ذمے داری، تحقیق تے احتیاط نال معلومات اکٹھیاں کرنیاں چاہیدیاں نیں جنہاں وچ ذاتی خواہشات دا عمل دخل نہ ہووے تاکہ آؤن والیاں نسلاں تک صحیح، مستند تے مفید معلومات پہنچ سکے لہذا تاریخ لکھن لئی اعلیٰ تے کھلے ذہن دی ضرورت ہندی اے تے ایہہ کم انتہائی ذمہ داری، خلوص تے ایمان داری نال کرنا چاہیدا اے۔

(9) بھارت وچ حضرت مولوی صاحب دی ”احسن القصص“ ”داستان امیر حمزہ“ تے ”چٹھیاں“ دا بہت سال پہلے گرکھی زبان وچ ترجمہ ہو چکیا اے جہڑا کہ بندہ صاحبزادہ مسعود احمد دے کول موجود اے تے ڈاکٹر اتم سنگھ بھائیہ دا لکھیا ہو یا مقالہ جہنوں لینگویج ڈیپارٹمنٹ پنجاب پٹیالہ نے شائع کیتا اے اوہ وی میرے کول موجود اے۔ پاکستان وچ وی ہر سال آپ دی یاد وچ عرس تے دیگر تقریبات دا انعقاد کیتا جاندا اے۔ راقم الحروف نے 30 نومبر 1990ء نوں ”حضرت مولوی غلام رسول عالپوری ٹرسٹ“ دی بنیاد رکھی۔ حضرت مولوی غلام رسول عالپوریؒ ہوراں دے حالات زندگی تے کلام بارے راقم الحروف دیاں دو کتاباں شائع ہو چکیاں نیں۔ پہلی کتاب ”ڈوگھے راز“ (مولوی غلام رسول عالپوری اک مطالعہ) دے ناں توں حضرت مولوی غلام رسول عالپوری ٹرسٹ (رجسٹرڈ) ولوں 1999ء وچ شائع ہوئی۔ ایس کتاب وچ حضرت مولوی صاحب دے بارے پاکستان تے ہندوستان دیاں اہم شخصیات دے مضامین شامل نیں۔ ایس کتاب نوں پاکستان تے ہندوستان دے علمی تے ادبی حلقیاں وچ بہت پذیرائی حاصل ہوئی۔ جد کہ بندہ صاحبزادہ مسعود احمد دی دوجی کتاب ”پاکستانی ادب کے معمار: مولوی غلام رسول عالپوریؒ شخصیت اور فن“ اکادمی ادبیات پاکستان نے 2011ء وچ شائع کیتی فی ایس کتاب نوں انڈین گورنمنٹ پنجاب دے ادارے بھاشا و بھاگ پنجاب دے ڈائریکٹر چیتن سنگھ نے پنجابی یونیورسٹی پٹیالہ دے پروفیسر ڈاکٹر رحمان اختر کولوں گرکھی زبان وچ ترجمہ کرا کے مارچ 2014ء وچ انڈیا توں شائع کیتا تے ایہدی تقریب رونمائی ہوشیار پور دے پریذیڈنسی ہوٹل وچ ہوئی جہدے وچ بندہ صاحبزادہ مسعود احمد نے خصوصی شرکت کیتی۔

مئی 2013ء وچ عظیم کلاسیکی شاعر حضرت مولوی غلام رسول عالپوریؒ دیاں ست نایاب

تحریریں نون تن کتاباں دی صورت وچ بندہ نے مرتب کر کے اپنی تنظیم حضرت مولوی غلام رسول عالمپوری ٹرسٹ (رجسٹرڈ) ولوں شائع کیتا۔ ایس توں پہلاں ایہہ ست تحریریں احسن القصص دے آخر وچ چھپدیاں رہیاں بعد ازاں مئی 1962 وچ محمد عالم کپورتھلوی مرحوم نے متذکرہ بالا تحریریں نون اکٹھا کر کے کتابی شکل وچ شائع کیتا تے ایس داناں ”ست پھل“ رکھیا لیکن میں فیصلہ کیتا کہ حضرت مولوی صاحب رحمۃ اللہ علیہ دیاں تحریریں نون ایہناں دے اصل ناں نال ہی شائع کیتا جائے لہذا حضرت مولوی صاحب دیاں منظوم چٹھیاں جھڑیاں اہناں نے مختلف احباب نون لکھیاں سی تے اوہ چٹھیاں دے ناں نال ہی معروف سی لہذا ایہناں نون ایسے ناں نال ہی شائع کردتا گیا اے۔ حضرت مولوی غلام رسول عالمپوری رحمۃ اللہ علیہ دیاں تن تحریریں ”سی حرفی سسی پنوں، سی حرفی چوپٹ نامہ تے پنہ نامہ“ نون راقم نے اکٹھا کر کے ”درد گسالے“ داناں دے کے شائع کردتا اے۔ ایسے طرح ”حلیہ شریف علیہ السلام“ بھی اپنے ناں نال عوام وچ بہت مقبول رہیا لہذا ایہہ نون وی ایسے ناں نال شائع کر دتا گیا اے۔ میں انہاں کتاباں نون از سر نو ترتیب دتا، جھڑے اشعار گھٹ سی اہناں نون پورا کیتا، کتابت دیاں غلطیاں توں پاک کیتا تے مشکل الفاظ دے معنی بھی درج کردتے۔ اگست 2015 وچ حضرت مولوی صاحب دی اردو نثر وچ اک بلند پایہ تصنیف ”آرب الخاشعین“ نون پہلی وار شائع کر کے عوام دے سامنے لیاندا گیا اے ایس توں علاوہ راقم نون اللہ تعالیٰ نے ایہہ توفیق وی دتی کہ حضرت مولوی صاحب دی کتاب احسن القصص تے چٹھیاں وچوں کجھ کلام انتخاب کر کے منتخب کلام دے ناں توں اگست 2015ء وچ ہی شائع کردتا گیا۔ ایسے طرح حضرت مولوی صاحب دیاں باقی دستیاب تمام کتاباں نون کمپوز کروالیا گیا اے تے اوہ وی ہن اشاعت دے مراحل وچ نیں۔

اس توں علاوہ حضرت مولوی صاحب دیاں چار کتاباں چٹھیاں، حلیہ شریف، درد کسالے تے آرب الخاشعین نون گرکھی زبان وچ بندہ صاحبزادہ مسعود احمد نے انڈیا وچ چیتن سنگھ سابق ڈائریکٹر بھاشا و بھاگ ہوراں راہیں ڈاکٹر ندیم احمد نال رابطہ کر کے گرکھی زبان وچ ترجمہ کر کے شائع کروادتا اے ایس سارے کم دے اخراجات راقم الحروف نے خود ادا کیتے۔

اُردو تے فارسی کلام

حضرت مولوی غلام رسول عالمپوری ہوراں بارے نکی عمر وچ ہی شعر کہن دائسراغ ملدا اے۔ راقم الحروف نوں خاندانی طور تے معلومات دے علاوہ عالم پورتے گرد و نواح دیاں کچھ شخصیات کولوں وی ایہہ معلومات ملدی تے آپ دے کچھ شعر سینہ بسینہ چلے آرہے نیں۔ جیہڑے کسے کتاب وچ موجود نیں۔ ایس توں علاوہ آپ دیاں اُردو غزلاں تے فارسی کلام وی ملدا اے تے ہن تک نقل در نقل ہونداں بوہت گھٹ گیا اے تے ایہدے وچ کتابت دیاں غلطیاں دی وی بھر مارا اے آپ نے ایہہ کلام کئی عمر وچ لکھیا ایہدے تعین کرنا اچھے باقی اے، کچھ لوکاں دے مطابق آپ نے اُردو فارسی کلام بہت چھوٹی عمر وچ لکھیا لیکن چھوٹی عمر دے باوجود آپ دیاں اُردو غزلاں تے فارسی کلام بڑا جاندار تے ہر لحاظ ناں معتبر اے۔ ردیف شماری توں پتہ لگدا کہ آپ دی پہلی ہی غزل دے 110 اشعار نیں۔ ایس توں شاعر دی قادر الکلامی تے پُرگوئی دا بخوبی اندازہ ہو سکدا اے۔ پہلے آپ دے اُردو کلام دا نمونہ دیکھو:

قلم رک نہ جائے رقم سے اگر
تو جوشِ دلی کا ٹھکانہ نہیں
دیا جو کہ قسام نے جام پُر
کسی غیر کو پھر چکھانا نہیں

ہُن فارسی کلام دا نمونہ دیکھو:

مہ من ہست فخرِ آسمانی
ولے غافل ز آشوبِ جہانی
بیا کز جان و دل کردم فدائیت
کہ حال من دانی نہ دانی

طب دے حوالے نال حضرت مولوی غلام رسول عالمپوری ہوراں دامشاہدہ

حضرت مولوی غلام رسول عالمپوری بوہت ماہر حکیم، نبض دیکھن دے علاوہ مریض دا قارورہ دیکھ کے مرض لہجہ لیندے سی۔ ایہد اذکر آپ ایس طرح کردے آ:

نخ طب دا علم میں یاد کیتا رنگ دیکھنے پئے قاروریاں دے

بول روگیاں دا وچ بوتلاں دے توساں دیوندا وید سیانیاں نوں
جتھے تک طب دے علم نوں یاد کرن دا تعلق اے سارے لکھاری چپ نیں کہ حضرت مولوی
صاحب نے ایہہ عظیم الشان علم کتھوں حاصل کیتا البتہ آپ دے ایس علم دی مہارت دی کجھ غیر مصدقہ
روایات موجود نیں یا فیر آپ دی شاعری وچ کجھ اشارے ملدے نیں۔ اک واقعہ نخ بیان کیتا جاندا
اے:

”اک عورت نے غصے وچ آ کے اپنی دھی تے سرتے ایہنے زور دا ہتھ ماریا کہ اوہ
اُھی ہوگئی اوہناں نے بہتیرا علاج کروایا لیکن لڑکی ٹھیک نہ ہوئی آخر اوہدا بھرا
قارورہ لے کے حضرت مولوی صاحب کول پہنچیا حضرت مولوی صاحب نے قارورہ
دیکھ کے کہا کہ مریض نوں دریا تے لے جاؤ۔ الٹا کر کے لتاں توں پھڑ کے دریا
وچ 2، 3 غوطے دیو، لڑکی دا بھرا پہلے تے مذاق سمجھیا تے دوائی منگدا رہیا حضرت
مولوی صاحب نے کہا کہ ایہد علاج بغیر دوائی دے جو میں دسیا اوہ ٹھیک اے،
ایس طرح کرن نال لڑکی دی نظر واپس آگئی تے اوہدا بھرا بہت خوش ہویا۔“

حضرت مولوی صاحب دے اک اک شعر تے غور کریئے تے پتہ لگدا اے کہ آپ نے طب
دے نظری حصے دا مطالعہ کر کے دریانوں کوزے وچ بند کردتا اے تے کہندے نیں:

اک دل تے دو نین روحاں تن تن دیاں خلطاں چارے

پنج حواس سنے شش رودہ ہفت طبعی کارے

حضرت مولوی دافنی کمال ایہہ ہے کہ وزن قافیہ وی خوبصورت اے شعری صنعت سیاقۃ الاعداد

وی اے تے بڑے سلکھنے ڈھنگ نال طب دے اصول پیش کردتے نیں۔

نارنج دی تاثیر

ایس سلسلے وچ دو ایساں دا ذکر وی آوند اے جیہڑا کہ عملی طب نال تعلق رکھدا اے، نارنج تے انجیر دی تاثیر نوں انج بیان کردے نیں:

نارنجوں لے رسا جوانی ٹھنڈ پوے وچ سینے
چکھ انجیر رہے وچ لبے لذت چار مہینے
کھاوندیاں دے جانھ دماں وچ ضعف قواؤں سارے
ورم طحال ہزال الکلیہ سینے دے دکھ بھارے

قرنفل (لونگ) دی تاثیر

گچھے داکھ لکھدے اچے جیوں کرسی پرویناں
تے وچ باغ قرنفل بوٹے لٹے ماہ جبیناں

ماہ جبیناں دے دل تائیں قوت فرحت آئی
وحشت تے وسواس اڈائے ذہن دماغ صفائی

گلگل

زینخا دے باغ وچ ٹہنیاں تے گلگل لکھدی اے جہڑی ودھی ہوئی تلی دا علاج دسدے نیں:

گلگل کتے لکھدی شاخیں پلھ گواون والی

پستہ، بادام تے اخروٹ دی تاثیر

پستہ، بادام، اخروٹ تے اوہناں دی تاثیر بڑے مختصر انداز نال انج بیان کردے نیں:

فسنتق لوز دوویں وچ جوزاں کشمش پھڑے کنارے
خشک دماغاں نوں ہر شاخوں جھک جھک کرن اشارے

بے ہوشی دا علاج

سرکہ کہنہ نک وچہ تے روغن بادام
 عمر اوہنا ندے پاوندا آئی چھک تمام
 ہوش پئی جاں تہاں نوں ڈٹھا ہور مکان
 عمر امیہ پاس ہے دیکھ رہے حیران

قاضی حیدر علی دا قصہ

قاضی حیدر علی نامی اک لڑکا آپ کول طب پڑھداسی، اک دن قاضی حیدر علی سبق یاد کیتے بغیر کتے
 چلا گیا تے حضرت مولوی صاحب نے اہدی کتاب تے ایہہ شعر لکھ دتے:

مالک ایس کتاب دا میاں حیدر علی
 طب پڑھن نوں آیا پھریا گلی گلی
 دینے وچ دوا دے جے بیچ گیا بیمار
 ملے روپیہ نظر دا آٹھ آنے یا چار
 جے کر کسے دوا دا الٹا اثر پیا
 تا پھر حق اسقاط دا ناہیں کتے گیا

بھولی نامی عورت دا قصہ

اک دفعہ بھولی ناں دی عورت اپنے پُت جیون دا قارورہ لے آئی تے کہن لگی کہ حضرت مولوی
 صاحب کوئی نسخہ لکھ دئیو کیوں جے میرا بیٹا ٹھیک ہو جاوے۔ حضرت مولوی صاحب نے ایہہ نسخہ لکھ کے
 دے دتا

ماں بھولی پُت لاڈلا جیون رکھیا نام
 مری بھولی صبح نوں جیون مرے آج شام
 انج ای ہو یا تے ایہہ نسخہ اوہناں دے گھروں لبھا۔

اک واری عالم پور پنڈیچ دو عورتاں تندور تے روٹیاں لارہیاں سی تے اک عورت نے روٹی تندور
 پچ لائی تے اوہ ٹٹ کے ڈگ گئی دوجی ایہنوں کہندی نی تیری لائی تے ٹٹ گئی اے میری لائی نیس ٹٹی۔
 اوس ویلے اتفاق نال حضرت مولوی صاحب دا گزرا تھوں ہو رہیا سی تے آپ نے اوہ گل سن لئی۔ آپ
 تے استغراق دی کیفیت طاری ہو گئی۔ گھر جا کے اپنے مخصوص کمرے پچ بیٹھ گئے تے اپنیاں چٹھیاں دا
 اک مصرعہ بار بار پڑھدے رہے۔

ساڈیاں روز میثاق دیاں لگیاں دالاون ہار باجھوں جانن ہارناہیں
 عشق نال زلیخا تے جنونی کیفیت طاری ہوندی اے تے اوہدے علاج دیاں کوششاں تے
 تدبیراں کیتی جا رہیاں نیں:

شیخ رئیس جیہاں دیاں عقلاں سر نیویں کر گئیاں
 وچ قانون علاج نہ پایا ، اس مرضوں ڈر گئیاں
 قرشی جیسے موجز مایہ ، کیہ کر سکدے کاری
 علم ذخیرہ پاس جھہاں اوہ روون زار و زاری
 شیخ المرئیس حکیم بوعلی سینا دالقب اے تے قرشی فن طب دے بہت وڈے شارح نیں۔ ”قانون“
 شیخ دی کتاب داناں اے تے ”موجز“ قرشی دی کتاب دا معجزہ اے۔

قلم دی حرمت و سیادت

دنیا دی تاریخ وچ جہڑے افراد تے قوموں نے ترقی دیاں منزلاں طے کیتیاں اوہناں دی وجہ
 صرف تعلیم تے حکمت و دانش اے تے ایہہ سب کجھ قلم دے ذریعے ممکن اے۔ قرآن پاک تے
 احادیث وچ کئی جگہ خصوصی طور تے علم تے قلم کا ذکر ہو یا۔ علم و دانش تے تربیت دے حوالے نال آپ
 دیاں منظوم چٹھیاں وچ قلم دے بارے سوہنے تے نویکلے شعر جہاں نوں پڑھن توں بعد انسان دے
 اندر ایہہ جذبہ پیدا ہوندا کہ اوہ جہالت تے کم علمی توں نکل کے تعلیم تے فکر و عمل دی طرف دھیان کرے
 میں سمجھدا آں کہ ایہناں شعراں نوں ساریاں درسگاہاں وچ آویزاں کرن دی ضرورت اے کیوں جے

قلم تے علم نال محبت ودھے تے صحت مند سرگرمیاں نوں فروغ ملے۔ ایس وچ حضرت مولوی غلام رسول عالمپوری نے قلم دی ازلی حقیقت دی نشاندہی کیتی اے۔ نمونے دے طور تے کجھ شعر دیکھو:

جے توں سچ پچھیں قلم ہتھ ساڈے قلم جیہی بھی ہور تلوار ناہیں
گھائل کراں گے قلم دیاں نال زخماں خالی جاوندا قلم دا وار ناہیں
وگی قلم دے زخم نہ کدی مٹ دے بڑا قلم تھیں ہور ہتھیار ناہیں
قلم دلاں نوں قلم کر سٹ دی اے قلم جیڈ کوئی بڑی پیکار ناہیں
دفتر راز جہاں دے قلم لکھدی کیہڑا شاہ اسدا خدمت گار ناہیں
وچہ ملک حکومتاں قلم کر دی کھاندی وچہ جنگاں دے ہار ناہیں
مُشکلیں جُعد گلرنگ دلدوز زیبا قلم جیڈ سرمست نگار ناہیں
خوشی عیش دا گرم بازار ناہیں جس بزم دی قلم سردار ناہیں
نخرے باز لڈکڑی ناز بھنی قلم جیہی محبوب ٹیاری ناہیں
شیریں سُخن نبات لب قلم جیہی کوئی لاڈلی شہد رُخسار ناہیں
کوکب ریز مہتاب تے شمس طلعت قلم جیڈ کوئی زرکار ناہیں
کھرا کھوٹ زر قلب دے پرکھنے نوں باجوں قلم کوئی معیار ناہیں
فیض قلم دے تھیں چار کوٹ اندر بے پرواہ صغار کبار ناہیں
وچہ کارخانے دُنیا دین والے باجھوں قلم صاحب افتخار ناہیں
سچی پریت دا پالنا بہت مشکل مُستحق اِس دا مکار ناہیں
خوبصورت اشعار دعوتِ نظارہ دے رہے نیں:

رنگا رنگ دواتاں دے رنگ ساڈے کیہڑا ساز جو آج تیار ناہیں
ہر رنگ وچ رنگتاں رنگ دے ہاں ساڈے رنگ توں کدی رنگار ناہیں

وچہ اکت معنی واحد قافئے دے سوچ دیکھ لے پیا تکرار ناہیں
 ایہہ شعر شعور تھیں دُور بھاویں اپر سحر ہے صرف اشعار ناہیں
 تیریاں منیاں اسیں کرامتاں اُوہ پتھر ڈوب کے توڑیاں تار ناہیں
 اُوہدے درد دا اَنت شمار کیہا جہدے ہتھ وچہ یار غمخوار ناہیں
 بے مزہ کلام بے درد دا اے اُوہدی دال وچہ مرج و سار ناہیں
 وے میں کیوں جَراں لاٹاں وچہ سینے اِس تھیں ودھ ہن سچ نتار ناہیں
 یار پڑھے نہ پڑھے خط نال دَرداں میری قلم نوں اَج کھلیار ناہیں

سوانح حیات عظیم کلاسیکی شاعر سلطان العارفین حضرت مولوی غلام رسول عالمپوریؒ

پوربی پنجاب دی مٹی دامن اصل وچ اوہی پھل بوٹے بنے جنہاں اپنی فنی مہرکار نال اک زمانے نوں پیار محبت بھائی چارے تے انسان دوستی دی مستی نال ہمیشہ لئی سرشار کردتا اونہاں وچوں 29 جنوری 1849ء نوں اک جہی ہستی نے مشرقی پنجاب (بھارت) دے (دوآبہ بست جلندھر) تحصیل دسوہہ ضلع ہوشیار پور دے پنڈ عالم پور وچ جنم لیا تے تاریخ دے ورقیاں اُتے کدے نہ مٹن والا اپنا نام مولوی غلام رسولؒ رقم کرایا۔ پنجابی زبان بارے گل کرن والا کوئی وی بندہ کوئی سوہجوان، دانشور، محقق یا نقاد، یوسف زلیخا دے قصے نوں کدے فراموش نہیں کر سکدا جنہوں مولوی غلام رسولؒ ہوراں اپنے فکر دی ڈونگھیا ئی توں دکھ زبان دی چاشنی نال ہر دلعزیز قصہ بنا دتا اے۔ ایس توں دکھ داستان امیر حمزہ رضی اللہ عنہ تے چٹھیاں غرض مولوی صاحبؒ دے سارے شعراں وچ درد و سوز دا اک دریا روان اے ایہناں وچ وجوگ دا مٹھا مٹھا سیک ہر درد مند دل نوں احساس دی گرمائش دے کے اکھیاں وچوں ہنجواں دیاں لڑیاں دے ہار پروں اتے مجبور کر دیندا اے۔

مولوی صاحبؒ اپنے کلام دے ذریعے محبت، بھائی چارے، پاکیزگی، سچائی، صبر، بہادری تے توحید دادرس دیندے نیں برائی تے شرک توں روکدے نیں تے نیکی دی طرف راغب کردے نیں۔ اونہاں دا کلام پڑھدیاں دل تے فوری اثر ہونا شروع ہو جاندا اے تے بندہ اپنے اندر اک روحانی کیفیت محسوس کردا اے۔

پیدائش

حضرت مولوی غلام رسول عالمپوریؒ 5 ربیع الاول 1265ھ بمطابق 29 جنوری 1849ء بروز سوموار موضع عالمپور تحصیل دسوہہ ضلع ہوشیار پور ہندوستان وچ پیدا ہوئے۔ آپؒ دی قوم گجرتے گوت کسانہ سی۔ آپؒ دے دادا دانان چوہدری سلطان علی تے دادی دانان ہاجرہ بی بی سی۔ آپؒ دے والد محترم چوہدری مراد بخش ہوراں دیاں دو شادیاں ہوئیاں پہلی شادی پنڈ لڈھیانی وچ ہوئی ایس بیوی چوں کوئی اولاد نہ ہوئی تے دوسری شادی موضع ڈھوتاں وچ خداداد ہوراں دی بیٹی رحمت بی بی نال ہوئی

تے ایہو خاتون محترمہ رحمت بی بی حضرت مولوی صاحب ہوراں دی والدہ سی۔ حضرت مولوی صاحب والدین دی اکلوتی اولاد سی۔ آپ دی پیدائش دے چھ مہینے بعد آپ دی والدہ محترمہ دا انتقال ہو گیا۔ حضرت مولوی صاحب دی عمر اے تقریباً 12 سال سی جدوں آپ دے والد محترم وی 1861ء وچ ایس فانی دنیا توں کوچ کر گئے۔

تعلیم

ظاہری طور تے باقاعدگی نال علم حاصل کرن بارے کوئی سراغ نہیں ملدا تے ایہہ تسلیم کرنا پیندا اے کہ آپ علم لدنی (وہی علم) یعنی (الہامی علم) توں مستفیض سی یعنی اللہ تعالیٰ دا آپ تے خاص فضل و کرم سی اک روایت تے مطابق ابتدائی تعلیم دے طور تے اپنے پنڈ دے مولوی حامد صاحب کولوں کجھ عربی تے فارسی دیاں کتاباں پڑھیاں فیر کجھ علم قریب دے اک پنڈ غلزیاں دے مولوی عثمان صاحب کولوں حاصل کیتا۔

ملازمت

ظاہری علماں توں فارغ ہون دے بعد آپ میرپور دے پرائمری سکول وچ بحیثیت استاد پڑھاؤن لگے۔ آپ نے میرپور دے پرائمری سکول وچ بحیثیت اُستاد 1864ء توں 1878ء تک 14 سال تعلیم دتی۔ 1878ء وچ آپ دا تبادلہ موضع مہیسر ہو گیا۔ ”مہیسر“ عالمپورتوں تقریباً 2 میل دے فاصلے تے واقع اے۔ اوتھے آپ نے 4 سال پڑھایا تے 1882ء وچ ملازمت توں استعفیٰ دے کے عالمپور آ گئے۔ آپ نے تقریباً 18 سال بحیثیت سکول اُستاد ملازمت کیتی تے جدوں آپ نے استعفیٰ دتا تے اوس ویلے آپ دی عمر تقریباً 33 سال سی۔ جہاں دناں وچ میرپور وچ پڑھون دے رہے۔ میرپور وچ اپنی سکونت دا ذکر انج کر دے نیں:

عالم پور چھڈ ملیا میر پورہ بنیال
اج وچ حوض مدائنے ملے نہ لالے وال

خلق تے عادات و خصائل

حضرت مولوی غلام رسول عالمپوری ہوراں دیاں عاداتاں بہت پیاریاں سی۔ اوہ طبیعت دے بہت چنگے تے ملنساری ساری عمر کسے نال غصے وچ نہیں بولے۔ راہ چلدے تے نظراں نیویاں ہوندیاں۔ بڑے باوقار انداز نال چلدے سی۔ خوش لباس تے خوش گفتاری۔ طبیعت وچ ہلکا جیہا مزاج

وی سی۔ آپ سفید کرتا، سفید دھوتی تے سفید پگڑی پہندے سی لیکن کدی کتے مسدی پگ تے ملتان لنگی وی پہن لیدے سی۔ آپ باقاعدگی نال مسواک کردے سی۔ آپ دی گل وچ بڑی تاثیر سی اللہ تعالیٰ نے آپ نوں فصاحت و بلاغت عطا فرمائی سی۔ لوک آپ دا بہت احترام کردے سی قوت ایمانی دا ایہہ حال سی کہ وڈے توں وڈا آدمی وی آپ دے سامنے جھوٹ بولن دی جرات نہیں کرداسی۔

حلیہ مبارک

حضرت مولوی غلام رسول عالمپوری ہوراں دا قد تقریباً پونے چھ فٹ سی۔ آپ دے چہرے دے نقوش خوبصورت سی۔ جسم مبارک پتلا سی لیکن کمزور نہیں سی بلکہ صحت مند تے متناسب جسم سی۔ آپ دی داڑھی مبارک چھوٹی سی۔ دند سفید، ہموار تے خوبصورت سی۔ رنگ گورا سرخی مائل سی۔ اکھاں درمیانیاں سی نہ زیادہ موٹیاں تے نہ چھوٹیاں سی تے سُرخ مائل سی۔ آپ دی ہتھیلی بھر پور تے سُرخ مائل سی۔ آپ دے سردے بال بھر پور سی لیکن زیادہ لمبے نہیں سی۔ آپ دی پیشانی تنگ نہیں سی بلکہ بہت مناسب سی۔ آپ دی گردن مناسب سی زیادہ پتلی نہیں سی تے نہ ہی بہت موٹی سی۔

نکاح و اولاد

حضرت مولوی غلام رسول عالمپوری ہوراں دیاں تن شادیاں ہوئیاں پہلی شادی موضع دھوتیاں تحصیل بھونگر ریاست کپورتھلہ اپنے ماموں علی بخش دی بیٹی کرم بی بی نال 20 سال دی عمر وچ 1869ء وچ ہوئی ایہہ بیوی 1873ء وچ فوت ہوگئی تے ایہدے وچوں کوئی اولاد نہیں سی۔ دوجی شادی پنڈ سکرا اضلع ہوشیار پور 1881ء وچ ہوئی ایہہ بیوی 1886ء وچ فوت ہوگئی ایہدے وچوں اک بیٹی پیدا ہوئی جہداناں ”عائشہ بی بی“ سی۔ عائشہ بی بی دی شادی چوہدری سلطان علی نال ہوئی جہڑا عالمپور دے قریب اک پنڈ بلڑاں دارہن والا سی۔ 1947ء توں پہلاں دونوں میاں بیوی فوت ہو گئے۔ ایہناں دی اک بیٹی غلام فاطمہ تے بیٹا فضل احمد سی فضل احمد جوان عمر وچ ای وفات پا گیا جد کہ غلام فاطمہ دی شادی محمد علی نال ہوئی تے ایہہ دونوں میاں بیوی 1947ء دے بعد پاکستان آگئے تے چند سال بعد ایہناں دا انتقال ہو گیا ایہناں دی اولاد ضلع فیصل آباد تے ضلع ٹوبہ ٹیک سنگھ وچ آباد اے۔ تیسری تے آخری شادی 1309 ہجری بمطابق 1891ء نوں پنڈ کھنیاں ودھایا دے رہائشی گلاب گجر دی بیٹی محترمہ زینب بی بی نال ہوئی ایہناں وچوں اک بیٹی پیدا ہوئی جہناں داناں خدیجہ بی بی سی۔ خدیجہ بی بی دی پیدائش توں تقریباً 2 مہینے پہلے حضرت مولوی صاحب دی وفات ہوگئی لیکن وفات توں پہلے حضرت

مولوی صاحب نے اپنی بیوی زینب بی بی نون کہیا کہ تیرے ہاں بیٹی پیدا ہوئے گی تے اوہاناں خدیجہ بی بی رکھنا لہذا ایداں ای ہو یا۔ خدیجہ بی بی دی عمر تقریباً پنج سال سی جدوں ایہناں دی والدہ محترمہ زینب بی بی دا انتقال ہو گیا۔ محترمہ خدیجہ بی بی دی شادی چوہدری عبدالعزیز نال ہوئی جہڑے عالمپور دے رہن والے سی تے ایہناں دا تعلق اہم زمیندار گھرانے نال سی۔ محترمہ خدیجہ بی بی پاکستان بنن توں پہلاں فوت ہو گئی تے انہاں نوں حضرت مولوی غلام رسول عالمپوریؒ ہوراں دے پہلو وچ دفن کیتا گیا جد کہ چوہدری عبدالعزیز پاکستان بنن توں کافی عرصہ بعد تک زندہ رہے تے اوہناں دی وفات 1975ء وچ ہوئی۔ محترمہ خدیجہ بی بی دی اولاد دو بیٹے تے تن بیٹیاں سی بڑا بیٹا عبداللطیف جہڑے حضرت مولوی غلام رسول عالمپوریؒ ہوراں نال بہت مشابہت رکھدے سن، تقریباً 18 سال دی عمر وچ اپنی والدہ محترمہ خدیجہ بی بی ہوراں دی حیاتی وچ پاکستان بنن توں پہلاں وفات پا گئے تے انہاں نوں حضرت مولوی غلام رسول عالمپوریؒ ہوراں دے پہلو وچ دفن کیتا گیا۔ ایہناں توں چھوٹے سعیدہ بیگم، مسعودہ بیگم، عبدالرشید تے رضیہ بیگم نیں۔ 1947ء توں بعد محترمہ رضیہ بیگم دی شادی چوہدری غلام قادر نال ہوئی۔ چوہدری غلام قادر موضع پھامبرہ تحصیل بھونگہ ریاست کپورتھلہ انڈیا دے رہن والے سی تے انہاں دا گھرانہ پھامبرہ اپنڈ دا واحد مالک سی جنہاں دی زمین تقریباً 1950ء یکڑسی۔ جہڑے پاکستان آ کے ضلع لائل پور تحصیل سمندری دے اک پنڈ چک نمبر 142 گ۔ ب گریوال وچ آباد ہوئے۔ بندہ صاحبزادہ مسعود احمد محترمہ رضیہ بیگم دا بیٹا اے جد کہ محترمہ خدیجہ بی بی دا دوہتا تے حضرت مولوی غلام رسول عالمپوریؒ صاحب دا پڑدوہتا اے۔

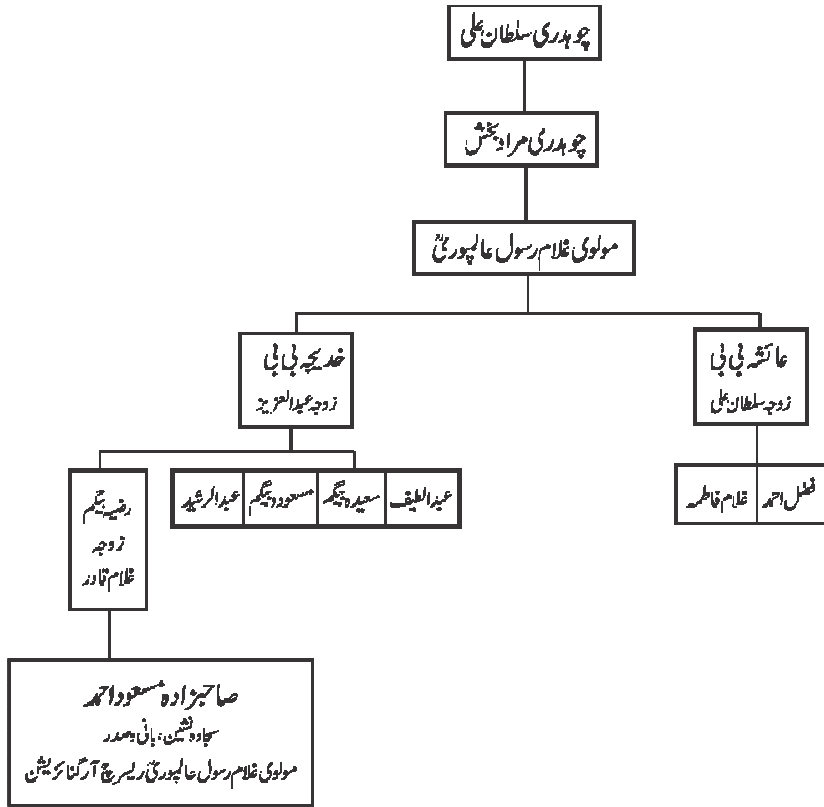
وفات

حضرت مولوی غلام رسول عالمپوریؒ 7 شعبان 1309 ہجری بمطابق 7 مارچ 1892ء بمطابق 24 پھاگن بروز سوموار نوں 43 سال دی عمر وچ ایس دیر فانی توں کوچ کر گئے۔ آپ نوں عالمپور دے ای قبرستان وچ دفن کیتا گیا تے اوتھے ای آپ دا مزار اقدس اے۔ مولوی صاحب تن دن بیمار رہے دوست احباب نوں دس دتا سی کہ ساڈا جان دا ویلا اے جہنیں سانوں ملنا اے مل لوے۔ تن دن بعد بوقت چاشت آپ دا وصال ہو گیا۔ آپ دی نماز جنازہ آپ دے اک دوست مولوی عبداللہ صاحب تلونڈی والے نے کرائی ایہناں نوں مولوی صاحب نے وصیت کیتی سی کہ کچھ رہن والا اگے جان والے دی نماز جنازہ پڑھائے گا۔ جدوں حضرت مولوی غلام رسول عالمپوریؒ ہوراں دی وفات ہوئی اوس ویلے مولوی عبداللہ صاحب عالمپور توں چند میل دے فاصلے تے اک پنڈ ”پنڈوری“ وچ موجود سی جتھے مولوی

عبداللہ صاحب نون بذریعہ کشف حضرت مولوی غلام رسول عالمپوریؒ ہوراں دی وفات دا علم ہو یا تے ا وہ کئی میل دا پیدل سفر کر کے پہنچے جدوں غسل کروان لگے تے مرحوم دیاں اکھاں وچوں آنسو نکلے مولوی عبداللہ صاحب نے اپنے ہتھاں نال ایہناں دے آنسو صاف کر کے اپنے منہ تے مل لے۔ غسل کفن دے وقت حضرت مولوی صاحبؒ چہے تھوڑے جے اشارے نال پانساپلٹ جان دے سی۔ نماز جنازہ توں بعد جدلحد وچ اُتار یا گیا تے مولوی عبداللہ صاحب فرمان لگے لو کو آج میں تہانوں اک راز دی گل دساں حضرت مولوی صاحبؒ میرے دوست سی تے اوہ ولایت دے بہت اعلیٰ مرتبے تے فائز سی۔

شجرہ نسب

راقم الحروف بندہ صاحبزادہ مسعود احمد نے جنوبی ایشیا دے عظیم شاعر سلطان العارفین حضرت مولوی غلام رسول عالمپوریؒ ہوراں دا شجرہ نسب مرتب کر دتا اے تاکہ محقق حضرات لئی تے علم و ادب دے شائقین واسطے آسانی رہوے۔ شجرہ نسب حسب ذیل اے:

یہ تمام معلومات مجھے اپنی والدہ محترمہ رضیہ بیگم، اپنی خالہ محترمہ مسعودہ بیگم، اپنے ماموں چوہدری عبدالرشید، خلفیہ فضل الدین پٹواری اور کچھ معلومات محمد عالم کپورتھلوی کی کتاب ”ڈوگھے وہناں دا شاعر“ اور مولوی صاحب کے اپنے اشعار سے حاصل ہوئیں اور پھر جب میں مولوی غلام رسول عالمپوری کے مزار اقدس پر حاضری دینے کیلئے خود عالمپور انڈیا گیا تو آپ کے مزار اقدس پر لگے کتبے پر بھی آپ کی تاریخ پیدائش 29 جنوری 1849ء اور تاریخ وفات 7 مارچ 1892ء تھی اور یہی تاریخیں میرے لکھے کے مطابق درست ہیں اور وہاں کے لوگوں سے بھی ان معلومات کی تصدیق ہوئی ہے۔

تصانیف

1947ء وچ تقسیم ملک دے دلخراش لمحات وچ جد لوکاں نوں بد قسمتی نال اپنے قدیم وطن نوں ہمیشہ لئی چھڈ کے ہجرت کرنا پئی تے میرا خاندان وی اپنی تمام جمع پونجی او تھے چھڈ کے صرف عظیم کلاسیکی شاعر حضرت مولوی غلام رسول عالمپوری ہوراں دے قلمی نسخیاں نال بھریا کتاباں دا ٹرنک لے کے اپنے پنڈتوں باہر نکل کے پنڈ نال و ہندے برساتی نالے جہنوں (بئیں) کیہا جاندا اے تے اپڑیاسی کہ سکھاں نے حملہ کر کے دیگر جانی نقصان توں علاوہ کتاباں نال بھریا ایہہ ٹرنک وی کھولیا۔ اس لئی ہن جہڑیاں کتاباں کسے ذریعے نال میرے تک پہنچیاں نیں اوہ میں عوام تک پچاون دی کوشش کر رہیا ہاں اس واسطے جہڑیاں دستیاب کتاباں نیں انہاں بارے گل کراں گے۔ حضرت مولوی غلام رسول عالمپوری دازیاہ تر کلام پنجابی وچ اے لیکن آپ نے بڑیاں اہم کتاباں اُردو، فارسی تے عربی وچ وی تصنیف کیتیاں نیں۔ حضرت مولوی صاحب دا کلام میٹرک توں ایم اے تک پاکستانی نصاب وچ شامل اے تے آپ دی شخصیت تے کلام تے ڈاکٹر محمد صادق جنجوعہ تے ڈاکٹر حفیظ احمد نے پی ایچ ڈی کیتی اے۔ حضرت مولوی غلام رسول عالمپوری دیاں بہت ساریاں فنی خوبیاں وچ اک خوبی ایہہ وی اے کہ آپ نے اپنیاں تصانیف دے ناں ایس طرح انتخاب کیتے کہ کسے وی کتاب دے ناں دے ”عدد“ کڈھ لئے تے اوس کتاب داسن تالیف نکل آوندا اے۔ فیرو آپ نے ہر کتاب وچ اوس ویلے اپنی عمر، سن تصنیف (ہجری، عیسوی، بکرمی) دے دتا اے۔ ایس لئی آپ دی کتاب بارے کوئی شک یا بھلیکھا باقی نیں رہ جاندا۔ ایس بارے حضرت مولوی صاحب دیاں کتاباں دے تذکرے وچ میں آپ دے اوہ شعر تحریر کر رہیا آں۔ میں حضرت مولوی غلام رسول عالمپوری ہوراں دیاں کتاباں بارے ترتیب وار جو تاریخ تے سن تھلے دے رہیاں کہ اوہناں نے کس تاریخ، سن، کنی عمر تے کس عرصے وچ کتاب مکمل کیتی اے ایہہ تمام معلومات بالکل صحیح نیں کیوں کہ ایہہ تمام تر معلومات مولوی صاحب نے خود اپنیاں کتاباں وچ فراہم کیتیاں نیں۔

1۔ داستان امیر حمزہ

آپ نے سب توں پہلاں ”داستان امیر حمزہ“ دی پہلی جلد پندرہ سال دی عمر وچ تقریباً اک

مہینے وچ 1281 ہجری بمطابق 1864ء وچ مکمل کیتی جد کہ دوسری تے تیسری جلد بروز جمعرات 16 محرم 1286ھ بمطابق 29 اپریل 1869ء 8 بیساکھ 1926 بکرمی 20 سال دی عمر وچ 2 مہینے وچ مکمل کیتی۔ جہدے شعراں دی تعداد 20,000 اے۔ داستان امیر حمزہ انہاں دی زندگی وچ شائع وی ہوئی۔

گزری ورھیاں پندراں عمر میری اس روز
جاں بھریا وچ کاغذاں کڈھ دے دا سوز
اندر تھوڑے دناں دے ہو یا ٹٹلٹ تیار
پھیر سبب تقدیر دا گزر گیا وچکار

”اندر تھوڑے دناں“ تو مراد مہینے تو گھٹ عرصہ اے۔ داستان امیر حمزہ دی پہلی جلد ”ٹٹلٹ“ یعنی تیسرا حصہ آپ نے پندرہ سال دی عمر وچ تحریر کیتا۔ فیر آپ کسے وجہ ناں ایس ول توجہ نہ کر سکے۔ بعد وچ جدوں دوست احباب نے مزید فرمائشاں کیتیاں تے آپ دی عمر 20 سال ہو چکی سی، اہذا ذکر آپ اپنے شعراں وچ اچ کر دے نیں:

جاں میں اس فرمائشوں مڑ ہتھ قلم لئی
ویہہ برسوں تھیں تداں نوں عمر و ہا گئی
شوق دے نوں آیا حُب پئی دل آ
دو ماہ ودھ کجھ باقیوں لئی فراغت پا
پوری ہوئی داستان یار ہوئے سُن شاد
اج غلام رسول نوں کہو مبارک باد
اک دن ایس جہان تھیں ہو جانا برباد
میری وچ جہان دے رہے نشانی یاد
لکھیاں بیتاں اِسدیاں ہوئیاں اج شمار
ہور ہندی وچ سینکڑے ہندے ویہہ ہزار
پوری ہوئی داستان جاں ایہہ دل افروز

ماہ محرم سوٹھویں پنج شنبہ دا روز
 تے اج ہجری سن ہے دو سو اک ہزار
 ہور چھپاسی سمجھ توں آیا وچ شمار
 ماہ بیساکھوں اٹھویں سمت چھبویں جان
 نو سو اک ہزار ہے ہندی سال بیان
 ماہ اپریل اُنتویں اٹھ سو اک ہزار
 سن اُنہتر عیسوی گزریا وچ شمار

دو ماہ ودھ کجھ باقیوں لئی فراغت پا
 یعنی مراد ایس توں ایہہ ہے کہ دو مہینیاں تو کجھ دن ودھ، لہذا پہلی جلد وچ آپ فرماندے نیں
 اندر تھوڑے دناں دے ہو یا ٹلٹ تیار
 یعنی دو مہینیاں توں کجھ دن ودھتے اندر تھوڑے دناں نوں شمار کریئے تے تقریباً تن مہینے بن دے نیں۔

2۔ روح الترتیل

دوجی کتاب ”روح الترتیل“ 19 سال دی عمر وچ 1285ھ بمطابق 1868ء نوں مکمل کیتی
 جہدے شعراں دی تعداد 256 اے۔ ایہدے بارے انج معلومات دیندے نیں:

ایہہ قواعد چند ضروری کارن مومن بھائییاں
 میں پنجابی بولی اندر بیتاں صاف بنائییاں
 پُر معنی وچ تھوڑیاں لفظاں یاد کرن آسانی
 اڑھائی سو چھ بیتاں اس دیاں وچ اعجاز بیانی
 تے روح الترتیل رسالے نام موافق پایا
 سنہ ہجری تالیف اس دی دا ناموں ظاہر آیا
 تے جوہر الترتیلوں پاویں سنہ تصنیفی ایویں

جہت مطابق ہر اعتباروں نام دھرے میں دوویں
 ہجری سنہ دو صدیاں اُتے اک ہزار پچاسی
 کاتب قاری عمل کنندیاں یا رب بخش خلاصی
 میں دل طلب دعا اخلاصوں متاں وسارن قاری
 پھیر قلم سر حرف خطا دے پکڑ صفا گل ساری
 عالم پوری غلام رسول رب تھیں عرض گزاریں
 ختم الرسل نبی دی اُمت دے سنگ پار اُتاریں

3۔ احسن القصص

حضرت مولوی غلام رسول عالمپوری ہوراں نے تیسری کتاب ”احسن القصص“ 24 سال دی عمر
 چ اک مہینے وچ 120 ھ مطابق 1873ء نوں مکمل کیتی۔ ”احسن القصص“ دی شعراں دی تعداد 6666
 اے۔ ”احسن القصص“ انہاں دی زندگی وچ شائع وی ہوئی۔ ایس بارے اچ فرماندے نیں:

جس دن میں آغاز قصے تے اسم اللہ دا پڑھیا
 بارہ سو تے نوے ہجری سال مبارک چڑھیا
 سارا ماہ محرم مینوں وچ تصنیف وہایا
 اج اخیر محرم سندی جاں مقصد سر آیا
 احسن القصص دھر نام قصے دا میں لکھیا تن واری
 پورا سال ہو یا تصنیف نال ربیدی یاری
 چھ ہزار چھیاہٹ چھ سو بیتاں گنتی آئیاں
 ناقص شعر کمال حقائق رب دیاں بے پروائیاں
 اے ناظر کر غور وڈیرا دیکھ سخن دیاں لہراں
 ایہہ گلشن بستان ارم تھیں شوق وگن وچ نہراں
 ایہہ گلزار بہار عنایت کھلی لطف الہوں

عشق موثر نظری آیا درد بھری اس آہوں
 پکڑ قلم بھر عشق النبا ورقاں وچ وگائی
 رخت جلے وچ سوز برہوں دے دیکھ رہن سودائی
 اصل بیانوں وچ سخن دے میں ناں گل رلائی
 سورت یوسف دی تفسیروں سچی گل سنائی

”احسن القصص“ دے آخرتے حضرت مولوی صاحب دالکھیا ہویا فارسی قطعہ وی موجوداے

قطعہ تے حواشی ملاحظہ فرماؤ:

سنگ طبع از انطباع نقش عشق آتش نشانند
 نقد ہستی سوخت مستان را وز آن چیزی نماند
 ای ز سنگ طبع سر برزد کتابی کش ز نام
 سال تصنیفش سہ چنداست وچو در طبعش نشانند
 آتشی زد سنگ طبع از انطباع نقد سوز
 نقش برسنگ آمد از ہاتف کہ بہر سال خوانند

ترجمہ: طبیعت کے پتھر نے عشق کے نقش کی چھاپ سے آگ لگا دی جس نے مستوں کی ہستی کی پونجی جلا دی اور اس میں سے کوئی چیز باقی نہ رہی یہ کہ طبیعت کے پتھر سے ایک کتاب وجود میں آگئی اس کے نام سے اس کی تصنیف کا سال تین گنا ہے۔ نکال لیجئے اور جب اس کو طبع میں رکھا تو پونجی کی چھاپ کی جلن سے طبیعت کے پتھر نے آگ لگا دی تو فرشتے کی طرف سے نقش پتھر پر آ گیا تو اس کو سال کے لئے پڑھ لیجئے۔ اس قطعہ کی تشریح کے لئے حضرت مولوی صاحب نے فارسی میں تین حواشی تحریر کئے ہیں۔ ہم ان کا مفہوم درج کرتے ہیں تاکہ حضرت مولوی صاحب کی زبانی بات واضح ہو جائے۔

ایدے ظاہر معانی ایہہ نے کہ اسپں ایہہ قصہ سال تصنیف وچ 3 وار لکھیا لیکن در حقیقت ایس بیتوں ایہہ معانی مراد میں کہ ایہدی تصنیف دا سال اعدادتوں 3 گنا اے۔ حروف ابجد دے حساب نال احسن القصص دے 430 عددیں جدا یہناں نوں 3 وار جمع کیتا گیا تے اک ہزار دو سو نوے ہو گئے

تے ایہہ تصنیف داسال ایہہ۔

ہن اے گل چمکدے دن طرح ظاہر اے کہ حضرت مولوی صاحب نے احسن القصص دے اعدادوں 3 گنا کرن نال تصنیفی سن 1290 ھ کڈھیا تے محرم دے مہینے وچ ایس کتاب نوں مکمل کیتا۔

4۔ مسئلہ توحید

چوتھی کتاب ”مسئلہ توحید“ ایہہ اردو نثر وچ اے جہڑی آپ نے 29 سال دی عمر وچ 17 ذیقعد 1295 ھ مطابق 1878ء نوں مکمل کیتی۔ ایہدے آخر وچ انج بیان فرماوندے نیں:

”بہ تمام شد بتاریخ 17 ذیقعد 1295 ھ“

5۔ سی حرفی حلیہ شریف حضور صلی اللہ علیہ وسلم

پنویں کتاب ”سی حرفی حلیہ شریف حضور صلی اللہ علیہ وسلم“ 27 ربیع الاول 1297 ھ مطابق 9 مارچ 1880ء موافق 28 پھاگن 1936 بکرمی بروز منگل بوقت عصر میراں وجانی موچی دی فرمائش تے تحریر کیتا۔ ایس وقت آپ دی عمر 31 سال سی۔

6۔ چٹھیاں

چھویں کتاب ”چٹھیاں“ حضرت مولوی صاحب نے سید روشن علی، ہیرے شاہ تے صاحبزادہ غلام یسین نوں منظوم چٹھیاں لکھیاں۔ جہڑی چٹھی آپ نے اپنے شاگرد سید روشن علی نوں لکھی ایہدے وچ حضرت مولوی صاحب خود فرماوندے نیں ایہہ نامہ بتاریخ 8 محرم 1300 ہجری برطابق 26 کا تک سن 1939 بکرمی برطابق 10 نومبر 1882ء بروز دوشنبہ (یعنی بروز سوموار) بوقت نیم روز (یعنی بوقت دوپہر) جانی موچی دی دکان وچ بیٹھ کے بحالت درچشم لکھیا گیا۔ ایس وقت آپ دی عمر 33 سال سی۔

7۔ سی حرفی سسی پنوں

ستویں کتاب ”سی حرفی سسی پنوں“ ایہہ سی حرفی آپ دی شاعری دی خوبصورت مثال اے۔

8۔ سی حرفی چوپٹ نامہ

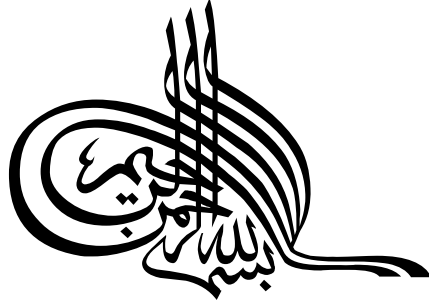
اٹھویں کتاب ”سی حرفی چوپٹ نامہ“ ایہہ سی حرفی آپ دی شاعری دی خوبصورت مثال اے۔

9۔ پندھ نامہ

نوویں کتاب ”پندھ نامہ“ ایہہ منظوم اے تے ایہہ اک عورت دے رستہ پچھن تے لکھیا گیا اے۔

10۔ مآرب الخاشعین

حضرت مولوی صاحب دی دسویں تے آخری تصنیف جہڑی اے تک ساہمنے آئی اے اوہ ”مآرب الخاشعین“ اے جہڑی اردو نثر وچ آپ دی دوسری تصنیف اے۔ مآرب الخاشعین آپ نے 1305ھ بمطابق 1887ء نوں 38 سال دی عمر وچ لکھی اے۔ ایہناں دے علاوہ آپ دیاں کتاباں ”قصہ روپن“ تے ”گجر نامہ“ وی نیں جہڑیاں باوجود تلاش دے اے تک نیں مل سکیاں۔ 1

حمد باری تعالیٰ

عشقِ بھٹاِ اخلاص نہلایا رنگیا رنگ شہودیؑ
 برگو برگ ارادت ازلی نورِ رچپایا ہو یا
 افضلِ اطہرِ اکمل انورِ جیں وچ سب وڈیا یاں
 ازل ازالی ابد آبادی حمد دوام دوامی
 کل مراتبِ حقی حلقی تنزیہی تشبیہی
 قدرِ نعمتیں حمد الاہا ہر حمد محمودوں
 حمد چراغِ دلاں تاریکاں مشعلِ شبِ مجوراں
 صدقِ صفادی آب ہوائیں پلایا وچ خوشنودی
 نحویت دے خمرِ طہوروں نشہ چڑھایا ہو یا
 عدمِ تکلف والیاں ندیاں جس تھیں وہندیاں آیاں
 وچ دربارِ وجوبِ غنادے ایہ سرسبزِ مدامی
 مظہرِ حمدِ حمیدِ حقیقی ایہ مکشوفِ بدیہی
 ہر معلوموں ہر موجودوں ہر ساجدِ محمودوں
 ہر ہر ذرّہ جس تھیں چمکیا وچ اقرارِ قصوراں

۱۔ ایں ہر سہ بیت ابتدائی مع نصف مصرعہ از بیت چہارم بطرز تنسیق الصفات صفت مقدم است و کلمہ حمد موصوف
 آن مؤخر افتادہ (از مولوی غلام رسولؒ)
 ۲۔ کلمہ عشق و اخلاص و شہود و غیر ہا دال است بر براعت الاستہلال در عبارت رنگیا رنگ شہودی اشعار است
 براینکہ ایں نسخہ مشعر است بد توحید شہودی (از مولوی غلام رسولؒ)

دَم دَم لکھ لکھ لوں لوں حمدوں تھینے نہ شکرگزاری
اُسدا شکر نہ قدر بندے داعقلاں دی تدبیروں
اُسدی حمدوں وانگ زلیخا حال پریشاں عقلاں
وچے ڈب مریندیاں عقلاں حیرت دے دریائیں
خُون جگر دل صبر عزیزاں چشماں تھیں ویہہ جاوے
گذر امکانوں وگن اشارے معذوروں وچ عذرے
کس گھلیوں کت کارے چلیوں تے کی پاس لیاویں
فیض وجود عدم تے چمکیا کھولے راز چھپائے
بول بلی اقراری ہو یوں آن غضب سرچائے
انس ظلوم جہول اٹھایا ہن کیوں عہدوں ہارے
انس حقیقت جامعہ کر کے وچ اس دار اُتارے
ناطقہ نفس قلب روح سروں خفی انخفی ایہ سارے
جان نجان آفاق تے نفس تیں وچ ہے تقدیری
پھسیاں چھوڑ اڈیندیاں دے دل جھاک ایانیاں لائی
جو توں آپ تے اپنا پایا دیکھ کتھوں ہتھ آیا
نقر غنا تیرے وچ وسدا وچے نُور صفایاں
ہر پایا اپنایا تیرا جے اک پایو ناہیں
کتول چلیوں کدھر چلناں کس سنگت وچ رلناں
میٹ اکھیں کت ہتھ وگا یو چا مونہہ ملی سیاہی
خودنوں جان شغال کمینہ بیٹھوں چھوڑ ٹکاناں
ظلم کمانویں جہل ہنڈانویں پانویں مقصد بھارے

عجز کمال خُدا دے حمدوں ہر ذرہ اقراری
پاک منزہ خالق عالم باجھ مثال نظیروں
جس دے لطف کرم تھیں قطرہ یوسف جہیاں شکلاں
حادث کیا قدیموں جانے جے لکھ اڈے ہوائیں
پر جے شعلہ جوش برہوں داسنے نظری آوے
نورور ہے جیں عشقوں سینے حال کہاں کی گذرے
کھول اکھیں تے حال کیائی دیکھ ذرا کتھ آیوں
ناسیں شے مذکور کدائیں اندر وقت ویہائے
پائے راز برہوں دے بھارے تے توں عہد پکائے
بار امانت چاء نسکے زمیں فلک بیچارے
چھٹے بحر کرم دے قطریوں دوویں عالم تارے
تے ایہ نسخہ چند اجزاؤں وچ عناصر چارے
خلق امر دیاں شانناں دے وچ تینوں ملی امیری
توں وچ خودی خودوں چھٹ وگیوں خود تھیں خبر نہ پائی
سب کجھ مالک دتا تینوں تے توں سب کجھ پایا
جہاں شیاں داخواہاں ہو یوں سب تیرے وچ آیاں
پائے توں اپنایا جاتو مڑ مڑ پویں گراہیں
اے غدار نہ ہا رقراروں انت بچھوں ہتھ ملناں
ہن کس چھوڑ کدے غم رچھوں واٹ لمی توں راہی
توں پریشان دلاور ضیغم ہو یوں آپ نتاناں
مت وسواس ظلم تے جہلوں واگ تیری گھلیارے

ظالم جاہل ہے نہ ہندوں نہ پوندوں وچکارے
ظلم کماندیاں جنداں گلیاں گل گرداں وچ زلیاں
ظلم کما سر نفس امارے لوم نہ رہسی موالے
لازم جہل فنا ئوں آیا جاں ایہ پانویں ناہیں
سید اِلٰی اللہ لَا اِلٰهَ اِلَّا اللہ تک سارا
تحت نفی دھر غیر اڈاندیاں ملی نجات جدایوں
اگا ئور زمین آسمانے جس دے کارے سارے
ایہ صبا ح صفات زُجا جیوں لاٹ بلے بن نارے
ئور و ئور ہو یا ئورانی عالم دی گلزارے
لکھیا نظر پوے تے صفحہ کاتب قلم وگائی
ہر نقطہ بن خاص ٹکانے جھڑ و گیا کتے ناہیں
جے تے خطا نظر وچ دے سے ضعف تیری بینائی
لکھ نہرست صحیفیوں ساری تیرے پاس پوچائی
دیکھیں نقش نقاشوں جانیں تے صانع مصنوعوں
توں شیشے وچ دریا وگیں جو ہر ہیں اوہ کاری
ئوں قائم جس جنڈوں غافل صورت تے نہ کائی
حکمے باجھ نہ انگل ہلے راز زبان نہ کھولے
جتول پیر دھرے رُخ تیر اپنی صفت دکھاوے
وحدانیت حق بدیہی ملے شہود کمالوں
جنہاں مذاق سلیم پچھانن خود شیرینی قندوں

ایہ ہے مدح مذمت ناہیں اس وچ ناز اشارے
دارا الجہلوں لاٹاں بلیاں تس وچ خودیاں جلیاں
بعد وصول الہام اچانک اطمینان قبولے
سب پرواز تیر وچ تیرے خودیوں جاویں ناہیں
اوپا معنی جلوہ کردے جییں ول ہر ورتارا
نال اثبات ثبوتی پھڑ دیاں ملی برات صفایوں
مبدأ فیض احدیت کولوں ئور کھلے چکارے
وچ مشکوٰۃ قلوب عشاقاں جگمگ ئور کھلارے
چنگے تھیں چنگیائی آئی عدموں نقص نتارے
سوہنے حرف کداں بن کاتب دیہن ظہور صفائی
زیر زبر ہر ضم سکونوں خطا نہ پیا کداہیں
آپ گراہ پوے ناپینا راہے عیب نہ کائی
کھول نظر پڑھ جس تے کاتب صنعت قلم وگائی
خود دل دیکھ رقم پڑھ ساری آخر تیک شروعات
جییں وچ کل مطلب جگت دیاں ئوری لہراں جاری
وس تے وچ جاری ہر شے توں اپنے وچ پائی
ہر ہر وال اندر پڑ معنی دیکھ متاں دل ڈولے
جاں توں خام جمال فروزاں تینوں نظر نہ آوے
توڑ سوردی بند جو ناہیں حاجت استدلالوں
صفرا یاں ہر تلخی جا پے ہونہ خلاص نہ بندوں

غیر کیا تہ خوبی ڈٹھی قصد جدھے ول بھارا
چھوڑ نقاش ہزاراں نقشوں اک صورت گل لائی
آخر چھوڑ چلیں ہتھ ملدا نقش لکھے دیواروں
میٹ آکھیں دل کھول دو ساعت راز کھلے کچھ غیبوں
تے افعال ظلال صفاتوں صفتاں ذات کمالوں
اوہ اقرب تھیں اقرب جس تھیں شورش حُسن جمالوں
جے پانویں حق پانویں جیونکر ہے منصوص قرانوں
شرک کفر دا نام نہ اوتھے جتھے نور ایمانوں
چاہ ترقی چھوڑ رذالت مرین نہیں بیہودہ
رنگ پذیر ایہی دل تیرا اصل جدھا کل نُوری
قول پکا کچھ کر لے عشقوں جوتیں نال سدھاوے
ہو خالی سدواوے عالی ایہ ہے طبع رذالی
نام دھریں کافور زنگی دا پر کہ کون قبولے
حال ملا لے درداں والے جل بل ریہن وچالے
جانندی واری شوق وصالے جانہ نہ جوش سنبھالے
کل احسان تیرے سر جس دا چھوڑ نہیں تس یاری
جے اقراروں ہیں انکاری ایہ ہے اُنت خواری
دعویٰ جھوٹھ قسم کر چھڈیں جھور مرین مت آہیں
چھوڑ عزیز دلیلاں تائیں نہ گل لاویں یارا
خارجٹن گلزار نہ دسن شوق کھڑے ول آپے

ہر خوبی دا صاحب اوہا جس دا عالم سارا
شیشہ صاف سیاہی ملیو راز نہ چمکے کائی
ڈھونڈ سیاں تھیں اک صورت یا بھیں دو چاروں
لبھ اوہا جیں کچھ نہ صورت نقصوں نام نہ عیبوں
ہر محسوس تیرا تک دیکھیں سب عکوس افعالوں
عاکس عکسوں ہر جا اقرب اُسدی ذات احوالوں
اثر حلول اتحاد نہ سمجھیں تے ناکیف بیانون
تے نا لازم کریں خُدا تے حکم منافی شانوں
تیں وچ انور گوہر عالی نہ کر گرد آلودہ
داغ نہ گھت سفیدی اندر رنگ چڑھا کافوری
ہر دم وقت و بہاندا جاندا ایہ مڑ ہتھ نہ آوے
باہجھوں حال نہ قال منافع قالی دا ہتھ خالی
فرج شکم دا بندہ ہو کے لافاں مار نہ مو لے
عشق ڈٹھو جے ناہ کدائیں وصل فراقوں حالے
بریاں لاٹ برہوں دے جگرے درد فراقیں جالے
تہ احسان کرے کوئی ذرہ دلوں جھکیں سوواری
لا یاری پر پوری ساری جیوں ہو یوں اقراری
یار جدا کد تیتھیں غافل لبھ دراڈا ناہیں
اول آخر دیکھ میانی نال جدھے ورتارا
پوے قدم جو طلبوں خاریں گلزاراں وچ جا پے

داغ لگا مت جائیں ایتھوں مردا مرد سدا نئیں
 کریں مدد اے والی میرے دخل ملے دربارے
 دعویٰ حق ایمانوں پکا سچا بخش خدایا
 دائم نور طلب دی مشعل رہے فروزاں راہے
 تئیں ہندے میں کتول جاواں ناہیں ہو رکا ناں
 فضل بڑا اس ہادی سدا خود ول شوق لگائے
 تے تقدیم اوسے درباروں ہر ہر خود ناتانے
 ایہ گرداب اندھیر غماں دا دُنیا نام سدا وے
 باہوں پکڑ کڈھے خود جس ٹوں نور کرم ول دھکے
 یا رب میری سرگردانی میریوں گئی شماروں
 میرے کار حوالے تیرے یا ستار غفارا
 میں بندہ توں صاحب میرا انت نہ تئیں وڈیا یوں
 صفت تیری کی قدر بندے دا ٹوں صفتاں دا والی
 اتھ اقرار نیپاں سدا لا اُحصیٰ وچ آیا
 عقلاں دی اتھ پیش نہ جاوے بے لاون لکھ واہاں
 عاقل عقل دُر اڈی وگناں تے ٹوں نیڑیوں نیڑے
 عقل خیالوں وہم گمانوں تیریاں صفتاں عالی
 خوان کرم دے بخشش خانیوں عالم گل سواہی
 توبہ دی توفیق اسانوں دیویں پاک الاہا
 قدم نبی دے چپھے سانوں یارب راہ چلائیں

عشرت دید ہے پچھتاوا امت حسرت لے جائیں
 بخشش تھاواں نتھائیاں تائیں فضل تیرے نے بھارے
 حکم اشدُّ حُبًّا لِلّٰہِ شان جدھی وچ آیا
 میں قربان لطیف پیارا تارے نال زگا ہے
 جے تقصیروں میں پردامن غالب فضل رباناں
 جئیں اس شوقوں ناہ نصیبیا غافل اوگت جائے
 دیکھ یُحِبُّہُمْ دی رمزوں ول ول کھڑے دھگانے
 پور بھرے وچ بیڑے غرقن جے نہ بنے لاوے
 جس ٹوں روڑھ غضب وچ گھتے کوئی کڈھ نہ سکے
 اک رحمت دا دارو تیرا روگ کٹے بیماروں
 عدل کریں میں پکڑیا جاواں فضل کریں چھکارا
 رحمت تیری بہت زیادہ بندے دی بُریا یوں
 آخر چارہ عجز بندے نوں تیریاں صفتاں عالی
 گنہ تیری کو پا نہ سکے ٹوں بے مثل خدایا
 اتھ عاقل بے عقل تمامی رہیں ستھے وچ راہاں
 خود تھیں نیڑے عقل نہ پائے تے نہ راز نکھیرے
 خالق مالک جان جہاں دا ٹوں عالم دا والی
 جنھاں بولاویں لطف کرم تھیں کدی نہ جاوَن خالی
 دَر اپنے دا رکھ سواہی ہر دم شاہنشاہا
 اندر قوم عبیاں کیتا ٹوں سرور جس تائیں

در نعت سید المرسلین امام المقربین خاتم النبیین رسول رب العالمین

محمد مصطفیٰ صلی اللہ علیہ وآلہ وسلم

جوہر عرض وجود خلائق اصل اصول کمالی
 نبی صفی دا سید سرور تے کوثر دا ساقی
 وچ اشارے اُنگل جس دے شق قمر افلاکی
 مہر نبوت نال منقش عظمت وصف اخلاقی
 ثاقب نجم قمر تے شمسوں انور گوہر خاکی
 مظہر فیض اتم یگانہ مطلع صبح ظہوری
 تے اوہ اُمت مذنب کارن محلی رحم غفوری
 رحمت عالم سایہ عالی قامت سایوں خالی
 فتح مبین کمال فتوحی شان نبی دی عالی
 سینہ پاک منور نثر نور اکھیں مازانوں
 شاہ صفیاں پیر ولایاں خاص امام بیباں
 لے چیریل ملائک نوری دروازے پر آیا
 اتھ امامت بعد بیباں گزر گئے افلاکوں
 فوج فرشتیاں نال سدھائی شوقوں واگ چلائی
 کھلدے گئے دے افلاکوں ملک مقرب دھائے
 لشکریاں وچ موسیٰ عیسیٰ کر کر فخر سمائے

اُمت خیر اُمم دا والی نام مُحَمَّد عالی
 جیں حق خاص شفاعت کبریٰ ختم رسل اتفاق
 خیر الناس عرب دا افسح خواص لب تریاکی
 جمع کلم وچ حرف زبانی شاہ سوار بُراقی
 جیں تے پاک قدم دی برکت فخر کرے وچ پاکی
 اوہ شاہ بیت تصاید عالم جیں وچ خوبی پوری
 تے مرحومہ اُمت اُسدی عز مجل نوری
 خوشبو عرق بدل سرسایہ پاک لعاب زلالی
 تے محمود مقام معلیٰ خاص عطائے نرالی
 انور اکھیں مہر نبوت روشن نور چراغوں
 فاتح باب بہشت معلیٰ اتقیٰ وچ تقیاں
 چاڑھ براق رکابے چلیا اقصیٰ وچ پوچایا
 زمیوں سُنڈ فلک تے وَجَا بڑاقوں چالاکوں
 جبرائیل نقیب پکارے پاک سواری آئی
 سُن سُن کے پیغمبر خبراں تعظیماں نوں آئے
 کھول دے وچ جنت حوراں شوق زیاست پائے

حیرائیل ریہا وچ سدہ قوت پروں سدھائی
گرسی عرش قدم دھر گزرے ملے قرار آراموں
تیز قدم دھر قربت چلے بے بالا یوں زیروں
صوت حرفوں پاک ندائیں کاموں پاک زبانوں
جو ڈٹھا سو ڈٹھا آخر جو پایا سو پایا
رحمت نور جہان کھلارے مریضاں دلاں گویاں
گم گیاں توں راہ دکھائے روگ کٹے بیماراں
منزل مقصد چھوڑ وگیندیاں وچ شبے نادانی
بے خبراں یاں بے وس جاناں پھسیاں وچ حیرانی
اصل بھلا گم گیاں سب تھیں اندر سرگردانی
اچاچیت طیب روحانی کھولے راز نہانی
داگاں دل مقصود چلایاں موڑ گراہوں اوویں
سب جہان اگو دی برکت نور و نور دکمیا
پیش قدم وچ عالم ہو یا جس نے اوہ رخ تکمیا
پاؤن ہاریاں سب گجھ پایا منکر گئے ازائیں
بہت صلوة سلام نبی تے آل سنے اصحاباں
سب تھیں اوّل بعد نبیاں صدیقاں وچ اکبر
عمر خطاب خلیفہ ثانی اوہ فاروق پیارا
ذوالنورین کرم دا پورا ہے عثمان حقانی
چوتھا زوج بول بہادر بول طالب گھر جایا
حسن حسین دو صاحبزادے شاہ بہشت جواناں

تن تنہا چلن دی سرور جاں دستوری پائی
ہو چکیاں چھہ طرفاں آخر جاگہ پاک مقاموں
پون ندائیں ودھ محبو با بے طرفوں چو پھیروں
لکھ کروڑاں کوہاں ڈراڈے پستے و ہم بیانون
ہوراں توں اتھ دخل نہ مولے مڑ پیغمبر آیا
ڈبڈیاں جانڈیاں کڈھ کرم تھیں بیڑیاں بنے لایاں
تاریکی وچ چلڈیاں تائیں ملیاں شمع ہزاراں
روشن راہ صفا دا پایا پائے دل نورانی
ہو غافل وچ نفس اتارے رس مس ہو یاں فانی
نفسوں ذات گواہی بھر دیاں گوہر توڑ انسانی
ول ول موڑ ولوں گمراہی نور دتے عرفانی
واہ سید ثقلین محمد تر گئے عالم دوویں
فیض منداں دا دل آئینہ فرشوں عرش چمکیا
پینے لیکھ دھروں جس آہے اوہ خود دیکھ نہ سکیا
احمد باجھ نہ ہندی پیدا جنت نار کدائیں
خاص خواص عزیزاں چاراں یار کبار احباباں
ابو بکر بن ابی قحافہ نائب جائے پیمبر
جس دی تیغ عدالت والی کیتا ظلم نیارا
حلم حیا غنا سخاؤں ہور نہ اسدا ثانی
اسد اللہ الغالب غازی علی جو عالی پایا
زہرا بنت نبی دے جائے انہاں وڈیریاں شانناں

رض خوارج دوہیں جہانیں لکین فضیحت بھاری
منکر مل گیا لے دوزخ جاندی وار جہانوں
اوہ مصداق یغیظ بہم دے بھانویں کسے زمانے
عفو کرم دیاں وچ دریاواں ساڈیاں روڑھ کمایاں
عشقوں کریں مٹو رسینہ روشن دل دیاں اکھیں

رضوان اللہ حق تماں آکھاں لکھ لکھ واری
حُب نبی دی آل اصحاباں ہے تاثیر ایمانوں
جہاں دلاں وچ غریظ صحابہ حیف تہاں ایمانے
یارب نال طفیل انہاں دی بخش اساں بریا یاں
نور ہدایت کریں عنایت خوف رجا وچ رکھیں

ترغیب دل بالتزام مشہد عشق و بیان بلند پروازی

اودر عالم رضا کہ فوق مراتب است

دریا ذوق محبت والا گھٹ دلا پی جائیں
گھنڈ پلٹ چمک دیہہ عشقا مہر اوتار گلابوں
درد منداں دے سُن سُن حالے ہو وون درد سوائے
جان کباب نمک پُرشوتوں دل نوں رہے جُماری
تَن بے درد دلاں دامٹی گنہ رلائے آ بے
ویری نال پیا وِس ویری واسا خار چمن دا
عشق دلاں نوں صقل غماں تھیں کر شمشیر دکھاوے
غم برہوں دی لذت باجھوں دل نوں ذوق نہ کائی
اس غافل نوں اُس درگا ہوں ہرگز ملے نہ ڈھوئی
تاہنگاں ہو ورائے وراؤں اسدے ہتھ نہ آیاں
درد منداں نوں بیدرداں دے درد مثال دوا یاں
قالیاں حالیاں لے وچ ایویں حدّاں فرق لگایاں

ساقی آب طہور طلب دا جام مزے بھر پائیں
چاہتھ تیغ برہوں دی خونی چشم اوگھاڑ جابوں
مستی چشم پیارے والی جان جگر کھا جائے
غم برہوں دے خونی اشکوں نین رہن گناری
دل بے عشق نہیں دل مولے بے خبرا وچ خوابے
عشق بناں تَن دشمن دل داتے دل دشمن تن دا
عشق بنا دل مردہ غافل کس گنتی وچ آوے
مزہ نہیں بن عشقوں دل نوں نور نہیں روشنائی
ذوق دے لے نوں عشق وراؤں ثابت کر کے جے کوئی
وچ حضور دوام نہ وسیا نہ اس خبراں پایاں
بے خبراں نوں خبر نہ عشقوں کر دے کوڑ دوہایاں
دیدہ ہو رشیدہ دے وچ جیڈک فرق جدایاں

بے درداں دے درد مصائب درداں ہو رو دھایاں
 بیدرداں دیاں عشرت خوشیاں لذت نازادایاں
 نظر بلند جہاں دی دھانی ملے مقام عزیزاں
 عشق مقام جمع دے سٹیاں تلویناں تمیزاں
 جھل اوتے راہ چلیندیاں عشقوں ضرباں کاری
 ناز نیاز وکے مل چڑھ کے عشقے دے بازارے
 عشق اندھیری جاں سر جھلے کھاؤں چکر ہلارے
 عشق کرم دا قطرہ ازلی تئیں میں دے وس ناہیں
 اکنان کھپ دیاں عمر گوائی پتے پیا نہ کائی
 کریں طلب سچ صادق صدقوں تاں بھی ہے نہ ہاوا
 مشکل ایہ دکھاں دی گھائی اوکھیاں اسدیاں واناں
 اس گرداب نہ ہاتھ کدائیں گم گیاں وچ ذاتاں
 آتش عشق دکھاں دادوزخ جل بل ہوا نگیارا
 بلدیاں رہن چکر وچ لاٹاں بھکھ بھکھ شوق وصالوں
 اس دُنیا دی گردن اُتے قدم دھرے لنگھ جاوے
 جھال جھلے تلوار برہوں دی قدم نہ موڑ ہٹاوے
 کجھی رمز وگے از غیبوں لٹ چکر لے جائے
 چشم اولارے کرے نظارے شوق ہے تن مارے
 اگ ورہے سر نظر نہ آوے پٹھ اکلا رووے
 وچ اڈیکاں وقت ویہاوے وصل ملن دی تائنگے
 جس نون عشرت کہے لوکائی ایہ اس تھیں منہ موٹے

اواہ درداں درد مندیاں دی پھیرن دیس صفایاں
 درد مندیاں دے دیس کدائیں وچ شمار نہ آیاں
 نا چیزاں دیاں چنگیاں چیزاں پایاں سب نا چیزاں
 غم خوشیاں اس دُنیا والے بے غلام کنیزاں
 ہو طالب لاہ دیکھ نقابوں اُسدی رمز پیاری
 ایہ مزاجات بضاعت جاناں رہیں پیاں وچکالے
 خودی تکبر مان غرورت جانھ پک وچ مارے
 اکنان لہہ دیاں ہتھ نہ آئے اکنان لے وچ راہیں
 اکنان ہوش جدو کی آئی ایہ نعمت گھر پائی
 یاسیاں وچ دشواریاں جھلدیاں ہے نہ دل بچھتاوا
 بحر عمیق ابھی بے پایاں ٹھاٹھ چڑھیندیاں لاٹاں
 بعد دکھاں سکھ ملدے آئے دن روشن وچ راتاں
 ہو کے اگ سما وچ آتش تاں پانویں چھٹکارا
 سر رہے اک سب کجھ جاوے ٹٹ تعلق حالوں
 بحر طلب دے رڑھیا جاندا لوکاں نظر نہ آوے
 تیغ وگے پر پیراگا ہیں زخموں خبر نہ پاوے
 کھٹا تیر کیلجے رڑ کے خون وگے دریائے
 چویندیاں جی زندہ ہوئے جلے برہوں دی نارے
 تین وگن دوزہراں وانگوں خون جگر تھیں دھووے
 گرد غبار امکانی سارا گذرے اکت اُلا ہنگے
 ہفت قدم طیران اکی تھیں جنب پوے نہ چھوٹے

قلبِ نچوڑے قالب توڑے دو دمِ وِچ وچھوڑے
 پیوے گھول پیالے زہروں مستی چڑھے سوائی
 چھٹے تیر کمان برہوں دا ہو کے پیش کھلووے
 مرہم زخمِ دلے دی لکھے وصلوں باجھ نہ کائی
 بھر بھر دیوے ذوقِ پیالے ساتی نُورِ قدم دا
 بھریا نور منگے گھر خالی رین کٹے بہہ کالی
 چشم اوگھاڑ نگاہ گزارے نظر پون آسینے
 رہے اداسی وِچ جدائی وصل منگے سو واری
 وِچ خمار شراب وصل دے دوتن ملن پیالے
 عالمِ عشقِ عجب من بھاندیاں صقل کرے تلواراں
 عشق چنگا پراؤ کھے پینڈے مرد ہووے دکھ جھلے
 عشق کٹار عجب ہے خونی آن وے جتھ کاری
 عشق بہارِ قدیم اجیہی گلوں نہ رنگت ڈولے
 باجھوں عشقِ حیاتی ناہیں دردِ غماں دی کاتی
 کھا تلوار برہوں دی کاری تے آہ چھٹ نہ جاوے
 واہ واہ عشق کیائی چنگا جس وِچ گل آزادی
 مردا ڈردانس نہ جائیں دیکھ چمکدیاں تیغاں
 مشہدِ عشقِ شہادت اکبر قتل ہوویں اک واری
 آ عشقا ہن تیرا ویلا نوک قلم چڑھ رسناں
 چا طوفانِ قلم دا کائی رڑھدیاں ہور رڑھائیں

دائِم انت ملن سکھ سارے دردِ جھلے دن تھوڑے
 وے تیغ کہے بسمِ اللہ ایہ محبوب لگائی
 چیں چیں زخمِ وِچ سینے ڈھک گاڑی ہووے
 کالیاں راتاں بہ بہ کٹے اندر سوزِ جدائی
 ہر دم ذوقِ شہودِ سخن دا توڑے نقصِ عدم دا
 دام گلے گھت شوقوں ہتھیں ونگیاں زلفاں والی
 منظر نُورِ پیارے والا ٹھنڈ گھتے وِچ سینے
 جاں پیغامِ ملن دا پاوے غالب رہے خُماری
 سرِ دردی چھڈ ہوش سمھالے پاوے ذوقِ وصالے
 بن عشقوں میں سُنیاں کتنے گال گھتے زنگاراں
 واٹ چلے دکھ پاوون ویلے چپ رہے دم ٹھلے
 داغ بھرے گل لالیاں والی شکل رہے دل ساری
 بے عشقاں نیاں وِچ گلزاراں وگن خزاں لے جھولے
 ایدوں بھلا ایہی لکھ واری تیغ وے وِچ چھاتی
 ہو ذبح پا اکھیں پردہ تاں دلبر ہتھ آوے
 اس دُنیا دے وِچ غماں دے جھل متاں بربادی
 نئے جان دے خود پچھتا ندے مردے نال دریغاں
 قسم دلا دھر پیر نہ چھے زخمِ اکا جھل کاری
 پے چلیاں جگ تیریل وراں کد توڑی چھپ سناں
 رووندیاں دی اکھیں وِچ دی بیڑیاں تار دیکھائیں

مُجُوبَاں دے ناز نہورے تانہ جانہ ازائیں
 جے نہ نظر کرم دی بدلیں تاں کیوں اوگت جاواں
 غم خوشیاں پرواری جاون جاں گھر ملن ٹکانے
 دام بقادے خلوت خانے وصلوں کرن اشارے
 غمزے تیز ادا نہیں نازک تیر چھٹن وچکارے
 وچ حضور غیور پیارے غیرت غیراں مارے
 غیراں وانگ وگے چھڈ اتھے سناٹ الا برارے
 گوشوں دھر آغوش اُمیداں ساکے بھارا تارے
 تے اس حال زبان نہ محرم دل دے راز نیارے

دھیریاں دھار دھریں تلواراں جے ول وگن کدائیں
 دیہ چکاں میں فیریاں تائیں چھوڑ تیری دل آواں
 واہ عشقا وچ تیریاں رمزاں جوش کھلن من بھانے
 زلف سیاہ دیاں کالیاں راتیں دلبر دے دربارے
 تے عاشق دی ذات صفا توں زخم جھلکن تارے
 آوچ قرب خودوں چھٹ جالے غیروں و سہ کنارے
 دل وچ غیر نہ گزے ہر گز جے لکھ سال گزوارے
 اکھیں گوش جوارح ولوں لہر وگے اک سارے
 آخر آنت نہیں پھر اس داملدے رہن ہلارے

در ذکر سبب تالیف ایس کتاب المسمیٰ ”بہ احسن القصص“

مدت وچ حجاب نماں دے میرا وقت ویہا یا
 چاہتھ تیغ جفاکش برہوں ڈٹھا کھڑا سرہانے
 دُوب دُوب گئے نماں دے بیٹے بھرے مصیبت والے
 جاگ پیارے کیڈک ستوں عشق سونہا گھلایا
 دل تھیں نور چمکدا پایا یوسف نظری آیا
 مجُوبَاں وچ جس دا ثانی نہ کوئی سرو آزادا
 نور رُخوں جیں خلق پکارا نام لیاں چھٹکارا
 آتش دل دی چاڑھ اَلبنے ورتاں وچ وگائی

میں پروردہ عشق سخن دا جاں غفلت وچ آیا
 دُوبنگے زخم جگر وچ رڑ کے ہو ہو آنت پُرانے
 دریاواں دیاں لہراں وانگوں تین کھلے پرنالے
 غرق گئے دی غفلت خوابے آب سروں ویہ چلیا
 پیدیاں اکھیں جگر خوددا اٹھیا اُبھڑ وایا
 کنعانی پیغمبر زادہ تے خود نبی خُدا دا
 نور فشاں پیشانیوں دے مکے سطح فلک دا سارا
 ہوش سمھال قلم چاہتھیں قصدوں واگ چلائی

قصہ میرے ٹوں پورا کرسی پورا کرنے ہارا
نظم لڑی وچ لغت پنجابی موتی عشق پر دوواں
مت گجھ کریں تعجب قاری دیکھ عجائب حالے
اس وچ مطلب خاص قرانوں سورۃ یوسف والی
دل وچ شک دھریں مت اس تھیں پئے نہ دین تباہی
وچ قرآن خدا ایہ قصہ احسن کر فرمایا
احسن تھیں کی ہور بناوے جے کوئی؟ ٹھوٹھ رلاوے
جے کا؟ ٹھوٹھ کرے وچ داخل راہ چلے گمراہی
خام روایت میں وچ اسدے داخل کراں نہ مولے
ہے پر جویں تقاضا شعروں نغز سخن دل کھائے
مطلب فوت نہ ہووے بھاراتے کم پیشوں خالی
ذکر کرینیمیاں حال نبیاں فرض ادب دیاں جائیں
افراطوں تفریطوں حنالی تہمت ذکر نہ کائی
ایہ تفسیر غزالی وچوں اکشر مطلب پائے
موسیٰ دی توریت جو اچکل ہے مشہور اتھائیں
پر جو وچ کتب اسلامی کامل پتہ نہ پایا
درد دے دا اگھڑ و گیا برہوں جام پلائے
یارب صدق سخن دی لذت دل میرے وچ پائیں

مدد منگاں میں اللہ کولوں جیں در باجھ نہ چارا
دن کائی وچ بحر برہوں دے داغ دے دا دھواں
تے مت آکھیں آپ بناون شعر بناون والے
سب تفسیر حدیث نبیوں کہے امام غزالی
اسدیاں حق بیاناں اُتے خاص قران گواہی
جیں خود آپ سراہے خالق رلے نہ؟ ٹھوٹھ رلا یا
استھے احسن اکذب ہو کے عمیب سخن ٹوں لاوے
اسدے جیڈ تباہی والا کیڈک ہور گناہی
ہووے خطا سوارن صالح صاحب عجز قبولے
بے تاویل خطا دل کوئی متاں کلام لے جائے
ظاہر باطن نال ادب دے سمجھے رمز زری
اپنے عمیب نہ کڈھ سر لاون پاک صفیاں تائیں
اصل کلام مؤثر عشقوں کھولے نور صفائی
حال زلیخا جامی کولوں جیوں سُننے وچ آئے
بعض اعانت اس تھیں پکڑی دیکھ مطابق جائیں
حرف اَجیہا وچ بیانے میں نہ مول لیا یا
رہن کباب برہوں دی لائے جگر فراق جلائے
صاف سخن تے شعر اَجالا روشن آخر تائیں

دَرِ ذِکْرِ آتَنَکَ بَعْضِی اَز عَطَا یَائِی الہی بَدَوَاتِ مُقَدَّسَہ

بَعْضِی اَز انبیاءِ اِخْتِصَاصِ یَافَتَہ

عقل فراست دے دس حصے اللہ پاک بنائے
 علم کیتا دہ حصے خالق جو دُنیا وِچ آیا
 صفوت دے بھی اللہ صاحب حصے دس بنائے
 ایویں صبر کیتا دہ حصے نو ایوبؑ نبیؑ نوں
 خالق پاک صلابت حصے ایویں دس سوارے
 خط کتابت تھیں دہ حصے نو عیسیٰؑ نوں آئے
 حُسن جمال کیتا دہ حصے جس وِچ کُل سَمائے
 ہور فصاحت خُلق بلاغت حصے دس بنایا
 ہور جو خوبی وِچ نبیاں سو احمدؑ وِچ ساری
 جاں یوسفؑ دی رُوح مبارک دُنیا چھوڑ سدھائی
 رُوح محمدؑ سرور والی حُکم ہو یا رحمانی
 اوہا نُور جو یوسفؑ والا احمدؑ وِچ سما یا
 نال طفیل رُسول اللہؐ دے یارب بخش اساہاں
 حُب نبیؑ دی آل اصحاباں مقصد کریں ہمارا
 نو ادریں نبیؑ نوں بخشے اک وِچ کُل سَمائے
 تنہا نو سب نوحؑ نبیؑ نوں اک خَلقیں ورتایا
 اک حصہ وِچ سارے عالم نو یحییٰؑ نوں آئے
 باقی اک رہا سو ایہا ملیا خلق سبھی نوں
 تنہا نو موسیٰؑ نوں بخشے اک وِچ عالم سارے
 اک دُنیا وِچ ساری ورتیا راوی لکھ سدھائے
 اک حصہ وِچ سارے عالم نو یوسفؑ نے پائے
 ختم الرسل محمدؑ نوں نو اک دُنیا وِچ آیا
 حمد ربا اساں برکت سرور آس نجاتوں ساری
 نُور فلک پر یوسفؑ والا کر قنديل کُنائی
 یوسفؑ دا اوہ نُور مُنور خود وِچ کرے نہسانی
 مَجُوبان دے دل دا مقصد ہو دُنیا وِچ آیا
 رحمت تھیں گھت قطرہ دھوویں دفتر بھڑے گناہاں
 دل پُر نور کریں اوس شوقوں جس بن اساں نہ چارا

افزائش گلزار عالم بگلروی یوسف و فوت شدن مادر مہربان در ایام رضاعت او پرورش یافتن در کنار شفقتِ عمہ

وار و وار زمانے اپنے جگ وچ حکم چلائے
حکمِ اِلا ہوں جس دے تائیں ملکاں سبیں نوا یا
فرزنداں نوں راہ دیکھائی گل سفید سیاہوں
شیثا ہو یا وچ دُنیا رہر شرفِ نبوت پائی
حکم رسالت پاک جنابوں تاں ادریں لیا یا
نوح نبی وچ خلقاں رہبر ہو دُنیا وچ آیا
پھر اسحاق نبی نوں جگ وچ شرفِ ملی وڈیائی
مال کثیر فراغِ عبادت حاصل گل بخوبی
اللہ نے فرزند دتے تس ہر اک قدر اوجالا
نام یہودا سب تھیں وڈا اندر قدر سوائے
دوجا ویر چھوٹیرا اس تھیں سکے ایہا دو یارا
بن راحیلے جایاں دوہاں ایہ دس گنتی آئے
ایہ مائیں دیاں دھیاں دوویں آیاں وچ پیوندی
جمع روا وچ اکت نکاے رب دے وچ فرمانے
یوسف بنیامین دوہاں دے پیو نے نام رکھائے
سورج چندوں دُون سولے حُسن سبھاں نے پائے
دوہیں جہانیں روشن ہو یا نور چدھے دا سایہ

اس دُنیا دے ماتم خانے کیتے حاکم آئے
قدم مبارک صلی اللہ دا اس دُنیا وچ آیا
تاجِ نبوت سرتے دھریا شرفِ ملے درگا ہوں
دُنیا فانی چھوڑ چلن دی آخر واری آئی
چھوڑ کبوتر خانہ دُنیا شیثا نبی جاں دھایا
جاں ادریں خُدا دے حکموں چھوڑ زمین سدھایا
ابراہیم نبی دی واری مدت چھے آئی
لگا وچ کنعان ولایت پھیر علم یعقوبی
ہور آرام قبائل عزت تاجِ نبوت والا
ارجواں نام نبی دی زوجہ چھے پت اس نے جائے
مارواں نام حرم دا بیٹا سی شمعون پیارا
مالیا ہور حرم دو بیٹے پیغمبر گھر جائے
تے راحیل پیاری زوجہ بھین ارجواں سندی
آپس وچ دو سکیاں بھیناں اندر اوس زمانے
دو دھیاں راحیلے جایاں تے دو بیٹے جائے
سب یعقوب نبی دے بیٹے باراں گنتی آئے
کیا کہاں وچ سبھناں یوسف افضل عالی پایہ

جاں دُنیا وِچ آیا یوسفؑ کھولی چشم نقابوں
 برق درخشاں لعل لبیاں وِچ رس مس نُور چمکدا
 چہر مبارک شعلے نُوری شکل سمھے نُورانی
 اگے قحط جگت وِچ چھایا تس دن ریہانہ کائی
 سکیاں نہراں جاری ہویاں وگیاں وِچ جہاناں
 وِچ پہاڑاں گھاہ انگوری کھلیاں گل گلزاراں
 خوشخبراں وِچ گھر گھر گیاں خوشیاں دے پروانے
 پیغمبر دے بیٹا ہویا یوسفؑ نام رکھایا
 جانوراں گل ہر شے وحشی تس دن جشن منائے
 کر کر صفاں ملائک رب دے کر دے عجز نیازی
 لے خوشخبراں گئے فرشتے وِچ جہان چو پھیرے
 آہے صورت یوسفؑ والی ایڈک چکاں مارے
 یوسفؑ دا مومنہہ دیکھ نہ سکے جے کو نظر ٹکاوے
 رُخ دے نُوروں عالم دے مکے ماہ کنوں تاماہی
 ایہ صورت پُر معنی انور مظہر فیض الہی
 دنگ رہے ہو دیکھن والا چہرہ دیکھ او جالا
 دس بھائی سبھیناں ماں پیو دیکھدیل نہ رنج دے
 ایڈک صورت وِسی نظر وِچ چشموں نقش نہ جاوے
 حذب قلوب تاثر والی شکل مبارک نُوری
 دیکھدیاں تھیں نال تعجب اڈن قرار صُبوری
 بنیامین دو برساں چھوٹا سی یوسفؑ دا بھائی

چکوں لشک فلک تک گیا کھلا نُور جبابوں
 جے سو عاقل لکھے مثالاں حرف نہیں لکھ سکدا
 کیا کہاں اوہ کس دے جہیا ہور نہ اُسدا ثانی
 ارزانی وِچ دیس از غیبوں خوشی دلاں وِچ آئی
 جھٹک درخت پھلے پھل پھولوں خنداں گل بستاناں
 جنگل سبز زمرہ رنگیا تازہ وقت بہاراں
 چکلیا گیا اندھیر جہانوں روشنیاں کنعانے
 فرش زمیں دا پٹھ قدم دے فخر بڑے وِچ آیا
 دیکھ فرشتے حبلوہ نُوری حیرانی وِچ آئے
 خالق نُور فلک دا والی جس ایہ صورت سازی
 نُوری شکل جگت وِچ آئی ہوئے دُورا اندھیرے
 چشم دلا ورتاب نہ جھلے جنبش کھان ستارے
 شعلہ حُسن اکھیں تے چھائے دیکھ نظر جل جاوے
 ستویں چرخ زحل دے جرموں دھوئی گئی سیاہی
 معشوقاں تے نام جدھے دی گزری شاہنشاہی
 مائی باپ سنے ہر بندہ دیکھ رہے متوالا
 یوسفؑ گرد رہن سب بھوندے نظر کرن غم بھج دے
 اکھیں میٹ خیالیں دیکھن یوسفؑ نظری آوے
 دل جھٹک جان نگاہ کریندیاں گھڑی نہ بھائے دوری
 مُعجز یوں وِچ صورت یوسفؑ جذب فضیلت پوری
 بنیامین ہویا جاں پیدا فُوت گئی ہو مائی

کارن بنیامین پدر نے مل کنیز منگائی
 آہا گود کھلید ا یوسف نازک پُت پیارا
 دل یعقوب رہیا وچ غم دے طفلی دیکھ پسردی
 حضرت یوسف تائیں پھوپھی لے اپنے گھر آئی
 جاگدیاں وچ اکھیں رکھے ستیاں وچ کنارے
 ایڈک اُلفت یوسف سندی دل وچ آن سمائی
 برگ زبان جو یوسف والا جاں جنبش وچ آیا
 تڑدا پھردا گلاں کردا لگدا بہت پیارا
 زان مرداں کنعانی سارے اُس نوں دیکھن آون
 جیوں جیوں یوسف وڈا ہندا تیوں تیوں شکل دکدی
 دیکھے باپ جو کدی کدائیں دل نوں صبر نہ آوے
 پیغمبر فرماوے اِکدن بھین پیاری تائیں
 بھین انکار نہ کردی ظاہر دلوں قرار گیا سو
 کیا کراں اِنج یوسف چلیا میں تنہا رہ گیاں
 جاں اِنج میرے گھر تھیں جاوے ایہ فرزند پیارا
 نُور اکھیں دا جاون لگا دل دا مقصد سارا
 جیلہ گجھ بناواں جس تھیں مُڑ میرے ہتھ آوے
 شارع اوس زمانے اندر حکم شریعت کردا
 آہا سی اسحاق نبی دا پٹکا اِک کسردا
 جیلے کارن پھوپھی بڈھا یوسف دے لک چوری
 یوسف گیا پردی طرفے مُڑ پھوپھی گھر آئی

اُسدے شیروں ہو پروردہ اُس نے طاقت پائی
 روندیاں اکھیں ماٹوں جہانوں گزری چھوڑ بیچارا
 بھین اپنی نوں سوئپ دتا سواوہ تس پرورش کردی
 وانگوں جان رکھے خوش وتے کرے نہ پلک جدائی
 خورش لباس رکھے سب خبراں سر مُونہ وال سوائے
 باجھ حضور پیارے یوسف بھلا نہ بھلاوے کائی
 شیریں سخنوں بار لیا یا اندر دلاں سمایا
 گھڑیکہ نظروں سبے پریرے دل ہووے دوپارا
 دلین آرام پوے تس ڈٹھیاں تاب نہ جھریاوان
 سُورج مات رہے چند تارے صورت نُور چمکدی
 چاہے یوسف نوں ہر ویلے اندر نظر رکھاوے
 یوسف تھیں میں صبر دل نوں ڈٹھیاں کدی کدائیں
 برکت گھروں چلی اٹھ میرے دل وچ فکر پیاسو
 دم دم دیکھن گیا نصیبوں غم دیاں خبراں پیان
 اسدا درد وچھوڑا میں سر گزریے مُشکل بھارا
 اس فرزند عزیز بغیروں مشکل ہوگ گزارا
 گھر میرے تھیں مُول نہ جاوے اکھیں قدم نکاوے
 چیز چراوے چور پھڑے کو سال رکھے گھر بردا
 اندر ملک پھوپھی دے اسدا تحفہ برکت گھر دا
 طرف پدر پھر تورا یوسف جان مگر چا توری
 پٹکا گم گیا وچ لوکاں کر آواز سنائی

چور پیا کو گھردی برکت چک گیا لے میری
آخر کمروں یوسفؑ سندی پٹکا کھول لیاندا
اوڑک امر شریعت والا اُس تے ہو یا جاری
اوویں دل یعقوبؑ نبی دا ہجر پسر وچ رہیا
دُنیا چھوڑ سدھائی پھوپھی چلے حکم قدر دے
رہندا بہندا سوندا یوسفؑ وچ حضور پدر دے
جس یعقوب عبادت خانے دن تے رات گزارے
آپ کھلاوے آپ پلاوے ہتھیں وال سوارے
پڑھے نماز عبادت خانے جاں یعقوبؑ پیغمبر
بعد سلام دو رکعت کچھے چشم چمے پیشانی
جاں یوسفؑ دانیندرو ویلا لے وچ گود سلاوے
دل چشمان وچ یوسفؑ وسیا عشق گیا چڑھ فلکیں
جیوں جیوں یوسفؑ وڈا ہویا حُسن بیباں جگ واراں
وچ کنعان نبیؑ دا بیٹا کردے لوک پکاراں
بھائی اُلفت کرن بتھیری رکھن نال پیاراں
آہے جاں یعقوبؑ نبی دے عشق بلندی چائی
یوسفؑ دا دیدار تسلی پیغمبرؑ دے تائیں
اوہ یوسفؑ دا حُسن مُنور جاں چمکاں وچ آیا
حُسن کمال جمال معانی کرے نگاہاں مائل
اسدے حُسنوں رومی شامی کردے ذکر قبائل
دیکھن ہار رہے ترفیندا دیکھ دلوں دم سائل

ڈھونڈ تھکاویں ہر جا کیتی گرد بگرد بتھیری
پٹکا یوسفؑ چوری کھڑیا سُن دیاں صدق نہ آندا
یوسفؑ موڑ لیاندا گھر نوں پائی فرحت بھاری
آوے دیکھے شوق ودھاوے عشق نہ تھیوے بیہا
تا یعقوبؑ نبی نے یوسفؑ لے آندا وچ گھر دے
دور گئے اک لحظہ ڈٹھیاں زخم فراق جگر دے
اوتھے پاس پسر نوں رکھے اکدم ناہ و سارے
پہناوے پوشا کاں آپے تن تھیں گرداوتارے
پاس بٹھایا ہندا یوسفؑ اس حجرے دے اندر
پوے قرار آرام دے لئوں دیکھ شکل نورانی
جاں جاں سٹاپلو پھیرے مت گرمی آجاوے
بن ڈٹھیاں چند جانڈی سدک ساعت پلکیں جھلکیں
ایڈ جمال جو فرش زمینوں عرش گیاں لشکاراں
شمس فلک تھیں انور صورت وچ انصاف شماراں
کینہ حسد نہ آہا اول شفقت کرن ہزاراں
یوسفؑ کارن حجرے اندر جاگا پاس بنائی
وچھڑناں اک ساعت اس تھیں بھلے ناہ کدائیں
کس دیاں اکھیں دیکھ نہ جھکیاں نظر نہ صدمہ پایا
دیکھدیاں دی اکت نگاہوں نین رہن ہو گھائل
پاک خصائل نال فضائل اندر عمر اوائل
دیکھدیاں دے پھیر خیالوں نقش نہ ہندا ازائل

سُورج چند کدوں تک سکلے باجھوں پینے حائل
 اِس خوبی دیاں عالی شانان سب خیران زمانہ
 اِکدن یوسف شیشہ ڈٹھا ڈٹھا رُخ نُورانی
 ایہ صورت نُورانی میری جے میں ہوندا بردا
 گزر گیا ایہ خُفیه حالا جاتا جان ہارے
 تے یعقوب نبی دے دل نُون تے عشق ہلارے
 مظہر نُور کرم دا یوسف نظروں نقش نہ جائے
 تیزی دھار برہوں دی تیغوں گزر گے جتھ دھاکے
 عشقا چمک تیری تھیں واری جان میری لکھ واری
 تُون ہن جو ہر تیغ سخن دا پر بے پراں طیوراں
 آزاداں وچ بندی پانویں کریں خلاص اسیراں
 میں قربان چمک دیہہ مینوں دردوں چالیجاں
 جہل جفا دے محنت خانیوں مینوں پار لنگھائیں
 کی گُجھ آکھاں کی گُجھ کر سیں میں حیرت وچ آیا
 نئے تار و وچ تیریاں لہراں دُب مردے لکھ تارو
 واہ عشقا جاں ٹھاٹھ چڑھاویں ندیوندی وگاویں
 دُب گیاں فریاد نہ واہراں دُبدے جاہن ازائیں
 پر جس نُون تُون چاڑھ وگا نیں اسدا حال ورائیں
 سیروں طیر حصول پلک وچ تیری تیز اڈاری
 چھوڑ دلا ایہ لمیاں وائاں اس منزل سرناہیں

کرے ہلال کمال تمنا گل دی بنے حائل
 یوسف شمع جمال کمالوں تے سب جگ پروانہ
 دل وچ خُفیه گزری اُسدے وچ حالت خیرانی
 صاحب مینوں وچین گدا قیمت کبھڑا بھردا
 اُگھڑ وین اک دن ظاہر اسدے معنے سارے
 یوسف یوسف یوسف یوسف یوسف نُونوں حال پکارے
 جے دوئین نہ تکلن ساعت ریہن سرشک نہلائے
 جان تو ان دلاں ٹٹ جاوَن جاں جو ہر چکاوے
 واہ تیری سرداری عشقا زخم تیرے نے کاری
 سے جاناں قربانی گیاں تیریاں وچ حضوراں
 بیدرداں چا دردیں گھتیں کٹیں روگ زحیراں
 غالب حال پریم نشے دا میں پر روہڑ وگا نیں
 تلویناں دیاں لہراں وچوں بنے کڈھ لگائیں
 روہڑیں کدی رُڑ ہیندیاں پکڑیں تیرا بھیت نہ پایا
 مجروحان جنگاہ برہوں دے زخم نہ پاوَن دارو
 اکنان رخت کنار پوچاویں اکنان ڈوب گواویں
 تون تیند لگام دریغائے ول پوے گھتھائیں
 باہوں پکڑ اڈیں لے جس نُون اسدا سیر ہوا نیں
 مل مینوں میں بے پرتا ربال ملن اکواری
 پیٹھوں گھت سمند مدھاناں کر گُجھ گل اگا ہن

درخواست نمودن یوسف از پدر عصای بہشتی و خواستن یعقوب از جناب باری تعالیٰ و عطا شدن آن

ساقی آب نشہ دیبہ تازہ دل دا روگ گواہے
نقل کباب چگر دا کافی برہوں لٹے دل تائیں
گھر یعقوب نبی دے بیر ی طوبیٰ دی مانندوں
طرف زمیں دی سجھے کارن جھک جھک شاخاں آیاں
سبز زرد برگ سوہاندے جنمیاں جیوں کھلے
پُرسایہ وچ برگاں ظلمت فرق نہ نظری آوے
خارسان اکھیں بدخواہاں چُجھ چُجھ کاری آئے
ہور درختیں وچ جہانے جانوراں دیاں ڈاراں
جاں جاں تار ہوا بلاوے ایہ وچ وجد سوایا
نرم ہوائیں وگن جدائیں مون چھڈن پت سارے
شب نم صُبح سوہاندی برگیں مینا کار دساوے
میوے نال رہن پُرشاخاں گھت گل ہار پروتے
لعل چونجاں پُہرے جناور نام جنہاں دا طوطے
پر پتر چُجھ بیر دساون رمل جان دے شاخیں
گھر یعقوب نبی دے بیٹا جسدم ہووے پیدا
شاخ و دھے جیوں بیٹا و دھدا سب شاخاں وچ فائق
تا اس بیٹے تائیں دیوے کٹ نبی ایہ عاصا

جوش اٹھائے جان میری ٹوں کڈھ غموں لے جاوے
جاں جاں جوش خمار نہ ہلے لین حسود سزائیں
وانگ درختاں جنت میوہ فائق خرما قندوں
اک طرف فلک چڑھ چلیاں تے اک طرفیں چھایاں
نازک گرد پلمدیاں شاخاں جیوں زلفاں بند کھلے
ایہہ اسمان تے میوہ اسدا تاریاں وانگ دساوے
چگر حسوداں پُرزے کر کر فرشتیں خار و چھائے
اس ہر برگ شمر ہر شانے پھر دے ملک ہزاراں
تے ہر دم تحمید پکارے تینوں حمد خدایا
شاخاں نرم پیاں جھک پینگھاں لگراں لین ہولارے
گنبد سبز زبرد جہیا دیکھدیاں دل بھاوے
لڈت ملے بہشتی میویاں چکھ پون دل غوطے
کھاون ٹوت دُعائیں دیون دن تے رات کھلوتے
رج شکم بھر حمد پوکارن کوک فلک دے کاخیں
شاخ عجب اک ایس درختوں ہووے تڑت ہویدا
تس دی ہوش لیاقت تائیں ہوندی عاصہ لایق
ایس درختے اندر ایہا ظاہر جوہر خاصا

ایویں یاراں پسران ہوئے ایہ عنایت سارے
چوب عصا کد لایق اُسدے تے اوہ کدوں قبولے
بھایاں نُون توں عاصے دتے کر شفقت غمخواری
جنت وچوں اللہ صاحب کر کے فضل پوچا وے
جو کجھ یوسف منگدا فضلوں معلم مندھ خدایا
اللہ پاک پوچایا اسنوں سمھناں تھیں وڈیایا
صاف شفاف ہر خوش رنگوں وزن موافق سارا
اسدے لایق جنت عاصا سو ہو یا ارزانی
عاصا کارن گھر دی بیری اسماں سمھناں دا چھاندا
اسیں بڑے ایہ چھوٹا سا تھیں وڈیائی وچ آیا
نیویں شان اسڈی اس تھیں تے ایہ بہت اچیرا
ہردم اس نُون اکھیں اگے رکھے لطف پیاروں

ایہ عاصا ہتھ اس لڑکے دے دا نیم سی درکارے
پر یوسف دی واری اس تھیں شاخ نہ تھی مولے
اکدن پاس پردے یوسف عجزوں عرض گزارے
کر وڈا جناب الاہوں مینوں عاصا آوے
ہتھ اٹھا یعقوب نبی نے جاں ایہ لفظ الایا
لے جبریل زمرہ عاصا تڑت بہشتوں آیا
خوبی حد شمار نہ کائی عاصا قدروں بھارا
یوسف جگ وچ سب تھیں سوہنا جس دا کونہ ثانی
بھایاں لے دل رشک دھایاں یوسف ہمایا جاندا
یوسف لیا بہشتی عاصا سا تھیں قدر ودھایا
ایویں پیو دیاں اکھیں اگے اس دا قدر وڈیرا
وچھڑیوں پل جان پردی ہووے باجھ قراروں

مژدہ بلند اقبالی یافتن یوسف در حالت خواب بہنتم سا لگی از عمر گرامی

نیند مٹھی وچ سُنہ ڈٹھس کھلے دل دے پردے
ہیزم بھار جمع کر سمھناں قصد گھراں سرچایا
اسدا بھار ہو یا سو ہریا پھل گل برگ کھلارے
بھایاں بھار پئے وچ سجدے کر آداب ادایاں
سر مونہہ اکھیں چم پر نے لطفوں گود اٹھایا

ستویں سال عمر دے یوسف اکدن گود پردے
نال بھراواں جنگل اندر ہیزم چگن سدھایا
آوندیاں وچ لہے اک جا سمھناں بھار اتارے
جیوں گلزار چمن وچ تازہ شاخاں سبز سوہایاں
یوسف دیکھ اوہا حالا اٹھیا اٹھڑ وایا

اُٹھ کھلو یوں کیوں بے صبرا کی تینوں دسیا
رکھ چھپا مت کہیں کسے تھیں پیونے سُن فرمایا
سُن کے غیرت کھاون بھائی تیں پر کرن تہاری
سُن بھایاں تعپیر نہ لہٹھی جاتس وہم خیالوں

فرزندا کی ڈٹھو خوابے کی گجھ نظری آیا
جو گجھ خوابے نظری آیا یوسفؑ حال سنایا
مت ایہ خواب ہوئے فرزندائیں حق آفت بھاری
بھایاں پاس کہیا بھٹل یوسفؑ اس سُننے دے حالوں

خواب دیدن یوسفؑ مرتبہ دوم بہشتم سا لگی از عمر شریف

ہتھ اپنے وچ عاصا دھس اندر دھرت دھسایا
گزر گیاں وچ سب زمیں دے لسیاں بیجاں سختیاں
برگ عجب تے شاخاں نازک اصل فرو عوں ہر یا
ایس درختوں میوہ کھاندے حال ڈٹھا ایہ سارا
لکڑ خشک رہی اوہ اوویں شاخ نہ پتا آیا
ایہ گجھ یوسفؑ سُننا دٹھا فضل کرم رحمانوں
سُن یعقوبؑ نبی نے اسدا جاتا عالی پایا
یوسفؑ دلدا مقصد جاتا وچ سبھناں فرزندوں
اگ حسد تھیں دلوں اونہاں دے لائاں آیاں باہر
پاس پدر ایہ خوبی اپنی تھوٹھ کرے وڈیائی
سانوں خود تھیں نیویں کرداتے بے قدر بناوے
پاس پدر دے جھوٹھیاں خواہاں جوڑے طفل سناوے

اُٹھ برساں دا ہو یا یوسفؑ پھر سُننا دسیا
چلیاں جڑاں تے نکل شاخاں دھیاں وانگ درختاں
وڈا رکھ ہو یا پُر سایہ نال میوے پُر بھریا
عیسیٰ مہوسی پاک محمدؑ تے یعقوبؑ پیارا
ہر ہر بھائی عاصا اپنا اندر زمیں دھسایا
وگے واؤ جھڑے سب دھرتی رہبانہ نام نشانوں
ایہ بھی یوسفؑ پاس پدر دے سُننا آکھ سنایا
شوق پیار پدر دے دل دا ودھ ہو گیا دو چنداں
یوسفؑ نے وچ بھایاں ایہ بھی خواب سنائی ظاہر
آپس وچ کریندے گلاں اسیں نہ ہوئے کائی
دیکھ کیڈ دلاور لڑکا دن دن ودھیا جاوے
بے قدر اں وچ نام اسدا دے اپنا قدر ودھاوے

خواب دیدن یوسف مرتبہ سوم بہ نہم سالگی از عمر مبارک خود

نویں برسے یوسف تائیں خواب اویہی آئی
ہراک دند چلاوے مارے چاہے مارگواوے
اک بگھیاڑ جو زور اکتیا چاء دندیں لے دھایا
آ یعقوب نبی دی خدمت ایہ بھی حال سنایا
سمجھ حقیقت یوسف تائیں جدانہ کرے کداہیں
روزنماں دے آون لگے دل نے خبراں پایاں
دس بگھیاڑاں گھیر لیا سو وچ جاگا صحرائی
یوسف ڈردا پیا تڑندا کجھ سر پیر نہ آوے
یوسف تڑف چھٹا تس موہوں اٹھیا اُبھڑوایا
سُن پیغمبر درد نماں دے دل تھیں جوش لیا
جان میری نا جاہ دورا ڈا صبر دلے نوں ناہیں
تے اوہ وقت فراتاں والے کر دے کوک دُہایاں

خواب دیدن یوسف مرتبہ چہارم بعمر دہ سالگی

دسویں سال صبح دے ویلے سرور ناز و راندا
شیریں خواب خوشی دا ویلا لعل بھگھے نورانی
چہر دے نور چمکے رہے نظر چھپ تگے
گزری باپ دے وچ ایہا صورت دیکھ موصور
یوسف کنب دو لحظہ چھپے خوابوں اٹھ کھلویا
کہ فرزند کی کجھ ڈٹھو خواب کو یہی آئی
یوسف کہندا سُنہ ڈٹھا دے کھلے آسمانی
وچ زمیں دے ہر جانہراں آب صفا سب جاری
تَن میرے پر چادر نوری میں وانگوں سرداراں
ہر دم نور ترقی اندر چادر دی روشنائی
آہا گود پدر دی اندر غلب عیند لیا ندا
تے یعقوب شکل دل دیکھے چشم چمے پیشانی
کیڈ دلاور کرے نظارہ تابش جھل نہ سسے
یوسف ہے یا ماہ فلک دا یا خورشید موصور
کنبدا دیکھ کہے پیغمبر توں کیوں بے دل ہو یا
کی حالا دسیا یا تینوں جس نے ہوش گوانی
چھن چھن نور زمین تے ورہیا جگت ہو یا نورانی
مچھیاں زیبا نہراں اندر حمد پڑھن غفاری
چادر تھیں گل دُنیا روشن چرخ چڑھن لشکاراں
گنجیاں زمیں سبھے ہتھ میرے حالت ہو دسائی

اے بابا میں سورج ڈٹھا چند ستارے یاراں
 وانگ جماد نموش تمامی عقل قیاسوں خالی
 سورج چندوں صورت میری روشن دُون سوائی
 سُن یعقوب نبی غش کھادا رودھرتی تے جھڑیا
 ساعت بعد پیغمبر تائیں ہوش ذرا گجھ آئی
 پکڑ پیغمبر یوسف تائیں سینے نال لگاوے
 توں جاتو فرزند پیارے میرا قدر وڈیرا
 ایہ وڈیائی اللہ باجھوں پچے نہ ہوری تائیں
 جھل پیاریا سرتے آئی جان بلا اسمانی
 ایہ سُنہ تعبیر اچیری قدر ملے رحمانوں
 فرزند اتوں سرور ہو سیں اندر دوہاں جہاناں
 یوسف کہنداجے ہے حضرت ایہ تعبیر اچیری
 فرمایا ہے خوشیاں جتھے اول غمی اوتھائیں
 ایہ ہے خواب صبح دی تیری جھوٹھ نہ ہوگ کدائیں
 تے کہا ایہ سُنہ یوسف ممول نہ دسیں بھایاں
 اگلیاں خواہاں وانگ نہ دسیں ایہ نصیحت میری
 یوسف عرض کرے یا حضرت رنج کوں اوہ دیسن
 پھر یعقوب کہے فرزند تیری سمجھ نہ آئی
 پھیر دلاں ول بدیاں کھڑا فرق پلک وچ پاوے
 یوسف کنب ریہا چپ سُن کے ہور نہ غدر لیا یا
 سُن یوسف دی خواب پیغمبر سی ظاہر فرمایا

ایہ سب مینوں سجدہ کردے کر کر عجز ہزاراں
 گوہر نطق میرے وچ نالے عقل فراست والی
 میرے اگے انہاں سبھاں دا قدر نہیں سی کائی
 صبر قرار تسلی دل تھیں غم درداں کڈھ کھڑیا
 یا حضرت ایہ حال کوہیا یوسف عرض سنائی
 کرے پیار چھے سراکھیں رورو کے فرماوے
 سورج چند کریندے سجدہ عالی رتبہ میرا
 نال خودی دے ویر خدانوں نہیں پسند کدائیں
 سختی پوے مصیبت کائی حکم جو یں رحمانی
 خالہ چند ستارے بھائی سورج باپ بیانون
 ماں پختے وچ بھایاں تیریاں ہون وڈیریاں شانان
 وچ بدن کیوں گئی قراروں جان مبارک تیری
 خار گلیں سرناگ خزانے دُر نہنگ بلائیں
 ایہ تعبیر کہی پیغمبر حضرت یوسف تائیں
 کھا غیرت گجھ مکر کر یسن دیہن متاں ایذا یاں
 بھائی تیرے مارن کارن مت کر بہن دلیری
 آخر اوہ پیغمبر زادے کیونکر مکر کر یسن
 ہے شیطان بندے دا دشمن سخت چدھی بُریائی
 یاراں کولوں یار پیارے پل وچ جڈا کراوے
 ایہ سُنہ پھر پاس کسے دے ممول نہ آکھ سنایا
 ایویں رب نوازش کرسی جیویں تیں نظری آیا

خواباں دی تعپراں والا علم تیرے ہتھ آوے
 جیوں اسحاق تخیل اللہوں ملی شرف تے خوبی
 سرداراں وچ سرور ہوسیں اندر دلاں پیارا
 ایہ گلاں سب اُس نے سنیاں بھائیاں خبر پوچائی
 اس لڑکے نے مکر اٹھائے ساڈے چکر جلائے
 اسیں بہادر دُور ہٹائے لے لڑکے گل لائے
 اسیں نہ پنجاں وچ پنجاہاں قدر گیا اٹھ سارا
 تے اُسدا دیدار گزارہ بن دیدار نہ چارہ

تے تینوں تاویل حدیثاں اللہ پاک سکھاوے
 تمیں پر نعمت پوری کرسی تے آلے یعقوبی
 تینوں رب پیغمبر کرسی پاویں رتبہ بھارا
 مارواں یوسف دی متری شمعو نے دی مائی
 سُن بھائیاں دل حسد پتائے تے گرمی وچ آئے
 جھوٹھے سُننے جوڑ سنائے پیو نے سچ منائے
 بنیامین سنے خود پیو نوں یوسف بہت پیارا
 یوسف اُسنوں بہت پیارا نال جدھے ورتارا

حیلہ انگینتن برادران یوسف و بُردن آنحضرت رادر چراگاہ گوسفنداں و جفانمُودن و در چاہ انداختن

حال مزاجاں فاسد کر کے خون و گاون نہراں
 ڈاروں توڑ و چھوڑ طیوراں پھاہ گل دھرے کٹاری
 جس ویری دا خوف لے لُوں مت اُسے ہتھ آویں
 غم غصے وچ وانگ قیامت اک اک گھڑی وہانی
 جوش خروش غضب چا سبھناں دل دی کھول سنائی
 یوسف بنیامین بغیروں باپ نہ رہے کدائیں
 بنیامین اکھیں وچ ہر دم دن تے رات گزارے
 دس بھائی اسیں شیر بہادر گنتی وچ نہ آئے

کی جاناں اس دار فنا وچ کیڈ پیاں گھل زہراں
 جالیاں گرد کھلار کھلویا ایہ شیطان شکاری
 مت لے کوچ نہ وچھڑ ڈاروں چھل ڈیلا پچھتاویں
 جاں یوسف نیاں بھائیاں تائیں رشک دلاں وچ بھانی
 اندر گھر روئیل تماں بیٹھ صلاح پکائی
 رل بیٹھے دس ویر تمامی رلمل پئے صلاحیں
 یوسف نوں وچ گودر کھیندا گھڑی نہ مول و سارے
 دوویں سا تھیں چنگے ہوئے ایہ راحیلے جائے

باپ اسدا بھلا جاندا سانوں منوں وسارے
 اسپیں جمع سب عقلاں والے غالب زور اساہاں
 بکریاں چرواندے جنگل سو سو کار بناندے
 دن چروالے راتیں لاکھ گھر دے پھرے والے
 اک اک اسپیں جو شیراں تائیں پکڑاڈاندے گرداں
 باپ اسانوں اُجے نہ جانے کدی نہ اُلفت کردا
 رل بھایاں جاں متا پکا یا یوسفؑ پاس سدھانے
 بھائی یوسفؑ تیریاں گلّاں دنوں بہت سکھاؤن
 تئیں وچ ایہا خوبئی وڈی؟ ھوٹھ نہ کہیں کدائیں
 سُنیاں اسپیں جو اک عجائب تینوں سُنہ آیا
 سُن یوسفؑ دل کرے وچاراں سرنیویں چپ ریہا
 جے دَساں تے پاس پدردے کیا جواب سناواں
 جھوٹھ کہاں تے رب ٹھاصی سب تھیں جھوٹھ مندیہا
 جو کجھ یوسفؑ سُنہ ڈٹھا ظاہر آکھ سُنایا
 یوسفؑ کولوں اک ول ہو کے بیٹھ صلاح پکائی
 اوہ ہن دن دن چڑھیا جاندا کرے ذلیل عزیزاں
 جھوٹھیاں سچیاں گلّاں دے وچ باپ نہ کرے تمیزاں
 اس نوں جانوں مار گواؤ جے ہو راضی ستھے
 تاں اس تھیں پیو فارغ ہو کے مڑسانوں گل لاوے
 جاں ایہ مطلب پورا ہو یا رلمیل بھائی سارے
 رب کریم گناہ اسدا دے بخشے کر غفاری

سُن لڑکے دے سُنن خیالی جان جگر چاوارے
 ہردم کار گزاریاں کردے خیریت دے خواہاں
 خدمت تے وچ فرمانبریاں ساڈے وقت وہاندے
 دلوں اسپیں قربان پدرتے اُجے نہ پچھدا حالے
 کاراساں ہر خوب اخلاصوں نام رہے وچ مرداں
 بنیامین تے یوسفؑ اگے جان کہن کدھ دھردا
 کر کر مہر محبت ظاہر شیریں سُنن سُنائے
 جو توں موہوں سُنن الاویں موتی جھڑ جھڑ آون
 جو توں اجکل سُنہ ڈٹھا سانوں آکھ سُنائیں
 جس تھیں ظاہر معلم ہندا تیرا عالی پایہ
 کیا کراں کی کہاں زبانوں مشکل ویلا ایہا
 چپ رہاں چپ لائق ناہیں کی تدبیر بناواں
 سچ بناں ہن راہ نہ کائی جو یں کرے رب میرا
 سُن بھایاں دے تپے کیلجے حسد تنور تپا یا
 یوسفؑ دا کجھ چارہ کریو دیر نہ کریو کائی
 اوہ دو بھائی پیو دے پیارے اسپیں نہ کائی چیراں
 یوسفؑ تے آج وار چلیندا بہ کردے تجویزاں
 یاتے دیس دوراڈے سٹو جتھوں خبر نہ لےتھے
 تا ایہ فکر اندیشہ دل دا سب ساڈا اٹھ جاوے
 کرے استغفاراں توبہ اللہ دے دربارے
 پھر نیکاں وچ نام اسدا ایویں رہسی جاری

سُن کے کنب یہودا کہند اسُنیوں سب بھراؤ
 سٹو وچ اندھیرے کھوہے وقت جویں ہتھ آوے
 وچ وطن کھڑپالے اُسُنوں رکھے وانگ غلاماں
 رَل مل سارے پاس پردے بیٹھے آن آدابوں
 پھر سہناں رل کہیا حضرت یوسف ویر پیارا
 بھلکے جنگل نال اَساڈے گھلن جو دل پر چاوے
 کیوں اعتبار نہ دل وچ تیرے ساتھیں جدا رکھاویں
 اسیں نگاہ رکھاں گے اسُنوں ہر آفات گزندوں
 طفلان کھیل پیاری حضرت فرحت سیر شکاروں
 ایہ گل سُن یعقوبؑ نبی دا بدن گیا ہل سارا
 تارے وانگ چکدا یوسفؑ نازک نظری آیا
 سب وانگوں بگھیاڑاں دے شکل جویں خونخواراں
 تھر تھر کنیا بدن مبارک دیکھ حقیقت ساری
 بگھیاڑاں تھیں یوسفؑ میرا یارب رکھ سلامت
 مڈھ سوال جو کیتو ساں کیوں بگھیاڑ دسائے
 آخر ایہ بگھیاڑے کھادا کرسن آن بہانہ
 باپ کنبے گجھ ہوون لگا یوسفؑ ٹوں لے چلے
 دفتر حرف منقش ہوئے جو تقدیر قلم دے
 باپ کہے جی ڈردا میرا جے تْسیں نال لیجاؤ
 غافل ہومت یوسفؑ ولوں رہسو وچ اُجاڑاں
 دندیں گھت انگشتاں بولے کی حضرت فرمایا

جے گجھ کرناں ڈرو خدا تھیں ممول نہ مارگواؤ
 صادر وارد مرد مسافر کوئی کڈھ لیجاوے
 ایہ تدبیر یہودے والی پئی پسند تماں
 سخن کیتے گجھ نرم ملایم لفظ سوال جوابوں
 گھر وچ بیٹھا شاد نہ ہندا بند رہے بیچارا
 ہتے کھیلے پاس اَساڈے گجھ پیوے گجھ کھاوے
 کیوں نہ یوسفؑ ویر پیارا ساڈے نال پوچاویں
 کیونکر ٹپاں پواں گے آخر اُلفت دے پیوندوں
 گھر وچ پٹھیاں ناول لگے خوش ہوون گلزاروں
 یوسفؑ طرف دھیان کیتا سوڈھا نازک تارا
 اسدیاں بھایاں طرف پیغمبر پھیر دھیان اٹھایا
 ہراک یوسفؑ تائیں چاہے پُرزے کراں ہزاراں
 اَنج سرے تے آون لگی گجھ مصیبت بھاری
 گرگاں وچ نظر ایہ برہ ظاہر سخت علامت
 نُور نبوت نال نبی ٹوں مکر نظر وچ آئے
 ایہ بہانہ دلاں ارادہ ہو یا شکل نشانہ
 وقت مصیبت والے کائی پون لگے اَنج پلے
 تدبیراں دی مرہم لایاں مٹن نہ گھاہ اَلَم دے
 گرگ پوے کوئے کھائے اس ٹوں تْسیں نہ خیراں پاؤ
 ہتھ آوے مت یوسفؑ میرا جنگل دے بگھیاڑاں
 بگھیاڑاں داساڈے ہوندیاں کہیہ حضرت کی پایا

جے یوسفؑ بگھیاڑے کھاداسب گجھ اسیں گویا
 کرے یہودا جے اک نعرہ مرم جانھ سُنیدے
 تے شمعون درختاں تا میں پکڑے جڑوں اوکھیرے
 شیراں تے بگھیاڑاں تا میں پکڑ کرے دوپارہ
 زور اساڈے معلم تینوں کی بگھیاڑ نکارا
 جنگل باش بلا میں کنین زورا دیکھ ہمارا
 زخم قلم دے تیز اثر توں کہڑا موڑن ہارا
 فرزنداں دی عرض پدرتے موڑن مشکل ہوئی
 باپ پچھے اے یوسفؑ پیارے مرضی بندھ کیائی
 یوسفؑ عرض کرے یا حضرت دیہر رخصت ہو راضی
 میرے ویر نہ ویری میرے کر دے عرض پیاروں
 سُن یعقوبؑ رُتا بھرا کھیں فرزنداتوں جاویں
 ہر دم تیرے حاضر ہوندیاں دل توں صبر نہ آوے
 سختی جنگل بندھ نہ معلم نازاں دے وچ پلپوں
 توں چلیوں تے میرے پلپوں چلی نقد تسلی
 ملنا کدی نصیبے ہوسی اے فرزند پیارے
 جے نہ تیری مرضی ہوندی گھلدا ناہ کدائیں
 جاہ سویرے نال بھراواں اذن دتا میں تینوں
 سُن یوسفؑ وچ دل دے راضی شوق جنگل جی چایا
 رات کئی دن اگلا چڑھیا بھائی کرن تیاری
 یوسفؑ دے حق ہتھ اٹھا کے کردا باپ دُعائیں

اسیں زبانی جے اس ویلے زورا کم نہ آیا
 حمل جھڑن سُن اکت پکاروں جنگل رکھ کنیدے
 جاں روئیل جنگل وچ جائے شیر نہ آوے نیڑے
 یوز پلنگاں پکڑ پنچے وچ چیر دکھاوے سارا
 جے لکھ شیر درندہ ہووے جا پے اساں چکارہ
 پر اک زخم لکھے تقدیروں اسدا بھیت نیارا
 آئی کون ہٹائی لوڑے کد اس تھیں چھٹکارا
 دل وچ جاتا تیر قضاؤں ڈھال علاج نہ کوئی
 توں ہیں میرے دل دا پرزہ اکھیں دی روشنائی
 میں راضی ہاں سیر جنگل تھیں بھایاں دیکھ فیاضی
 خوش میرا دل نال بھراواں سیر کراں گلزاروں
 دل میرے وچ نہیں تسلی خبر نہیں کد آویں
 کیونکر تیرے وچ وچھوڑے سارا روز و ہاوے
 مینوں چھوڑا کلا حجرے توں یوسفؑ تر چلیوں
 جاں ہن صاحب سختی گھلی میں راضی ہو گھلی
 میں منظور کیتی تھیں مرضی اے انور سیتارے
 آج جدایاں سرتے آیاں وقت مقدر تا میں
 میں مشتاق تیرا ہر ویلے ناہ وساریں مینوں
 بھایاں دے دل خوشیاں ہو یاں جو چاہیا سو پایا
 یوسفؑ دے دل فرحت بھاری باپ کریندازاری
 میں یوسفؑ دی جان الہی سونپی تیرے تا میں

جیوندیاں جی میرے تائیں ایہ فرزند ملائیں
دل میرے وچ بھاریاں چاہاں چاہاں دید کرائیں
جلوے کرن اکھیں وچ میسے وانگ خوشی دیاں وائیں
وچ وچھوڑے ایس پسرے جان میری مت جاوے
اوسے وقت نہلا پد رنے سردے وال سوارے
تاروتار جدائی کو کے فرق فراق پکارے
کر کر تر خوشبو یوں زلفاں لٹ گھتی تا تارے
پیشانی تھیں نورندی دی لہر چھڑے لشکارے
ابروا بر بہار کرم دے چاہری گھٹ پرکارے
اکھیں دے وچ سرمہ بھریا پیونے نال پیارے
واہ چکارے وچ زخسارے جان جگر بلہارے
ورلیاں ورلیاں دندان اُتے وارے چند ستارے
مخوبی تے خوبی والے سب سنگار سنگارے
کمر بدھا اک سوہنا پٹکا ہتھ عصا پکڑایا
خوب سوار پتروں پیونے رخ ول نظر گزاری
کر چکاسی اس دلبردی پٹیاں نال تیاری
پر جو عہد ہو یا اک واری توڑن ہو یا بھاری
اوڑک عہد نبھاون لگا جھٹل فراق قضیہ
اک زعیل خلیل اللہ دی تس وچ خورش رکھائی
تے اک بوتل شربت والی دے اونہاں فرمایا
نال گیا خود رخصت کرنے شہروں باہر آئے

رخ ملن دیاں آساں دھریاں دھریاں دھرا پڑائیں
تے میں آسداں شانائیکھاں دیکھاں قدر دیکھائیں
ہسدیاں آسداں دل وچ آسداں آسداں نازا دائیں
نور اکھیں دا یوسف مینوں ملے کدی گل لاوے
کنگھی واہ چڑھایاں زلفاں جان دھری ہرتارے
تے والاں کول ول دے ول، ول ول دل گھلیاے
شانان نال لُف دیاں شانان چڑھیاں شوق ہلاے
عین بعین دوئین ستارے چک دہاں جگ تارے
مژگاں دی ہرنوک تر کھی دیندی روک نظارے
دیکھدیاں دیاں دھیریاں اُتے دھار دھری تلوارے
لعل لبان دیاں لالیاں اُتے لعل بدخشاں وارے
دل قربان ذقن دی طرزوں غمغبنے وچ کالے
لا خوشبو بدن پہنائے زیبا جامے سارے
اوہو عاصا جنت والا جو چیریل لبایا
جذب تاثیر والیاں رمزائ کھٹ گیاں دل کاری
تورن نون دل چاہے ناہیں فرق دسے دشواری
تورن توڑن عہد دسائے دونویں تیز کٹاری
سب سامان تیاری والا کردا گیا مہیا
میوے گچھ طعام رکھا کر فرزندوں پکڑائی
پاس رکھو ایہ یوسف کارن ہووے نہ ترہایا
بھایاں گود لیا چا یوسف ظاہر لطف دیکھائے

تے یعقوب نہ جاوے نالوں مول نہ مڑناں چاہے
یوسفؑ ولوں نظر نہ لہندی ناگزیرے ول راہے
دیکھ لو دیدار دونینوں مڑ جھب ہتھ نہ آوے
ہئے اکھیں ایہ کاہنوں روندیاں لہے وچے دیدلے
اچے اکھیں وچ ایہ رُخ نوری چمک چھٹے لشکالے
کالیاں دھیریاں شمع وصالوں اچے دوویں نوری
ول جنگل پیو نال پٹاں دے آہا تریا جاندا
پاس نبی وچ راہے جانداں عرض کیتی فرزندناں
یوسفؑ ساڈے دل دا ٹکڑا کد سانوں ڈیپارا
ہو کے کھڑا نبیؑ فرماوے فرزندناں توں روکے
یوسفؑ توں لے جھب دے مڑ یومینوں موڑ دیکھایو
وقت پیاس نراس نکر یو شربت تڑت پلایو
بگھیاڑاں نوں گرد بگردوں ول ول دور ہٹایو
سخت کلام نہ بول زبانوں اس دا جگر ستایو
کر کے ایہ نصیحت ساری فرزندناں دے تائیں
جوش محبت خفیہ والے دلوں بخار لیائے
اکھیں دے وچ لہر حُسن دی رسم غلبے چائے
رڑھدے نین دکھیں رڑھ جانے بحر نماں اچھلائے
اچے پیارا رخصت ہوندا نین گھٹاں بٹھ آئے
چھوڑ چلے بل چھیکو واری ملسن پھیر کدائیں
جا فرزند حوالے رب دے جنگل باش بلاؤں

رُخ انور تے جانداں اکھیں تردیاں وچ لگا ہے
وچھڑن ہاریاں دو اکھیں نوں ایہ نظراں دے لاپے
غم سہنے نت ویہندے رہتے تئیں دوویں وچ ہلے
ایہ دیدار نہ جاں مڑ ملیا کون جھٹلے دکھ بھارے
وگد یونینوں ہجر پئے تے کویں جرو غم سارے
جاں اکوار تکن نوں ترسن کویں ہوسی زندگانی
جتول اُسدا یوسفؑ جاندا اتول قدم چلاندا
کیوں حضرت تکلیف اٹھاؤاٹ پوے دوچنداں
ہُن گھر توں تشریف یجاؤ قصد نہ کریو بھارا
کجھ نصیحت میرے دل تھیں ہُن توں کھلو کے
بھکھ لگے تے کڈھ زمبیلوں اس توں خورش کھلایو
آپ جداں وچ کاراں ہوسو متاں کلا چھڈ جاپو
ہر دم مہر دلاسا دے کے اس دا جی پرچاپو
تے ہر ویلے نرمی کر کے اس نوں شاد رکھاپو
تے یوسفؑ نوں گلے لگایا محبوبا جھب آئیں
جان جگر وچ دل دے سارے یوسفؑ رچدا جائے
لہراں درد دلوں اچھلایاں ٹھاٹھیں نین رڑھائے
چشمے خون جگر تھیں اچھلے چشماں نے رنگ لائے
دیکھاں جاں ہو رخصت جائے سر تے کیا وسائے
جاں یوسفؑ ہو رخصت چلیا کردا باپ دُعائیں
جھب مڑیں مت اسان ساریں منگیں خیر خداؤں

آ دردا ہُن خالی خانے پا وِجِ دُخْلِ مَکاناتِ
یوسفؑ پیو تھیں رخصت ہوندا پیو نے سختی جھلی
یوسفؑ دا ہتھ پکڑ کیتا سو پسران چاء حوالے
بھایاں گود لیا چا یوسفؑ ہوئے ودع پد تھیں
گنبد مینا چرخ فلک دا جوش صدا وِجِ آیا
ویر پیارے یوسفؑ تائیں لے ہو گئے رواناں
سو ہناں رنگ جویں تر بوزے باپ نظر کر ڈٹھے
دیکھ دلا ایہ دُنیا ایویں موہ رنگوں تہ کھسے
رنگا رنگی چھوڑ رنگیلا رنگ رنگت وِجِ وِستے
ہو ساقی ایہ رہن دُنیا شکل جدھی ظلمانی
مے رنگین رنگت دے ٹم تھیں ہر رنگ نال پلاوے
پردہ چاہ اوگھاڑ نہ دیکھیں ڈول رنگین دم ہاریں
بے رنگی وِجِ رنگ سو ہاندے تینوں نظر نہ آئے
وانگ پتنگ شمع دے شعلے کیوں جھڑ جان جلاویں
رحم نہیں وِجِ جس دی یاری کیوں اس نوں گل لاویں
موڑ قلم ول کدھر وگیوں کھول نہ زخم نہانی
سہہ سرتے تقدیر ازل دی پیغمبر رحمانی
ول فرزنداں جان دیاں دیکھے نبی کھڑا وِجِ راہے
وِجِ نگاہ پد فرزنداں یوسفؑ گود اٹھایا
جاوندیاں ول کرے رنگا ہاں باپ نہ مٹے پچھا ہاں
فرماوے پیغمبر رب دا وِجِ فراق پسر دے

محبوباں نوں ودع کریندیل مشکل بچدیاں جاناں
تے یوسفؑ نوں رخصت کرناں رخصت ہوئی تسی
داغ فراق رہے سوکاری دل تے جگر وچالے
پیغمبرؑ دا دل پُر دردیں ہو یا جُدا پسر تھیں
ایہ بڑہ وِجِ گرگاں آیا فضلوں رکھ خدایا
کھوٹ دلیں پُرحسدوں جاناں شیریں کارز باناں
تے تلخ چکھے سو جا پے مزے بُرے رنگ مٹھے
مزه چکھے سو نہ مُر تکتے چھوڑ تعلق نئے
جے غافل دل ماہر ہووے بہت رووے کم ہستے
ولاں چھلاں دے پردیاں اندر چمکے ہوئورانی
لٹ سدھاوے مارگواوے تہ اے سمجھ نہ آوے
دیکھ ترفق کس دے اٹھیں عشقوں لافاں ماریں
چھوڑ رنگاں دی یاری یارا یار جمال دیکھائے
دُوروں سیک لگن دے ویلے کیوں نہ پیر ہٹاویں
جھور مریمت اوگت جاویں جے نہ رمزوں پاویں
برہوں ویہن جھلیدیل ٹھاٹھیں موج وگے طوفانی
ہتھیں تور پسر نوں گھر تھیں کھڑا اندر خیرانی
دیکھ دلا محبوب ملیسی پھیر جداں رب چاہے
کیا کہاں اوہ کیڈ پیاروں لے انہاں سینے لایا
انت اتھائیں بیٹھ گیا سو قدم نہ وگے اگا ہاں
جاں جنگل تھیں آوے یوسفؑ لے مُردساں ول گھر دے

فرزنداں دے مُڑیاں باجھوں ایتھوں لہولہول نہ جاواں
 ٹھنڈا کھنیں تے مقصد دل دا اوہ محبوب پیارا
 وِج اڈیک درختے چھاویں بیٹھ گیا پیغمبرؐ
 آہی یوسفؑ دی ہمشیرہ گھر وِج سستی ایہا
 جنگل دے وِج یوسفؑ تائیں گھیریا دس بگھیاڑاں
 تے بگھیاڑاں ہلے کر پوندے پوندے کھاون تائیں
 یوسفؑ تڑنے گرگ نہ چھوڑن دھرتی پھاٹ گیا سو
 روندی اٹھی یوسفؑ کتھے سُنیاں کھڑیا بھایاں
 بھائی جانھ دوراڈے ڈٹھے پچھیا پھیر پد رٹوں
 باپ کہے اوہ سیر کرن نوں جنگل طرف سدھایا
 ایگل کہہ نس پھتی جھب دے مل بھائیاں جاروئی
 میں اے ویر نہ جاو دیساں بھلا نہیں تیں جاناں
 تہیوں جاو دیساں نہ مولے جے سوکرسیں زورا
 وِچھڑیوں پل جان جلدیدی غمراں کون کٹیسی
 تیرے باجھوں میں مرجاساں تے کی باپ کریگا
 گھر دیاں نوں پھر تھانوں نہ کائی جاں توں ہتھ نہ آیا
 یوسفؑ کہندا بھین پیاری نہ کرگریہ زاری
 بھین کہے اے ویر پیارے خبر نہیں تیں تائیں
 بازاں سنگ نہ گتیاں کونجاں پھیر کدی گھر آیاں
 یوسفؑ جاہ نہیں چھڈ سانون غم دیاں وِج بلائیں
 کوں کٹاں میں تیرے باجھوں فرقت دے وِج راتاں

یوسفؑ باجھ کیا گھر دیکھاں گرم گھراں دیاں چھاواں
 جاں جُجرے وِج نظر نہ آئے کوں کٹاں دن سارا
 یوسفؑ گیا جتھاں وِج راہاں اوہا زمیں مُعبّر
 ویر گیا معلوم نہ اس ٹوں ڈٹھس خواب اوہیا
 یوسفؑ روندنا باجھ قراروں تکدا طرف اُجاڑاں
 گرد بگردوں یوسفؑ گھریا گھیریا درد بلائیں
 صورت سوہنی یوسفؑ والی خود وِج نگل گیا سو
 دوڑی آئی باپ ڈٹھا سُو کھڑا اوڈیکاں لایاں
 ہتھیں تور کتھائیں گھلیو حضرت آپ پسر ٹوں
 دختر رو قراروں گیا حضرت قہر کمایا
 یوسفؑ تریا جاندا ڈٹھس دامن پکڑ کھلوئی
 باپ سنے میں روندی رہساں کر جا گھ ٹکاناں
 میری جان نہ جھلے تیتھیں ساری عمر وِچھوڑا
 بھ فراق تیرا میں تائیں غم دے بحر سٹھسی
 بنیامین تیرے وِج درداں میرے وانگ مریگا
 ویر پیار یا مُڑ چل گھر ٹوں تیں بن میں دکھ پایا
 نال بھراواں جھب دے آواں خیر منگو سوواری
 گرگاں نال غزال چریندے کد گھر مُڑے کدائیں
 یوسفؑ تہیوں جان نہ دیساں نال پیاریاں بھایاں
 ہتھوں ناہ چھوڑیساں پلو روز قیامت تائیں
 پھیر کدوں توں ملیں اسانون کٹے دوراڈیاں واٹاں

ناجاہ یوسفؑ مڑ چل گھرنوں اساں قرار سدھائے
 میں مَر جاساں تیرے باجھوں رہسی باپ تڑ فدا
 میں قربان نہ جاویں یوسفؑ روندیاں گھت دکھیں
 تے توں پیو دا بہت پیارا دل میرے دا پارہ
 یوسفؑ دامن پکڑ چھوڑا اے عجز کرے سوواری
 بھایاں اُنت چھوڑا میں زوروں یوسفؑ نولے دھائے
 روندی آن ڈگی وچ راہے خالی صبر قراروں
 کیوں فرزند کریں توں زاری روون وقت کیائی
 رور و دختر عرض گزارے یا حضرت میں واری
 یوسفؑ گیا ڈٹھائیں جاندا صبر نہ ملے کدائیں
 درد نماں وچ مدت عمروں رور و کر میں پوری
 روندیاں دل گھائل ہوسی یوسفؑ ہتھ نہ آسی
 حضرت موڑ پسر توں جھبڈے صبر لے لئوں آوے
 یوسفؑ گیا چھوڑا لے پلو وں پیا بگھیاڑاں
 خوشی گئی غم سر تے آیا ہویا بدل زمانہ
 کھول نظر اے اشرف اکرم ہتھوں وقت کیائی
 دختر نوں پیو چُپ کراوے اُس توں صبر نہ آوے
 گئے پتر پیو دیکھے دُوروں یوسفؑ کندھے چایا
 جاں جاں وچ نگاہ پدردے بہت محبت کردے
 جاں پوشیدہ ہوئے نظروں یوسفؑ سٹیا دھرتی
 پکڑ بھراواں مار چھپڑاں لال کپیتے رُخسارے

جے چلیوں لے ساڈے سمتے وقت نماں دے آئے
 کی جاناں کت حال گزارے صلح شان شرف دا
 پاء نہیں وچ درد فراقیں وقت گزارے سکھیں
 تیرے باجھوں اساں دوہاں دا مشکل پھیر گزارہ
 بھین پلو ہتھ چھوڑے ناہیں روندی زار و زاری
 ویر چلے اوہ خواہر رووے تے ہن پیش نہ جائے
 دیکھ نبی نے دختر تائیں کیا لطف پیاروں
 یوسفؑ میرا جھب مڑیسی نہ رو کر غم کائی
 رونوں ورج نہ میرے تائیں رنج لواں کرزاری
 نال میرے توں روندار ہسین جان رہے جاں تائیں
 آج یوسفؑ دا پیا اسانوں قہر و چھوڑا دُوری
 ویر تپے پیو کھے فراقیں رو خواہر مَر جاسی
 یوسفؑ مڑے ہن غم تاہیں جان رہے دکھ جلیے
 ویر گیا مڑ کد ہتھ آوے لہھدیاں ڈھونڈا اُجاڑاں
 آج کنعان نظر وچ ساڈی ہوسی ماتم خانہ
 یوسفؑ تیرا دس بگھیاڑاں دیکھاں پکڑ لیائی
 پیغمبر ہن خود پچھتاوے وگی نہ موڑی جاوے
 وار و وار لون اکدوجیوں سبھناں گود اٹھایا
 لگے پچھے خدمت اندر جانھ سٹھے جیوں بردے
 تن نازک جد ڈگا دُوروں کیا کہاں سرورتی
 چک چک ماریا دھرتی اُتے زخم لگے تن سارے

کن مردے وال ترڑے دھرت گھسیٹیا پھڑکے
گردن مار کرائس نیلی دتے دکھ ہزاراں
اے فرزند و باپ میرے دیومینوں ماروناہیں
ایہ کی اندر دلاں ٹساڈیاں گزری گجھ بُریائی
میں اک عاجز ویر ٹساڈا وچ فرمانبرداری
سُن سُن ماریا انہاں ودھیرے قہر کما یو بھارا
باپ نہ اسان محبت کردا توں وچ گود مدامی
جھوٹھیاں گلاں جوڑ سناویں پیو دادل پتیاویں
اچے نکا توں مکر کریندوں بولیں؟ ھوٹھ ھتھیرا
پیغمبر دے وچ گھرانے؟ ھوٹھ لگاویں لیکاں
دُشمنیوں توں باپ اساتھیں کر کے جُدا دیکھایا
مار سٹیاں جنگل تینوں ایہو بدلہ تیرا
رخصت وقت پدر نے تیرے نال طعام پوچایا
پیون نوں تیں کارن شربت لاڈلیا بے حالا
مار چپڑ لگائس اگے جھل عمل دے بدلے
جاں اک مارے یوسف رورودو جے دی ول جانے
گئے اگاڑی پاس پہاڑی کردے ظلم مریندے
اوس پہاڑوں ایہ گل سُن کے اچا پیا پوکارا
پاس میرے مت تیغ وگا یو میں ایہ دیکھ نہ سکدا
ایہ گل سُن ہو گئے اگاہاں پر ایہ قصد نہ ہٹیا
اک درندے آکھ سنایا پھیر مقابل ہو کے

کنڈا ککھ جوتن وچ دھسیا نیزیاں وانگوں رڑکے
کیا گناہ تقصیر میرے سر یوسف کرے پوکاراں
میں گناہ تقصیر ٹساڈا کیتا نہیں کدائیں
اچا چیت میرے سر آئے تسیں سبھے رل بھائی
کی تقصیر گئی ہو میتھیں کہو حقیقت ساری
؟ ھوٹھے سُننے کہہ کہہ لڑکیا کیتو باپ پیارا
کھاون پیون سَوون تیرا اُسدی خوشی تمامی
آپ بہیں ہونیڑے اُسدے سانوں دُور ہٹاویں
پاس نبی دے لافاں ماریں ڈرے نہیں دل تیرا
بڑا ہوویں کی جاناں آخر کیڈ ملن توفیقاں
وڈا بنے اساڈے نالوں کویں حیا نہ آیا
تیرے ہتھوں اسان سبھاں نے پایا دکھ ھتھیرا
ایہ گل بول طعام سگاں نوں کھول روئیلے پایا
ایہ گل کہہ سٹ توڑ گویا شیشہ شربت والا
پکڑ لیا ندوں تیغ غَضَب دی وچ کچھری عدلے
اوہ اگوں اس مار طماچہ دھرت سٹے دکھ پاوے
یوسف تائیں قتل کرائیں بہہ تدبیر کریندے
قتل نبی ناحق نہ جائز مت کر یو گجھ کارا
اسدے قتل کرن تھیں کنبے تن اجرام فلک دا
قہر غَضَب دا جوش دلاں تھیں سُن آواز نہ گھٹیا
جے یوسف نوں قتل کر یو پچھتا سورورو کے

جنگل دے خونخوار درندے گوسفنداں کھا جاسن
 کون ہندے تئیں ظلم کماندے آخر پکڑے جاسو
 ایگل سُن لے گئے اگاڑی اتے ماریندے گندے
 وچ چراگہ آن وڑے سو وڈے ظلم کمائے
 مار انہاں وچ رستے بدھا کھچ کھچ ڈکھ پوچائے
 یوسفؑ کہندا پاس پدردے موڑ کھڑو اکواری
 انہاں کہیا ہُن وقت مُرن دے میت چکھے دن کائی
 باہوں پکڑ پدردے جس دم ساڈے ہتھ پھڑایوں
 مُر ملنے دیاں چھوڑ اُمیداں داغ دے وچ جاوَن
 نازا دایاں شیریں خواہاں پیو دے وچ کنارے
 کر کر یاد گزاریں ویلے توں آہیں بھر روناں
 تے اجرام فلک دے سجدے تیں ول ہونے ناہیں
 گزر گیاں اوہ سُنکھیاں گھڑیاں جدوں پد رگل لاوے
 اوہ سُننے وڈیا یاں والے جہاں مُراد اچیری
 تُوں سُننے وچ تارے ڈٹھے ڈٹھے سجدہ کردے
 مار کر یہاں پُرزے پُرزے اے دل بند پدردے
 یوسفؑ کہندا مارو ناہیں باپ سُنے رو مرسی
 باپ میرا بن میرے رہسی روند اُمر تمامی
 جے تئیں میں تے رحم نہ کرناں کرو پدرتے بھائی
 سُن شمعون چھری لے پوندا لگا گلے وگاوَن
 پکڑ روئیل چپڑ لگائی دھکیا مار چچھاہاں

رَل بگھیاڑ تساڈے ایڑ چیر گھڑی وچ کھاسن
 دہشت دادن سر پر نیڑے جے آج خوف نہ کھاسو
 مار چپڑاں کرتن رنگیں پکڑ زمیں چا سُدے
 یوسفؑ رو رو عرض گزارے نہ اوہ ترس لیائے
 جیوں جیوں عجز کریندا یوسفؑ انہاں غضب سرچائے
 جو تقصیر تئساں میں کیتی ظاہر کریو ساری
 دید پد کر چھیکڑ تریوں آج کیتی سر آئی
 اوہا ویلا چھیکڑ میلا دیکھ پد تُوں آیوں
 اوہ خوشیاں وچ گود پدردے ہُن مُر ہتھ نہ آوَن
 تے اوہ سُننے شان شرف دے ختم چکے ہوسارے
 خشک عصا اوہ سُننے والا ہُن مُر ہرا نہ ہوناں
 باپ نہ ملناں توں ہُن مرناں کر کر غم دیاں آہیں
 ہُن گل گھت دو باہاں اپنے دیکھ کو یں دم جاوے
 دیکھ اوہا تعپیراں عالی آج وچ قسمت تیری
 توں مسجود کواکب سندا درد گواہی بھردے
 گھائل کراں جنگل وچ تینوں جانھ بخار جگر دے
 رحم کرو تئیں میرے اُتے رب تئساں تے کرسی
 پیغمبر تُوں متاں ستاؤ پاسو بے آرامی
 غالب زوراں والیو آخر زور نہ رہسی کائی
 یوسفؑ ڈردا طرف روئیلے نسا جان بچاوَن
 پھر دوجے ول یوسفؑ نسا دیبہ امان اَساہاں

بھی اس مار ہٹایا اگوں تے شمعون پچھاڑی
 سمھناں پاس گیارو یوسف انہاں طماچے لائے
 بھایاں تھیں ٹٹ گئیاں آساں جاں یوسف نوں سٹھے
 کہے یہودا یوسف تیرا روون ویلا خاصہ
 کیوں ہسیوں کر ظاہر ساتھیں ایہہ کو یہا ہاسا
 یوسف کہندا میں تے رب وچ ہے اک بھیت اچیرا
 جاں میں نال ٹسا ڈے تریا دل میرے وچ آیا
 ویر میرے دس زوراں والے ایہ پناہ میں بھاری
 جے بالفرض پہاڑ پوے سرتاں بھی روک ہٹاؤن
 آج مینوں ڈر کس دشمن دا جس دے ویرا ویسے
 ایہ دل دی تدبیر جو میری کائی کم نہ آئی
 جہناں پناہ دے وچ میرے دشمن بنے مقررہ
 دلا ہلاسا ہور کسیدا پناں خدا مت دھرناں
 آساں پناہ خدا تیری ہور نہیں در کائی
 ایہ گل سنی یہودا رویا رحم دلیوچ آیا
 جان میری توں بھائی میرا باپ میرے دا پیارا
 میں قربان سخن تھیں تیرے تیریاں سچ کلاماں
 بھائی دیکھ یہودا تائیں کہن کریں کی بھائی
 کر گلاں اس طفل فریبی دل تیرا پتیا یا
 توں وچ پیچ طفل دے پھسیوں پھر یوں قول قراروں
 کہے یہودا ایسے عہدوں پھرنا لازم آیا

یوسف ڈردا ہر دل جاوے نسا پھرے اگاڑی
 کنے نہ واہرو ہو چھڑایا ویر سٹھے آزماے
 باجھ خدا ہنس دل وچ کہندا ہن گجھ تھاؤ نہ لکھے
 اس ہاسے دا کھول خلاصہ بھائی با اخلاصا
 اے یوسف ایہ روونے ویلا تیرا غم وچ واسا
 گزر عجب دل حال گئیائی خوف گیا چک میرا
 کون بندہ جو میرے تائیں چاہے دکھ پوچایا
 جے کا مشکل آن پوسی خوب کریسن کاری
 شیر آفات جنگل دی ظالم دیکھن مار گواون
 نال انہاں میں خوف نہ کائی مینوں فکر کوہیے
 میں بھلا تقدیر ازل دی موڑن ہار نہ کائی
 ہن مینوں بن صاحب سچے رہی پناہ نہ ذرہ
 وقت بھلا نہ غافل ہوویں رور و حاصل بھرناں
 توں کڈ ہیں تے کوہ نہ جھلے تیری سچ خدا کی
 پکڑ کلاوے یوسف تائیں دامن ہٹھ چھپایا
 تینوں مارن دیاں نہ مولے زور کرن جے سارا
 جان فدا تے واراں تیتھیں مخلص وانگ غلاماں
 عہد قراروں پھر یا جانوں کی تیرے دل آئی
 جالی تان نکر دی دیکھو زیرک مرغ پھہایا
 توڑیا عہد جھال غداراں دُور پئے اعتباروں
 نا چاہاں میں بے تقصیرا یوسف ذبح کرایا

جے تئیں مارو یوسف تائیں میں پہلے لڑ مرساں
 مارن دیاں نہ یوسف تائیں میں وچ جان جداہاں
 اوہ کہندے تُوں نال اسائے کہتیاں آپ صلاحاں
 عہدوں پھر یوں بھائی کہندے تہر غصَب وچ سارے
 مارن دا کد عہد ٹکایا کیوں ہُن مارن لگے
 بھائی سوسو منّت کردے پیریں ہتھ لگاؤن
 جے تُوں اُج چھوڑا یا چاہیں خود بھلکے پچھتاویں
 تے تینوں مُر تھ نہ آوے ویلا کدی اجیہا
 اُج ویلا مت پھر پچھتاویں چھڈ دے مار گواہیے
 منے ناہ یہودا ہرگز نا یوسف تُوں چھوڑے
 چھوڑ یہودا دامن پٹھوں یوسف تُوں اکواری
 نا کر اڑیاں ایڈک بڑیاں چھوڑ پلک دو گھڑیاں
 ویری ویر زندہ دُکھ دیسی تے کداساں تُوں
 اوڑک ہو لاچار تمامی ظاہر کہن زبانون
 اگا تیغ دوہاں سرکانی مار دَفن کر چلو
 جدوں یہودا جاتا آخر ویر نہیں ہُن ٹل دے
 تاکیا مت مارو جانوں تُوں نہ سرتے آوے
 جے بالفرض رہیا ایہ زندہ کوئی کڈھ لیجاوے
 مطلب اساں ایہا جو پیوتھیں دُور رہے ایہ بھائی
 ناحق قتل گناہ کپیرہ نا ساڈے سر آوے
 جاں کھوے وچ سٹو اس نوں پتھر ڈھیم نہ مارو

ویر پیارے یوسف اتوں جان تصدق کرساں
 ظلم کرو سرخون جھڑیسی دفتر بھرن گناہاں
 یوسف دے حق ہُن ہو بیٹھوں خیریت دا خواہاں
 کہے یہودا عہد قراروں تئیں تمامی ہارے
 جے یوسف نوں ماریا چاہو مہینوں مارو آگے
 ویر یہودا نہ کر اڑیاں نام نہ لویں چھڑاؤن
 تے جو دکھ نہ آگے پایا اُج چھوڑاویں پاویں
 جے تُوں ویر نہ اسیں پرانے تینوں درد کو یہا
 ایہ سفارش نہ کر بھائی سرتھیں درد گواہیے
 بھایاں منّت بہت گزاری رورو کے ہتھ جوڑے
 اوہ چروکی اگ دلاں دی مار بھجھائیے ساری
 مار گواہیے خاک دہائیے جانہ غصَب دیاں جھڑیاں
 اگا اڑی یہودا والی مارن دیاں نہ مُولے
 دوہاں تائیں پکڑ لوو تے مار گواؤ جانوں
 کٹ کساللا عُمر اں والا دو گھڑیاں دُکھ جھلو
 سَن یوسف ہُن میرے تائیں قتل کرن وچ پل دے
 اس تُوں وچ اندھیرے کھو ہے سٹ چلو مَر جاوے
 پھر مُر زندہ پاس پدردے ساری عُمر نہ آوے
 زندہ رہے مَرے یا اجلوں سانوں فکر نہ کائی
 تے اک شرط کرو کو اتوں پتھر نہ چلاوے
 ہور زیادہ رنج نہ دیہو قولوں مُول نہ ہارو

شرط مئی ایہہ بھایاں آخر لے یوسفؑ توں دھائے
یوسفؑ ڈریا جاں سچ جاتا قہر کماون لگے
تے ایہ عہد پدر دا ظلموں توڑ گواون لگے
وچ اُجاڑ دکھاں دے کھوہے ہُن سٹ جاون لگے
وائے دریغ فراق پدر دے درد ستاون لگے
یوسفؑ دوڑ بیہودا دی ول دامن پکڑ پوکارے
مارو تیغ کرو دو ٹکڑے اِکواری مَر جاواں
مَرن سوکھالا نظری آوے کھوہا قید مندیری
باپ میرا جے ملے نہ مینوں میں کی کراں حیاتی
اُس کنعان افروز شمع دی ملے نہ جے روشنائی
اِس اندھیرے کھوہے نالوں چنگا گور اندھیرا
میں تے بیو وچ فرق نہ پاؤر حم میرے پرکھاؤ
سُن یوسفؑ تھیں غم دیاں آہیں کرے یہودا زاری
رل مل اونہاں یوسفؑ اتوں جلمے پکڑاوتارے
ستر ڈٹھا جاں ننگا یوسفؑ آہیں کر کر رويا
اک ہتھ سترے دُوجا کڑتے رہن دیوگل میرے
ہُن ایہ پردہ پاس تَساں میں رہے کفن جاں مويا
بھائی کہندے چھڈ دے یوسفؑ نہ کرلماں قصہ
اس تھیں ہور زیادہ لوڑیں سد ستارے یاراں
سجدہ کرنے والیاں کولوں منگ ملے اِنج پردہ
ویر چھوڑا ون اوہ نہ چھوڑے کردا منت زاری

جنگل وچ اندھیرا کھوہا تَس کنارے آئے
کھوہے دے وچ میرے تائیں بھائی پاون لگے
جان میری وچ ہجر پدر دے توڑ وگا ون لگے
سر میرے پر درد غماں دے ویلے آون لگے
فرقت دے غم دہاں دلاں دے دل نوں کھاون لگے
کھوہ وچ مینوں سٹو ناہیں میرے ویر پیارے
ایہ تکلیف جو کھوہے والی زندہ مَول نہ پاواں
ویر میرے چا تیغ وگاؤ عرض قبولو میری
کرو نہ جُدا پدر تھیں مینوں حلق دھرو چاکتی
جیون دی وچ کھوہ اندھیرے مینوں طلب نہ کائی
یا مارو یا پاس پدر دے میرا کرو وسیرا
جے پاؤ تا مار گواؤ کھوہے نا سٹ جاؤ
نو بھایاں نے غلبہ کیتا آئے وچ قہاری
بدن مبارک ننگا ہويا چڑھے فلک لشکارے
شرم زدہ ہو منت کردا گرتہ پکڑ کھلویا
ننگا کر کے سٹو ناہیں اندر چاہ اندھیرے
میں وچ ساری عمر بھراؤ ننگا کدی نہ ہويا
کفن تیرا تاریکی کھوہے ایہی تیرا حصہ
سورج چند جو سجدہ کردے دیہن لباس ہزاراں
کدھر گئے ستارے یاراں سورج نُور قمر دا
دوڑ پیا شمعون غضب تھیں کھوہ کھڑیا یکباری

چا یوسفؑ نُوں رستا پایا کھوہے وِچ دہایا
 کیا کہاں اس کھوہے حالا دوزخ دا دکھلاوا
 پُر کر بھریا اس دے اندر غم دِگیری ہاوا
 ایہ کمین آفات جہان دا درد دُکھاں دا کھاوا
 دُکھ اُندوہ کر نظر تکیندیاں ول ول بھرن کلاوا
 پانی اسدا ایڈک کوڑا پیوندیاں دم جاوے
 فاسد کر اخلاط بدن تھیں باہر کڈھ وگاوے
 مُحرق تھی آب بخاروں صفرایاں دیاں آہاں
 برہوں لتاڑیاں دی اُمیدوں اسدیاں لمیاں واہاں
 ڈونگھیاں زخم فراقاں وانگوں ڈونگھاں بہت ہٹھاہاں
 قعر جہنم دا اس کولوں منگدا لکھ پناہاں
 تپے تئور غماں دا بالن درد بلن وِچ لاٹاں
 فلسفیاں دے غور حدس تھیں رکھدا عمق ودھیرا
 تے ظالم دی گور برابر اندھیرے تھیں بھریا
 ہجروں نِخشت لگی غم چُونَا آتش حسد تپایا
 دھر پرکار وچھوڑیاں والی نقش کڈھے بیدرداں
 چالی سال کمایاں ہوئیاں گنّھ غماں وِچ آہیں
 مرکز ہفت دواں غم دا دُور حصار بلائیں
 بدخواہاں دے دل دیاں اگاں ویرانی وِچ آیاں
 رات تھلا پُر قبرے والی چند ستاریوں خالی
 کش نِخشب وِچ ماہ عطا تھیں چاہ ملی مشہوری

کٹ لیا پھر رستے تاںیں جاں ادھواٹے آیا
 سب اٹھوہیں اس وِچ ظالم ہراک زہروں آوا
 درد دریغ فراق عزیزاں زار تپن پچھتاوا
 اسدا نام زبانی لبیدیاں کرن بلائیں دھاوا
 جنہاں دلاں وِچ صبر وڈیرے اونہاں دا پرتاوا
 تے بدبو اویہی مندی مغز دماغ جلاوے
 کر تحلیل رطوبت تن تھیں پل وِچ ساڑ دکھاوے
 وہندا جوش حرارت اس تھیں وانگ نزع دیاں سہاں
 دُور دراز تھلا دُکھ بھریا وانگ برہوں دیاں گھاہاں
 رنج آزار اذیت بھریا وانگ دلاں بدخواہاں
 مہجوراں دی آس لئی تھیں اسدا قدم اگاہاں
 یار وچھنیاں راتاں وانگوں اسدیاں لمیاں واٹاں
 دُنیا دے مغلوب دلاں تھیں اس وِچ ودھ اندھیرا
 ناداراں دے فکر معاشوں ایہ نمونہ دھریا
 خُون جگر پُر درد دلاں دا گھول کنڈھیں رنگ لایا
 بیٹھ وچوں دم سرد بھریں دیاں اڈن دُکھاں نیاں گرداں
 کرگارا بھر دے سوارے درد سوکائے بھاہیں
 نقطہ جیم جدائی والا چاہ مدار ایذاہیں
 اس کھوہے وِچ آن سمایاں تے سر لاٹاں چایاں
 روز کنڈھے پُر حسرت والے ایہ پُرسوز حوالی
 تے ایہ چاہ رہیا چاہ کرد ماہ ملے اک ٹوری

نُور اکھیں آرام دلاں دا صبر چگر دا سایہ
 جاں بھایاں کٹ رتے یوسف کھوہے سٹ وگایا
 جا جھب پکڑ میرا پیغمبر پیغمبر دا پیارا
 سُن کے حکم فرشتہ نسا سدرہ تھیں یکباری
 پکڑ لیا اڈھواٹوں یوسف جیوں نازک گل چایا
 ہر آفت کر صاف شتابی نال آرام بٹھایا
 برکت لب سب پانی شیریں ہو گیا وچ دم دے
 یوسف دی خوشبو یوں اس دی دُور ہوئی بد بوئی
 سب آفات پلک وچ اسدی ہوئی دُور تمامی
 سٹ بھراواں یوسف تائیں اُتوں پتھر مارے
 مڑ بھائی ول گئے چراگہ کرایہ کارے بھارے
 سائل بھدھ سوال کیا ئی یوسف عالی پایا
 وچ زمانے ہو دُنی دے سی اک عابد رب دا
 شیت نبی دا پڑھے صحیفہ آہا نام یہودا
 یوسف دا وچ ذکر صحیفے اس نُوں نظری آیا
 ہو یا شوق دے وچ غالب چلے یوسف دیکھاں
 کرے دُعا رکھ مینوں یارب جاں لگ یوسف ہووے
 عرض قبول ہوئی درگاہے آیا حکم رباناں
 اس کھوہے دے اندرتینوں یوسف نبی ملاواں
 تداں یہودا اس کھوہے وچ مدت رہیا نہانی

اوہ محبوب نبی دے دل دا اس کھوہے وچ آیا
 جبرائیل مقرب تائیں حکم الہی آیا
 بیٹھک جاء سوار شتابی صاف کرو تھاں سارا
 اکھ جھمکن اگے پہتا کر اک تیز اڈاری
 قطرے رحمت باراں وانگوں پکڑ تھلے ول آیا
 پانی چاہ کر جوش اچھلایا لباں برابر آیا
 آب صفا پرلڈت ہو یا برکت نال قدم دے
 وانگ چراغ بدن دے نُوروں جاگا روشن ہوئی
 گل آرام تسلی ہوئی اسدی بے آرامی
 پھیر یہودا نے کر منّت و رچے بھائی سارے
 گوسفنداں انہاں کھوہوں ٹیٹے میٹھ نے بڑ سارے
 ایہ تقدیر الہی آخر کیوں کھوہے وچ آیا
 دن راتیں وچ عمل عبادت شائق ذوق طلب دا
 وچ تلاوت ذکر عبادت رہے مدام آسودہ
 خوبی حُسن کمال مراتب ہوئی عالی پایہ
 کراں زیارت یوسف دی میں جے ہووے وچ لیکھاں
 میں بھی کراں زیارت اسدی عرض کئے ایہ رووے
 کر الہام کیا اس کھوہے اپنا رکھ ٹکاناں
 جاں لگ یوسف نوں نہ دیکھیں نہ نہ جندگواواں
 رات دے وچ ذکر عبادت کردا سی زندگانی

بنت فرشتے حکم خدا تھیں غیبوں خورش لیاون
 جاں بھایاں ہُن یوسف سٹیا عابد خبراں پایاں
 اُپر تھیں جاں گیا فرشتہ پکڑ تھلے ول چاہے
 گل ملیا کر شوق ہزاراں حالت آکھ سنائی
 پیا قرار دے ولچ میرے جاں توں نظری آیا
 بھایاں دا توں گلہ شکایت یوسف کریں نہ کائی
 ایہ گل آکھ خدا نوں سو پیا یوسف نبی حقانی
 یوسف دیکھ رہیا متعجب اسدے صدق صفا یوں
 آہا یوسف کھو ہے اندر ولچ مصیبت بھاری
 تازے زخم فراقاں والے سینے دے وچکارے
 اوہ پروردہ ناز خوشی دا پیو دے ولچ کنارے
 ولچ جدائی دی تلخائی جان لباں پر آئی
 اس کھو ہے ولچ سی اک پتھر وانگوں تخت وچھایا
 نوں مصیبت سرتے آئی یوسف نے دکھ پایا
 رحم کریں توں میرے اوتے تیں بن تکیہ ناہیں
 رب کہے اے یوسف پیارے دل غمناک نہ کریو
 میں تینوں سلطان بناواں اُپر تخت بہاواں
 ایہ نہ جانن تیرے تاکیں توں جانے ایہ سارے
 انہاں جتاویں ہُن دے کلے توں ولچ بڑیاں شانل

اس عابد نوں کھو ہے اندر عزت نال کھلاون
 نظر وگاٹس اُپر ڈٹھا ٹور کھلے روشنیاں
 دیکھ یہودا شوقوں اٹھیا بوچ لیا ولچ راہے
 ولچ اڈیکاں تیریاں یوسف مدت اسماں وہائی
 ہراک دا مقصود پوچاویں میرے وانگ خدا یا
 ایہ سب میرے ملنے کارن بندھ مصیبت پائی
 ساہ ٹھنڈا بھر اگو دم ولچ عابد ہو یا فانی
 رب دے فضل کرم تے لطفوں نالے بے پروا یوں
 ولچ فراق پدر دے ہر دم کردا گریہ زاری
 دوئیاں دیاں ندیاں اندر تاریاں لاون ہارے
 ہُن دیدار پدر دے شوقوں جاں لبیں گھلیارے
 عین وچھنے رج رج رٹے کر کر یاد جدائی
 جبرائیلے یوسف تاہیں اس تے پکڑ بٹھایا
 میں عاجز تے بھایاں میریاں کیتا ظلم خدا یا
 میں بندہ توں صاحب میرا دیہہ خلاص اساہیں
 بھایاں ولوں دل دے اندر شکوہ رنج نہ دھریو
 بھائی تیرے تیرے اگے کر عاجز پہونچاواں
 تے ایہ تینوں سیس نواون عجز کرن بیچارے
 ایہ ولچ عجز ریہن سر نیویں کر کر عذر بہانہ

آلودہ کردن برادرانِ یوسفؑ قمیص آنحضرت را بخون گوسفند و وانمودن پیش پدر اکل ذنب

کر بکری اک ذبح اتھائیں گرتہ خون ڈبایا
بیٹا باپ اڈیکے اگے اندر شوق سوائے
سُن یعقوب قراروں چلیا زخم لگا سوکاری
یوسف میرا ہوگ وچھنا پسر کر بندے زاری
کی جانان آج او سے غم دی آن ڈھکی سرداری
دھس وچ بیٹھ جگر دے سمس تیں میں دی ہن یاری
ویت رہن جگ روندیاں روندیاں؟ ٹھور مرو پچھتاؤ
وقت گئے جد خوشیاں پایاں ہن سرختیاں آیاں
یارب تیری رحمت با جھوں مینوں جیون بھارا
باپ پچھے اوہ صورت کتھے جو میں بہت پیاری
گیا کتھے مڑ پھر کدِ ملسی رووندیاں کر آپہیں
انور اختر نور فلک دا کس نے پکڑ چھپایا
وچ ٹساں اوہ شمع نہ دتے دل جس دا پروانہ
اوہ معنی در معنی مقصد کیوں ہو گئے نہانی
کہو عزیز و یوسفؑ کتھے دل گھائل وچ سلاں
یوسفؑ کتھے اے فرزند و مڑ مڑ باپ پوکارے
یوسف پاس اسباب بہایا کھاء لیا بگھیاڑے

آہے بھایاں یوسفؑ تائیں جاں کھو ہے وچ پایا
رات بئی سب روندے پندے گھردی طرف سدھائے
چھتیاں کوہاں تھیں چیٹاں نعرے گوش پئے یکباری
میں جانان آج سرتے آئی گجھ مصیبت بھاری
جس غم دا دل فکر چروکاتے ساری غمخواری
لے دردا ہن جان میری یا تیری تیز کٹاری
لہراں چھوڑ وچھوڑے والیو دو نینوں گرلاؤ
سندیان سارنجی دے دل نون لایاں درد اوایاں
کویں پیارے یوسفؑ با جھوں میرا ہوگ گزارا
آن ملے فرزند تان نون کردے گریہ زاری
اے فرزند وچ ٹساڈے یوسفؑ سدانا نہیں
ماہ مٹور خوبی والا کس پردے وچ آیا
ٹساں وچوں اوہ رونق گھردی کدھر گئی روانہ
پر معنے اوہ صورت زیبا بلک تمام معانی
اوہ محبوب نظر نہ آوے جس دیاں مٹھیاں گلاں
کی ہو یا کیوں روندے آئے کس آفت نے مارے
اوہ کہندے اسیں دوڑن لگے پیش ودھن نون سارے

تا رونے اسیں گھر توں آئے پی مصیبت بھاری
 وگی کلام پُتاں دی ایہا ہو کے تیز کٹاری
 روموں روم رچے دکھ غم نے روموں شام اُجاڑی
 ایڈ غشی آپی نبی توں بھلا جان جہانوں
 تن ٹھنڈا دم ناہ بدن وچ بیٹے پکڑ ہلاون
 بیٹیاں جاتا باپ اساڈا دُنیا چھوڑ سدھایا
 ویر گھٹھاسن باپ پیارے اسیں گئے ہو عاصی
 سانوں چاشیطان بھلا یا خوف سبھاں دل دھاناں
 جاں فریاداں سوز دے تھیں منظوری وچ آیاں
 تدبیراں وچ ہارے سارے اسیں گناہی بھارے
 روون تے گراون ستھے ویلا ہتھ نہ آوے
 باپ پیایا چاء بہاؤن پھیر ڈگے وچ دم دے
 روون دیکھ احوال دکھاں دا پیغمبر دے گھر دے
 اسیں سبھے مرجاندے جنگل تے اک یوسف رہندا
 یوسف دی اوہ بھین پیاری جان لبیں وچ درداں
 خواب اوہا دل لاناں بالے جو ڈٹھی سرورتی
 اوہ ویلا دل گھائل کردا جاں روندی چھڈ آئی
 بنیامین جو چھوٹا بھائی اُس نے خبراں پایاں
 سُن ویہ چلے جگر دے پُرنے روون دیاں وچ اکھیں
 یوسف گیا نہ مُڑ ہتھ آیا اہل البیت بیٹیاں
 صُبح ہوئی گجھ ہوش پی تے کہے نبی کنعانی

بھادیں اسیں سچے لکھ واری تیں دل نا اعتباری
 سُن پیغمبر غش کھا دھرتی آن پیا یکباری
 شاموں لاصح تک ہرگز چشم نہ مولا اوگھاڑی
 ناپلے نا ساہ بھرے نابولے حرف زبانون
 نال ہلایاں ناپلے نابولے جدوں بولاون
 اسیں برے کم مندا کیتا وڈا ظلم کمایا
 روز قیامت مُشکل ویلے کیونکر ملے خلاصی
 کرافسوس کہن ہُن ساڈا رہیہا نہ کجھ ٹکاناں
 دُنیا دین اساڈے ہتھوں جاسی کھس ازاہاں
 پیغمبر آزرده کیتا نفساں مکر کھلارے
 حال نبی میں کہاں کو یہا لکھے قلم جل جاوے
 تے آرام قرار نہ دیون دل وچ زخم اَلَم دے
 کہن پراس سختی نالوں اسیں جنگل وچ مردے
 تا پیغمبر درد نماں دے ایڈک بھار نہ سہندا
 دل دیاں کاری زخماں اُتے غماں وگایاں کرداں
 یوسف گرگاں گھائل کیتا نگل لیا سو دھرتی
 سچ ہو یائی پی جدائی ہُن تھاں رہیا نکائی
 یوسف نوں بگھیاڑے کھادا خبر لیاندی بھایاں
 ہتھ نہ آوے یوسف جیہا ویر کروڑیں لکھیں
 روون دیاں دیاں عُمر اں ہوسن پوریاں وچ قضیاں
 جے یوسف بگھیاڑے کھادا اسدی کیا نشانی

بکری خون لگا جو گرتہ جنگل تھیں لے آئے
 گرتہ ڈٹھا خون آلودہ غشی پئی مڑ بھاری
 رکھ اکھیں تے گرتے تائیں نبی غشی وچ آیا
 اٹھ گیا ول جنگل کوہاں ہتھ تمیص چمبیدا
 اے درند یو ظالم زادو یوسف کا ہنوں کھادا
 سریں بلند پہاڑاں چڑھ چڑھ وائے فراق پوکا لے
 پھیر نبی ول گھر دے مڑیا یوسف نام زبانی
 ہوش کدی بیہوش کدائیں پر آہ وگے نہ باہر
 اندر زخم ثبوتی باہر حکم قضا وچ راضی
 اکھیں تے دھر گرتے تائیں پیغمبر فرمایا
 ملنے دی میں آس نہ گیا شوق دے دی کاروں
 توڑ گیوں جس جان میری ٹوں دل دی آس نہ ٹی
 خون بھٹا ایہ گرتہ ڈٹھا کھول نبی رحمانی
 خون ڈبایا ہویا گرتہ ظاہر نظری آیا
 تا یعقوب نبی نے جاتا ایہ فریب پٹاں دا
 یوسف اُتے ظلم کمایا حسد ستایاں بھایاں
 کھول تمیص کہے فرزنداں پیغمبر کنعانی
 کھول تمیص میں ڈٹھا سارا دل میرے حیرانی
 کس لفظاں دے پردے اندراوہ مستور معانی
 ناپیرا ہن خاک آلودہ نا پھٹیا وچ دندان
 تن یوسف دے زخم نہ لایا نا وچ خاک رلایا

باپ اگے دھر کہندے دیکھو رو رو سس نوائے
 یوسف میرے دے ایہ خونوں رنگ کھلا گناری
 ہوش پئی مڑ چٹے گرتہ یوسف چھوڑ سدھایا
 کھڑا پہاڑاں اُچیاں اُتے بڑی پوکا کریندا
 آخر تسیں نہ خوفوں کنبے سخت عذاب خدا دا
 سن سن کے وچ جنگل کوہاں رونہ درندے سارے
 چم تمیص دھرے چا اکھیں اسدی ایہ نشانی
 تین اکھیں دل زخم کلیجے ہنجہ نہ ڈھلے ظاہر
 پراوہ دم دم جوش غماں دا زہر دیوے بھرتازی
 خواباں تیریاں سچیاں یوسف راز نہ میں ہتھ آیا
 پھیر ملاں امید اویہی اللہ دے درباروں
 آس مینوں توں ملیں کدائیں جاں بختوں بند چھٹی
 خاک لگی نہ پرزہ پھٹیا زخموں ناہ نشانی
 کا بگھیاڑ نہ اسدے اُتے ظلموں دند چلایا
 کیونکر گرتہ ثابت رہندا گرگ کوئی جے کھاندا
 تے افسوس جو عاصی ہوئے سرتقصیراں چایاں
 تسیں کہو بگھیاڑے کھادا پُت میرا ٹورانی
 سچ کہو کی بھیت نیارا اس وچ نہیں نشانی
 بعد کرو متناہی رازوں دھر سُلّم بُرہانی
 کیڈک گرگ پیارا اسدا نبی کہے فرزنداں
 لاہ گرتے لے گیا زندے ٹوں پھر کس رنگ چڑھایا

سُن فرزند پئے وِچ حیرت بھُل گئے تدبیروں
جا جنگل تھیں گرگ دلاور اوویں پکڑ لیاے
لے بابا ایہ گرگ ستمگر قہر کماون ہارا
تا یعقوبؑ نبی نے ڈٹھا گرگ کھڑا بیچارہ
کیوں کھادا تُوں یوسفؑ میرا کیوں دل ترس نہ آیا
یوسفؑ میرا سورج چندوں روشن دُون سوایا
تے تُوں طرف ضعیفی میری نظر نہ کیتی کائی
گھر میرے دی برکت پوری اوہ مقصود جگر دا
کھاون لگوں ترس نہ آیا کھاوندیاں مر جاویں
اے بگھیاڑ اُجاڑ گھراں تُوں کیا لگا ہتھ تیرے
دلبریاں وِچ جس دیاں رمزاں اکھیں نازا شاے
تے دولباں تہسُم بھریاں تُوں بھڑے رخسارے
لاڈلیاں دو زلفاں والا اوہ محبوب ہمارا
یوسفؑ روند او وِچ دکھال لے دُورا کھیں تھیں میرے
کھادو ماس بدن جے اسدا ہڈیاں دس ٹکاناں
میں وِچ درد فراتیں جس لے زار رہا وِچ غم لے
یوسفؑ پکڑ گیوں لے دندیں چا وِچ کس ٹکانے
جاں توں میرے یوسفؑ اُتے ظلموں دند چلاے
کی کی زاریاں کردا یوسفؑ چھوڑ گیا جگ فانی
وائے دریغ میرا اوہ یوسفؑ مینوں نظر نہ آوے
کیوں گرگا توں قہر کمایا تینوں رحم نہ آیا

کہن سٹھے اسیں گرگ لیا یئے سچے ہاں تقریروں
لے کر قید زنجیریں اس تُوں پاس پردے آئے
یوسفؑ پیارا پکڑ لیا سو کیتا پارہ پارہ
دیکھ اکھیں بھڑ آیاں تُوں کیتس درد پوکا را
یوسفؑ نوں جے کھادو ظالم وڈا ظلم کمایا
تُوں اکھیں دا ہوگ کسے دا کیوں دل فکر نہ آیا
یوسفؑ باجھوں حال اسدا گرگا دیکھ کیائی
کیوں ناگذری تیرے دل وِچ ہوگ عزیز پردا
جے توں میرا یوسفؑ کھادا آخر بدلہ پاویں
ظالم زادا تیریاں دنداں کھولے گھاہ گھنیرے
وِچ سُخن شیرینیاں بھریاں زیب بھری رفاے
دنداں دے پیونداں لے وِچ تارے توڑ کھلارے
کہہ بگھیاڑا مردم خوارا کویں کیتوئی پارہ
اے ظالم بگھیاڑا کیتو کتول بیرے بیرے
نازک ہڈیاں کھاء گیوں یا کر کے زوردھگاناں
کھاون وقت سُنے یا ناہیں اسدے سوزالم دے
نزع کویں سرگزری اسدے کی کی درد وہانے
حال فراق غماں دے جھیرے کی سُننے وِچ آئے
کلمہ حق کویں توحیدوں و گیا گزر زبانی
شوق جدھا وِچ سینے میرے اُچھل اکھیں نوں کھامے
ہول قیامت دا تُوں دل تے یاد نہ مَول لیا یا

جے ایہ دَظلم دے ظالم توں یوسفؑ پر مارے
 جے تُوں کھادا یوسفؑ میرا تینوں کھانھ بلائیں
 اگا یار پیارا جس دا سوہتھوں چھٹ جاوے
 اگو یار تیرا جد یارا جس بن یار نہ کوئی
 جاں پیغمبر نے بھر آپیں رو رو کے فرمایا
 سُن کے گرگ نبیؑ دے اگے حاضر آن کھلویا
 کر یعقوب فلکؑ دل اکھیں عرض کرے یا باری
 نال طفیل محمدؑ سرور جو سردار نبیاں
 ایہ بگھیاڑ اساتھیں بولے سچی گل سناوے
 ہتھ اٹھا پیغمبر جس دم ایہا عرض گزاری
 دھر ہتھ توں سرگرگ نبیاؑ تے کہہ اسدے تائیں
 سر اسدے دھر ہتھ پیغمبر کہندا اے بگھیاڑا
 بولیا گرگ لبیک نبیاؑ بدھ دُردو سلاماں
 نبی کہے بگھیاڑا تینوں قسم اللہ دی بھاری
 تے سوگند او سے دی گرگا جس دی خلقت ساری
 ؟ تھوٹھ نہ کہیں نہ ہاریں صدقوں دیکھ میری ایہ زاری
 گرگ کہے میں قسم نبیاؑ تو بہ لکھ لکھ واری
 میں نا تیرا یوسفؑ کھادا مینوں قسم الہی
 آتش آب درندیاں ہر شے مڈھوں حکم رباناں
 میرے تے فرزنداں تیریاں کیتا ظلم نبیاؑ

میرا تیرا جھگڑا ہوسی مالک دے دربارے
 دیکھیں ناہیں دوہیں جہائیں ہرگز بھلا کدائیں
 اے افسوس اوہدا دکھ بھارا وچ بیان نہ آوے
 تیتھیں گیا گیا تُوں ضائع ہُن غم خوار نہ کوئی
 بگھیاڑا جاں یوسفؑ کھادو کہہ کیوں ترس نہ آیا
 سرنیواں شرماندیاں اکھیں نین لہو بھر رویا
 اعلیٰ اکبر توں اک خالق جسیں ایہ چھت سواری
 تے برکت اسحاق خلیوں عالی شان صفیاں
 یوسفؑ میرا کوینکہ کھا دس سچ پتہ دس جاوے
 عرض قبول ہوئی درگا ہے حکم کرے رب باری
 بول خدا دے حکموں گرگا سچی گل سنائیں
 سچ سنا کہہ حکم اِلا ہوں؟ تھوٹھ نہ رہے پواڑا
 ہُن بن سچ نہیں گجھ چارہ صاحب پیش غلاماں
 کوینکہ میرے یوسفؑ اتے زخم چلا یوکاری
 کیوں کھادا تُوں یوسفؑ میرا سچ سنا اکواری
 توری صورت توں کیوں کھادی جو میں بہت پیاری
 ایہ طوفان میرے تے بدھا فتنہ تہمت بھاری
 مینوں بے تقصیر انہاں نے پکڑ لیا گھت پھاہی
 پیغمبر دا بدن مبارک روا نہ آیا کھاناں
 کیا کہاں ایہ تہمت بھاری کیڈک قہر قضیہ

؟ ھوٹھ بڈھا انھاں میرے کتے پاس انت ندامت
 میرا جھٹڑا نال انہاں دے ہوسی حشر دھاڑے
 سچوں؟ ھوٹھ نتار یا جاسی اللہ دے دربارے
 سُن پیغمبر صدق لیانداتے پھر مُر فرمایا
 ہے معلوم ابھی جے تینوں یوسف دا گجھ حالا
 اوہ فرزند پیارا میرا سچیاں خواباں والا
 گرگ کہے سب معلم مینوں پر میں کہناں ناہیں
 نبی پچھے پھر کتھوں آویں اگے کتول جاناں
 گرگ کہے یا حضرت سُن لے میری گریزاری
 مصروں تریا شامے آیا ملنے بھائی تائیں
 راہ وچ گرگ ملے گجھ مینوں اونہاں خبر سنائی
 یا حضرت سُن ایہ گل میرے دلوں قرار سدھایا
 ویر وچھٹا میں عاجز تھیں دل وچ درد ہزاراں
 روندیاں اکھیں جگر تڑفدا دل تھیں خون اچھلایا
 خبر پائی میں مویا بھائی مینوں ہوش نہ کائی
 دل بریاں میں جگر اُپر زے کاتیاں غماں وگائیاں
 میں لبھاں اوہ یار نہ لہھے جس دی یاری بھاری
 رووندیاں جگ دیتے جانے جاں لگ چند نکانے
 آتش شوق اَلبے بل دے لاٹ چھٹے تن جالے
 سُن ایہ گل نبی دی اکھیں بھرے سرشک عنابی

میں فریاد کراں در ربدے جس دن ہوگ قیامت
 میں ہو یا بدنام جگت وچ روکھیا بگھیاڑے
 گرگ کہے فرزند عیبا؟ ھوٹھے کرن پوکارے
 اوہ محبوب میرا نورانی کس پردے وچ آیا
 آکھ سنا کتھ کنہیں حالیں ماہ جین او جالا
 دس مینوں ہُن کتھتھے ہوسی بے داغا گل لالہ
 چُغل سداواں وچ بگھیاڑاں پُغلی عار ساہیں
 واس تیرا کس دیس قدیمی وچ کس کوٹ ٹکاناں
 گھر میرا وچ مصر قدیمی جتھ رہائش بھاری
 شوق زیارت دید پیارے چائی واگ ازائیں
 پھاہ وچ دام ازائیں لوکاں ماریا تیرا بھائی
 میں وچ غماں توفدا روندنا اس جنگل وچ آیا
 کھاوَن پون چھٹا میتھیں گزرے روز ستاراں
 میں دیدار کرن نُوں آیا خالی روندنا چلایا
 وچ اُجاڑے ہو سودائی کردا رہیا دُہائی
 جنگل باش درندیاں میریاں سُنیاں کوک دُہائیاں
 جس دے بھروں جاندی واری زخم ہے دل کاری
 ویر وچھٹا میں پردیسی نین لہو رُڑھ جانے
 وائے دریغ اوہ میرا بھائی چھوڑ گیا کت حالے
 ایڈک یاریاں دل حیواناں شوق طلب بیتابی

انساناں وچ شوق محبت چاہئے جان گوائی
یوسف دے وچ شوق محبت اشک بھرے پیغمبر
گرگ رووے دکھ دیکھ نبی داد درد و لیوں ہلایا
نبی کہے کہہ گرگا ظاہر توں ایہہ کتھوں پائی
گرگ کہے یا حضرت آیا اک دن نال ارادے
ابراہیم خلیل اللہ نے خبراں کجھ فرمایاں
جو بھایاں نوں ملنے جاوے اُلفت نال پیارے
تے احسان کرے جے کائی عالی درجہ پاوے
یا حضرت میں دادے کولوں خبر سنی ایہ ساری
شوق لے دیاں داگاں چایاں چاڑھیا عشق ہلائے
سنی حدیث نبی نے سچی پرتا پیر ادا میں
تے فرزنداں نوں فرمایا دیکھو راوی تائیں
گرگ کہے یا حضرت تیرے ایہ فرزند پیارے
لا اقل سنن حدیثاں ناہیں میں کیوں ودھ لاواں
گرگ گیا ہو ودع نبی تھیں کہہ حکموں گل ایہا
فرماوے فرزنداں تائیں سمجھ حقیقت ساری
وچھڑیا ہن یوسف میتھیں ملنا واٹ دوراڈی
مدد منگاں میں پاک لاہوں؟ ٹھوٹھیاں نفساں وکوں

عشق عجب پر جے دل جھلے غشی نبی نوں آئی
غم دل دیکھ نبی دے ظاہر روون تارے امبر
دل تے جگر دوہاندا غم تھیں گھل پانی ہو چلپیا
شوق محبت گرما جوشی تے کتھوں ہتھ آئی
دادا میرا کرن زیارت پاس تساڈے دادے
اک ایہی حق واجب کیتا صلہ محبت بھایاں
چھٹ عذابوں رتبہ پاوے باجھ حساب شمارے
تے جو حسد عداوت رکھے کیوں نہ دوزخ جلائے
تداں زیارت کارن کیتی بھائی طرف تیری
جاں مطلب سر پہنچیا آخرد کھ جھلے سر بھارے
فرمایا مڑ دوجی واری گرگا پھیر سنائیں
پکڑو یاد حدیث نبی دی پاؤ انت جزائیں
ظلم کماون شرم نہ کھاون عقل قیاسوں ہارے
دڑ یتیم اخبار نبیاں کہناں نوں آکھ سناواں
تے یعقوب پسر دے ہجروں دیکیری وچ ریہا
دلاں تساڈیاں گل بنائی مکر ایہا مکاری
صبر جمیل کراں ہن بھارا ایہا کار اساڈی
ظلم کیتا تساں میرے اُتے؟ ٹھوٹھے ہو اس گلوں

فرود آمدن کا روانیان مصر برسرِ چاہ و برآوردن ازان یوسفؑ را
 و خریداری نمودن از برادرانش بدر اہم معدودہ و پیش گرفتن راہِ مصر و
 ذکر حکایات کہ در راہِ رومی نمود و رسانیدن اُورادِ مصر

دلِ وِج درد ہو یا انگیا را قطرہ گھت بچھائیں
 قلب جگر دے دولت خانے کر آتش دکھلاواں
 جھڑے نمک دلریشاں زخمے رومن بے تسکینے
 رخت جلے بے صمنے دل دا گھر دے ایس چراغوں
 شوق طلب وِج وقت وہاندے غفلت واگاں چایاں
 ول ول کگھت ڈوگھے وینے جوش بھمے من بھاناں
 او گہاریاں نُون گن مملدے کردیاں نظر صفا تیں
 شوق تیرے دیاں لاٹاں بلیاں نُون کھلے مشکواتیں
 اکا اک پکارا کردیاں دیہن بھادیں سر بدیاں
 راز نیار اتن من سارا اک اک کرے پوکارا
 جا پے حال دے لے نُون او ہا جیں ول ہر ورتارا
 وِج ناسور نہ گھت سر نیزہ رہے متاں دم جاری
 مصر اڈیکے مغرب زادی زخم جدھا دل سلے
 آکھ دلا کیا سرتے ورتی انور پاک قمر دے
 رات پئی دل وحشت دھانی دیکھ مکان کولاً
 تیں رحمت جیں انت نہ کائی کھلا لطف خزانہ

اے ساقی بھر جام شرابوں دیرِ مُموراں تا تائیں
 شعلہ شوق اٹھاواں غالب جاں مستی وِج آواں
 بچ بچ مرن برہوندے جالے ہو ہو بریاں سینے
 سینے لاٹ جہماں دے بلدی ہجر سخن دے داغوں
 جان تے عشق غلام رسو لے نازک نوکاں لایاں
 مظہر شان اوسیدا ہر ول جس دا شوق پُراناں
 ہر دم یاروسیندا نیڑے کھول اکھیں گھت جاتیں
 تے چھٹ جانھ زنگار دلاں دے روندیاں بہراتیں
 نین پریم نشے وِج بھنے ہنجے رڑھاون ندیاں
 جے وِج شوق تیرے بہ یارا کرے عدول نتارا
 دھس دل رمز وِچے وِج کھائے جسد اشوق اشارہ
 کتول واگ چلی مُڑ یارا تیند تیری اسواری
 ہن سیار لیاؤ کائی یوسف نُون لے چلے
 باقی حالا یوسف والا وِج فراق پد دے
 بھائی سٹ کھو ہے وِج آئے یوسف رہیا اکلا
 رون لگا کر مونہہ فلک ول یا والی اسماناں

عبد گناہی یا غفارا عرض کرے در ماندہ
گل طفیل اسحاق خلیوں بخش میری بریائی
رون ملائک وچ آسماناں سُنکے حال او یہا
نارو یوسف صاحب گہندا دُور کراں دُکھ سارے
صبر دیاں یعقوب نبی نوں تیرے وچ وچھوڑے
سُن یوسف دل پی تسلی رہیا اندوہ نہ کائی
پڑھ یوسف ہر ویلے اس نوں تیں دل رہے لگانے
یوسف پڑھی دُعا جدا نہیں ہو یا حکم رباناں
تے پیرا ہن موتیاں جڑیا تَن اُسدے پہنایا
ستر گھل فرشتے رب نے یوسف پاس بٹھائے
تدُنوں ایس کھوہے دے گردے آ اترے کروانی
گھر اسدا وچ مصر مدامی سُن اس حال بیانی
وچ کنعان ایہا خود بیٹھا خوابے نظری آیا
کدھ استینوں باہر سٹیا کھڑا رہیا اس اگے
چُن چُن مالک موتیاں تائیں بھارے ڈھیر لگائے
پاس معبر حال سنایا اُس تعپیر سنائی
برکت اُسدی دُنیا دولت سب تیرے ہتھ آوے
دُنیا دین اُسیدی برکت تینوں ملے تمامی
تینوں جانے سارا عالم ہوسن عالی شانان
مالک نوں سُن خواب حقیقت وچے شوق نشانے
ڈھونڈ کرے وچ خانیاں گلایاں لہٹھے پتہ غلاموں

بہت گناہ سر میں جس کارن ات جا پکڑ لیا ندا
اس زندان غضب دے وچوں مینوں بخش رہائی
تا پھتا جبریل جنابوں کہیں آن سونہا
مصر گھلاں تیں تخت بہاواں دیاں مراتب بھارے
تینوں کراں عزیز جگت وچ روز گئے رہ تھوڑے
یوسف تائیں جبرائیلے اک دُعا پڑھائی
برکت ایس دُعا کدائیں ناوحشت دل دھانے
جبرائیل لیا کھلاوے جت وچوں کھاناں
تا یوسف نوں ملی تسلی صبر دلے وچ آیا
تا یوسف وچ کھوہے تہا دہشت خوف نہ کھائے
مالک ابن ذغر وچ انہاں صاحب بازار گانی
اکدن سٹا سفنہ ڈٹھس اندر عہد جوانی
ٹٹ سورج کہہ چرخوں اسدی وچ استین سمایا
اُبر آیا اک سر سورج دے موتی برسن لگے
بھر صندوق ہو یا دل راضی چشم کھلی پچھتائے
اک غلام تیرے ہتھ آوے کنعانوں اے بھائی
آخر تینوں وچ بہشتے اللہ پاک پوچاوے
نام تیرا وچ دُنیا رہسی آخر تیک گرامی
برکت اسدی یاد رہیں گا مردا وچ جہاناں
ہو اسوار مصر تھیں چلیا آوڑیا کنعانے
شوق طلب وچ باجھ قراروں دل خالی آراموں

تا آواز کہے اس ہاتھ ڈٹھا شوق جداہاں
 سُن آواز گیا مُرُ اُوویں شوق رہیا اوہ تازہ
 ہر برسے دوواری مصر و شام ولایت جاوے
 وِج کنعان بُنھے دن کا ئی جاں کُجھ پتہ نہ پاوے
 ہُن ایہی لے مال تجارت شاموں تریا آہا
 وِج جنگل اس کھوہے گردے کیتس آن اتارا
 کھوہے تھیں اس نُوری شعلے ڈٹھے جانہ روناں
 ابر سفید سرے پر چھایا سایہ نُور و چھایا
 دام دواں گھمگھیر چو پھیرے کھوہ ول سجدہ کردے
 اک گدھا کرواناں سدا چھٹ سٹی اُٹھ دھایا
 سٹ گدھے توں چھٹ تعلق جھب اُٹھ سبیس نوایس
 ہو ر سفید جناور ڈٹھے شکل عجب کئی ڈاراں
 جانوراں دی صورت سوہنی دیکھ سبھاں مَن بھانی
 مالک ابن ذغردے آہے دو بردے سَن یارا
 پانی لین گھلے ایہ دوویں مالک نے بیچارے
 جبرائیل خُدا دے حکموں تا کھوہے وِج آیا
 تے توں چندا جیہا نُوری بدر تیرے رُخسارے
 توں اوہ چند کرم دا پورا راز جدھے وِج بھارے
 چڑھن لگوں اِنج دیس پرانے کرنے نوں روشنائی
 چیل اوڈیکاں تیریاں یوسف داغ دلاں وِج پائے
 مُنتظران نِت وِج اوڈیکاں روندیاں وقت دہائے

آجے ایہی کر صبر پیارے برساں تیک پنجاباں
 تا اس عادت پکڑی دائم ایہ ہمیش اندازہ
 جاوندیاں مُرُ آوندیاں بھی وِج کنعانے آوے
 لاٹاں بلدیاں شوق دے دامرُ ول مصر لجاوے
 طرف وطن ول مصر سدھانا بھل گیا سو راہا
 ایہ کھوہا نُور کوہ کنعانوں جس وِج یوسف پیارا
 لاٹاں نُور بلے اس کھوہوں جاوے ول اسماناں
 مالک حال عجب ایہ ڈٹھا دیکھ تعجب آیا
 یانبی اللہ کہن زبانون اسیں تیرے سب بردے
 کھوہے گرد فدا ہو یا سو سجدے سبیس نوایا
 کئی گیاں اُٹھ صفاں ازائیں توں مت ضائع جائیں
 کھوہے گرد طواف کریندے کر کر شوق ہزاراں
 ڈیرا گرد لگایا مالک طلب کرایا پانی
 بُشرا مائل نام دوہاں دا دوویں نیک ستارا
 مائل ڈول وہایا کھوہے بُشرا کھڑا کنارے
 بہ وِج دَکو چندا ہُن ویلا یوسف نُوں فرمایا
 دار شرف وِج ابروسندے نین تیرے دو تارے
 نُور تیرے دیاں چکاں پھیریاں دو عالم وِج سارے
 چلیوں چھوڑ قدیمی واسا یاراں گھت جدائی
 جنھاں دلاں نوں تیریاں تاہنگاں شوق تیرے دکھ چائے
 گھاہ چروکے رس رس وہندے مل دکھ کٹیا جائے

لو جو خبر بے صبر پیاں دی شوق جنہاں دکھ لائے
 زخم جنہاں دے پئے پڑانے اکھیں خون بھریاں
 روندیاں اکھیں بھجے سینے زار تڑندیاں جاناں
 خزاں وگی کنعان ولایت گلزاراں جھڑ چلیاں
 دیس چھٹے پردیسیں چلیوں سفر دوراڈے آئے
 چھوڑ وطن چل دیکھ کو یہیاں پردیساں نیاں واواں
 اُجڑیاں ٹوں چل سوا و سدیاں گھت اُجاڑا
 اُج چھڑے سولن دوراڈے ڈھونڈ دیاں ول دھاوا
 چھوڑ پد رتڑ چلیوں یوسف سن سب بھیناں بھایاں
 وچھڑیاں نے روندیاں رہنا ملنے نوں اک واری
 پنڈاں بٹھ برہوں نیاں کائی چل دھر سریں ہزاراں
 درد منداں دے دل دیاں آہیں گم رہن وچ سینے
 جنہاں اوڈیک تیری نیاں تاہنگاں درد جھلے مشتاقاں
 چل ول اونہاں جنہاں سب تیری اپنا آپ جلایا
 اپنا آپ تے جو دسیا کر کے وہم اڈایا
 تے اوہ شوق تیرے دے بردے خودیوں گئے خدایوں
 حال تنہاں دے شوق تیرے نے عقلوں دور وگائے
 اُجے نہ جنہاں ڈٹھا رخ تیرا خواہیں دل پر چلے
 وچ اوڈیک فراق تیرے دے جگر جنہاں دے تپ دے
 بے وس وگن انہاں تھیں رمزاں تیں ول چوری چوری
 اُن ڈٹھیاں چل تارلقاؤں گھت پوکار چو پھیرے

رووندیاں وچ پیر جگر دے پُرزے توڑ وگائے
 کھڑے اوڈیکال لایاں یوسف تیریاں نت اوایاں
 اُج کنعان وچھٹا تیتھیں بدلایا ہور زمانہ
 تے ول مصر بہاراں جھلیاں پڑکلیاں وچ گلیاں
 لے پینڈے دور وطن دے تیں ول قصد لیائے
 اکنان نوں وچ تیریاں درداں چھوڑ گیاں جن ماواں
 اُج کنعان نبی دے گھرتے ٹٹ پیا سودھاڑا
 بیں ٹوں ٹورا کھیں دا جس دا اُسنوں اُج چھڈ جاوا
 گزرن لگے وقت جنہاں لے تیریاں وچ جدایاں
 وچ پردیس نوں دکھ والیاں کرنی گریہ زاری
 انفس تھیں آفاق سماون ہجر وصل دیاں کاراں
 نام تیرے دیاں واراں پوسن وچ پردیس زمینے
 چل ہن وقت دراز ہو یائی تیریاں وچ فراقاں
 خود ول ڈٹھا کجھ نہ پایا انت توہیں ہتھ آیا
 ہو وہی وچ کحیک کحیحی لولوں لولوں جوش رچایا
 فلسفیاں دھر وچ سفاہت گز رے سو فسٹایوں
 اس اُن ڈٹھے حُسن تیرے نے لولوں لولوں نور رچائے
 نین اونہاں دے ہنجے فراقوں رڑھدے نظری آئے
 نام تیرے دے نین اونہاں لے موتیاں مالاں چپ لے
 واہ واہ عشق تیرا ول سدا خود ول زور زوری
 اکنان دے گھر روشن کر پو اکنان گھت اندھیرے

لے ایہ ڈول وہائے یوسفؑ نوں سوئیے آئے
نال جنہاں ورتارا تیرا گزر چکا دن کائی
ہوئے جدے پیارے تیتھیں توں ہن وچھڑ چلیا
جنہاں پیاریاں دی تیں باجھوں ساعت حشروں بھاری
چاڑھ فراق اونہاں نیاں اکھیں جنہاں ڈٹھو ج ناہیں
جذب جنہاں دے کاری آئے تنہاں مبارک بادی
جاں بردے کروان اچانک کھو ہے ڈول اتاریا
یوسفؑ پچھے جبرائیلؑ کتھ مینوں لے چلے
میرے باجھ نبی کنعانی کوں کرے زندگانی
کتول میریاں واگاں چایاں کدھر قصد اٹھایا
صاحب دے فرمان میرے تے کوں چلے فرمائیں
صاحب میرے میرے تائیں کی پیغام پوچھئے
کدھر ول لے چلے مینوں توڑ وچھوڑ پدرتھیں
وجی کہے توں شیشہ ڈٹھا یاد ایہی یا ناہیں
وجی کہے توں صورت اپنی جاں اُس وچ سنجھانی
دیکھ جمال میرے دل گزری سُن یوسفؑ فرماوے
مُل میرا کوئی دے نہ سکے ایڈک حُسن ہمارا
وجی کہے لے حضرت یوسفؑ وقت وکن دا آیا
وکن لگوں اج قیمت تیری مشتریاں دے پلے
وچھ چلے آج وچن ہارے لے چلیا ونجارا
یوسفؑ سمجھ نہ امت کھاوے روئے تے پچھتاوے

وچ فراق تیرے بہ روون تیرے ماں پیو جائے
جال جگر وچ درد تنہاں دے روندیاں وچ جدائی
اُس گھرنوں مڑوڑناں ناہیں سیں جس گھر وچ پلایا
گزرن چالی سال اونہاں دے اندر گریہ زاری
اگلیاں نوں درگا ہوں ملیاں تاثر اں وچ آہیں
فرحت شادی دی آبادی آج شاموں بربادی
جبرائیلؑ کہے اے یوسفؑ بہ وچ دلو پیاریا
باپ میرا میں اسدا پیارا کوں وچھوڑا جھلے
رَس رَس وہن چلے کس کوٹے میرے زخم نہانی
کتول مینوں تورن لگوں محکم کتھے دا آیا
کھو ہوں کڈھ کتھے لے چلے میں بیچارے تائیں
کون کوئی جو کڈھ کھو ہے تھیں لین بندے نوں آئے
بھیناں بھایاں تھیں گھٹ ڈوسی کتھے چلے لے گھرتھیں
یوسفؑ کہندا یاد ایہی میں بھٹلا نہیں اساہیں
کی وچ تیرے دل دے گزری ایہی بھی دس کہانی
جے میں ہوواں غلام کسے دا مینوں ادوہ وکاوے
کون خریدے میرے تائیں میرا حُسن دلارا
مُل تیرا آج دیون لگا ہتھ جدھے سرمایہ
گاہک آئے آج وک چلیوں پردیسیں لے چلے
بھٹن گیوں توں یوسفؑ اپنا مل کیتو ای بھارا
بخش ربا میں لکھ لکھ تو بہ داغ خطاؤں جاوے

دکان کتے لے جائے کوئی تیریاں طلب رضائیں
یوسفؑ ڈول اندر جا بیٹھا جویں وحی فرمایا
کیا پیا آج پانی باجھوں اندر ڈول ہمارے
بجنود دیکھ پیا ہو مال سخن کہیا سو ایہا
خوش خبری اسماں طالع جاگے بخت بہاراں لایاں
جا بُشرای وچ ڈیرے کہندا صاحب مالک تائیں
نور بہشتوں نازل ہو یا کھو ہوں ظاہر آیا
مالک ابن ذغر خوش ہو یا جا تس مقصد پایا
مال یوسفؑ نوں لے آیا لیا لوکا کرواناں
کرواناں چا پردے اندر یوسفؑ نبی چھپایا
تے اوہ ویر جو یوسفؑ تائیں کھو ہے سٹ سڈھائے
کھو ہے گرد ڈٹھے کروانی اترے بھار اُتارے
کھوہ خالی آواز نہ آئی دھا پیو لے سارے
آبق بندہ کھو ہے سٹیا دتیاں اسماں سزائیں
خونخواراں دیاں شکلاں ڈٹھیاں کنب گئے کروانی
انہاں کیہامت؟ کھوٹھ الا و پُرزے مار کر یہاں
اک نعرہ جاں کڑک مر یہاں توف مر یوساں
اوڑک خوف پیا کرواناں کرن خوشامد لگے
ویر کہن ایہ بردا ساڈا بے فرمانی کردا
کرواناں ول یوسفؑ ڈٹھا شکل ڈٹھی نورانی
نور نبوت متھے چمکے چمکے چوھے آسمانے

قید کریں توں راضی ہوویں لکھ خوشیاں میں تائیں
مامل دلو کھچے لا زورا بھارا معلم آیا
چا اوتاہاں نظر کیتی سو نور ڈٹھا چکارے
یا بُشرای ایہ لڑکا لیتھا روشن سورج جیہا
ایہ سورج دا پُرزہ بالک کھل پیاں روشنایاں
خوشخبری تیں صاحب ساڈیا لیتھا طفل اسماں
کہاں عجب ایہ ماہ کو یہا اندر دلو سما یا
کر آزاد دتی خود دختر بُشرای نوں وڈیا یا
صاحب ایہ بضاعت دتی روشن نور خزانہ
تن دن تے تن راتاں چکھے کھو ہوں باہر آیا
دو جی وار مڑے اوہ تدنوں لین حقیقت آئے
کھو ہے جھات گھتن ول یوسفؑ لے لے نام پوکارے
گھیر لیے کروانی سٹھے کیتے تنگ بیچارے
کون تسیں کی قدر تساڈا آندا کڈھ تسائیں
منکر ہوئے اسماں نہ کڈھیا مول بندہ کنعانی
پنجیاں دے وچ اسپس بہادر پکڑ مر بنیے شہیاں
لٹ اسباب کھڑاں کنعانے جاسو چھوڑ پیارے
پردے وچوں ماہ کنعانی کڈھ لیاندا اگے
یوسفؑ دیکھ بھراواں اکھیاں چشم نبویں جی ڈردا
زلف زنجیر سیہ گھٹ پیچاں بدروں صاف پیشانی
ابرو قوس سیہ خمداراں تیغا ہندستانے

چشم سیدہ وچ رمزوں قاتل کھولن زخم نہانی
 دو بادام سیدہ پرتریوں مڑگاں صاف سناناں
 نرگس برگ کہاں کیا نازک ہرن تکتے شرماوے
 بینی نیزہ نُور اچھلدا دیکھ نظر جل جاندی
 لعل لبوں دند سوہنے سوہنے جنہاں مثل نہ کائی
 دور خسارے نازک بھارے بڑی نزاکت والے
 پیٹھ انہاں جس کہن زخداں ایڈک زیبا آہی
 جان فدا دل واریا جاوے ہوش سنے آگاہی
 مرد مکاں گرداب زرخ وچ لملل دھوہن سیاہی
 تن چہرہ آئینہ نُوری یا بلوریں پردہ
 دل ہر دا کد طاقت دھردا رُخ دیکھے دلبر دا
 دیکھن ہار فدا ہو مردا رخت لٹاوے گھر دا
 وا دردا دل بیدرداندا واقف نہیں قدر دا
 نڈیو ندی حُسن دیاں کانگاں وگدیاں چار چو پھیرے
 واہ وچ عشق وسیندیوں یارو یار تساڈے ڈیرے
 واہ واہ صورت یوسف والی واہ واہ حُسن صفائی
 اوہ خوش رنگ دو موہڈیاں اتے صنعت دی طراچی
 گردن نازک نال درازی وچ سرکشی سوہاوے
 ساق قدم خوش زانوشیٹے دنگ رہے کروانی
 جس نے ڈٹھابے خود ہو یا اندر اکت نظارے
 حیرت دے وچ بیخود ہوئے سب کروان بیچارے

چمک سیارے انوروانگوں جھات گھتے جگ فانی
 دیکھ نگاہ لٹ چاندیاں جاناں کھولے زخم جہاناں
 کون دلاور ہو مقابل ذرا کہ نظر ٹکاوے
 دو ابرو پیوستہ دے وچ رشکوں جھڑدی چاندی
 جاں کت کھلے لبے تمسّم پھرے جگت روشنائی
 سُورج چیر دھرے دو طرفیں کیا کہاں گل لالے
 قربانی ہو جانھ نگاہاں صنعت واہ الہی
 حُسن پسند قضا و قدر دے نُور قلم بھرواہی
 رنگ آمیز ازل دی جس تھیں رسدی بے پرواہی
 خرمن نُور ظہور کرم دا کون کہے ایہ بردہ
 غش کھا جھڑا جوش نظر دائین برہوں رت بھردا
 غم پروردہ دل کڈھ دھردا ڈردا غدر نہ کردا
 اٹھ تک دیکھ حُسن دیاں لہراں بیدردا نامردا
 تے اک وال نہ حُسنوں خالی لوں لوں میرے میرے
 پر ایہ دید کرم دا قطرہ وس نہ تیرے میرے
 کتف دو ساعد سن کف دستاں وچ انگشت نمائی
 مستیاں چاڑھ کرے دل گھائل حیرت بھری صراحی
 سینہ چوڑا شکم مسوئی کمر نہ نظری آوے
 ہوش بقا کجھ حیرت لٹے جان چلی قربانی
 واہ واہ واہ واہ واہ واہ واہ واہ پکارے
 ہوش پئی مڑ بیٹھے آخر پر حیرت وچ سارے

ایہ فرشتہ نور سرشتہ تئیں نہ لافاں مارو
تسناں کیہا اعتبار نہ سانوں سنے سوناہ قنولے
پر بیزار اسیں اس کولوں دکھ دیوے ایہ بھارا
کر اقرار جوہاں میں بندہ سچّی ہے گل پوری
سُن یوسف نے دل وچ جاتا عقل قیاس وچاروں
یوسف کہندا میں ہاں بندہ کنب گیا سُن ڈیرا
جے تئیں ہو بیزار تمامی مارو نہیں ازائیں
ایہ بندہ تئیں ملن خریدو اس وچ عیب ہزاراں
مالک کہے پیغمبر زادو عیب کیا فرماؤ
ایہ جھوٹھا اسیں ننگ دروغوں وانگ بلادیاں سللاں
انہاں کیہا جو خواہش تیری عیبی دامل ایہو
لئے درم انہاں یوسف تائیں لے باہوں پکڑایا
بھایاں دا مطلوب نہ قیمت صاحب پردہ پایا
ویہ درم مل یوسف سندا حق دالاں پائی
جان دیندی اوہ اک دیداروں ایہ پسند نہ پیندی
تے یا گھ زلیخا جانے جان دھرے کڈھ سائی
لکھ لکھ جان فدا دیداروں تول تراؤ پائی
وچ لیا اسیں عیبی بندہ قیمت حاصل پائی
وچ دتا اسان یوسف بندہ مالک مصری تائیں
مہر نبی یعقوب انہاں تھیں بیجانہ وچ لائی
ایہ کاغذ وچ مصرے آخر یوسف دے ہتھ آیا

اوہ یوسف دے بھایاں تائیں دیکھ کہن اے یارو
ایہ سرور کو صورت توری بردہ کہو نہ مولے
بھایاں کہیا جھوٹھ ایہہ نہیوں بندہ ایہ ہمارا
تے شمعون کہے آہستہ یوسف نوں وٹ گھوری
جے توں ایہ اقرار نہ کر سیں قتل کراں تلواروں
میں ہاں بندہ مالک سندا والی اللہ میرا
سُن مالک نے خواہش کیتی وچ لو اس تائیں
انہاں کیہا اسیں دغانہ کرے دوزخ ہے غداراں
جے تئیں عیبیاں سنے قبولو نال رضا لیجاؤ
انہاں کہیا ایہ چور تھیرا جھوٹھیاں کردا گلاں
مالک کہندا سُن سب عیبیاں ملن کرو چا دیہو
مالک ویہ درم دے کھوٹے یوسف ملن چکایا
ملن دراہم معدودہ کر اللہ نے فرمایا
کڈھن انہاں مراد دے دی قیمت نام دھرائی
جے یعقوب کریندا قیمت ملن زلیخا لیندی
ایہ قیمت یعقوب پچھانے بھایاں خبر نہ کائی
یا وچ مصر نو اچی تک تک جھڑ جھڑ مرے لو کائی
مالک کہے پیغمبر زادو سند دیہو لکھ کائی
لے شمعون قلم تے کاغذ لکھیا بیٹھ اتھائیں
دعویٰ اسدا کدی نہ کرے جھگڑا ہو نہ کائی
بے دعویٰ لکھوایا مالک یوسف عبد بنایا

پھر مالک نوں پاس بہا یا یوسف دے سب بھایاں
مت مالک کھا دھو کھا اسدا دیکھ متاں چھل جاوے
پازنجیر سنگل گل اسدے کھڑ یو گھت کجاوے
پٹ تہو چک ڈیرا ایتھوں دیر کریں پچھتاویں
ایہ گل سن زنجیر پواوے مالک یوسف تائیں
ٹوپ لباس نمند پہنایا بھایاں بیٹھ اٹھائیں
یوسف کرے بلند پوکاراں اٹک ذرا مل جاؤ
یوسف بہت ندایاں کردا اوہ ہو گئے رواناں
یوسف کہند مالک تائیں اذن ہووے مل آواں
طوق گل ہتھکڑیاں ہتھیں بیڑیاں پیریں پیاں
کر کوشش نزدیک گیا تے نئے ویرا گاہاں
کر برباد چلے تسیں مینوں بخشتے رب ٹساہاں
عرض میری مل جاؤ مینوں بھائی جاندی واری
ظالم ظلم کماندے آئے آخر رحم چنگیرا
آخر دا دیدار کرایو تے چھیکو دا میلا
یوسف روو عرضاں کردا بھایاں قدم اٹھایا
سن رویا تے اٹک کھلویا ویرستھے گھلیارے
وچ چلے تسیں مینوں بھائی روندا چھوڑ سدھارے
باپ وچھوڑیا میرے کولوں بھینیاں بھائی سارے
خسدتساڈیاں وچ دلاں دے کیڈ کھلا رکھلارے
آج جدایاں نے سر میرے بھار چوائے بھارے

گلاں گجھ نصیحت کارن رل اسنوں فرمایاں
نس گیا مڑ ہتھ نہ آوے ساڈا نام گواوے
ہو ہوشیار رکھیں جے اسنوں تا قابو وچ آوے
ایہ چھلیا چھل جاسی دم وچ واہ لگے غم کھاویں
ہنتھاں وچ ہتھکڑیاں پایاں گل وچ طوق ایڈائیں
ویر چلے چھڈ یوسف رویا ملساں پھیر کدائیں
اے فرزند و باپ میرے دیورحم میرے پرکھاؤ
جاں یوسف نوں روندا ڈٹھا نیر چھٹے کرواناں
مالک اذن دتا اٹھ نسا یوسف طرف بھراواں
یوسف دوڑے دوڑ نہوے اڈیاں اچڑ گیاں
یوسف دا دل دردیں بھریا زار رویا کر آہاں
ظلم کیتا تساں میرے اوتے میں نابدلہ چاہاں
قہر وچھوڑا میں سر آیا پئی فراقت بھاری
ٹساں کیتا منظور اساہاں زور نہیں گجھ میرا
اگو ذرا سونو گل میری ہن رخصت دا ویلا
آخر دیکھ یہودا تائیں رحم دلے وچ آیا
مڈنو یوسف نیڑے آیا آن سلام پوکارے
میریاں توڑ امیدیاں چلے توڑ وچھوڑ پیارے
آس میری آج گئی نکئی مڑ وڑ نوں گھر بارے
پنغیر دے بیٹے ہو کے کیتے ایڈک کارے
ہن کد باپ ملے مڑ مینوں چھوڑ مرماں دیدارے

پر دیساں دے واسیاں دے وس پیا نتھاواں ہوکے
 میں راضی جاں رب نے چاہیا جو میرے سرور تھی
 باپ میرا پیغمبر رَبدَا اُسدی خدمت کریو
 وائے در بچ پردیاں اکھیں چھیکو دیکھ نہ لیاں
 خبر کیا ہن کت ول جاناں لمیاں واٹاں پیاں
 نال جہاں پر چاؤ دے دایتھیں وچھڑے سارے
 میں آزاد غموں گھر پیو دے خوشیوں وقت گزارے
 اے افسوس تُو فدرا جگرا پیا فراق پد رتھیں
 اَج سلام تَساں میں چلیا چھوڑ قبائل سارے
 سُن بھایاں گریہ زاری جوش دلاں وچ آئے
 جے نہ خوف پد ردا ہندا سُن اے یوسف بھائی
 باہوں پکڑ گیا لے تدنوں مالک یوسف تائیں
 تنبو پٹ لئے کرواناں شتراں بھار لدائے
 مالک ابن ذغر دا آہا نام ملیج اک بردہ
 رکھ یوسف نوں مندھ حوالے نال رہیں ہر ویلے
 نال ملیج خود اگے اگے یوسف دی اسواری
 قبر یوسف دی مادر سندی راہ وچ ظاہر آئی
 دیکھدیوں جے درد میرے نوں جھل نہ سکدی غم نوں
 دُکھ میرے دے لَمے پینڈے دُور دورا ڈیاں واٹاں
 اے مادر فرزند تیرا میں جو نازاں وچ پلّیا
 میں وچ گود تیری سکھ پائے دُکھ پئے اَج بھارے

باپ نہ ملیا جان دیواری میں تَر چلیا روکے
 لکھیا ہوسی مدفن میرا وچ پرائی دھرتی
 میں پر کیتا بخش دتا میں ہوراں ظلموں ڈریو
 میریاں چشمیاں دید پد رتھیں تپدیاں وچھڑ گتیاں
 گنبد سبز فلک دے پٹھاں حال جھلے ایہ کیاں
 کی جاناں ہن نال پرایاں کی پوسن ورتارے
 تے اَج بند یوان اونہاں دادرم جہاں گن تالے
 جاں لگ جان رہے گھاہ ایہا میرے رسے جگر تھیں
 خون جگر ڈھل جائے دریغا چھٹ گئے دید پیاے
 وچ ندامت روون ساکے اسماں غضب سر چائے
 گھر ول موٹو لیجان دے تینوں تیری سخت جدائی
 ڈیرا پٹ لیا کرواناں چھوڑ چلے سب جائیں
 گھوڑیاں زین کسائی سبھناں چٹھ ول مصر سدھائے
 ناقہ تے دھر یوسف تائیں تس حوالے کردا
 رکھ نگاہ تے کھانا پیناں حاضر کریں سویلے
 وچ زنجیراں ناقہ اوتے کردا گریہ زاری
 اُچھلیا دل رویا یوسف دیکھ میرا دُکھ مائی
 دل پتھر پھٹ پُرزے ہووے میرے دیکھ اَلَم نوں
 دل پُر غم تن دُکھیں بھریا جگر بلیندیاں لاٹاں
 پردیساں دے پندھ دورا ڈے ظلموں بدھا چلیا
 دید پد رتھیں طالع ٹٹے وچھڑ گئے پیارے

پر دیساں وچ بَنھ لے چلے مینوں لوک پرانے
 اے مادر میں تڑیا جاندا میریاں تیند مہاراں
 دیکھ میرا دکھ چھیکڑ واری میں مُڑ ملنا ناہیں
 انہاں مکاناں تے مُڑ میری پھیر نہ ہونی پھیری
 تڑبت پاک تیری دی دیدن میتھیں پئی پریسے
 واہ دردا میں چھوڑ سدھاناں توڑا جزا صبر دے
 دیکھ مائی میں سنگل گل وچ ہتھ پیاں ہتھکڑیاں
 نال فریب پدرتھیں مینوں جنگل ویر لیائے
 ماریا مینوں ویریاں وانگوں تے دتیاں ایذاں
 کر ننگا وچ کھوہے سٹیا اوتوں سنگ چلائے
 دیکھ مصیبت جو میں گزری میں چلیا کنعانوں
 وائے دریغ میرے فرزندا قبروں پیا پوکارا
 ایہ پوکارا سُنکے یوسف غش کھا جھڑیا تازہ
 ٹورا کھیں دل میرے داتوں فرزندا میں واری
 حکم الہی موڑ نہ سکدے توں میں تے جگ سارا
 ویلا صبر صبر کر بیٹا توں پیغمبر زادہ
 کٹ سرے تے بنیاں یوسف ویلا گزرن ہارا
 کیا کراں ہُن دکھ تَسا ڈا مینوں ملدا ناہیں
 سرپٹیاں جھل لیاں جے توں دل دیاں نال رضائیں
 دن کائی ایہ دُنیا بیٹا اسدا گھٹ وسیرا
 سُن سُن ایہ پوکارا قبروں یوسف صبر سمھالے

ہو پردیسی میں تڑ چلیا درد جگر ٹوں کھائے
 ناقد دھڑے قدم ول دکھیں بھری غماں دیاں بھاراں
 خاک قدم تیں گئی نصیبوں زار روپساں آہیں
 نمین نہیں مُڑ وُسے میرے خاک قدم پر تیری
 کی جاناں ہُن ہوسن میسے کس دھرتی وچ ڈیسے
 ایہ گل بول شتر تھیں جھڑیا قدماں وچ قبر دے
 بَنھ سٹایا پکڑ شتر تے گھت پیراں وچ ہڑیاں
 ویر کمائے دکھ پوچائے قہر غصب سرچائے
 کھج جنگل وچ کنڈیاں اندر پکڑ چیراں لایاں
 کرواناں پر دیساں تائیں ہُن دے مُل سدھائے
 آج ودع ہُن خبر نہ اگے کی سر پوے جہانوں
 وا دردا اس تیرے دردوں میرا جگر دوپارہ
 پھیر قبر تھیں دوجی واری پیا بلند آوازہ
 واہ لگے میں چاء چھوڑاواں سُن سُن گریہ زاری
 پوے مصیبت بندے تائیں باجھوں صبر نہ چارہ
 جو تیرے سروڑتی جانندی ازلی گل ارادہ
 جے تیرا دکھ میں سر آوے خوش ہو جھلاں سارا
 شکوہ رنج نہ کر فرزندا تے چھٹ جانہ نہ آہیں
 فضل کرم دے بحر مواجیں تڑ تراغ گواہیں
 آون جاون دکھ سکھ اسدے چانن برق اندھیرا
 سیس اٹھا قبر تھیں پٹھا صبر کرے ہر حالے

خالی ڈاچی دیکھ ملیے تدنوں شور اٹھایا
 سُن مالک کرواناں اندر کرے بلند پوکارا
 مرد و جھب لہو اُجے ویلا دھا وگیو ہر جائیں
 ڈھونڈ پئی ول قبرے آیا لہدا اک کروانی
 صاحب تیرے خبر دتی تُوں آبق بندہ آہا
 جے ہُن مومل نہ جاندوں چوری توں ہندوں اعتباری
 یوسفؑ کہندا میں نا نسا مادر قبر دسائی
 ایہ گل سُن کروانی تائیں دلوں غضب اُچھلایا
 یوسفؑ اک طماچیوں جھڑیا غش کھا اُپر دھرتی
 ہوش پئی اٹھ بیٹھا یوسفؑ سر سجدے رکھ رویا
 میں پردیسی مان ترٹا نال غماں دل جلیا
 جے میں بہت گناہ کمائے توں ہیں بخشہارا
 بخش میری تقصیر الہی رحم تیرا ہے بھارا
 اُجے دُعا تمام نہ ہوئی ملی نوید قبولوں
 وِج جہان اندھیری جھٹلی شور پیا جگ سارے
 کرواناں دے چڑ اُشتر جُدا جُدا ہو بھٹلے
 بدل اک سیہ سر چھایا گرج ہلائی دھرتی
 سرمونہہ بھن کھلارے سارے رون نصیباں مارے
 آہا اوس زمانے اندر دائم ایہ ورتارا
 شامت کارن اک ستمگر سبھناں ملن سزائیں
 وِج امان خُدا نے رکھیا حضرت یوسفؑ تائیں

اے مالک کنعانی بندہ شتروں کت و ہایا
 گم گئیائی یوسفؑ بندہ کنعانی ستیارہ
 پیر بدھے ہتھ نس نہ سکدا ہوس اُجے اتھائیں
 یوسفؑ ڈٹھس دیکھ کیہا سواے غافل کنعانی
 صورت تیری چھل تھیں خالی تے آساں باورناہا
 سچ ابھی توں آبق بندہ عیب بڑا ایہ خواری
 کرن زیارت اٹک گیا میں ہور فریب نہ کائی
 یوسفؑ دے رُخسارے اس نے نرم طماچہ لایا
 باپ نہ دیکھے پیش نہ جاوے ایہ مشکل سرورتی
 یا مالک توں ارحم اکبر توں جانے جو ہویا
 میں فرزند نبی تیرے دا وِج کنارے پلایا
 رحم کریں تو میرے اوتے تیں بن ناہیں چارہ
 تینوں معلم حالت میری اے میرے غفارا
 آ از غیوں پیا اندھیرا قہر عذاب نزلوں
 جڑھ تھیں کڈھ سٹے رکھ بھالے جھڑے طیور بیچارے
 پیا تزلزل وِج کرواناں قہر سراں پر جھٹلے
 و سٹے سنگ کبوتر بیضہ سخت مُصیبت ورتی
 کس ظالم نے ظلم کمایا زار کرن بیچارے
 ظلم کرے اک سبھناں وچوں قہر جھلے جگ سارا
 کرواناں تے سختی جھٹلی چلی جان ازائیں
 گرد بگرد فرشتے ہوئے دُور کرن ایذاہیں

رو کروان کہن اے یارو کس نے ظلم کمایا
 آہے جس طماچہ لایا حضرت یوسفؑ تائیں
 میں یوسفؑ تے سختی کیتی اوس دُعا گزاری
 سمھناں کہیا جاہ کمبختا یوسفؑ پاس شتابی
 آکروانی یوسفؑ اگے رویا زار و زاری
 میں حاضر لے نال چپہڑاں توڑ میرا مومنہہ یارا
 رحم پیائُن یوسفؑ تائیں گیا غصہ مٹ بھارا
 ہتھ اٹھا گزارے عرضاں منگے فضل جنابوں
 لفظ اَبے ایہ وچ زبانی کھل پئی روشنائی
 مالک دیکھ کرامت بھاری یوسفؑ پاس سدھایا
 تے متعجب ہو ہو کہندا مالک یاراں تائیں
 وچ فرمان دُعا دے اسدے حاضر سختی نرمی
 صورت صفت گواہ دو عادل دیندے صاف گواہی
 دل اسدا آزرده کرناں ناپیں باجھ تباہی
 لاہ لباس نمددا اوویں کل زنجیر اوتارے
 گھوڑے تے چا یوسفؑ تائیں کیتس پیش روانہ
 شہر آیا بالیس او نہاں نوں جاندیاں اندر رہے
 بُت پوجن رب منن ناپیں وچ کفر گمراہی
 جاں یوسفؑ نوں ڈٹھا لوکاں خیرانی وچ آئے
 سہیس جھکاسب عرضاں کردے اے نوبی سلطاناں
 کی شے ہیں توں کس دھرتی دا ہیں معبود پیارا

کس ظالم دی شامت کارن قہر اساں پر آیا
 اوس کہیا میں ظلم کمایا آیا قہر تداہیں
 اوسے وقت اساڈے اوتے پئی مصیبت بھاری
 ہو عاجز کر منت اسدی ہووے دُور خرابی
 یا حضرت میں ظلم کمایا پائی سخت خواری
 بخش گناہ میں بھلا حضرت کیتیوں او گنہارا
 میں توں عاجز صاحب ارحم سانوں بخشہارا
 یارب تیرے عاجز بندے بخش امان عذابوں
 مہینہ اندھیری گئی جہانوں ریہا نشان نہ کائی
 خدمت کردا بندیاں وانگوں عجزوں سہیس نوایا
 میں انسان اَجیہا کوئی سُنیا نہیں کدائیں
 بحر مَرَوْت دا ایہ جاری مظہر سردی گرمی
 ایہ کو ہوگ فرشتہ نوری جس تے فضل الہی
 کرنی اسدی خدمت گاری سانوں لازم آہی
 پاپوشاک شہانی تن تے تازی پیش گزارے
 چھچھے وانگ غلاماں مالک سن کرواناں
 اس جاگادے لوک تمامی بتاں پوجیندے آہے
 جا اترے کروان اتھائیں یوسفؑ دے ہمراہی
 زن مرداں سب نکل شہروں یوسفؑ طرف سدھائے
 حد بشریت تھیں ودھ گیاں حُسن تیرے دیاں شانیاں
 یا تُوں آپ کسیدا بندہ اساں تعجب بھارا

جے تُوں ہو رکسے دا بندہ پھر کہہ کس بنایا
 سُن یوسف فرماوے لوکاں شان خُدا دی عالی
 ہے اوہ اک جو پاک شریکوں اُسدا عالم سارا
 اوہ اک سب دا مالک خالق جو چاہے سو کردا
 چھوٹی بڑی سبھاشے اُسدی حکم او سے دا جاری
 میں کی شے تے مہیتھیں چنگے سارے اُسدے بندے
 غافل لوک بتاں نوں پوجن باطل وہم اونہاندے
 ایہ بت ناقص آپ نکارے حرف بیانوں خالی
 سُن لوکاں ایمان لیاندا واحد رب پچھاتا
 سارا شہر سبھے زن مرداں نُور ملے ایمانوں
 وِج بالیس پرستش ربدی گھر گھر ہوئی جاری
 ڈیرا پٹ لیا کرواناں ہوئے پھیر روانہ
 جاں بلسانی لوکاں ڈٹھی صورت یوسف سندی
 سد مصور صورت یوسف لوکاں نے لکھوائی
 یوسف نوں معبود بنایا کرن پرستش سارے
 سال ہزار انہاں دے اندر رہی پرستش جاری
 کی جاناں اوہ صورت سوہنی رکھدی کی معانی
 اٹھ ترے کردانی ایقتوں شتراں گھت مہاراں
 شہر قدس دا والی ستا تِس سفنہ وِسیایا
 استقبال کرو اٹھ جھبڈے اندر شہر لیاؤ
 گیا امیر صُبح اٹھ جھبڈے کارن استقبالے

سر جنہار تیرا اوہ کیہڑا ایہ جس کرم کمایا
 خالق میرا دانا بنیا جگ سارے دا والی
 سب جگ ہے پیدائش اُسدی اوہ اک سر جنہارا
 توں میں سن جو دتے اُسدا اوہ اک خالق ہر دا
 اُس نوں چھوڑ جوہوراں پُوجے پائے انت خواری
 جس نے اوہ اک جانیا ناہیں اسدے طالع مندے
 دُب مرن وِج بحر ضلالت ایہ معبود جنہاندے
 اوہ معبود او سے دی دُنیا جس دیاں صفتاں عالی
 توڑ بتاں حق صدق یقینوں اگو خالق جاتا
 یوسف دی تعلقین مبارک ایہ تاثیر زبانوں
 نُور ایمان دلاں دے خانے کردا جلوہ کاری
 جابلسان لگائے تنبو محمل دھرے جواناں
 حیرت دے دربار بیچاری عقل رہی ہو بندی
 پاس رکھی معبود بنا سیں پوجن مرد نسائی
 خبر نہ چُچھی حال نہ سُنیا وہم دُبے جڑ مارے
 ایہ مُشرک مردود جنابوں ہوئے کافر ناری
 اکناں دُبدیاں تار گیوئی غرق کپیتے اک فانی
 شہر قدس دل قصد کیتو لے مست شترا سواراں
 پیا پکارا اٹھ امیرا صاحب تیرا آیا
 حکم منوں جو کہے تسانوں خدمت ادب بجاء
 جا ملیا کرواناں راہے جا پوچھائس حالے

کون تُوں سردار جوانوں کس تھاویں تھیں آئے
 مالک ابن ذَعْرُوج ساڈے کہن جدھی سرداری
 مالک ابن ذعر ہر سالے ملے ہمیش دوواری
 اگے میں پر لازم ناہا اسدی خدمت کائی
 پاس امیر فرشتے تدنوں کیتا آن پکارا
 اس ویلے وچ خدمت یوسف دوسو ملک سواری
 دیکھ تجمل شکل مبارک کہے امیر تبارک
 کون ایہی توں حال کو بہا دس حقیقت ساری
 خوابے ڈٹھو جس دا حال میں اوہ صاحب تیرا
 یوسف کہندا جس نے تینوں میرا حال سنایا
 کہے امیر متاں میں کہیا جو مینوں فرماویں
 جھوٹے بت ایہ کوڑیاں شکلاں مہر وفاؤں خالی
 آپ جنہاں وچ چند نہ دانش سنن نہ دیکھن کائی
 آپ جنہاں ہتھ باجھ مرادوں کسدیاں دیہن مراداں
 رب کرے مقصود مینسر سب دے کار سوارے
 چھوڑاگا در صاحب والا در دہکے کھاوے
 کہے امیر بتاں نوں توڑاں شرط نباہ اک میری
 یوسف کہندا اللہ کولوں دور نہیوں کائی
 لے کے نال تیار ہو یا سو کرے امیر نظارا
 ایہ یوسف دے چکھے آون سارے نتھ قطاراں
 عرض کرے یا حضرت یوسف تیرا لشکر بھارا

کیا ارادہ کتول جانا رخت کیا گجھ چائے
 رہیا امیر تعجب سُنکے ایہ کیا حکمت بھاری
 ہُن تعظیم میرے تے اسدی لازم کویں گزارا
 ایہ خادم میں صاحب وانگوں اس وچ کی وڈیائی
 ہے جس دی تعظیم تیرے پر ایہ ہے یوسف پیارا
 خوش رفتار جنہاں نے گھوڑے زینت زریں کاری
 یوسف پاس گیا تے پچھیا کی تیں اسم مبارک
 یوسف کہندا جس دی خاطر چلیوں نال سواری
 کہے امیر کہیا کس تینوں خواہوں حالا میرا
 تیرا حال او سے تھیں پایا میں پر اسدا سایہ
 یوسف کہندا توڑ بتاں نوں تا واحد رب پاویں
 پتھر چھل گھڑے ترکھاناں انہاں پوجن بدحالی
 دانش چندا کھیں کن والیاں پوجن ننگ ایہائی
 توڑ انہاں کر ٹکڑے ٹکڑے رب سنے فریاداں
 تے ایہ ظالم جاہل خاکی غیراں کرے پوکارے
 جاں دیکھے ہر دردا والی اس درسیں نواوے
 دیکھ کرے بت سجدہ تینوں منے عظمت تیری
 چل ول بت دکھلاواں تینوں جے تہ طلب ایہائی
 سو بنیاں شکلاں طرز عجیبہ ڈٹھس لشکر بھارا
 دیکھ امیر رہیا متحیر ایہ کیا عجب بہاراں
 کھاناں پیناں گھر میرے وچ نہیں مرتب سارا

شہر میرے وچ جاگا ناہیں کھنٹھے کراں اوتارا
یوسف کہندا فکر نہ کرتوں انہاں نہ طلب طعاموں
ایہ حفاظت میری کارن نال میرے ہمراہی
حیرت نال امیر قدس دے عقل گئی وچ غوطے
گیا امیر قدس وچ لے کے حضرت یوسف تائیں
جاں یوسف نے قدم ٹکا یا آ اندر بُت خانے
دیکھ امیر کرے بُت پُرزے مئی مسلمانی
نکے بڑے شہر دے سارے دین سچے وچ آئے
طاس طعام امیر منگائے یوسف پیش رکھاوے
حاضر مجلس کُل کروانی رَج گئے کھا ایہا
ایہ بھی دیکھ کرامت بھاری کرے امیر تسلی
کہے امیر سُنو کروانوں یوسف شاہ تَساہاں
تُسبیں غلام جدھے کروانوں اُسدیاں عالی شانان
یوسف شاہ نہ والی ساڈا ایہ خود ہے اک بردہ
مالک ابن ذغر نے یوسف مُل خرید لیا ندا
کہے امیر جے مالک صاحب وڈی شان رکھاوے
بَرزے نالوں خوبیاں دے وچ مالک غالب چاہیے
سُن مالک شرمندہ رہیا غافل کہے زبانوں
یوسف کھوہ اوہاں تھیں لیے کرے امیر صلاحیں
پیا امیر پچھاڑی اوہاں کرنے ئوں پیکاراں
یوسف جا چھڑا لیا ساں خدمت عمر گزاراں

ایہ اسوار ہزاراں لاکھاں ہر ہر نُوں ستارا
ایہ ملائکہ خورش عبادت فکر نہ گھت مقاموں
رات دے ایہ جدانہ ہندے ایہ ہے فضل الہی
تے حیران سمجھے وُل یوسف دیکھن لوک کھلوتے
تے کروان غلاماں وانگوں اندر خدمت سائیں
رکھ سر پیریں آ بُت ڈگے دیکھ نبی دی شانے
بُت جھوٹھے پوجاری ظالم ایہ بازی شیطانی
توڑ زناں لیاں تسبیحاں صدق یقین لیاے
چالقمہ اک حضرت یوسف سہناں ہتھ ٹکاوے
اک لقمہ خود یوسف کھا دا طاس اجے پُر رہیا
جاں یوسف دیاں شانان ڈٹھیاں جان فدا ہو چلی
والی دین دُنی دا ایہا باجھ افواج سپاہاں
غفلت دے وچ دریا ڈبیاں جوش کینا کرواناں
ایہ ڈیرا ہے خادم سارا مالک ابن ذغر دا
سُنکے لوک رہے مُتعب سُن دیاں صدق نہ آندا
بَر دے دی اسیں خوبی ڈٹھی مالک بھی دکھاوے
جاں مالک دکھلاوے خوبی دھودولوں شک لایے
صاحب تھیں کوں بردہ وڈا عقل مراتب شانوں
تدئوں ڈیرا پُٹ کروانی لے تَر گئے اگا ہیں
لے اسواراں جا ملیا سو باراں نال ہزاراں
اسیں بندے اوہ شاہ اساد اہتھ لگے جندواراں

یوسفؑ پاس گیاں جاں فوجاں کرواناں غم دھانے
 زمیں فلک وچ ٹور چمکیا جنگل گھاہ دَمکدا
 اس صورت دیاں بڑیاں چمکاں سورج دیکھنسکدا
 فوج امیر ڈٹھا چکارا دھرت جھڑے سب زینوں
 لعل مذاب تیاٹڑ والی ویہہ رُخسار رنگینوں
 کرواناں دا ڈیرا تَد ٹوں پہتا جا ٹکانے
 راہے جان دیاں خبراں سُنیاں شہر عرس ہُن آیا
 دیکھن مینوں لوک عرس دے دنگ رہن بیچارے
 آن عرس دی خلقت دیکھی یوسفؑ نال نگاہاں
 شہر عرس وچ حُسن جمالاں ایڈک چمکاں مارے
 ٹور رُخاں وچ لاٹاں بھکھن ٹور ثریا دَندیں
 انگشتاں سر رنگ عتابی مستیوں نین شرابی
 تن نازک موڈونیوں قامت سرو چمن مجُوبی
 اوہ سبھے نورانی شکلاں موج حُسن وچ گلیاں
 گویا نور تازے موتی ہُنے صَدَف تھیں آئے
 اوہ سرشار شراب جمالوں رنگ رتے مستانے
 یوسفؑ تائیں دیکھ کسے نے کیتا ناہ نظارا
 کتھوں آئے کتھے جاناں کِنے نہ حال پوچھایا
 جاں یوسفؑ نے حالت جاتی لہہ دھرتی تے آیا
 میں بھلا ٹوں مخشنہارا پکڑ نہ ات خیا لوں
 پئی ندا سر چاء پیارے نہ کر دل غمنا کی

یوسفؑ بُرقہ لاه لیا سو کس دل رہے ٹکانے
 دل ریشاں دیاں زخماں اُتے پیا غبار نمک دا
 ایہ خاکی کیا عاجز بندہ جو اسدے ول تکدا
 تن دناں تن رات نہ کوئی اُٹھیا مرد زمینوں
 روڑھ گئی لے ساریاں تائیں دم وچ دُنیا دینوں
 کون چھوڑا لے کس دی طاقت ایویں حکم رہانے
 یوسفؑ دے وچ دل دے ہو یا سُن سُن شوق سوا یا
 صورت میری دیکھ جھڑیں حیرانی وچ سارے
 چند سورج دیاں شکلاں انور روشن رنگ صباحاں
 رین اندھیری تھئی اُجالی چھپ چھپ دیکھن تارے
 لوڑھ لٹاویاں رمزیاں غمزے ول ول دھرن کمندیں
 پریاں دیکھ اونہاں دے چہرے رہن اندر بیتابی
 شمع متھے لب لعل بدخشاں تے زلفاں وچ جُوبی
 پھل جھڑن مُونہہ گلاں کر دیاں جھڑن تبسُم کلیاں
 مست عرس دے لوک حُسن تھیں وچ خوش طرز اٹائے
 بے پروا ہر حُسن کمالوں اندر شان گمانے
 کِنے نہ ڈٹھا رغبت کر کے اسدا حُسن دلارا
 یوسفؑ تائیں ڈٹھا لوکاں دیکھ نہ کِنے بولا یا
 سر سجدے رکھ کہے زبانون بخش خطا خُدا یا
 شیشہ ڈٹھا عبرت پائی رحم کریں میں حالوں
 یوسفؑ ٹوں سُن ملی تسلی رہیا اندوہ نہ باقی

جاں یوسفؑ سرسجدیوں چایا ڈٹھے لوک ہزاراں
 آ تعظیم گزارن سجدہ کرن ادب سو واری
 ڈیرا پٹ تڑے کروانی اٹھول مصر سدھائے
 مالک ابن ذغرتھیں کردے راوی ایہ روایت
 نت سلام فرشتے کردے رکھدے نال سواری
 جدھر یوسفؑ رہندا بہند انال فرشتے رہندے
 لوک فدا ہو رہندے سارے ہندا جتھ اوتارا
 بڈل اک سفید سرے تے اُسٹوں رکھدا سایہ
 آخر حد مصر دی پھتے منزل کٹ مراحل
 مالک ابن ذغرنے ڈیرا آن ندی پر لایا
 تسدن روز جمعہ جاں مالک پھتا مصر کنارے
 مالک کہندا یوسفؑ تائیں چل حضرت وچ پانی
 پاء لباس شہانہ یوسفؑ آیوں مصر نواجی
 اٹھ یوسفؑ وچ نیل ندی دے لاه جامہ جاوڑیا
 سی تہ بند کمر اسمانی ہو رنگا تن سارا
 ٹور ثریا لٹ لیا سو وقت غرارے دنداں
 زلف پریشاں رُخ پر جھٹلی جمع ہوئے دن راتیں
 سنبیل شاخ بنفشہ تازہ گھٹ ذرا مانندوں
 دو زلفاں رُخ جھل پیاں سو نیل ندی اچھلائی
 تر تر تاریاں لایاں یوسفؑ نیل خوشی وچ آیا
 یارب ایہ کیا صورت سوہنی آج وچ نیل سمائی

دوڑے آون کرن زیارت سُن خوبی دیاں ساراں
 یوسفؑ دیکھ کرے شکرانہ حمد تینوں یا باری
 وچ منازل راہاں اندر ایویں حال وہائے
 جو یوسف دیاں خوبیاں ڈٹھیاں کی کی کراں حکایت
 ملک الہی آ آسمانوں کردے خدمت گاری
 وحشی جنگل ہو اڈا و آں سلاماں کہندے
 برکت یوسفؑ ہر جا میرا قدر کریندے بھارا
 ہر منزل وچ خوبیاں اسدیاں میوں انت نہ آیا
 آ لایا کروانا ڈیرا نیل ندی دے ساحل
 بے قیمت گل خنداں مصری ہن وکنے پر آیا
 دسویں ماہ محرم سندی کہن موڑخ سارے
 گرد غبار سقر دھو بدنوں لاه پوشاک پرانی
 آج مصر قُربانی جاسی تیں پر فضل الہی
 فرشوں عرش گیا چکارا ٹور فلک جا چڑھیا
 پوے جھلک وچ جرم فلک دے چکے جویں ستارا
 لعل لباب وچ برق درخشاں نظر پوے رُو خنداں
 خماں کمند زنجیریاں والے ناگ بچے وچ گھاتیں
 نافہ ختن فدا سو واری اس ول دار کمندوں
 برق چمک وچ کب دے ظاہر جاں ساون گھٹ چھائی
 آب صفا وچ مچھیاں تر تر گردوں جوش رچایا
 حوت فلک وچ رشک پوکارے وائے درلغ جدائی

سرداناں سر طعن نہ مویاں جوش نہنگاں چایا
سورج وانگ بدن دی چمکوں ٹور جگت وچ چھایا
سورج وچ بدل پوشیدہ جگ وچ گم روشنائی
اوہ اندھیر ہو یا سب زائل مصر تمام دمکیا
ایہ روشنائی کتھوں آئی رمل کرن کہانی
نال تجل شوکت شانے درے مصر دے آیا
اک بندہ آج اتھے آیا تین جدھے وچ جھوکاں
خوش ہووے خوش رہے ہمیشہ پاکے فرحت بھاری
دیکھ رہے کوئے نظر نہ آیا مصر تھکے لہہ سارا
جو دیکھے غش کھاوے ڈگے حیرت جوش چڑھایا
معجزیوں اس صورت سندی ہو یا ہوگ پوکارا
جاں یوسف دی شہرت ہوئی اسوں خبراں گتیاں
شتر سوار ہزار رکابے زینت نقش نگاری
جاں یوسف دی صورت ڈٹھی ہو رہیا دیوانہ
دل بے دلاں نہ کیوں لے لجاون تیریاں ٹور صفایاں
سورج ہے یا ماہ مٹور حور پری یا کائی
یوسف نام غلام بندے دا سوہنا حور پریوں
مئل پوے وک جاون جاناں برہونڈے دربارے
اے انور خورشید فلک دے کی مالک فرمایا
بھایاں وچ لیا ہتھ اسدے جاں ویلا ہتھ آیا
صورت سوہنی یوسف والی رہی سما وچ جاناں

بحری جانوراں وچ تسدن روز خوشی دا آیا
کر کے غسل ندی دے وچوں یوسف باہر آیا
آہے راویاں لکھیا تسدن دھند فلک تے چھائی
بدن مبارک یوسف سندا سورج وانگ چمکیا
لوہ پھری وچ مصر تمامی لوکاں حیرت دھانی
تدوں مالک چاڑھ شتر تے یوسف نوں لے دھایا
اک پوکار پئی از غیبوں سنی مصر دیاں لوکاں
جے کوئی اک نظر کر دیکھے اسدی شکل پیاری
سن حیران رہے ہو مصری کیتا کس پوکارا
دروازے پر لہدے آئے یوسف نظری آیا
تا جاتا سب مصری لوکاں راز گیا کھل سارا
شاہ قیطوس عزیز مصر دا نام اسیدا ریاں
سن سن صبر گیا اٹھ دلدا لے تریا سواری
استقبال کرے وچ راہے جا ملیا کرواناں
دیکھ سواراں عقلاں گتیاں تے حیرت وچ آیاں
شاہ پچھے کرواناں کولوں ایہ شے کہو کیائی
مالک عرض کرے سلطانا سورج چند نہیوں
میں سودا کر وچ لوواں اس کر قیمت بازارے
سن حیرت رکھ دندیں انگل شاہ یوسف تھیں آیا
یوسف کہندا مالک سچا مینوں مل لیا یا
شاہ مصر وچ شہر لیا یا نال اپنے کرواناں

یوسفؑ دی شاہ خدمت کردا دیکھ حُسن دیاں شانان
یوسفؑ دی سَن سب کرواناں شاہ کرے مہمانی
تیبہ غلام رکھے وچ خدمت یوسفؑ دے کر بنے
حیرانی دیاں وچ دریاواں نین اوہناں لے تے
بعد ضیافت یوسفؑ تائیں لے مالک گھر آیا
مصر اگے وچ ظلم تعدی مشہوری بُریاں
مصر اگے شک گیاں نہراں وگنوں اٹک کھلویاں
مصر اگے بیماریاں خلقاں مردے لوک ہزاراں
مصر اگے رکھ سکے ہر جا برگ جھڑے پھل ماے
مصر اگے وچ قحط گرانی روندی خلق جہانی
گل بلاہر آفت بدیاں سب مصر وں اٹھ گیاں
مصری لوک کہن اکدوے خبر نہیں کی ہو یا
سارے شہر پوکارا ہو یا مالک بردہ آندا
سورج وانگ کہاں جے مثلوں گجھ انصاف پاواں
تے جے کہاں فرشتہ اُسُنوں تاں بھی بھٹلا جاواں
کیڈک گردیاں والے ہوسن جنہاں کیتا پروردہ
نظر وگاندیاں صبر لٹاوے ایہ مالک دا بردہ
اچا چیت دیکھیندا اکدم رو رو حاصل بھر دا
اہل نظر ہو گھائل مردا رسدا زہر نظر دا
نین سخن دے لاٹ برہندی جان پنبہ وادردا

مالک ابن ذغر واہ مردا آندو نُور خزانہ
کرے اوتارا عزت سیتی خاص جگہ سلطانی
اوہ یوسفؑ دی خدمت کر دے اُلفت دادم بھرے
پراوہ نین رکھن خود نیویں طاقت دیدنہ دھردے
اپنے وچ مکان مُعلیٰ اسدا تھانو بنایا
جاں یوسفؑ دا قدم پیاسوہویاں عدل صفایاں
جاں یوسفؑ دا قدم پیاسوندیاں جاری ہو یاں
جاں یوسفؑ دا قدم پیاسو ملی شفا بیماراں
جاں یوسفؑ دا قدم پیاسو گئے ہوئے رکھ ساے
جاں یوسفؑ دا قدم پیاسو ملی امن ارزانی
ایہ یوسفؑ دی برکت مصرے خلق مُراداں لیاں
کھوٹ دلاں ہر جھوٹھ زبانوں مصر وں اٹھ کھلویا
کون کہے اوہ بردہ ہوسی اوہ محبوب دلاں دا
تے جے حور بہشتی آکھاں لعلوں سنگ بناواں
دیکھدیاں جھل جانڈیاں تائیں دھن جنیندیاں ملاں
کیڈ بڑے اقبالاں والے ایہ مالک جس گھر دا
خاکستر وچ سینے دیکھے درد ہجر دا جردا
وچ جلال جمال دَمکدا نین نظاریوں ڈردا
کیڈک ہے تاثیر نظر دی چل ازما آج مردا
جان جلے دم گلے نگاہوں تے ایہ مقصد ہردا

تجرب نمودن مالک برہجوم خلّاق از شوق دیدار یوسفؑ و رونمایی وی خواستن از نظارگیاں و گرد آمدن اور از رکشیر

دیہ ساتی مے ساغر باقی پیوندیاں دکھ جاوے
و رجیاں صبر نہ آوے دل نوں دلبر دے دیداروں
دلبر شامی مہ کنعانی پیغمبر رحمانی
ایہ کی شے لے آیا مالک وچ دلاں حیرانی
یوسف عتھیں وچ گھر گھر دھماں خلّقاں جوش کھلاے
سارے یوسف یوسف کردے سوز دلاں سر چایا
خلق پھرے وچ شوق دیوانی دیکھاں مہ کنعانی
کدھ گھڑی بھر پردے وچوں دیکھ لواں اکواری
پردہ کھول نظر کر دیکھاں رمزاں تھیں تاثیراں
چار چو پھیر سُنیدیاں کوکاں یوسف مصرے آیا
مصر سہیل یمن دا چڑھیا کھلیاں نور بہاراں
مالک پا پوشاک شہانی سردھر تاج زری دا
تخت بلند رکھا کر بیٹھا خلق وڑی دربارے
زربقماں دیاں فرشاں اُتے لوک بٹھائے سارے
تحفے شامی خاصاں دتے ہوئے شاد تمامی
انہاں کیہا کنعانی بندے شوق اسماں دیداروں

جذب قلوب تاثر والا ذوق جگر بھر پاوے
رخت کئے شہ جھات اولائے ہوش لٹے ہوشیاروں
آوڑیا وچ مصرے یوسف خلق رہی دیوانی
نور خرید لیاندس کتھوں شکل چدھی نورانی
گرد محلے مالک والے جمع ہوئے آسارے
یوسف نوں وچ حجرے مالک پردیاں وچ چھپایا
مالک ظالم ظلم کیتوئی سورج کریں نہانی
ایہ کد چیز چھپاون والی چھپے نہ مشک تтары
تے زلفاں دے وچ زنجیراں کردل قید اسیراں
سُنیاں اگے جہاں نہ ڈٹھا انہاں نوں شوق سوایا
بیکاراں نا چیز کھلاں نوں کر چھڈیا بلغاراں
زریں چھٹی لئی ہتھ شانوں جلوہ مار پری دا
ہر ہر جاء سلام کیتا سوسجھاں علیک پوکارے
شیریں آب طعام نواکے سبھناں پیش گزارے
ہور کہو کیا حاجت کائی مرد چھے سونامی
ایہ تمنا نظر گرم تے بے منظور حضاروں

حاجت اسان خرید اسیدی ملل منگیں لے کائی
 مالک کہندا ویچ لوواں اس ویچن قصد ہمارا
 ہن جاؤ مت اسان بولاؤ جمعہ دوراڈا ناہیں
 سن مرگئے گھراں نون سارے چاڑھے شوق ہلائے
 اگلی فجر ہجوم حنلایق آکیتا دربارے
 ظالم کڈھ قمر چا پردہ جھات گھتاں اکواری
 نازکمان کرشمیاں والی تیر دھرے ویچ پردے
 مالک ابن زغر بے دردا کڈھ دکھا اوہ بردہ
 رخ انور بے اس دلبردا کدی ہندا بے پردہ
 آب گہر دا عرق جبینوں قطرے ریس نہ کردا
 دُر یتیم دندان دے رشکوں اسدا پانی بھر دا
 تے مجروح فراق پلک ویچ دیکھ تڑندا مردا
 لیا لکا ویچ حجرے یوسف مالک نے گھت پردہ
 تے لوکاں ویچ شو قاقاں ذوقاں خودیوں حال ونجائے
 مالک دیکھ کہے کی ہو یا خلق ہوئی دیوانی
 لکھ لکھ بندے صاحب سندے اس دنیا ویچ آئے
 پر یوسف ویچ جذب جائز خبر نہ کتھوں آیا
 جو اوہ حسن پیارا خلقاں یوسف تھیں دسیا وے
 جبین ول نظر اوہا من و سسے اثر کھلے کدرازوں
 جاں مالک نے قدر نہ جاتا جو ہر نظر نہ آیا
 تدوں فرشتے مالک اگے کیتا آن پوکارا

یا اک دید کرا اس دیکھاں کیڈ جمال صفائی
 روز جمعہ کڈھ سودا کر ساں دیکھ لوے جگ سارا
 ملل لیویا دیکھو اکھیں بے ایہ شوق تساہیں
 بھکھ بھکھ تیز طلب دیاں لاٹاں صبر جلائے سارے
 گرد محل طواف کریندے یوسف طلب نظارے
 انڈٹھیاں دی رمز پیاری واہی برہوں کٹاری
 کردے عجز پلک ویچ مئے برے شوخ نظر دے
 مصر تمام غلام نظر دا شہر گدا اس در دا
 عرق خجالت دی ویچ ندیاں تردا آب گہر دا
 تے اس چہریوں نور قمر دا طاقت تاب نہ دھر دا
 اک دیداروں ہوش رکھے ہتھ ایہ کس کولوں سردا
 آری انظر دی تکراروں رسدا زخم چگر دا
 بندہ زردا اڑیاں کردا چہر ڈھکے دلبر دا
 کئی امیر فقیر ہزاراں الٹ چو پھیر یوں آئے
 یوسف کیڈ جہانوں باہر خلقاں کیوں حیرانی
 اکدو بے تھیں اعلیٰ دسے اک تھیں اک سوائے
 ایہ مالک دل پردہ چھایا اس نے مغز نہ پایا
 مالک طالب دنیا زردا اوہ تس نظر نہ آوے
 کداں ویچیندا جدان وسیندا اسنوں اصل طرازوں
 یوسف کیڈک جگ تھیں سوہنا ظاہر آکھ سنایا
 اک دینار اک لے دیداروں قدر کھلے تیں سارا

جو دینار دیوے اک زردا یوسف دیکھے سوئی
 مالک در پر کرے پوکارا لوکو سنیوں سارے
 سُن خلقاں نے جوش اٹھایا مینہ در ہیا دیناراں
 یوسف سخن اندر وچ گھر دے بیٹھا باجھوں پردے
 اندر وار گیا ہر جھڑیا غشیوں ہوش گوائی
 ست لکھ مرد گیا غش کھا کھا جھڑیا او پر دھرتی
 اک نگاہ لے گئی دلاں نوں لگے قفل زباناں
 لٹ گئی لے چشم صبر نوں جاناں کمل آیاں
 جہاں دلاں نوں تاہنگ چرکی شوقوں وگدیل آہیں
 جان تصدق تے سر صدقہ تن من سب قربانی
 یوسف دے در خلق انباروں رُکیا راہ نظر دا
 ست لکھ ڈھیر لگا دیناروں مالک انت نہ پایا
 سب بیہوش پئے جاں ڈٹھے مالک کہے غلاماں
 سی آواز پوکاراں کردے بردے این دغردے
 کون سنے اوہ مُردیاں وانگوں خبر نہ دُنیا سندی
 کتاں وچ پوکاراں کردے کئے نہ سرت سمہالی
 مالک حکم کرے چا انہاں پکڑ سٹو کڈھ باہر
 آدم زاد مَلخ دی صورت ہوش حواسوں خالی
 بیہوشاں دیاں شہر دُہایاں گھر دیاں خبراں پایاں
 فجر ہوئی دن اگلے اٹھے لوک کریندے زاری
 صبر قرار دلاں دے اٹھے دیکھ اکنان دیداروں

جس دینار نہ ہو دے پلے کرے اُنظر مت کوئی
 یوسف دا اک دید کراواں بدلے اک دینارے
 ہر دینار دیوں تے جاوَن اندر وار ہزاراں
 جان دے لوک نگاہاں کردے تے جھڑے وچ دے
 جان رہی پر پچھتوں جاتا تے گجھ صبر نہ رائی
 مالک دے گھر مصریاں او تے آن قیامت ورتی
 ہوش دماغوں حیرت لٹی جان جگر قرباناں
 یوسف دے وچ شوق محبت عقلاں اڈس دھایاں
 ساق برہنہ دیکھ سجن دی ترف مرن کیوں ناپیں
 دلبر دے دروازے جان دیاں ایہ لطفوں مہمانی
 نال پُاریاں بیخود جھڑیاں سخن گیا بھر گھر دا
 اک ساعت وچ شان حُسن دا ایہ تس نظری آیا
 انہاں اٹھا کہو ہُن جاوَن باہر کرو تماں
 اٹھ مردو ہُن گھر نوں جاؤ گھریں اوڈیکن گھر دے
 بلک جہاں دوویں چھڈ ہوئی عقل برہوندی بندی
 واہ عشقا دربار تیرا ہے کبر ریاؤں خالی
 ڈھیر لگے جاں کڈھ سٹائے گرد محلے ظاہر
 ہوش گئی لے صورت انہاں زیبا معنیاں والی
 چاء گئے لے ڈولیاں کر کر راتیں ہوشاں آیاں
 اوہو صورت اکھیں اگے کردی جلوہ کاری
 اکنان حال انہاندا سُن سُن پتیا جگر خماروں

صُحِّحَ هُونْدِي نُونِ دَر مَالِكِ دِي مِصْرِيَاں جُوشِ رِچَايَ
 زَرِّ قَرْبَانَ سَنَ زَرْدَارَاں جِي اِيہِ مُلِّ نَظَرِ دَا
 زَر دِي تِيَاں جِي دَلِبرِ دِسْتِ وَاہِ وَاہِ خُوشِ اِقْبَالِي
 جِي دِي دَارِ رِکھِي مُلِّ آخِرِ وَاہِ وَاہِ قِسْمَتِ عَالِي
 تَنِ زَرِّيں دِينَارِ عَشَا قَاں مَالِكِ دِي دِي دَارِ بَارِي
 زَر دِلِ دَا مِسْکُوكِ رِضَا دَا دَا رِ الصَّرْبِ فِتَاوِيں
 جِي لِکھِي قَلْبِ اِسَاں زَر دِلِ دَا جِي دِي هِي مَعْدُورِي
 قَلْبِ جِي هَاں زَر غِشُوں نِي خَالِي جِي دَاں مَحْکِ اَز مَوِي
 کَرِيں قَبُولِ نِي جِي تَوِيں اِيہِ زَر هُورِ نِي جِي مُوَلِ
 مَالِكِ دِي دِي دَارِ وَاہِ کھِي مِصْرِيَاں نِي کَرِ اِيہِيں
 کَرِ کِي اِذْنِ عِنَايَتِ سِي قِي لِي دِينَارِ سِٹَا سِيں
 مَالِكِ کِي هِنْدَا اِکِ دِينَارُوں اِنِجِ دِي کھاواں نِي اِيہِيں
 اوہو حَالَا اَوَّلِ وَاوَا هُوِيَا نَالِ تَمَامَاں
 اِيوِيں دَسِ دِنِ رِيہَا تَمَا شَا مَالِكِ دِي دِي دَارِ بَارِي
 مِسْکِي نَالِ گھِرِ رِخْتِ وِي بِيچَايَ صَبْرِ نِي کَرْنِ دِي دَارُوں
 جُو جُو مَلِكِ غَرِي بِيَاں مَامِيہِ اِسِ سُو دِي وِيچِ ہَارِي
 کِچھِ لِيَا زَر مِصْرِ دِي اَرُوں مَالِكِ نِي اِسِ کَارُوں
 اوہِ تَعْبِيرِ مَعْبَرِ وَاوَا سِيچِ گِي سَارِي
 اِنْتِ جُمُعِہِ جَاں اِگْلَا اِيَا پھِرِي مَنَادِي سَارِي
 مہِ کِنَعَانِي وِگْنِ لِگَا سُو مِصْرِ گِيَاں پِي وَا رَاں
 خَبْرِ سُنِي تَرِيَاقِ وِکْنِ دِي زَهْرِ بِيہِنِي بِيہَارَاں

لے دینار دیکھا اوہ صورت دید کرنا اسیں آئے
 اے سنگریزہ مثل گہر داتے گردا مثل زردا
 جے نہ زرات کاری آوے بھلا مڈھوں ہتھ خالی
 سرمایہ رُخِ زردی دَا زَر دُولتِ عَاشِقِ وَاوَا
 کِت لِيکھِي لِکھِي لِکھِي وَاوَا رِيَاں کَارِ اِکِ دِي دَارِ
 قَلْبِ اِهْدَا جِي نَامِ اِجِي بِيہِي مَالِكِ جِي رِضَاوِيں
 اے دِي دَارِ فَرُوشِ کَرَمِ دِي کَرِ فِضْلُوں مَنظُورِي
 جِي تِيں دَرِ مَنظُورِ نِي مَالِكِ پھِرِ کِتھِي کَمِ آوِي
 زَر تِي رَا تُوں زَر دَا مَالِكِ تِيں بِنِ کُونِ قَبُولِ
 بِنِجِ ہتھِ ہتھِ گَزَارِيَاں عِرْضَاں دِخْلِ دِيوِيں کِيوِيں نِيہِيں
 وِقْتِ فِرَاقِ دَرَا زِ ہُوِيَا نِي جِي دِي دَارِ کَرِ اِيہِيں
 لُوکَاں اِکِ دِينَارِ وُدھَا يَا کَرِي قَبُولِ تَدَا بِيہِيں
 دَر بَارُوں بِيہُوشِ بِيَاں نُونِ سُو تِيَا کُڈھِ غُلَامَاں
 شُوقِ طَلَبِ وِيچِ دِي کَرِي نِي دِيَاں رِخْتِ لُٹَايَ سَارِي
 گھِرِ مَالِكِ زَر بھَرِي خَزَانِي دِنِگِ رِيہَا اِسِ کَارُوں
 دِي دَارُوں پَرِ صَبْرِ نِي آوِي چڑھِي وُدھِرِ خَمَارِي
 زَر مَرُخُوں پُرِ جُجْرِي خَانِي گِيَا حِسَابِ شَمَارُوں
 جُو کِيہَا اِکِ بِنْدِي بَرِکْتِ پَاوِيں دُولتِ بھَارِي
 يُوْسُفِ نُونِ اِنِجِ وِيچِنِ لِگَا مَالِكِ وِيچِ بَا زَارِي
 شُعْلِہِ شُوقِ چَمْکِيَا سِي نِي جَلْبَلِکِ گِي نِي ہزاراں
 خُودِيَاں تَحِيصِ بِيخُودِيَاں اِيَاں تِي بِيہِنِ دَاں ہُو شِيَارَاں

کر سامان پلے سرمایہ مُشتریاں دل چائے
چل عشتقا آج اوتھے لے چل جتھے یار وکاوے
مرداں جان کھپے وچ سائی قیمت ابے اگا ہیں
جان فدا بلہاری ہر شے دیداروں سوواری
وچے خوشی وچے دُشواری صحت تے بیماری
ول مالک دے جولانگاہے مل خریدن آئے
دیکھدیاں دی چند سدھالے مل کرے رُہڑ جاوے
جاناں جانھ طلب دے ملوں مالک مئے ناہیں
وچے دوزخ وچے جنت وچے دُنیا ساری
وچے درد فراق خواری وچے آس اودھاری

در معرض بیع آوردن مالک یوسفؑ را و جان دادن بسیاری
از نظارگیان بیداروی و عرض نمودن مُشتریاں بضاعاتِ خود
را و از حد حساب درگذشتن نصاب قیمتش و رسیدن مسماّت بازغہ
بہوای خریداری آنحضرتؐ و گذشتن از نار مجاز بنور حقیقت بہ
تلقین مُبارک و وارد وقت شدن زلیخا و شناختن اُورا

آ ساقی دکھلاء چمکدا دن دو رین وچالے
بیٹھ عزیزاں بزم وصالے پیتے ذوق پیالے
تے احوال بیانوں گذرے بحر نشے دے پیتے
جاں میعاد ہویدا ہوئی فرقت دے دن ویتے
تے ایہ نشہ برہوں بے بہرہ آنتوں تے انجاموں
پیوندیاں دل رتے ناہیں جے چوں سے ندیاں
آ عشتقا ہُن ویلا تیرا تیریاں ت اودیکاں
لٹ گئے لے دل دیاں رختاں مین تاثر والے
تے تلوین چکھی وچ حالے وچ جلال جمالے
عشق پلائے جوش رچائے پندیاں صبر نہ کپیتے
گئے قباب حجاب نظر تھیں جوڑ دکھیں سکھ سیپتے
بحر اوویں مُسنقی اوویں تشنہ دُور آراموں
ترہایاں دولباں پکارن تیک ہزاراں صدیاں
عیب بھرے بیدرداں وانگول چھوڑ نہ لاویں لیکاں

وِج دربار تیرے چند جائے جھل بلے اگ سینے
گھائیاں عشق اوکھیرے پینڈے راہ پون اتھ سُوری
پر دیاں دے وِج و سُدیاں مزاں ل لیجانھ جدائیں
نور صُبح وِج شب دے دامن جاں کھلن پر آیا
ویلا اَج قریب ہو یائی عشق بشارت گھلی
یار و کیندا خبراں آئیاں قیمت پوے سوئی
کوک پئی لے جاگ پُاری رہے نہ بچھوتاوا
اک مکان عجب خوش طرزوں صاف فراخ چنگیرا
وِج ستون رخامی کیجے زرّیں ہور سوارے
نال ستونان مورت موران زبیا صورت چارے
مار او ڈار دلا نوچ بہندے زیب قلم دی کاروں
وِج پران زیبائش بھریاں رُہڑدی پھرے صفائی
پیراں دے وِج جھانجھ عقیقوں رنگ قدم اوہ گوے
مروارید اکھیں جیوں مشعل بھکھدیاں لائاں نُوری
نہ اوہ مگن چوگ کدائیں نا اوہ بول اکاون
چوب صندل تھیں گرسی زبیا مالک نے بُوائی
کر گلکاری اسدے اپر سوہنے نقش لگائے
تاریاں وانگ چمکندے موتی گرسی دے وچکارے
خُوشبو یوں پُر دُرج رکھایا اس دے اکت کنارے
ایہ یوسف دے پٹھن کارن سارے ساز سوارے
اُٹھ منادی فجر جُمعہ دی ہر ہر طرف پُکارے

بھکھ بھکھ لاٹ کرے روشنائی وِج پردیس زمینے
ہونجھ حضوریاں پوندیاں پوریاں چلدیاں چال توری
میں قُربان نہ چشم جھمکاں روز قیامت تائیں
وَالشَّمْسِ وَضُحَاهَا تھیں دقش اکھیں وِج لایا
ہتھوں گیاں دلاں پُر درداں لگی ملن تسلی
اَج یوسف دا وکنے ویلا لئیں زلیخا چلی
ایہ یوسف دا وکنے ویلا محشر دا دکھلاوا
مالک نُوب سوار بنایا جسدا شان وڈیرا
کر پیوند بلند مکانے جڑے جواہر سارے
چونجاں لعل زمر دُنباں بازو نقش نگارے
دیکھ طُور شعور گواون آن پون جھڑ ڈاروں
گردن دی موزونی کولوں طرز صُراحی پائی
موران پیر بھلے نقاشاں پیر نہیں ایہ مورے
دُرّ یتیم پراں وِج لڑیاں جیں وِج خوبی پوری
نا دھر پیر نقوش ستونوں روغن رگڑ گواون
ایڈک خوبی لوکاں تائیں دیکھن وِج نہ آئی
چار چوپھیر جواہر لائے چمک فلک تک جائے
گرد ہلال بدر دیاں شکلاں گوہر وِج ستارے
جس تھیں مصر معطر مجلس گئی خبر تاتارے
یوسف سُورج ایہ سب چیزاں چند جھلکن تارے
اَج بندہ کنعانی لکو وکن لگا بازارے

دیکھ لو! آج اس سے وچ جانھ کدھے دم ہارے
 دیکھاں کون لوے دو عالم عوض درم دینارے
 آج نفع ہتھ کس دے رنگے تے کسوں غم مارے
 وکن لگا آج یوسف لو کو دیس جدھی دھم سارے
 عمر ایں رہن دکھ روندے دیکھ نظر دے کالے
 ہن اوہ صورت وکنے لگی نقد اندے بازارے
 چلو خرید کرو آج ویلا ویلا ہے دیدارے
 آج دیدار بناں مل ملدا آج کر لو نظارے
 سینے چور ہوون دل پرزے لوں لوں درد شرارے
 دلبر دادل بردہ ہو کے جاں اک نظر گزارے
 چل دیکھو جس دیکھن کارن تھیں سبھے بلہارے
 سنی پوکار مصر دیاں لوکاں جوش پئے یکبارے
 اکھیاں نے امیدیاں رکھیاں دیکھ لیے دیدارے
 سُن سُن کے آوازہ لوکاں سب گھر بار و سارے
 دیدنویں دی آس جنہاں نوں شوقاں ذوق کھلائے
 دھن دھن بھاگ انہاندے بھارے اوہ وچ دا قرارے
 پئی پکار وکیندا یوسف چڑھیا جوش ہوائی
 درد دلاں وچ لہراں وگیاں ٹھاٹھ چھڈی دریائے
 کردا پھرے پکار منادی خوب پیام سنائے
 اکناں دے دل پرزے کر کر بھر بھر چشم چھلے
 خاکوں گرد ہوا اڈائے چائے ابر پوچائے

تے وچ مجلس مشتریاں دے کسوں طالع تارے
 تے حرمان جنہاں زرداراں واس تنہاں ادبارے
 ہتھ جنہاں سرمایہ ناہیں اوہ روون بیچارے
 نمین جدھے تاثیراں والے زخم جنہاں دے بھارے
 جس صورت دی صورت اوتے جلے جگر وچ نالے
 شوقوں جان جنہاں لب آئی دودم لین ادھارے
 کوک پی آج مفت زیارت بہت جدھے و نجارے
 پھر مرڈ دخل ملے یا ناہیں دلبر دے دربارے
 جاں ہفتا دہزار حجابوں نور چھڈے چکارے
 جاں گھتن منہ ستم لب تھیں دندان دے لشکارے
 مالک تائیں ملکاں دتیاں رخت گھرانے والے
 اکناں ہوش دماغوں چلی کردی مرگ اشارے
 ہدی محلہ دے ول ڈھونڈی کعبہ دے دربارے
 زخم رسے دل مصریاں لوکاں چٹھ مصری دی دھارے
 پر جنہاں دل زخم چرو کے اس دے راز نیلے
 خرق عجب انوار ظلم دے حال ڈٹھے جنہاں سارے
 ذوق ندی وچ سینے مصریاں سُن مو جاں وچ آئی
 رُہڑیا مصر پیا ہڑھ برہوں داغ دلاں وچ پائے
 سینے تھیں کڈھ درد منداں دے دل تے جگر اڈائے
 چشماں تھیں کڈھ اشک وگائے تے وچ خاک رلائے
 کر قطرہ ول بحر سٹائے دھرا صداف رکھائے

دُرّ درائے اشک بنائے گھر طیموس سٹائے
گردنواجی شہر گرائیں گھر گھر جوش رچائے
گھر مالک ولّ دَوڑے لائے خلقاں قصداُٹھائے
گھت وہیراں خلق تڑٹھی خبر چو پھیرے ہوئی
اُتر یا جگ کھا ہولارے سُن وکنے دیاں خبراں
شاہ مصر لے خاصیاں تائیں جو خدمت وچ سارے
اک ولّ مرد زناں اک طرفے ہوئے کھڑے چو پھیرے
با ترتیب سوار صفاں سب دھر تلایاں پر جاناں
کرتی طرف ستوناں دُوروں لوک نگاہاں کر دے
شاہ مصر فرمان کریندا مالک ابن ذغر نوں
تاں مالک وڑ اندر کہندا یوسف نوں وچ پردے
ایہ گل سُن دل یوسف سندا غمدے بحر اوچھالے
کوئیں شفیق پدر بے خبر میتھیں کیتے چردا
باپ میرے نوں کہیں صباے در دسونہے میرے
یا حضرت آدیکھ پسر نوں تڑفیندا بن تیرے
لوک پرانے مٹل لیاے ورجیاں نہیں کھلوندے
کر کر یا دفرق پدر داین پسر دے روندے
باجھ زیارت باپ پیارے چلی جان ازائیں
اوہ پیارا اگو ساعت جسمدی سخت جدائی
کی جاناں آج کتھے جاساں وس پواں کس مردے
جاں مالک نے کہیا یوسف چل تینوں میں ویسچاں

اُنت زلیخا دے ہتھ آئے وچ قیمت خرچائے
مصرے وکدا دلبر شامی دیکھد یاں چند جائے
زاہد چھوڑ عباد تنخانے کرن زیارت دھائے
زن مرداں ہر بکراں توڑی گھر وچ رہیا کھوئی
بے صبراں لے حال کہاں کی بھٹلیاں زیریاں زبراں
ہو اسوار گیا جا وڑیا مالک دے دربارے
اک پئے اک بیٹھے نیویں اک کھڑے دل بیرے
دید سخن دیاں تاہنگاں اندر بیٹھے مل مکاناں
یوسف اچے نہ حاضر آیا جس دلبر دے بردے
خلق سمجھے ہُن حاضر ہوئی لے آس دلبر نوں
اُٹھ یوسف چل ویسچاں تینوں لوک اڈیکال کر دے
وکن لگا میں وچ بازارے باپ نہ دیکھے حالے
میں پردیسی تے ناتاناں کدھر وکدا پھر دا
یوسف تیرا وکدا پھر دا کرواناں دے ڈیرے
آن وہاج تیرا میں خادم طالع ہون چنگیرے
تے محبوب جہاندے وچھڑے رہن ہنجورخ دھوندے
یوسف دے دوئین سرشکوں موتیاں لڑی پروندے
کون لوے یجاوے کتھے ملسی باپ کدائیں
آن پرایاں بند یواناں دیسی کداں دیکھائی
وا دردا ہُن کتھے دن مینوں نین پدر دے
ولّ ولّ سٹیا دل غم بھٹاں درداں دے وچ پچاں

یوسف رووے باپ وچھٹا سرنیویں فرمایا
 سُن مالک نے کہا یوسف اہی کہی وڈیائی
 وچن نوں میں مل لیاندوں وچ دیاں جتھ چاہاں
 سُن یوسف ہو عاجز کہندا اہی سچ مقترہ
 سُنکے مالک قد میں ڈگیا میں تیتھیں شرماواں
 نام میرا توں ظاہر کیتا خلتقاں وچ وڈیائی
 مالک آب لیا نہلاوے حضرت یوسف تائیں
 وال سوار جڑے وچ موتی حکمت نال پروئے
 والاں لڑیاں موتیاں جڑیاں پیشانی وچکاروں
 تے اوہ رُخ پرنوروں سورج گرد جڑے سيارے
 زرخش دیبا بوقلمونی گل پیراہن پایا
 سر پرتاج زری دا دھریا تری گہڑ دی آبے
 تے پوشاک سوہاویں ساری بدن مبارک پائی
 انور موتی قد جہاندے داناں جیڈ اناراں
 والی کتاں وچ سونہری مندریاں انگشتیں
 کنگھن ہتھ مرصع زریں اوہ پُر گوہر سارے
 زیورتے پوشاکاں ستھے رلدیاں ملدیاں پایاں
 زریں چھٹی دتی ہتھ زیبا تازی پھیر منگایا
 دوویں طرف رکاب سونہری مونہہ لگام روپہری
 شبدیزوں خوش خیز زیادہ شیریں تر لگگوانوں
 دست آموز جنت دیاں واساں رام تھیں اسواراں

خبر نہیں توں کتھے وچیں فکر میرے دل آیا
 کھو ہوں کڈھ نکلے دے آندوں ہن کہ غدر کیائی
 سیں گھر صاحب ہیں آج بردہ نا کر نظر پچھاہاں
 توں صاحب میں عاجز بردہ غدر نہیں آج ذرہ
 تیرے لطف کرم دیاں یوسف تیرے پرچھاواں
 تیری برکت دولت دُنیا گھر میرے وچ آئی
 پھر پوشاک بدن پہنائی کیتھیں صفت ثنائیں
 وال سیہ وچ تاریاں وانگوں موتی روشن ہوئے
 کھچ کناریوں ول ول کھڑیاں جان فدا دیداروں
 تار دو زلف کنار پکمدے پُر پُر گوہر سارے
 کمرے زریں پٹکا بڈھا موتیاں جڑت جڑایا
 گرد و زلف چمک شب پچھلی لٹ کھڑے وچ خوابے
 نعلیناں دی خوبی سُن سُن جھوک قلم نوں آئی
 پُر پُر جڑے عجب استادان نال طلائی تاراں
 تھیوے لعل سُوہے سِیائے جڑے جہاں وچ پُشتیں
 گل وچ طوق جواہر والا قوس قزح وچ تارے
 اوہ محبوب اگے پُر نوروں ہُن چڑھیاں زیبایاں
 زریں ساز مرصع سارا زینت وچ سوہایا
 اسپ صبا تگ اڈے نہ جس تھیں جڑہ باز نہ بہری
 مورد موم ہر بدر سُموں تے چند نواں ناخونوں
 اسپ اجیہا حاضر آندا خوبیاں نال ہزاراں

یوسفؑ نوں اسوار کیتا سو کیا کہناں اوہ ویلا
 اوہ یوسفؑ دی صورت سوہنی زیور زیب چڑھائی
 جداں جمال نظر وچ آوے کڈھ جگر لیجاوے
 مالک وانگ غلاماں پکڑے گھوڑا آپ لگاموں
 شان ڈٹھی جاں اپنی یوسفؑ اندیشے وچ آیا
 کر کے منہ فلکؑ ول یوسفؑ ہس ہس حمد پوکارے
 فرمایا میں کھوہے اندر وچ مصیبت بھاری
 گھلیا رب جبریل مقربؑ دس آن سونہیا
 جو ارکان مصر دے وڈے چلسن پکڑ رکابوں
 ہن اوہ وعدہ صاحب سچے پورا کر دکھلایا
 ن مالک وچ لوکاں کہندا جو ایہ کہے زبانوں
 نال تجل یوسفؑ تائیں باہر طرف لیائے
 جاء بلند کھڑا ہو مالک اچا کرے پکارا
 ماہ منور پردے وچوں باہر ظاہر آیا
 سندیاں سارہلی سب خلقت شور پیا وچ جگ دے
 تہ نوں جولانگاہ حسن دا شاہسوار یگانہ
 طور عظام صدور جہاناں قلب کلیم جنہاندے
 دروازے ول سرچا دیکھن جاں اوہ پیا پوکارا
 ستر خدمت والے خادم یوسفؑ دے ہر پاسے
 وچ فراخ مقام جدا نہیں آن وڑی اسواری
 چو بداراں نوں حکم کیتا سوروک رکھوسب تائیں

جلوہ دیکھ پری دیاں جایاں وگے جگر وچ سیلا
 مصری خلق سمجھے زن مرداں آج وک چلی لوکائی
 ہوش اوڈاوے مارگواوے بیڑیاں پور رڑھاوے
 آن رکاب پھڑی دہ مرداں فخر جنہاں وچ ناموں
 کنعانے جیوں پکڑ بھراواں چاکھوہے وچ پایا
 کیوں ہسین کر ظاہر حضرت مالک عرض گزارے
 مان تڑتا ننگا تن تھیں کردا گریہ زاری
 مصر گھلاں تیں کراں معزز تہ دیاں اوہیا
 ہن دا حال تیرے پر ہوسی مثل خیالوں خوابوں
 میرے قدروں اُس صاحب دائیں پر فضل سوایا
 اس وچ جھوٹھ نہیوں اک ذرہ سچ سمجھے ایمانوں
 منہ پر برقہ پایا ہو یا خلق متاں مرجائے
 یوسفؑ آیا دیکھو لوکو دید کرے جگ سارا
 دیکھ لوو بے قیمت نظروں جیں ہتھ نا سرمایہ
 خوف پئے بن ڈٹھیاں جگے کر دوگی وچ رگ دے
 سر مقتل عشاق رقیباں کیتا چاھڑ روانہ
 ارنی انظر دے وچ نشیاں محودونین تنہاندے
 تہ نوں پردیاں تھیں دمکاندا ڈٹھا اوہ چکارا
 پیش سوار تجل کارن جو وچ مصریاں خاصے
 گرد چو پھیر یوں ہو بے صبری خلق اٹھی ہل ساری
 دوڑن ناہیں کرن نہ ہلے مرن نہ لوک ازائیں

چو بداراں ہر طرفوں لوکاں روک لیا کر زورا
بیٹھ لَوَن دیو گُرسی اُتے پردے جان اُٹھائے
تاں یوسفؑ توں نال آرا مے گُرسی طرف لیائے
جاں مالک نے گُرسی اُتے یوسفؑ آن بٹھایا
جاں اوہ صورت ظاہر ہوئی چھیک پئے وچ سنگاں
جوش اُٹھاپی سب خلقت جاں وچ شوق ہولائے
صبر گئے دل ہتھوں چھٹے نعرے پئے ہزاراں
پہلی وار دیکھیندیاں کتیاں جان گئی اک چیخوں
زہرہ درے فلک دے کنبے زخمی دیکھ مریخوں
گھل دل پئے مواد طلب دے کیتے نصح طینوں
طاقت ہار وتی میدانے دیکھدیاندی اکھیں
شع جہاں فروزاں والی لاٹ لئی جھل ککھیں
اِکو وار ڈٹھا چکارا دیکھدیاں زن مرداں
ایڈک زخم اکھیں وچ واہے چمک حُسن دیاں کرداں
کون بندہ جو ثابت رہیہ دادغ لگے وچ دل دے
سب چُپ چان بتاندی صورت بے لکھ چین چگل دے
دید اولار سہار نظر نوں دیکھ دلا اک واری
کی طاقت ایہ چشم نکاری ضرب سہے سر بھاری
شکل مبارک یوسفؑ والی ذبح گئی کر لوکاں
اکھیں نال رلانڈیاں اکھیں جگر پئے وچ جھوکاں
عبرت گیر دو نین رسیلے گھاہ گھتن تلواریں

مردو رہو ٹکانے اٹکے صبر کرو اک بھورا
نیڑے دید کرن دا ویلا جے تَساں شوق سوائے
اگے پیچھے پکھیاں والے نالو نال سدھائے
بُرَقہ چایا گھنڈ اُٹھایا دیس النہ لایا
شمع بلی پر جلے ترفدیاں اندر شوق پتنگاں
چو بداراں دیاں جاناں گیاں روکدیاں وچکارے
حشر نمونہ مصر نواجی گتیاں دیس پوکاراں
دل وچ سینے بریاں ہوئے لٹک برہوندی سچوں
لعل بلیندے چہرے مصریاں زرد ہوئے زرنجوں
گم گئے پڑھ دفتر مصری ہاروتی تاریخوں
اُسدن مل نظر دیاں واہاں ہتھ نہ آون لکھیں
جھل دلا سرور ہدیاں ضرباں پھیر دریغ نہ رکھیں
اوہ ظاہر پراکھیں لگیاں ہون زخموں سرگرداں
رس رس خون دلاں وچ وسیا نال ہونڈیاں درداں
زن مرداں ناہوش دماغیں نا بولن نا ہلدے
لامعہ برق حُسن دی تیغوں زخم و بے ناملدے
سے سے وار پکار کر بندیاں چشم نہ کھولے باری
لکھ غنیمت ٹھاٹھ حُسن تے جی جاوے بلہاری
نین چمکدے تاریاں وانگوں تیز انہاندیاں نوکاں
حیرت پتیاں جاناں گتیاں واہ واہ سودا روکاں
دیکھدیاں لٹ لین دلاں نوں دھر دھر ضرب نقاریں

وال پروتے موتیاں والے پلمیندے رُخساریں
صاف عجب پیشانی زیبا غرق چمک لشکاریں
پُر انوار دوویں رُخسارے ٹکدیاں ناہ نگاہاں
قدر نگاہ نہ ایہ بے ادبی پیش و دھے ول راہاں
صاعق برق منور بینی دند فروغ صباحاں
لب لعلی وچ لٹ شفق دے خون چگر دادھریا
وچ زخداں غنجب والے آب گرم چا بھریا
چہر مبارک دی موزونی مرکز وچ مدور
شیرینی پُر وچ تہسم نمکینی گفتاروں
موتیاں نال جھلمکدیاں زلفاں نال لال ول بھریاں
لوکاں تائیں دیکھدیاں ہی گئے قرار دلاں دے
مجلس وچوں پئے پکارے مالک بازرگاناں
مردیاں دا اتھ انت نکائی ور لے جاناں والے
دہ ہزار موئے وچ گنتی مجلس دے وچکارے
پنچ ہزار ملے وچ پیراں لوکاں جان گوائی
لوک رہے اک ہلے بکے اک ہو گئے دیوانے
گذری دیر پیاں کجھ ہوشاں نیویاں کرن نگاہاں
مالک کرے بلند پکارا مُشتر یو زر کڈھو
سُن لوکاں سر نیویں کپتے قیمت کہڑا تارے
جوش پئے وچ بزم ملوکاں مُشتریاں دل ڈولے
چھاتیاں لے صند و قباں وچوں مال دلاں لے کھولے

کر گھائل سٹ جان دلاں نوں کٹھ زلف دی تاریں
نیریاں وانگ متھے دیاں چمک دلیں دھسن چکاریں
تہن اکھیں گل جان نگاہاں پھر کد و گن اگاہاں
سنے نگاہ نگاہاں والے بخود جھڑن پچھہاں
خود بیناں خود بینی بھٹی سر جھک گئے ہٹھاں
لالو لال گیاں ہو اکھیں دیکھ جنہاں دم جریا
وچ گرداب تھیر تریا جس تھیں دیکھن سریا
تارے دڑتے طوق ہلاوں سورج تاج مٹور
دندیں چمک صباحوں انور نور دہے رُخساروں
مصری جھڑے تڑاک زمیں تے دیکھ صناعتگریاں
تلیاں پھاٹن جامے پھاٹن توڑن وال سراندے
قسم تینوں گھت برقعہ استے دیکھ گیاں جل جاناں
زندیاں دھرے سبھاں سر سجدے ہو ہو کے متوالے
پنچ ہزاراں حیرت اندر ترف ہوئے بیچارے
دوڑ دیاں جاں ہوش نہ رہیا سرت نہ باقی کائی
اکناں نشہ عشقدا چڑھیا عقلوں رہے بیگانے
چشم ضعیف نہ تابش جھلے شو قباں قدم اگاہاں
یوسف و بیچاں مل خریدو ایہ بخود دیاں چھڈو
اسدامل نہیں جگ سار اتے کد مصری سارے
سینیاں وچ پیاں سنے ضرباں و گے برہوندے رچھولے
ایہ وچ رونمائی سچن دے کم نکلے جاں تولے

مڑ گھت گرہ دھرن وچ جیاں تے مڑ پھیر نہ بولے
وقت وکن دانیڑے ڈھکا کھاون جگر ہولارے
کون خریدے سوہنا بندہ نازک اکھیاں والا
احسن خلق کلاموں صادق فہم کمال رسائی
نوری شکل حیا پروردہ رکھے چشم نوائی
صاف یقین غصب تھیں خالی پر حکمت تھیں سینہ
بولو مردو کون خریدے یوسف مہ کنعانی
صبر اوجاڑے عقل لتاڑے کا کل دی ویرانی
کون خریدے نازک بردہ جسدیاں مصرے واراں
کون خریدے بدر منور حسن جدھا متوالا
ناز وراں دی شاہنشاہی نام جدھے پر آئی
بہت لطیف ظریف کیہا اک رہی نبوت باقی
سُن مرداں پھٹ گئے کلجے جان چلی وچ سائی
ایہ ندایاں سُنیاں یوسف وچ دلدے شرمایا
شیشہ ڈٹھا یوسف تائیں یاد دے وچ آیا
سرنیویں فرمایا رو رو اللہ دی وڈیائی
میں ہاں بندہ مالک سندا یوسف کرے اشارت
کون خریدے عاجز بندہ پردیسی ناتاناں
بے طاقت ناتھاواں بیدل فکریں وقت وہاناں
سنکے کہے پکارن والا ایہ گل لائق ناہیں
شان تیری سچکے توں عالی تے توں نقصوں خالی

سرمایہ دی بے سامانیوں کوئی بھیت نہ کھولے
کرے پکار پکار نہارا یاد جنہوں ول سارے
پیر ادب سلطان عقل دا سخن فصیح اوجالا
مٹھی بولی ہسدا مٹھا عہد وفا صفائی
اندر زہد امانت تقویٰ اسدے جیڈ نکائی
صابر شا کر ذکر عادل جس وچ حسد نہ کینہ
وٹھ اکھیں جین جان دلاں نوں جگر لٹے پیشانی
تے والاں دے ول دل دے وچ حیرانی حیرانی
جسدے اک دیدار کریندیاں جاناں جان ہزاراں
سخن فصیح صبیح پیارا بھواں مقوس والا
جسدے جیہا کدی نہویا تے ناہو وے کائی
کہن لگے مومنہ روک امر تھیں جڑی سکونوں طاقی
جھوٹھ نہ کیہا منادی کائی سارا سچ ایہائی
صاحب میرا جانے مینوں جسے آپ بنایا
کنب گیا سُن نین وگے دوساون چشم وسایا
بس پکارن والیا بھائی نا کر وادھا کائی
ایہ پکار پکارا ظاہر جسدی ایہ عبارت
وچ غماں دگیریاں حیرت جسدا حال رنجاناں
جس جیہا مسکین نکائی آخر قبر ٹکاناں
میں ایہ تیریاں وصفیں اندر کہاں نہ مول کدائیں
کراں پکار تیرے حق لائق عالی صفتاں والی

سُن فرمایا دوجی واری جے ایہ کہیں نہ بھائی
 کون خریدے بندہ جس پر لطف الہوں آہی
 کردا عرض پکارن والا جے ایہ کراں پکارا
 وحی کرے رب یوسف تائیں رہ خاموش پیارے
 مُڑ مُڑ کرے پکار منادی اوہا لفظ پکارے
 جتنی قیمت ظاہر آکھاں مُل نہیں اس والوں
 تَد نوں بدرہ اشرفیاں دا گا ہک اک لیایا
 پہل ہُوئی ہن خلقت دَوڑی مُل خریدن ساری
 ہر ہر دل وِچ یوسف سندا شوق پیا سو بھارا
 پڑھی اک مسکین بیچاری اٹی سوت لیائی
 اس صورت دے معنیاں مینوں کر مجبور جھکایا
 اک تونگر نے سو بدرہ اوویں آن سٹایا
 اوّل والے اوہ اک بدرہ اپنا چک لیا سو
 د میں پلین ہُن ودھدی جاندی قیمت انت نہ آوے
 ہو رامیر پوے مُل چاہڑے دوجا ہو چڑھاوے
 موتی وزن برابر یوسف اک نے عرض سنائی
 گجھ ٹکانا ریہا نہ قیمت وک وک گئے خزانے
 جسدی گھٹے ہٹے سرمایہ اور ووے غم کھاوے
 آہ وگے وچ جولانگا ہے مُشتریاں دے دل دی
 دولت مند ہزاراں بیٹھے ہتھ ملن کر آہیں
 بہتی قیمت دیکھ غنیاں ٹٹ اُمیداں گتیاں

سچی گل پکار جگت وچ جس وچ نقص نکائی
 ابن الہی بنی دا بیٹا ابن خلیل الہی
 تینوں پھیر خریدے کیمہڑا خوف کرے جگ سارا
 ظاہر کرساں قدر تیرا اِنج فضل میرے نے بھارے
 مُشتریاں دے دل شرمندے کون اوّل دم مارے
 کون اوّل جو کرے دلیری مُل کرے اس مالوں
 گنتی وچ ہزار ایہائی یوسف طلب سٹایا
 ہر طاقت وچ عرض لیائے شور پیا یکباری
 زن مرداں ہر حاضر مالوں لگے کرن پکارا
 جے اتنے نوں آوے یوسف دیہو عرض سنائی
 میں خود دل دا واہ مٹایا آندا سب سرمایہ
 اک ہزار مہر ہر بدرے یوسف مُل سٹایا
 دوجے اُپر تيجا غالب بھی محروم گیا سو
 اک تھیں دوجا کرے دو چنداں آوے ہو رو دھاوے
 وار و وار پکاراں پتیاں گجھ شمار نہ آوے
 لعل بدخشاں والے دوجا دُونی کرے دوہائی
 دیون ملک متاعیں دولت سن گھر بار مکانے
 میریاں ٹٹ اُمیداں گتیاں یوسف ہتھ نہ آوے
 یوسف دا مُل جگ تھیں بھارا حسرت سستے مددی
 گذرگی ہن قیمت اسدے وس میرے وچ ناہیں
 لوک کہن ہن قیمت اسدی شاہ بھرے گاریاں

بازغہ

عادیاں دی وچ قوم اُسیدی سرداری تے شاہی
 زُہد لٹے تے صبر لٹاوے اسدا ناز نہورا
 بھواں کماناں چشمِ دو ناک آب نشہ وچ رمزے
 جے ول وگدے کاری لگدے وانگ غضب دے بھالے
 ابرو جھکے کماناں گوشے تھوڑا فرق وچالے
 ایہ دوگاڑا جیں سروبے اوہ نہ سُر تسمہالے
 حل نتائج تے اقلیدس نُقطے تھیں خط ڈالے
 حوراں وصف سُنی مُدھ ہوسی چہریوں اوہ موڑونی
 چھٹی وار کرشمیوں بے وس پھیر مڑے کد خالی
 تے شب یلدا زینت کارن منگے زُلف اُدھاری
 قوس قزح دو ابرو اگے کھاوے جھول ہولارے
 لباس شفق وچ سلک سیارہ سورج دور خسارے
 زخم کرشمیوں جیں دل کھسے اُسدا کجھ نہ دارو
 چھہ نظر دی نوک جگر نون دل دھڑکے دکھڑکے
 جنگا ہیں میدان برہوندے کار کمند لیاون
 اچے ڈرے مت اُنگلیاں نون ظلم کرے کٹ کھاوے
 نال تواضع رُخ دے اگے جھٹکن اَدب کر سارے
 لغدیاں جاندیاں نازک ویلاں پیچ گھتن ول کھاون

بازغہ نام و سے اک عورت سرور مصر نواجی
 پہلی عُمر کنواری رعنا سَرُو چمن دا پورا
 جدوں نقابوں اکھیں کھولے تیز چھٹن دوغزے
 اوہ دوئین اوداسیاں والے مستی تھیں متوالے
 ساقی عین خماریاں والے پُر پُر دیہن پیالے
 دل سنگین انہاندی تریوں رسمس کے تن گالے
 زُلف آویزاں خال مقابل معنیاں مغز نکالے
 لباس دوویں ترخون ڈبایاں دوویں قاتل خونِی
 پلک دوناگ برہوندیاں دامان سوہنیاں اکھیاں والی
 ناز وراں دی گردن اُتے پیر دھرے لکھ واری
 نور رُخوں لشکار دنداں تھیں لین اُدھار سیارے
 لعل بلے رُخ بڈر مُنور دند چمکن تارے
 شمع رُخوں پروانیاں وانگوں جھڑ جھڑ مرن اوڈارو
 بینی بلے النہ آتش جَلے نظر پر سڑکے
 زُلفاں ناگ سیاہاں ظالم ماند ریاں کٹ کھاون
 مشاطہ سومتھر پڑھ کے زُلفاں نون ہتھ پاوے
 وال پروتے موتیاں والے لٹکن نال کنارے
 میڈھیاں وِلاں چھلاں دیاں بھریاں سر نہ پتہ ساون

گوند جہندی گوندن والی طاق اندر استادی
واہ پیشانی خوش نورانی دتے ہسدی رسدی
اوہ نازک گل لالہ نالوں خوش بے داغ چمن تھیں
گذر وگے بیمار نظر دا رو تشخیص طیبوں
اوہ خوش رنگ رنگت وچ رنگی اس تھیں بہت اگاہاں
دولت بھرے خزانیاں والی مُرشد عقلمندی
مال جمال جوانی خوشیاں پر دل کتے نہ ٹکدا
یوسف نام اجیہا سوہنا دیکھدیاں جند جاندی
مال متاع خزانے سارے شتریں کڈھ لدائے
اک عماری ناقہ اوتے زرکش دیا والی
بازغہ آپ سوار اُسے تے باندیاں ہور اداوالے
حسن ندی دی لہریں تڑدی فوج پری دی جاندی
پیا پکارا گرد نواحی ہر جا شہر گرائیں
نال نجل شوکت شانے مصر وڑی آ اوویں
آن وڑی وچ جولانگاہے ناقہ دی اسواری
یوسف دے اوہ آن مقابل آپے انت کھلوانی
وچ مقام ادب گھلیاری دلبر دی خوش روئی
بازغہ نے کڈھ پردے وچوں جاں دین وگائے
ترف عمار یوں بیخود الٹی آن پئی وچ دھرتی
غوطے گئی غشی نے لٹی ہوش پئی تے اٹھی
اٹھ پچھے توں کی گجھ ایہی تینوں کس بنایا

نافہ گھال عنبر گھت لپ لپ کہے مبارکبادی
نور بھنی وچ حُسن ڈبائی زیب محل وچ وسدی
پر سیموں پیرا ہن تن تھیں تے پُر جیب سمن تھیں
تے و صاف حُسن دے وصفوں بھل وگے ترمیوں
جیں تک پہنچ سکن کر شوخی و صافاں دیاں واہاں
صاحب قدر تے حشمت والی عمر کٹے من بھاندی
اُسے سُنیا اج وچ مصرے دلبر شامی وکدا
سُن وچ پیا ککھان دے شعلہ دل نے تانبے آندی
گھت وہیر چلی ول مصرے شوق سوئیچے آئے
گل مُرصح ساز عجائب نقص اُستادیوں خالی
دہ سے نال غلام روانہ شتر لدے زرنالے
روشن رنگ سواریاں والے ہر بندہ ہر باندی
لے اموال و ہاجن چلی بازغہ یوسف تائیں
اُت دل چلی جس مجلس وچ وک گئے عالم دوویں
چیر صفاں ودھ گئی اگاڑی ڈاچی وچ خماری
پنکھیاں دے پر سڑے اگے تے اسنوں کد ڈھوئی
جے خود حسن نکرے سیاست ورجیاں رُکے نکوئی
اگو وار نگاہ پئی پھر ہتھوں ہوش گوائے
مصریاں دے سر جو گجھ گذری سواسدے سرور تئی
آہ درلغ کہے مرگیاں اس صورت نے مٹھی
رگاں پیاں تن ہڈیاں اوتے ایہ کن رنگ چڑھایا

کس صانع نے نور چڑھایا پیشانی پر تیرے
کس معمار کھچے پر کاروں ابرو طاق نوائے
کس نہروں کہہ آب دتوئی گل تازہ رخساراں
حرف و نگے ایہ زلفاں والے کس دی قلم و گائے
نرگس برگ دولالیاں اندر کس مالی نے و تہجے
گو ہر سسک دندان دیاں لڑیلوں دوویں کس پرویاں
ایہ دو اکھیں تریوں بھریاں شوق کدھے وچ رویاں
قاتل عیناں بھواں کماناں کتول کھچیاں ہو یاں
زڑیں گیند بنائی کس نے دس زخداں والی
کالیاں زلفاں زیب وراں ٹوں کتھوں رنگ چڑھایا
زلفاں پٹھ تیرا رخ کسے دن تے رات بنایا
ایہ کسے نورانی چہرہ کر سورج چکایا
تے کسے وچ سوہنیاں والاں ول ول فتنہ پایا
تے کسے وچ نین رنگیلے سُرے دارنگ لایا
ئین رسیلے وچ رس و سناں پاونیاں زیبایاں
جذب تاثر شکل تیری وچ کتھوں آن سما یا
ایہ کی ہے تاثیر تیرے وچ جاں توں مصرے آیا
تے توں ایڈ جمال رنگیلا کتھوں لٹ لیا یا
تیں ول دیکھ کوں رُھڑ و گدا موج لہو وچ سینہ
سوہنیاں سوہنیاں زلفاں والیا کس استاد بنا یوں
شکل مبارک تیری وچ دی کسدا نور چمکدا

صاد ضاد لکھے کن دوویں زیبا نین لوٹیرے
وچ کمنداں زلفاں تیریاں کہہ کس نے ول پائے
لعل لبان نوں کن سکھلایاں ایہ شیریں گفتاراں
لوح جبین گھڑی کس گھاڑو بن ہتھیار لگائے
موہ طیوراں سٹ لوے سواڈ دیاں جان ند تہجے
سُرخ کناریاں دوہاں لباندیاں کس رنگت وچ دھویاں
جھمنیاں نے نیزیاں نوکاں کس ویری سر ڈھویاں
وچ جنگاہ کدھے سُر مہوگاں چاہتھیار کھلویاں
غبنب چاہ وچوں کہہ کسے کر دکھلایا خالی
قد تیرا وچ باغ دلاندے کسے سُر و لگایا
تے ایہ کس دی حکمت کامل ظلمت نور رلایا
نصف اللیلوں مغرب توڑی فرق کو بہا پایا
کر کے تار و تار زلف نوں تار چگر لٹکایا
کتھوں ایڈ جمال کسے نے تیں پر روہڑ و گایا
کہہ سُرے دی دھاری نوں ایہ کن دسیاں چترائیاں
تیری ٹھاٹھ جمال حُسن تے کسے مصر رُڑھایا
درد منداں دیاں اکھیں لے وچ رُہڑ دادیس سُنایا
تے ہوراں نوں ہتھ نہ آیا پایا بندھ بچایا
کون بناون والا تیرا نور ماہ جبینا
نازلٹایاں اکھیں والیا کی کرنے اتھ آیوں
بالی لاٹ حُسن دی کسے جین کا دیکھ نسکدا

کس نے سازی صورت تیری سوہنی حد بیانوں
 سُن یوسفؑ لا غوطہ جاندا وحدت دے دریا نہیں
 صانع پاک بناون والا میرا حُسن دُلا را
 وِج سمندر قُدرت والے چرخِ حباب نکارا
 اے بی بی میں جسدا بندہ او سے دا جگ سارا
 میں بیچارا تے جگ سارا کُن دا کُل پیارا
 ہر ہر وقت چمکدا ہر جا قُدرت دا چکارا
 تک وِج ٹھاٹھ برہندی وہندی مت کھا جھڑیں ہولارا
 دیکھیں حُسن جھڑیں غش کھاویں ملے نہ راز اشارا
 کسدے عشق گواویں عقلوں کیتیاں ایڈ چڑھایاں
 جنہاں اکھیں تھیں نظر وگا یو ایہ ملیاں نابینے
 ایہ ناچشم نظاریاں لائقِ جسدی دھیری کالی
 ایہ آئینہ ظاہر والا اس وِج ثقل جھلکدا
 دِل آئینہ باطن والا ملیس آب بقاؤں
 داغ سیاہ نہ گھت صفا وِج رکھ نگاہ غباروں
 مت صورتِ قُل دیکھ پیاری معنیاں تھیں قُل پاویں
 صورت بہت اکا ہر معنی بھیت ملے جاں تکلیں
 صورت دیکھ نظر دھر معنی راز اسے وِج سارا
 چشمِ ضعیف تے سورج ڈا ہڈا تاب نہیں جھل سکدی
 بے خود چشمِ مقابلِ سورج چاہے رکھ ٹکاوے
 تے اک چشمِ ضعیف ضعیفوں تالاش دھپ نہ جھلے

ہیں پیدائش خاک زمینوں یا کاشے آسمانوں
 اوہا اک جدھا میں بندہ کہندا بازغہ تا نہیں
 جسدی صنّ قلم تھیں قطرہ سورج دا انگیارا
 اک اک بُوند کرم دے بحروں ہر ہر روشن تارا
 میں اک نقش کروڑیں نقش تے اوہ سر جہارا
 اوہ فی الذّات غنی ہر شے تھیں اُس بن ہر بیچارا
 نُور اکھیں تھیں مات کریندا حکمت دا لشکارا
 سُرت سمہال نہ جائے اوگت راز اجیہا بھارا
 مستیاں عشق گھتن دل جھوکاں اسدا اثر نیارا
 کت گو شے تھیں رمزاں وگیاں تیری سمجھ نہ آیاں
 جنہاں اکھیں وِج معنی چمکے اوہ نُوری آئینے
 ایہ خود فانی فانی دیکھے دیکھ رہے متوالی
 مغزوں رسا کڈھے دل باہر جاں ظاہر ول تکدا
 اس برزخ دارخ دھرا تُول جُول چمک صفاؤں
 گرد اُتار صفا وِج جھلکے نُورِ قدّم اسراروں
 بھلیوں بھلی صُور پُر معنی کس کس نوں گل لاویں
 جاں لگ ملے اشارت ناہیں توں گجھ سمجھ نسکیں
 تے معنی بن صورت تیں پر ہون نہیں آشکارا
 مرد بنے سو دھپوں جا پے اسدی لاٹ چمکدی
 ہر گز اسدا انت نپاوے چشمِ نظرِ جل جاوے
 کھولے نظر تڑاک جھڑے سوتار یکی وِج چلے

ایہا دُھپ پوے جاں نظری اسنوں اعلیٰ جا پے
جو اوہ سُورج تابش والا اسنوں خبر نکائی
اسدے جیڈ نہ عاجز کوئی جان رہے غم سکدی
دُھپ بڑھی جیں نظری آوس سُورج دا چکارا
جاں اوہ تخم عکس وچ دل دے نور اُمیدا گاوے
تخم ایہا وچ اول نظرے رہے کدورت ناہیں
جیں دارہن نہ وس ٹکانے مت چاکلی بھارا
چلدی واؤ نہ گھت کلاوے رہن دوویں ہتھ خالی
ایہ محسوس حواس ظواہر سب اس لایق ناہیں
متاں پیاسی جھاک دو بونداں وگدا بحر اگاہیں
جیں وچ اگا خوبی دے سے اسدی رمزیں بولیں
جے تک نظر کریں اک اوہ بھی کتھوں ظاہر آئی
آریاں جگ صنعت خانہ صانع دی داناویں
ایہ ذرات نہیں کالایق خود مختار و جودوں
آریاں وچ ہر ہر جائیں کامل نظر وگائیں
جو وچ دلاں وے من موہے ایہا جھلک پیارے
اثر نشان اثر دے والی جو تیں نظری آوے
ناہیناویں جے جھک آویں ظاہر دے دربارے
فعل حکیم نہیں بن حکمت زر ہووے خس بھادیں
بعض رنگاں پر عمر مر جاویں بعض تکیں وٹ کھاویں
میٹ اکھیں ایہ ظاہر والیاں گزر گیاں انصافوں

اس تھیں پرے کیا ئی آکھے ایہا سب کچھ آپے
رات سیاہی دیکھ سکے سو جالے دن روشنائی
ایہ مثال اوسیدی ایہا طبع جو چام چڑ کدی
پردہ ضعف جداں اٹھ جائے پیش اکھیں تھیں سارا
اصل لہجے سو خاکوں باہر جلوہ ہو ردیکھاوے
اصل تکیے ایہ عکس نکائی ایہ نارہے کداہیں
برفوں پنڈ نہ چا دُھپ چلناں گھل ادھ ہے نہ سارا
کس دے شوق بھریں دم ٹھنڈے جان کدھ غم گالی
راہے جان دیاں گوشے چشموں تکلن بدل نگاہیں
جھڑ قطرہ رل خاک نہ ہسی بحر کتے سر ناہیں
جیں خوبی کانت نہ سگڑاں کیوں اس تھیں دم ڈلیں
لہہ ہزار ملے اک وچے پھر بند طلب نکائی
آب گرم چاہر ہر ذرے دتی چمک صفایوں
ذاتوں پاک اوسے تھیں روشن ہر محسوس ہودوں
جو تیں طلب اوہا گجھ پائیں اے نہ بھٹلی جائیں
ایہ سرایت فعل فعالوں جس وچ ناز اشارے
توں خود کا نہیں سب اسدرا از کھلے ول جاوے
وائے تیرے پر جے ناپاویں باطن دے چوکاے
حُسن سبھا وچ فتح نکائی دیکھ سبھا اک پاویں
بعض منے تے بعضوں منکر منصف کوں سداویں
باطن والیاں کھول اکھیں نوں ملے نجات خلا فوں

ہو طالب وچ طلبے صادق بے من چاؤ دھیرے
 بے وچ وہم ڈبیں کی پاویں مہفت نکر دل بیرے
 چھوڑ مینوں لہج صاحب میرا اوہا صاحب تیرا
 وائے دریغ کھسے غم اسدا جو شے کدی کدا ہیں
 میں محتاج کھڑا در جسدے ڈس بُوند جمالوں
 دھرواں نظر غنی دے درتے پاویں لکھ خزانے
 بے توں چاہیں غموں آزادی آس ملے درگا ہوں
 بے توں چاہیں عشق ہولارے وڈھ ملن اُمیدوں
 بے توں چاہیں وصل زیارت اکدم رہیں نہ خالی
 بے توں چاہیں میں سکھ پاواں چھڈ دے دُنیا ساری
 بے توں چاہیں ملے حیاتی زندگی گذر جہانوں
 بے توں یار پیارے خاطر ہر شے تھیں چھٹ جاویں
 جو چاہیں سو ملے اتھائیں ایہ در چھوڑ نجائیں
 جس تھیں خبر نہ رکھیں اکدم اوہ دم غافل ناہیں
 پللیں جدھے وچ ناز احسانوں اس تھیں خبر نپاویں
 پھر مُڑ دیکھ جو سبھ گجھ اسدا نا گجھ تیرا میرا
 ہر مصنوع نہیں بن صانع میں مصنوع بیچارا
 ابر و طاق کھچے پرکاروں تینوں نظری آئے
 صادد و حرف اکھیں دے سمجھا نہاں نوں اوویں
 گو ہر سلک دندان دیاں لڑیاں جس پرور کھایاں
 تے جس نہروں پانی ملیا گل تازہ رُخساراں

جس حُسنے دل مُٹھا تیرا اُنت ملے وچ تیرے
 توں حُسنے دی طالب آویں حُسن نہیں وس میرے
 تیرا میرا دم دا لیکھا کائی روز وسیرا
 لکھ نہیں جیں حال تغیر کدی ہووے کدی ناہیں
 اک قطرے ول دیکھ نہ جھٹیں اوگت جاویں حالوں
 اس تھیں منگ ملن خیر اتاں ہو راں مال نہ خانے
 بے توں چاہیں ہر دم خوشیاں بھُل نہیں اس راہوں
 بے توں چاہیں ذوق مدا می دیکھ نہ عُمر وں زیدوں
 بے توں ڈریں وچھوڑے کولوں نا جاؤ ورسوالی
 بے توں چاہیں فخر ہزاراں چاہ خودیوں بیزاری
 بے توں چاہیں ملے تسلی ہٹ جا وہم گمانوں
 جو چاہیں توں سو گجھ پاویں تھاوں گھتھا مُڑ پاویں
 بے ایہ چھوڑ چلیں کد کد ہرے خیر ملے تدا تکیں
 اوہ ہی پاک ہوندا بے غافل ہوندیوں ناہ کدائیں
 بے خود وانگ ملے کا صورت دیکھ جھڑیں غش کھایوں
 کٹول نسبت کریں پکاریں تیرا حُسن گھنیرا
 ونگے حرف بندے دیاں زلفاں نقش قلم دا کارا
 ایہ پرکار وگی کس طرفوں کیوں ایہ راز نپائے
 سے دفتر جس کاتب لکھے وچ لکھے ایہ دوویں
 کا بکشاں گل ہار فلک دے تس دتیاں زیبایاں
 اسدے فضل کرم دی لہروں پکدے باغ ہزاراں

نرگس برگ نہ دیکھ چمن وچ ایہ وچ کسے نہ لیکھے
 اے بی بی میں تیرے ورگا بندہ ہاں رحمانی
 نال مثالاں گلاں سُنیاں رکھدیاں فرق وڈیرا
 پھیر کہاں مت بھٹکی جائیں اے ویلاگن پائیں
 وقت وہاندا دم دم گوہر آویں اتھ پپاری
 اوہ ہن ڈھونڈ جو تیں ہتھ آوے جس وجود جو بویوں
 پر پتھ دا قدر نہ رکھدی فانی دُنیا ساری
 اوہا ہادی راہ دلاندا فضل جنہاں تے یاری
 سُن تقریراں نازک معنی زن اکھیں کھل گئیاں
 شیشہ دیکھ جداں من بھاناں تشنہ ہتھ وگایا
 رنگ گلوں تک حیرت دھانی موسم ملے بہاراں
 چمکیا طور گرم تھیں شعلہ جڈوی طلب سدھائی
 میں قربان تیرے یا حضرت کر کے عرض سنائی
 لکھ لیا میں اصل پیارا چھوڑ ہوس دی بازی
 آج سعادت مندی میری آن ڈگی در تیرے
 آب حیات لبھا ظلماتوں نور طلب دی ناروں
 شیر پیا وچ کچے تندے بے خبر آدم ہارے
 توں ملیوں رب میل دتوئی بہت احسان کیتوئی
 تمیں جیہا جیں مُرشد ملیا ڈبیاں تار گیوئی
 رب جزا دیوے تدشاہا اندر دوہاں جہاناں
 ایہ گل آکھ گئی ہو رخصت مال اسباب لٹائے

جھڑن طیور اسی پر غافل جنہاں نہ گلشن دیکھے
 رگاں پیآں تن ہڈیاں اوتے رنگ ایہی فیضانی
 تے اوہ پاک مثالاں کولوں اُسدا شان اُچیرا
 باجھ اکا غم ہور غماں ول جھات نموڑ وگائیں
 بے سرمایہ ضائع جاوے درد جھلیں لکھ واری
 غفلت چھوڑا بے ویلا خوب لہجے ناخوبوں
 عشق جنہاں دل میں وہا بے جنس گئے لے بھاری
 نال اشارت سمجھ گیاں دی واہ واہ بر خوداری
 ترہائی وچ دریا شربت ڈب مُراداں لیاں
 مے برہوں بوجوش رچایا اک لہجھا لکھ پایا
 ہن چاچت ول نظر وگائی نظر پیاں گلزاراں
 رِب آرئی دی لوں لوں تھیں لاٹ بلندی پائی
 گم گئی نوں کڈھ اندھیروں چا سٹیا روشنائی
 اصل حقیقت میں ہتھ آئی چھڈی طلب مجازی
 غوطے کھانندی گوہر پایا لہجھا لعل اندھیرے
 پارڈٹھے گلزار ارحم دے پھر دیاں سبج اُرا روں
 ایسی خبر پوچا پو کنیں بند کھلائے سارے
 وچ گریباں جان میری دے زاد مراد سیتوئی
 ایدوں راہوں جیں دل بھلا مُفت خوار گیوئی
 عُمر گزاراں ادا نہو وے شکر تیرے احساناں
 کر آزاد غلام کنیزاں سارے دلوں بھلائے

کنڈھے نیل ندی پا کٹھیا لیا لباس نمد دا
ساری عمر عبادت اندر تے وچ شوق وہائی
ہو غواص گئی وچ غوطے گوہر مقصد پایا
پیر پیادہ اول چلی پھیر ملی سواری
نور ندی وچ نہائی دھوئی حُسنے دی ونبجاری
سرکش سی پھر بندی ہو کے لئی آزادی ساری
یار عزیز اجیہا ملیا چند قدم وچ واری
واہ مرد و مر جاؤ ڈب ڈب زناں گیاں ودھ لگے
قدم چکھے اس زن دے مردا بے توں قدم اٹھادیں
اے دکنید احضرت یوسف مجلس دے وچکارے
مُشتر یا ندا شور چو پھیرے یوسف دے ونبجائے
کرے بلند پکار منادی مردو ودھو ودھاؤ
ہتھ ملو پھر ہتھ نہ آوے روو وگے کر زاری
جوش پئے لکھ نعرے اٹھے سُن سُن ایہ پکاراں
قیمت اے ترقی اندر ودھ حساب شماروں
دیکھ جھڑی ایہ او ہا صورت جسد یاں لاناں بلیاں
جسدے عشق سندے پروانے وگ ٹاکا نوچ چلے
جس شاہنشہ والے مینوں خواب وگے پروانے
جسدے شوق لگائے لانا بو جھڑک نہ سکیاں پانی
اے نہ پلکے گوندن والے جس دن دی میں مُٹھی

چھوڑ صنم وچ ذکر اں فکر اں پھڑیا وِردِ صمد دا
ملیا یار نہ گئی آ خالی واٹ کئی کم آئی
پتھر توڑ کر بندیاں پُرزے لعل وچوں دسیا یا
سچی یاری پار اوتاری فیضِ قدم دے تاری
جان فدا اس زن دے قدموں جو ہومر دسدھاری
سدھی راہ گئی شوہ پایا پائی نعمت بھاری
نقد دے میں اس سودا کیتا عشرت وچ اودھاری
نام وری دیاں پگال تائیں کیوں آج داغ نہ لگے
یار ملے تے مقصد پاویں کدی نہ اوگت جاویں
بال تڑے پنکھی آ آ لے پر پہتے ڈارے
ونج جنہاں وچ اصل حقیقت سود گئے لے بھارے
وک چلیا آج ماہ کنعانی متاں پچھوں پچھتاؤ
دیکھ لو و جین مل نہ پلے آخر جان دیواری
کجھ دیداروں کجھ پکاروں جھڑ جھڑ پئے ہزاراں
تد نون آن زلیخا پہتی قتل ہوئی دیداروں
بال ایانی خوابے سستی جس شعلے وچ جلیاں
پینے راج چھوڑائے درداں مصر سوئیہ گھلے
چیریاں لکھ صبادے ہتھیں سد بولایاں خانے
دائیاں دی وچ گود کھلیندی لٹی بال ایانی
بسمل نیم سٹی کر گھائل کردو گایس پٹھی

پیئے رہن نہ ملیا مینوں اسدیاں درداں پٹی
 ایہ اوہا جیں دھاڑ غضب تھیں میں سُننے وچ لٹی
 جگ وہا رہی وچ آپیں خوشیوں چوگ نکھٹی
 اوہا صورت نازاں والی زلفاں کُنڈل داراں
 زخم جدھے ہو گئے پُرانے وگدے رہے فوارے
 گھاہ جدھے وچ سینے رُکن دوئییاں وچ انیاں
 ایسے دے سب قہر قصبے جو میرے سر بنیاں
 اس صورت دیاں قاتل رمزاں لشکر جنہاں چڑھائے
 چشم جھمکن ملی نہ پل بھر باجھ اہدے دُکھ دردوں
 جسدا زخم لگا وچ چھاتی چشماں لہو پلٹی
 پٹ گھروں جس دوزخ سٹی اک بلدی وچ ڈالی
 نین جدھے دونشیاں والے سُند شراب لیائے
 جسدیاں خواب خیالاں اندر لٹ اکھیں لے گتیاں
 جسدے اک دیدار کُنٹوں اکھیں تپدیاں رہیاں
 جو وچ خواب تو فدی تائیں مینوں چھوڑ سدھایا
 تے ایہ وید اوہیا ملیا دلنوں روگ لگایا
 نال میرے کرسوہنیاں گلاں تن من سل وگایا
 بحر سرتک اکھیں تھیں میرے پل وچ ٹھاٹھ چڑھایا
 تے روندی نوں وچ فراقاں دیس بدیس رُلا یا
 ایہ اوہ مٹھیاں گلاں والا سچیاں قولوں والا

غارتگر دھا لشکر برہوں ول ول مصرے سُٹی
 جسدیاں درد غماں دی قیدوں چند نہ ساعت چھٹی
 جیں دلبر دیاں وچ فراقاں رہیاں آس تڑٹی
 جسدیاں تیغاں گھر بابل دے جگر گیاں لگ کاراں
 اج اوہا میں قاتل لہٹھا آب جدھی تلوارے
 جسدی اگ برہوں دی بالن ماں ظالم نے جنیاں
 جسدے دردیں میرے کرتے گھٹاں غماندیاں تیاں
 بادشہاں گھر جایاں تائیں عمر قصبے پائے
 ایہ جیں مصر بسنت کھلاری لٹ میرے رُخ زردوں
 تر لیاں وچ ملاپ جدھے دے تالوہے جبھ چٹی
 پردیساں دیاں جھاکیاں واٹاں اچے مُرادوں خالی
 دوگھٹ تلخ دتے اک شیریں روہڑ گئے دریائے
 جسدی ماری میں پردیسیں درد غماں وچ پتیاں
 میں پٹدی نے جسدے دُکھیں سرتے سَنّاں سہیاں
 بال برہوں سولانبو لایا تے مُڑ پھیر نہ آیا
 گال دُکھیں وگ گیا پنک وچ پھیر نہ پھیر اپایا
 مینوں سل نہ گل چچھی مُڑ پٹ سکھوں دُکھ لایا
 تے وسدی نوں کڈھ گھراں تھیں ندیوندی رُڑھایا
 میں رُلدی دی سار نہ لئیس کیتا عہد بھلا یا
 اندر خواب گیا چھٹ ہتھوں کر کے ٹالا بالا

میں سر لکھ آفات ورہائی عین جدھے گھٹ کالی
 میں مرگدزی اسدے دردیں ایہ آج کتھوں آیا
 غارتگر گستاخ دلاور مینوں لٹ سدھایا
 دل میرا اوہ مال بغل دا راتو رات چورایا
 سوہنیاں سوہنیاں والاں والا اوہو ایہ سپاہی
 ایہ لوٹیرا اوہو میرا لٹ لے گیا جو راتیں
 عین جدھے کھب گئے جگر وچ زہر بھرے رس بھنے
 ایہ اوہا چڑھ جسدیاں فوجاں میں عاجز سردھایاں
 ایہ محراب دو ابرو والے سجدہ گاہ دلاں دے
 ایہ دو عین دوا برو، پیٹھاں واہیاں جنہاں کماناں
 ایہ اوہ نیزہ باز بہادر فتح جدھی جنگاہیں
 تے وچ جسدیاں درد جڈایاں گزریاں کالیاں راتیں
 ایہ اوہ باز جھکایاں ڈاراں کوچ رہی میں پنچے
 آج مقصود وکیندا ملیا ملن وپاجاں لکھیں
 رہن دیاں اتھے وکدا یوسف ملی خریدن ہاری
 ایہ بضاعت نور خزانہ اسدی قیمت بھاری
 کون ایہی کس تھاؤں چلی کتھوں عشق لیایا
 کیڈک پاس جمع کر رکھی درداں دی سرمایہ

جان میری وچ درداں گالی برہوں جالی بالی
 ایہ اوہا جلیں ہڑھ درداں دا میں سرچا ہڑ جھلا یا
 کیوں کر پیٹھا نیویاں اکھیں ہن کس تھیں شرمایا
 میں بیدل ہو کچھے دڑی تے ایہ ہتھ نہ آیا
 جسدی تیغ صقل دے خانے رکھدی شاہنشاہی
 ہتھ نہ آیا واہاں لایاں نین رہے دو گھاتیں
 تیر دو مٹھیا جسد و گیا دل چگرا دھر ونٹھے
 گھروں اجاڑ گھتی ویرانے تے دتیاں ایذا یاں
 مڑگاں نے دکھ نیڑیاں دے سرچا ہڑ میرے ول آندے
 آج لٹھا اوہ جسوں عمر وں تھلی لٹھ زمانہ
 جسدے دردیں عمر گزاری رووندیاں بھر آپیں
 میں عاجز نوں بحر غماندے روہڑ گیا گھت جھاتیں
 توڑ شیرازہ صبر میرے دا گھتی جان ٹکچے
 رو رو گزرتاروں رہی آں دیکھ سجن دیاں اکھیں
 حاضر مال رہے وچ مجلس ڈھکے آن بوپاری
 ہن گا ہک دی حال حقیقت آکھ سناواں ساری
 کی کی پئے جنجال دکھاندے کوینکہ حال وپایا
 سورج عشق چمنیا سرتے وقت جلن دا آیا

در بیان نسب زینخا و دیدن او بحال نوم جمال یوسفی را بہ ہفتم ساگی از عمر خود و از خود رفتن بمجرّد مشاہدہ

گھت وچ جام طلبے ساقی دو گھٹ شوق شرابوں
تے ایہ جام دکھاندا بھریا لبوں نہ لاہاں مو لے
وا دردا سرگوکاں کردی رات فراقاں والی
جھولا جوش برہوندا جھلا واؤ ٹھنڈی لے آیا
ہستی سوز برہوں دیاں لائاں مشکل بھلدیاں جاناں
جل جل جانھ قلم دیاں نوکاں پڑے ہونھ زباناں
شاہ طمیوس بڑا سداوے مغرب وچ دیارے
تے سلطان ولایت والے اسنوں سیس نواندے
وانگوں بردے خدمت کرے تہ غرض تھیں ڈرے
اک دختر اس نام زینخا پُر انوار صفائی
طیو سے نوں بہت پیاری دیکھے سو سو واری
نازیں پالی خوشیاں والی غموں نہ پایاں ساراں
دایاں گود کھلیدی نازک عمر پئی ست سالے
لعبت بازی رات وناں وچ کار رہا دن کائی
ہو چکیاں اوہ ناز بہاراں جاں اک رات و سائی
جس راتیں ول پے کندیں اس شب دے سن کالے
رگینی آجر ام فلک دی پائیاں دے وچ سارے

سیل فنا وچ زہریا جاواں چھٹے جان غذا بوں
لکھ لکھ خوشی غلام رسولے جے محبوب قبولے
آیا راتیں وچ اوڈیکاں جاں تے ثمرت سماں
چا وچ خواب لٹا ہوشیاراں دیس النہ لایا
تن من سا شمع تے آخر لاٹ چھڈے پروانہ
حرف لکھن یا کہن کدائیں نال کلام بیاناں
مُشتری دے فلک دے خادم اُسدی ٹہل گزارے
دن تے رات رہن وچ خدمت خوف دلاں وچ کھاندے
راج جہاں دے نکال اندر اسدا ہالا بھر دے
خوراں اسدیاں خدمتگاراں پریاں چیز نکائی
اُسدی خدمت خاطر داری اسدی فرحت بھاری
تے وچ عشرت عیش بہاراں کردی ناز بہاراں
ودھ و دھ مارن تاریاں تائیں نین دونازاں والے
ایدوں بعد برہوں پٹ گھتی جاں نیند وچ آئی
پھر ساعت ہر گزری جاندی نظر قیامت آئی
ندیان دے سرچا فلک نے نقش لگائے تارے
گھل گھل کے وچ وہندیان ندیاں لہر چھڈی اشکارے

کالی زین جھلکدے تارے وانگوں زخم عشا قات
 بُرقے لاه رُخاں تھیں تارے دُب دُب نُور جھلکدے
 نُور بحر وچ غوطے کھاندے مارن جوش ہولاراں
 بزم افروز طرب چڑھ زہرہ چمکے چرخ کنارے
 اکبر نخس زُحل دے چگروں چھٹے خون فوارے
 پنجم چرخ مریخوں بھکھ بھکھ لاک چھڈن رُخاں
 قبلہ قطب فلک دام مرکز کرن طواف سیارے
 لاٹ شباب چھٹی وچکاروں ویریاں دے سڑسائے
 کابکشاں گل گھت جمایل چرخ رقا صی کردا
 اکھیں کھول زمیں ول تگن چونکیدار فلک دے
 سبز انگوریاں وچ پہاڑاں تر ہو یاں شبنم تھیں
 شیرہ رسے انگوروں سہم سہم خوشخبری مے خوراں
 صد ہا خود رو گل کو ہساری ریس کو اکب کردے
 پھل پھل بھور پھلے پھل شاخو زخم برہودل دھڑے
 ڈوڈیاں سبز قبای گلاں دیاں جاں مستی وچ آیاں
 بھریا ورم سمن دا دامن نار و رہے گلناروں
 شجرہ طور ظہور کرم تھیں لاٹ چھڈی نُورانی
 سنبل شاخ کھلار اڈائی زلفاں دی ویرانی
 سوسن دی شب زندہ داری حمد ہزار زبانی
 سرو سہی وچ ناز آزادی گذریا سرو آزادوں
 وچ دیار اشجار صنوبر ودھیا چھیل اوڈاری

برگ گلاں پُر عرق تریلوں وانگ مٹھے مُشتا قات
 زخم اوگھاڑ دیکھائے ظاہر اندر جرم فلک دے
 چھن چھن نُور دے وچ سینے ہر شب زندہ داراں
 چاہڑ قلم سر نقش عطار دیکھ لکھے دکھ بھارے
 موت انحر رت رنگی رسمین برہوں دکھیاں
 رسیارنگ سہیل یمن تھیں رس و سیا بلغارے
 فرق دیناں قربانی گیاں دلبر دے دربارے
 حکم ازل دے لوح محفوظوں نقش قدر دے جھارے
 دے لعل عیوق کنارے نائب نُور قمر دا
 جاگدیاں دل نیندر لئی اندر جھلک پلک دے
 شیریں لب رخ دھوئے غچیاں آب گرم زمزم تھیں
 لالیں پھڑے پیالے تھیں داغ دلاں وچکاراں
 بوٹا ویل نہال جمالوں ناز کرن وچ پردے
 تے ایہہ واس ملے گلزاریں یار ملے وچ گھر دے
 عندلیباں وچ آہلنیاں دے خوابے ذبح کرایاں
 تمیریاں لوٹ سرودی شانے دید کرن گلزاروں
 تے ہر برگ کلیم وچھٹا ذوق منگے عرفانی
 نرگس چشم چمن دا پہرہ کرے نگاہ نہانی
 دیکھ چنار کھڑا ہتھ بڈھے وچ تسبیح رحمانی
 دھانی رشک لیں نوخیزاں خوش قامت شمشاداں
 اس شب اسنے وچ خماری کیتی شکر گزاری

روضیاں گردو گیندیاں نہراں چُپ چپاتیاں سبھے
 زُونے نے سر چایا نہروں سر و ز کام او جاڑے
 مچھیاں نال پیاریاں یاراں دن وچ وصل گزائے
 ایہا رات سعادت والی جھلدیاں نرم ہوائیں
 جھولیاں بھر صحرا حُتن تھیں سو تھے نذرانے
 دامن بھر بھر نانیوں جھاڑے چکھلی رات شمالاں
 ناز لئی اوہ نازک بالک طیمو سے دی پیاری
 زُلف کھلی گل کُنڈل گھٹے تار سیاہ حریری
 میٹ اکھیں وچ نیندر فرحت فارغبال جہانوں
 اوہ بے خبر کی ہوون لگا پھڑی برہوں ہتھ کاتی
 والاں نوک دُولوں مڑگاں جھک جھک کے مل رہیاں
 لعل ملے دو باہم لب تھیں قُفل دہن پر لایا
 ایویں جتھ قضاء و گیندی پیش اوّل ہتھ کردی
 کن نہ سنے نہ اکھیں دکھن مہوں نہ شور الاوے
 پئی زلیخا نیندر اندر دلدے پردے کھلے
 اچاچیت جوان ڈٹھا سو واہ قربان جوانی
 داغ کھلا وچ بدر دساوے اس وچ داغ نکائی
 دو محراب جنہاں وچ گھاتاں نیزہ دار سپاہی
 عین کہن دو صاداں تائیں ایہ تعجب بھارا
 نین کیا کی کہاں کوہیے ناز بھرے پرتریوں
 ڈوگھے زخم انہاندے کاری نکل دوسلو جانڈے

تار بنفشہ نیلوفر تھیں بیماراں گھر لہے
 تے کتنے خفقا ناں ساڑے صندل نے گھرتاڑے
 خَلق ستی انہاں وگدے پانی راتیں عُسُل اتارے
 لُٹ چنبہ گلزاروں پُہتی بادِ صبا ہر جاںیں
 نازک ناف غزالاں تھیں لے گئی صبا ہر خانے
 رچیا اثر دماغیں خلقاں دَرے کھلے اقبالوں
 نیند مٹھی وچ نرم فراشیں مستی ناز کھلاری
 چہرہ چند تے دند ستارے نقش مٹھا تقدیری
 تیر قضا وگ چلی برہوں قوس کمان آسمانوں
 تیر چھٹا تقدیر کمانوں آن و جا وچ چھاتی
 روک اکھیں دھر پڑے دوویں ہنہ برہوں لٹ لٹاں
 تار دو زُلف دو کتاں تائیں کُنڈیاں وچ پھہریا
 دو کتیں دو اکھیں انگل اک لہاں پردھردی
 دو بے ہتھ جگر وچ سینے کارڈ تیز وگاوے
 جھل دلا کجھ ہوون لگا زخم و جے تن ڈٹے
 لنگی زُلف زنجیریاں والی نُور ورہے پیشانی
 زُلف رَسَن وچ باز بگیریاں ول ول آفت چھائی
 مردمکاں دیاں چکاں قاتل پُر پُر جھڑے سیاہی
 ابجد خوان برہوندے مکتب بھلا ہوگ بیچارا
 سچ سبھا کت وگلے جانڈے جھاڑ گھتن پرتریوں
 مصر لُٹن تے روم اجاڑن شام یمن دھمکانڈے

دریا جوش نشے دی مستیوں موج چھڈن دل ڈبے
 ترف مرے دل برہوں لٹا جھات جھمک اولارن
 نیویں چشم نہ قدموں چائی شرم بھری پُر کر کے
 اک سفیدی نازک جہی ابرو آن دو میلے
 جاں ایو رچمکد اتے دوہاں بھواں وچکارے
 سوہیاں لبیاں سوہایاں دوویں لعل دسن رنگ خونی
 آب حیاتوں ست ست واری مل دھویاں ہویاں
 غنغب وچ دقن دے ڈوگھا جھمک لٹے وچ نوروں
 جدوں زلیخا صورت ڈٹھی دیکھ کہاں کی ورتی
 نین لہو بھر آئے سُننے کھلی جوش خماری
 برہوں پھوک دتا سولانو گجھ سر پیر نہ آیا
 دیکھ ترف جھڑ عقلوں بھلی عشق البے لائے
 تیز نگاہاں قاتل چشموں بہ جگرے وچ گتیاں
 سُننے ڈٹھس شعلہ نوری وقت غماندے آئے
 چھٹا تیر کمان برہوندا دھسیا جگر نہانی
 عشق کٹاروں گھائل ہوئی موج وگی دل دردوں
 ایہ نا سور برہوندا ظالم ہون لگا سو جاری
 تیج برہوں دھس جگرے گیا گھاہ کھلا پرکاری
 پھٹ سٹی غم لگا بھاری خاک رلی کر زاری
 جھوکاں مست اکھیں وچ رچیاں قاتل قاہر دوویں
 بھلا ہوندا میں سوندی ناہا وس نہیں پرکائی

سو سو پردے چیر کر اہن جانھ جگر وچ کھب دے
 بے خبرا کا تھیئے مقابل روہڑ گھتن یا تارن
 قدر ضرور کفایت نظروں پیش ودھے ڈرڈر کے
 بینی نور فروزاں تائیں نوک دھرے چا سیلے
 پوے جھمک ہجرم فلک تے ڈب ڈب جانھ ستلے
 نرم لطیف منظر زیا غرق اندر موزونی
 زریں گونے دقن دے تے اتک کھلویاں ہویاں
 ساری صورت صورت نوری عیبوں پاک قصوروں
 جان رہی پر وہم تحسّر ویہہ تن و گیا دھرتی
 ناز وری دی وچ کیلجے وگ وگ گئی کٹاری
 سینہ چور کلیجا ٹکڑے شور دماغ رچایا
 ضرب نگاہ و جی سرکاری ٹٹ تو ان سدھائے
 خون چھٹا ہڑھ رہی زلیخا کنے نہ خبراں لیاں
 پھر اوہ حالے اول والے کد سُننے دیسائے
 پٹ نسکی ایہ وس ناہا زہر رچی پیکانی
 گرمی شعلے برہوں والے سرد کرے دم سردوں
 جس زخمے دی مرہم ناہا و جس پہلی واری
 لوک کہن اوہ زندگی رہیا ایہا تہمت بھاری
 وائے دریغ کیا ایہ صورت جسدی دید کٹاری
 وگ پیاں تے مار گیاں سوٹ گیاں لے اوویں
 اکا دھاڑ تڑھی رمزوں چا وچ دم تڑفائی

چلا گیا من موہ پیارا رہیا جھوریوں بھارا
 دم وچ شاخ جڑاں چھڈ پھلیا گٹھ گٹھ لمیاں سولاں
 پُر پُر خار تے برگ نہ میوہ بنج وگی تھیں پکے
 زلفاں دی زنجیریاں والی گردن تیج پہائے
 جھولیاں بھر بھر تہر بلاؤں سرتے جھاڑ وگایاں
 چھوٹی عمر قضیے بھارے سرتے بنھ چوائے
 زخم لگا دل عشقوں کاری رہی زلیخا گھائل
 روہڑتی وچ سڑدے روغن تل تل بریاں کیتی
 سو سو واری نیندر اندر غشیاں پے پے گتیاں
 اٹھدی سار ڈٹھا چو پھیرے اوہ شہ نظر نہ آیا
 تین دوئین ورہے رت جلدی دل تڑنے من گھڑا
 مان تڑی برہوں لٹی دل وچ کرے دوہایاں
 میں وچ تیریاں تیز نگاہاں وانگ مھی بن پانی
 اکھیں ڈٹھو حالا میرا پاس کھلو ترفائی
 اچا چیت پیاں سر ضرباں چلی جان ازائیں
 مرگیاں میں ترف نظر وچ دتو ناہ دلاسا
 رات کوہی میں سرگذری سستی ہسندی رسندی
 پاڑ گریباں پارہ کتیں رخ ناخون وگائے
 ظاہر شرم نہ بولن دیوے چا موندہ ہتھ وگاوے
 دل دارا نہ ظاہر کردی نموں جھان دساوے
 دل دا بھیت نہ ظاہر کھولے وپے وچ جھوریوں

بونا وچ گیا وچ دلے جسدا تخم نظارا
 نوکاں تیز کٹاریاں ظالم ڈنگن جان ملو لاں
 کئی تیر لکھ واہاں لاون شاخ نہ ہن ٹٹ سکتے
 کر قیدی چاسٹ گیائی جتھے پیش نجائے
 روگ بھلیرا درد گھنیرا ہن کد ملن دوا یاں
 توڑ ہڈیں غم بھرے ہتھیرے وس کھسے دکھ لائے
 میں ناہا بس سب کچھ توہیں اس حرفے دی قائل
 آپ گیا پھٹ چھوڑ گیا اس نا پگھی سرویتی
 فجر ہوئی سو جھس جھس تلیاں آن جگائی سیاں
 سُننے دے وچ صورت جسدی عجب تماشا لایا
 سیاں سیاں وچ تنہا جا پے یار نہ دتے پھر دا
 چھوڑ گیوں کتھ گھائل کر کے واہ کوہیاں لایاں
 ترف ترف جھڑ عقلوں گیاں زار جنیندیاں کھانی
 چھوڑ گیوں جاں میں بیخبری کس درکراں دوہائی
 ناہن وچ زمین اسماناں میریاں درد دوائیں
 چھوڑ گیوں کر زنجی یارا اج نماں وچ داسا
 وچ سُننے لٹ لیاں برہوں جاگی نین برسندی
 گھت پنچہ سروال اوکھیڑے دم دم درد سوائے
 تے اندر وچ ظالم برہوں غم دی ٹھاٹھ چڑھاوے
 مار برہوں نے کملی کیتی خون دلیدا کھاوے
 غم اندر دل کٹ کٹ کھاوے حال ریہا سوا یوں

بندیاں اندر وار دلیدے لائاں سوز گدازوں
 جیوں غنچہ دل پارہ پارہ وچوں قطرہ خونی
 اندر سپ سمندر تھلے موتی راز نہانی
 خاروے وچ دلدیاں اکھیں رڑکن غمدیاں نوکاں
 پر وچ طلب مراد حقیقت تن مردہ دل زندہ
 قدمیں دھردیاں سیس کنیزاں کردیاں خدمتگاری
 باندیاں اس ول سجدہ کر کر ہوندیاں کافر ناری
 کافر کیش چہاندیاں اکھیں رُخ ناری رنگینی
 ایہ وچ حیرت خود تھیں غافل اپنا آپ بھلایا
 پر ایہ راز چھپاون کارن کردی ظاہر داری
 گلاں کرے نہ معنے سمجھے سمجھ دوراڈی وگے
 قدم دھرے پر خبر نکائی روڑ کنڈے دیباؤں
 دل رووے پر اکھیں ہسن چہانوں نظر نہ آیا
 تن حُلے پر ایہ بے خبری جال پے گل دسدے
 زیور وچ ڈبائی ہوئی اس دسیاون ہڑیاں
 سیاں نال کلاماں کردی دل وچ ہور معانی
 دل وچ روندی ایہ کی ہو یا کی وگ گئی قضاؤں
 پون لگے ایہ کیا قضیے کون کئے گا بہ کے
 کیا خواری ورتن لگی لوہڑ لٹی سرکائی
 ایہ کی فتنہ ہون لگا ظاہر دل تھیں میرے
 کیا بلاء کھلارن لگا غم برہوں دا جھولا

پر اوہ واہ سہار نہاری بوند نہ ڈھلے رازوں
 ظاہر ظاہر وچ مضبوطی نظر نہ حال زبونی
 وچ پتھر جیوں اگ الکتبہ جال گھتے زندگانی
 تن زندہ دل مُردیاں داخل خبر نکائی لوکاں
 واہ واہ عشق جہتھے جھل وگدا جمع ضداں کردندا
 پر اُسنوں کجھ خبر نکائی اوہ وچ گریہ زاری
 اوہ مسجود جو یں بُت چینی بے خبری بیچاری
 سے معبود انہاندے ایہا خوش پیکر بُت چینی
 اوہا نقش اگو وچ دلدے جو سُننے وچ آیا
 نال سہیلیاں رس مس بہندی دلوچ رہے نیاری
 ول ول بھرے کلاوے غمدے برہوں چوبھک لگے
 ہونھ سوایاں غمدیاں لائاں شوق طلب دی واؤں
 جس ڈٹھا سو مَر مَر جاوے صبر آرام جلایا
 اوہا یاد دیوچ ہر دم تیر کھبے دل جسدے
 درد کھان نے میخاں گھڑیاں گھڑ سینے وچ جڑیاں
 اوہوشب دیاں چھڑیاں وگیاں کھولن زخم نہانی
 قہر غَضَب کی جھٹلن لگا غم درداں دی واؤں
 ایہہ کی اَج تقدیروں قاصد گیا سونہا کر کے
 میں تبتی دے بھاء کتھایوں رات غَضَب دی آئی
 کون کڈھے اَج واہر و کہڑا پتیاں گھٹمن گھیرے
 آن پیا سر میں عاجز دے سو آفت دا ٹولا

لگے دکھ دے نوں بھارے کاریاں کون کر لسی
 آج قلم تقدیر ازل دی دین لگی کی جھڑکاں
 کل نہ نام دکھاں دا جاناں آج رہی ہو بندی
 لکھ لکھ چاؤ میرے کل دلوں جھٹل گئے آج سارے
 گل کھلیدی میں وچ نازاں آج نتانی ہوئی
 گل عاقل تے آج دیوانی بے وس میں بیچاری
 گل خوشیوں میں وچ جمعیت ہس ہس وقت ویلے
 آج ارادہ رنج رنج روواں وگ درداں دی وائے
 نواں قضیہ سرتے آیا کدی نہ ڈٹھا سُنیا
 موسم گیا بہاراں والا وقت خزاں دا آیا
 پچھلے روز خوشی دے ویٹے غمدی واری آئی
 باپ میرا جے نکاں والا روک نہ سکدا مولا
 جھور دلا کر گریہ زاری وقت غماں دے آئے
 وین کروٹیں نین تتی دے جلو بلو دکھ پاؤ
 تاہنگ لئی تے آس تکئی ساڑ کر لسی فانی
 کردی رہی زلیخا ایویں دل دیاں دل وچ گللاں
 دن سارا وچ غم دگیری آپیں نال وہایا
 پہلی رات جو قبرے والی سر اسدے تے آئی
 بانڈیاں رخصت ہو ہو گئیاں ہور سہیلیاں سبتھے
 لہٹ تھکی اوہ ہتھ نہ آیا اڈیا دور ودھیرے
 ہتھ پساریاں دتے ناہیں زین اجیبی کالی

ایہ پیرا ہن شاہی والا ہن وچ خاک رلیسی
 کتن اوگھاڑ جدھول نیکھاں پون دکھاں نیاں بڑکاں
 کبھی لایو لاو نہارے واہ واہ حیرتمندی
 روہڑ گئے وچ بحر نشے دے مستی بھرے نظارے
 تے ایہ اوہ بیماری ناہا جسدا دارو کوئی
 کار میرا گل لعبت بازی تے آج گریہ زاری
 غیر مگرگب حرف نصیباں ہن کیوں جوڑ دکھائے
 رس رس وس وچ دل دے روون دے دن آئے
 کڈھ کدورت دل نیاں اکھیں آب صفا آج پُپیا
 نواں سیاپا توں تگادے رات سونہیا پایا
 تازی سنب و جایا برہوں درداں فوج چڑھائی
 کون چھوڑا وے اس دکھ کولوں رکھڑا عرض تبولے
 رووندیاں مرجانے ویلے نین رہن چکھتائے
 ندیاں نیر پیاں کھل جگروں رووندیو ہڑ جاؤ
 وہندیاں اکھیں نے نت کرنی غم دی دفتر خوانی
 آہوں لاٹ چھٹی تس جا پے دوزخ وچ محلاں
 سورج دُبا تارے نکلے گئیاں جھلمل لایا
 منکر اتے نکیر غماندے حاضر سوز جدائی
 رہی زلیخا درداں لئی صبر گواچا لہٹھے
 جال کھلارے کر لکھ چارے اوہ وگ گیا پریرے
 عیند نہ آوے تپدیاں اکھیں دھیریاں دیو وچ لالی

رڑ کے زخم نہ سون دیوے کدایہ درد سوکھالی
لاٹ برہوں ایہ جالی بالی ہتجہ نہالی گالی
صبر گیا وچ قبر پیا ہن خبر کیا کی ہونا
قطرہ قطرہ اشک دکھاندا تارو تار پرونا
رات سوں دکھنویں پئے نوں روندی زاروزاری
ڈٹھے چرخ کھلے سب تارے جویں چنبے نیاں کلیاں
جھل نسکی بھار برہوندا ہن آہیں چھٹ چلیاں
دے نہ دھوں دسایا اسد رات پئی وگ چڑھیا
لابوشوق بلے جل دل تھیں دھواں باہر آوے
بدی اگ گھتی چاہر ہوں وچ گوشے تنہائی
دھوں آہیں گھٹ لیکھ سیاہی رات ایہا سوکالی
یاد پیا سوکل دا حالا رسیا زخم ودھیرا
گل دے زخم لگائی مرہم چھیک گئے پئے دُونے
مُشتریوں ٹٹ ملی زحل نوں قدر بلند اقبالی
اوا تیر برہوں داسلے جگر چھڈے رت لہراں
چھاتی گٹے مٹھا ٹھوکے پنچے وال اڑاوے
پیر پسا رے باہاں کھولے دل وچ فال وچارے
کدی سرہندی کدی پواندی لٹ لٹ غشیاں کھانندی
جاں اکھیں نوں وہندیاں دیکھے رڑوکرے دوہایاں
وگور گور ہن روو و عمر اں جے ناملن دوائیں
بے آرام قراروں خالی ٹھور کہے پیشانی

نین وگن دو ساون جھڑیاں تر ہوگئی نہالی
مقصودوں ہتھ دوویں خالی لیکھ کڈھن بدفالی
ایہ اکھیں پُر کھیں ہویاں سال لکھیں بہ رونا
چھٹی لہر قہر دی نہروں جھول لہو دل دھونا
طرف فلک تک رو رو کہندی میں طالع نے ماری
اونہاں دن داں دی ریس کرینمے جنہاں چنداں مل قلیاں
دن سارا اگ اندر جھلی ہن بھکھ لاناں بلیاں
گرد غبار بھری سو گرمی صبر وچے پئے سڑیا
سڑ دیاں آہیں سینے دچوں باہر کڈھ وگاوے
نیند حرام اونہاں وچ اکھیں جنہاں بھاء جدائی
کرے تلاش علاج قیاسوں درد قضیاں والی
تیر کھٹا سو کڈھن لگی ہو یا گھاء گھنیرا
جھولی کھول کھڑی دکھ منگن طالع رزق و ہونے
آہیں سردنماں دیاں بھریاں جسدے دے سواں
درد دکھاں نے تن من اندر گٹ گٹ بھریاں زہراں
اکھیں میٹ دندیر دک وٹے دندیں دند گھساوے
کدی اٹھے کدی بیٹھے روندی آہ در بلیغ پکارے
صبر قرار نہ آوے دنوں نین ملے گر لاندی
بس اے ظالم آپے پہلے کیوں نیند وچ آیاں
چشمہ خون وگے وچ قبرے روز قیامت تائیں
واہ حیرانی سرگردانی مُفت گیاں ہوفانی

رات گئی کچھ انہیں تنگ ویں جوش بھریدیاں گو کاں
 اوہو صورت حاضر کر کے اگے چشم خیالاں
 درد غماندے دفتر خانے دھر بیٹھی لے اگے
 اے میرے محبوب پیارے اے مقصود دلاندے
 اے میرے شب تاز لوٹیر کے وچ دید سوہاندے
 اے وچ درد پئی دیا ویدا لٹ لئی دیا چورا
 اے وچ خواب تیرے دیداروں دو عالم مل تھوڑا
 اے جیں عکس آئینے دل دے پر قیدوں آزادہ
 اے وچ نزع تکیندیاں سُننے تیریاں وچ جدایاں
 کی جاناں توں کتھوں آویں کتول قضا اٹھایا
 خبر نہیں توں کہڑے تھاؤں کتھ ٹکانا تیرا
 کی معلم توں کسدا پیارا پُرزہ کسدے دل دا
 خبر کیا توں کس زمینے رکھدوں شاہنشاہی
 کی آکھاں گل کہی نجائے مت مارن سُن ماپے
 جے میں تیں وچ فرق نہیں تے کی ہے درد جدائی
 دلدا شوق اشاریوں کردا دمدم راہ نمائی
 یا میں عشق تیرے دے زخموں قطرہ ہاں اک خونئی
 سچ ایہائی میں شے کائی توں سب نور صفائی
 توں کچھ چیز سبھاں تھیں سوہنی تیری مثل نکائی
 نام تیرا جے معلم ہووے ورد کراں دن راتیں
 تیغ چلابو تیز نظارہ پھٹ گھتی ناتانی

عشق دھری چنگیاڑی دل تے بجر لگایاں پھوکاں
 سرزائو دھراکتے بیٹھی دل گریاں تن نالاں
 کرے خطاب پیارے تائیں تیر جدھے چھٹ وگے
 مینوں روہڑ وگاؤن والے تیرے زخم نجدے
 دیکھ تیرا رخ نور دکدا تارے جنبش کھاندے
 کھوہ گیوں لے موہ گیوں تے باقی اے نہورا
 قامت تیرا وانگ قیامت مثل نہ رکھدا جوڑا
 تے توں آپ قیامت قامت عکس قیامت زادہ
 ابر و قوس تیرے دوول تھیں کوٹاں چارنویاں
 راہ جاندے ول گھت کمانوں میں پر تیر چلایا
 خبر نہیں توں کہڑی جنسوں وگیوں ایڈ لوٹیرا
 اوہا کون سہاگاں والی توں جنسوں نت ملدا
 ترف مریندیاں حال نہ پچھدوں واہ واہ بے پرواہی
 خبر نہیں میں ہاں یا ناہیں یا ہیں تو ہیں آپے
 جے توں ہور تے میں شے کائی آخر راز کیائی
 میں دکھ بدی کدورت ہوساں توں سکھ خیر صفائی
 یا توں ظاہر تے میں مظہر حالوں گونا گونی
 ہر اعتبار نہیں کچھ باطل باطل سوفسطائی
 میرے وہم گمان قیاسوں دور تیری وڈیائی
 وچ محراباں تیریاں دوہاں پڑھاں دُعا صلواتیں
 خبر نہ پچھی مہر نہ کیتی میں سر کیا وہانی

روندی دیکھ نہ دھرتوں چاہیو ایہ کیا بے پروایاں
 زلفاں دی زنجیریاں والے پیچ گئیوں گھت بھالے
 جان وکائی واؤدے د میں زلفاندے زنجیریں
 گذر گئیوں وچ اکھیں دل دے ہوتلوار فولادی
 ہتھوں چھٹ گئیوں جے میسے دل وچ دھسیوں کاری
 اوہا صورت سوہنی تیری رس مس رہی کلجے
 اچا چیت برہوندے رن وچ میں تیرے ہتھ آئی
 جان رہی پر غم دی دھارے مرغ ادھا گل کٹیا
 میں بھر نیند دکھاں دی سستی توں سستی نوں پھٹیا
 میل دو گوشے ناز کمانوں تیر گئیوں جڑ کاری
 ناہ اوہ زخم اجیہا لگا مر جاندی اک واری
 کرجا کدوں اک دوول تھیں میں سو عرض گزاری
 گذریوں کر بیمار اجیہی پٹ ارا روں پاروں
 کی کرناں سردھرناں بنیاں ہدیہ ہئی اُس یاروں
 تیری نظر لگی وچ سُننے خوشحالی پر میرے
 اُلٹ نصیباں رُخ بدلایا دم وچ ہونی ہوئی
 کوں کہاں وچ عین میرے دے گذرا کھیں تک حالے
 بھکھ لوندے وچ میریاں اکھیں عین جلن وچ بھاہیں
 ٹھنڈی نیند نصیبوں منگاں جے اوہ ملے کداہیں
 بخش میری بے ادبی جو میں نقش تیرا دل دھریا

سو دے عشق تیرے وچ جاوَن میں جہیاں وچ سایاں
 اک ول کھولاں دوتن پوندے دن نہ پاو نہارے
 مار گئیوں پر عُذر بہانہ کہیو نہ کا تقصیریں
 نکل گئیوں پر مُورت رہیا واہ تیری اُستادی
 عین تیرے اوہ جھوکاں والے واہن جگر کٹاری
 نین دوترک لوٹیرے پہتے اس صورت دے بھیجے
 واہی تیغ دروغ رہیا پر موڈ نہ ہو وگائی
 اندر دکھ توفدی رہیاں زہر تلی دھر چٹیا
 توں کر چور کلچا میرا کی کھٹیا کی وٹیا
 کھٹا تیر رہیا وچہ دل دے مار نہ پاراوتاری
 تے نا آس علاجوں رہیا عُمر لبھاں جے ساری
 تیرے کن نہ پتا آخر میری گریہ زاری
 نا بیمار سکے چھڈ ایہ دکھ نا رکھ سکے پیاروں
 روگیاں روگ لٹے خود جسدی زلف سید دی تاروں
 واہ تاثیر نظر دی تیری دکھاں نے سکھ گھیرے
 باجھ تیرے دیدار پلک بھر رہیا علاج نہ کوئی
 پیردھریں وچ میریاں اکھیں ڈراں پون مت چھالے
 پیورنگیلے نازک تکیاں ایہ جھل سکد یاں ناہیں
 اکھیں فرش وچھاواں اسدا قدم تیرے راہیں
 ایہ پرخار مقام نہ اسدا سوز اَلَم تھیں بھریا

دم دم کٹ نمک بھر دھر دا برہوندے وچ گھاہیں
 میں ترہائی اوجھڑ چلی ترف حراں وچ بھکھیں
 میں دیدار تیرا رج دیکھاں ملن ملے جے لکھیں
 توں یارا خود دیکھ دکھاں نوں اے دروغ نہ رکھیں
 عشق تیریدا بھار قیامت میں پر کرے دھگاناں
 گنے ستارے آہیں مارے خاک لوے سر ڈالے
 غم دیاں آہیں گھٹریاں ناہیں کیتیاں غم دے چھڑے
 مرغ صبح پر جھاڑ و جائے کردا کوک دہائی
 بیدرداں دیاں غفلت خوابوں اکھیں اگھڑ آیاں
 دم ٹھنڈا بھر اٹھ زلیخا دندیں چبھ دہائی
 پانی بک اولار دورخ تے کیتی پردہ داری
 لب ہسدے وچ باطن رووے دلنوں صبر نہ آوے
 تے اس چہریوں رنگت بھریں درد اوڈیندیاں گرداں
 بازی ہار دتی دم پہلے داد بھری دم سرداں
 ایہو دن تے ایہو راتیں ایہو نت سڑیواں
 تاں جوتھوڑیاں وچ دناں لے درد گھتی وچ بندیاں
 اکھیں تپدیاں مالاچپدیاں زرد ہوئے لب خنداں
 رنگ برہوندے تداں سوہاندے جاں پردہ اٹھ جائے
 پردے جانہ لگے اس رنگوں پھیر نہ چھپن چھپائے

آخر باجھ تیرے دم کائی میں کٹ سکدی ناہیں
 مل مینوں تے ایہ ویرانی دیکھ میری خود اکھیں
 کیوں مرنہ خبر نہ لہو میری دھر چنگیاڑی لکھیں
 میں مر چھلی بس کر چھلی دلا دکھوں گھٹ چکھیں
 دل چھل یاد نہ مینوں کائی دل سادہ کی جاناں
 ایویں روندی وین کریندی قضیے کرے کو سالے
 رین نہ گئے نین نہ سئے چین نہ ڈھکے نیڑے
 بال لبے دل تھیں کڈھے دردیں رات وہائی
 چپو بولے مٹھی بولی تے چڑیاں چچلایاں
 درد جہاں دل سولاں جڑیاں انہاں نوں نیند نکائی
 اٹھ سویرے اکھیں دھویاں اشکوں میل اتاری
 مت کو دیکھے و ہندیایاں اکھیں رازمتاں کھل جاوے
 صبر گیا جل لاٹ برہوں تھیں دل جلیا وچ درداں
 ایہ انجان کھلارو برہوں آن کھلاریاں نرداں
 ایہا حال رہیا دن کائی ایہا درد جھوریواں
 بلک سویا ہوندا جاندا دن دن غم دوچنداں
 رات دے وچ حیرت رہندی چبھ دبا وچ دنداں
 ہن غم دل تے جوش لیاے جھل دکھاں دینے وائے
 پردیاں دے وچ ایہ رنگ خونی رہن نمول دباے

در یافتن مصاحبان زینجا عادات و حالات ویرا مخالف طبع وی و گمان بردن ہر یکی بچیزے و واکردن دایہ گرہ راز از دل وی

تدبیراں دے پردے اندر ایہ دکھ کدی نہ آیا
عشق لکایاں گدا ناہیں آخر جوش کھلارے
پرایہ کویں چھپایا جاوے کد پردے وچ آوے
جے اوہ دھواں نہیں دکھلاوے لاٹ کدی چھٹ جالے
ایہ ووہ سر چڑھ گئی درختیں حال سبھا دسیا یا
ہتھ پلو ایہ بیٹھی پونجھے چھری گھتی وچ رگدے
ٹھنڈے ساہ بھرے تے جا پے اسد راز کیا نی
ڈٹھی کدی سر و سر پڈی کار بہاریاں دایاں
کھاون چھٹا پیون بھلا کم بولے گفتاروں
خشک لبان تراکھیں دوویں کھیلن مول نہ بھاوے
تے اوہ خوشی نہ لبے تبسم دل نوں چین نہ بھورا
ناگھ فرق سجھاپے اسنوں سندس وچ پلاساں
ہر دم نمون جھان دیندی تے ہر وقت نراسی
نہ اوہ چونپ نہ شوخی ہاسا سر میوں اکھیں خالی
نہ اوہ انگل ٹھوڈی اتے رکھ رکھ سخن سنائے
ناوہ نال خوشی خوش ہوندی ناغصے ہو لڑدی

عشقیوں تیر و جے جتھ کاری رہے نہ زخم لکایا
عشق ایہا وچ ککھاں آتش بھکھ بھکھ لاٹاں مارے
آپ زینجا عشق لوکاوے دلدا بھیت چھپاوے
وچے وچ دل لاں بولاوے دھواں نہیں دکھلاوے
برہوں ویل لگی وچ دل دے اشکوں پانی پایا
کدی کدائیں سیاں ڈٹھے عین دونہراں وگدے
کدی کدائیں آہیں کردی بانڈیاں نوں دسیائی
کدی کدی وچ ادھیماں راتاں وین سنے ہمسایاں
ڈاواں ڈول رہے نت بھوندی خالی صبر قراروں
ہتھ ملے تے پچھوتاوے اکھیں نیند نہ آوے
تے اوہ چال نہ ڈیل سوہاویں ناوہ ناز نہورا
ناوہ شیریں گلاں رہیاں ناوہ شوق لباساں
راتیں خبر نہ کی گجھ حالادین وچ حال اداسی
نہ اوہ چمک منور چہرے نہ اوہ لہدی لالی
نہ اوہ غمز یوں ونگے ابرو لندے نظری آئے
نہ اوہ ہس ہس لاڈیاں کردی دانی دالڑ پھر دی

نہ اوہ اک تھاں پکڑ ٹکانا بہندی اک دو گھڑیاں
 بوہ کباب دلیری پاوَن آپیں نال کنیزاں
 اک کیہا سو سوہنی وڈی اسدا حُسن دلارا
 اِسُنوں نظر کسے دی لگی حال رہے ویرانہ
 اک بولی کسے جاو کیتس ویری نے گھت جڑیاں
 گجھ بیماری ہوگ نہانی اک ایہا فرماوے
 میں ڈٹھا خود وِچ ورتارے ہوندا ایہو حالا
 اچا چیت جھروکھے وچدی شوخ کوئی دسیا یا
 جے دلبر مُر ملدا رہندا نا پوندی وِچ درداں
 دوجی کہندی سچ ایہائی پرتوں تھوڑی بھلی
 موہن ہار دِسیندا ظاہر ایہ کردی سو چارہ
 کون ہوندا رُخ دیکھ اہدے نوں آن نہ ہندا بڑدہ
 جے کدی کسے جھروکھے وچدی اسنوں دلبر دِسدا
 ہُن ایہ کسے جھروکھے دیول تکدی دیکھی ناہیں
 ایویں کرن وچار کنیزاں اسدیاں دیکھ ادائیں
 دائی اک سیانی سب تھیں واقف و لاں چھلاں دی
 ٹُٹے جوڑ دیکھاوے شیشے وچھڑیاں ٹوں میلے
 روندیاں چاء ہساوے پل وِچ یاراں یار ملاوے
 گجھے درد جنہاں نوں لگدے انہاں کرے غمخواری
 زخم جنہاں لگ جاوَن سینے مرہم لاوے کاری
 ہلے ہوش قَدَم تھیں جسدے اُسُنوں فن سکھاوے

ہردم دسدی دکھیں جلدی نین و ساندے جھڑیاں
 ایہ کا آفت استے ورتی کر کر کہن تمیزاں
 چشم گئی کر زخم کیسے روگ ایہا سو بھارا
 بھاری نظر خدنگاں والی کیتس پکڑ نشانہ
 دیو پری داسایہ ہوسی ہور کہن دو گھڑیاں
 اک کہے بن عشقوں مینوں کائی نظر نہ آوے
 اول ایہا عشقے والا عاشق ملے نوالہ
 بے تقصیر سٹی کر گھائل پھیر نہ دید کرایا
 گیانہ زخم نہ دارو ملیا ایہ روندی سرگرداں
 ایہ کا خوابے وِچ خیالے عشق اندھیری جھلی
 لیدی کچھ قَدَم وِچ اُسُنوں آخر گھت نظارہ
 ایہ گجھ سرخیالی ہویتے ایہ رکھدی پڑدہ
 وِچ جھروکھیاں باریاں رہندا چشم سنے دل اسدا
 انہیں اکھیں محبوب نہ ڈٹھا سنے نال نگاہیں
 پر گجھ نال یقین نہ پایا کی ہو یا اس تاہیں
 محرم مُدّھوں انہاں گلاں دی سیونہار سلاں دی
 چھڑک گلاب گیاں نوں ہوشوں بخشے سرت سویلے
 مویاں گیاں دامنتر پڑھ پڑھ سُننے روپ دیکھاوے
 رُٹھے یار پلین آ میلے کر کر منت داری
 تے جنہاں راز کھلن دا جھورا کردی پردہ داری
 تے جنہاں متھوں چھٹ جاوَن بانبنے پھر لیاوے

تے جنہاں چور چوراؤن جھگا انہانے رخت دواوے
 جنہاں نے روگ پُرانے نئے دیوے گھول دوائیں
 رووندیاں بہ اکھیں پونجھے ہسدیاں دندا کھیڑے
 جنہاں نوں حال اُداسیاں لگن اوہناں دامن پر چائے
 رات جنہاندے سفنے اندر آون شکلاں نُوری
 تے اس آپ جوانی ویلے خوشیاں ذوق ہنڈائے
 ول چھل یاد برہونے سائے تے سب درد دلانے
 تے ایہ آپ کیاں موہ تھکی اس موہ گئے ہزاراں
 پَر اوہ شعلہ جالن والا ڈٹھا ناہ کداہاں
 اسنے ڈٹھا حال زلیخا چال وضع رنگیلی
 جاتس عشق نشانہ وَجا لگ گیا سوکاری
 شوخ اکھیں داو گیا کائی ناوک غمزے والا
 جا بیٹھی اوہ پاس زلیخا گھول گھتی میں واری
 حال تیرا میں ظاہر ڈٹھا دیکھ جلے دل میرا
 غمزے شوخیاں ناز ہولائے تیں وچ دسن ناپیں
 کدھر گیاں بانکیاں چالاں تے خوشیانے حالے
 کتھے گیاں تیریاں رمزماں تے اوہ ناز اشارے
 میں قربان میں اوہ دائی پلیوں جس کنارے
 تے میں جان جگر دی ندیوں تینوں آب پلایا
 شیر بھرے دو حوضاں دے وچ سَو وَن وقت سلایا
 شیر میرے تھیں وڈی ہوئیوں مہر میری وچ پلیوں

جنہانداجگت نکائی واہر ورحم انہاں تے کھاوے
 تے جنہاں درد دلانوج ناپیں انہاں نوں کرے سزائیں
 تے جنہاں جھگڑے برہوں والے بیٹھ نیاؤں نیڑے
 تے بیماریاں جنہاں قدیمی روگ چھنڈے پُن پاوے
 او تھے عقل اہدی بھی ڈُبدی ویدن کرے نہ پوری
 سیاں جیاں دے نظروں بیڑے روہڑ گتے دریائے
 اسنے نرمیاں گرمیاں والے ڈٹھے وقت وہاندے
 عشق مجازی اسدے اگے حَفْظِ سَبَقِ دَس یاراں
 تے کدی انہاں تگدیاں اندر لاء نہ تھکی واہاں
 اوہا بھکھد العل بدخشاں اَج زرنجوں پسلی
 او سے دے ایہ وچ قضیاں کردی گریہ زاری
 اوہا اگو کاری آیا بدل گیا سو حالا
 اے میری فرزند پیاری سُن لے گریہ زاری
 تُوں اوہ مینوں نظر نہ آویں نا اوہ چالا تیرا
 دیکھ رہیاں میں ہود یوانی صبر نہ ملے کداہیں
 ایہ دولب کیوں زردیوں رنگے بھرے تبسم والے
 رَسدیاں شہد کلاماں نازک اٹھ و گیاں کت کالے
 گود چھی وچ بکروی ہوندی خوشیوں وقت گزارے
 تے میں تیرے پٹھن کارن دل تھیں فرش وچھایا
 جاں تو جاگی وانگ نصیباں ہس ہس کے گل لایا
 سچ کہہ راز چھپانہ میتھیں کس آتش وچ جلیوں

کسنے تینوں مکلی کیتا درد کدھے وچ پپوں
کیوں مر مکیوں کی کر چکیوں ہو یوں حال آوارہ
کس قاتل دیاں اکھیں قاہر وٹھ گیاں دل تیرا
کسدے نین گئے کر گھائل بڑے تاثر والے
کسدیاں مہوگاں نیزے ولہے سل دو سلو کڈھے
کس دیوانی کیتا تینوں کسنے وار چلایا
پڑھ پڑھ منتر برہوں والے کسنے لوگ سوگھائے
کسنے نعل دھری وچ آتش نقش حجر والی
تے کسنے بہ وگدے پانی پھوک عزیمت پائی
پڑھ ستونتیں لھاگے تے پھوک گنڈھیں کس جڑیاں
پا سُر مہ پڑھ اسم جمالی کسنے نین دیکھائے
ایت نو چندے چٹے مرغوں کس ظالم رت ورتی
تے کسنے شیرینی کائی تینوں پھوک کھلائی
پڑھ آیات بقید موگل کون تیرے سردھایا
غَلَقَتْ اَلْاَبْوَابُ جِجَّجھے کسنے کارن یاری
هَيَّتْ لَكَ دَاخِلُوت اندر کسنے وِزْد کمایا
کون بندہ جس کیتیوں بندی اے فرزند پیاری
کسنے لٹیوں کس پھٹ سٹیوں جان تیری کس مُٹھی
کسدیاں زلفاں کڈیاں ہو ہو دل تیرے وچ پھسیاں
صاعق برق دنداں تھیں کسنے تیں پر شعلے جھاڑے
کسدیاں لباب دوشیریں تیتھیں قول گیاں کرپکے

خوشیاں کردی نازیں پکدی کس آفت جھپ لئیوں
ڈکھتاں بھریئے کیسر خزیے روگ لگا کی بھارا
کہ کسدی ایہ دھاڑ تڑھی ہے اوہ کون لوٹیرا
کسدے شوق پلائے تینوں بھر بھر غموں پیالے
چین خوشی دے بوٹے ویلاں کر دیکھی وگ وڈھے
کس تعویذ ولاون والا تئیوں گھول پلایا
کسنے تیرے لٹن کارن غاریں چلے کمائے
دل تیرا کر نعل در آتش کیتیوں عقلموں خالی
ایہ چینیک دی چاٹ اچانک چاتیرے چت لائی
نقائش عقذ دیاں سخرہ تیں سرکیوں وگ چڑھیاں
پُر تاثر نظر تھیں تیرے زخم جگر وچ پائے
تے کس نقش لکھے ست ناری لکھ دے وچ دھرتی
تے کس خاک قدم چپ تیریوں چا سر پٹھ دبائی
تے کسنے ایہ جڑیاں والا جال مہاں گل پایا
هَمَّتْ بِهَسَن هَمَّ بِهَكَا پڑھ پھوکیاست سوواری
کر کارا گجھ ایڈک بھارا کن تینوں ڈکھ لایا
تے اوہ رنگت رخ تیرے دی کسنے لئی اودھاری
نین کدھے وگ پے تیرے پر جہاں پلک وچ گٹھی
کسدے غموں چشماں نازک رہن سرشکوں رسیاں
ایہ سینے وچ دس زلیخا کسنے زخم اوگھاڑے
ایڈک صدمہ کس تھیں پاپو جیں دل دیکھ نسکے

کسے ہوش لٹائی تیری لٹ لیوں کس دھتیا
 دس زلیخا رکھ نہ پردہ کراں تیری عنخواری
 میرے نالوں ودھ پیاری کون کوئی ہے تیری
 جے توں مینوں درد نہ دسیں انت دسیں کس تائیں
 بھیت دلیدا پھول پیاری کرکاری دکھلاواں
 تے جے ہوگ پری دا جایا یاد عزیمت مینوں
 تے جے ہوگ فرشتہ کائی بہاں وچھا مُصلّا
 جے پیدائش خاکوں آبوں تاں بھی کم سوکھالا
 جے اوہ شوخ طبع دا کرڑا منتر یاد بھیرے
 سارے درد گنے بہ دائی ویدن نال سنائی
 کاش کنے درمان نہ دسیا کارن اس بیماری
 بول دھتیا توں کھول قضيہ دور ہوون دکھ تیرے
 گپ چھڑاپ جو دائی والی سنی زلیخا ساری
 سچ کہاں ازماواں ایہی بھی بھیت اوگھاڑاں دلدا
 حال سناون لگی جسم چھٹ گتیاں سو آھیں
 ناچھ ماں میں کی گجھ دساں کسدانام سناواں
 کون کہاں اوہ کہڑے تھاؤں کس دھرتی داوالی
 کسنے جایا کتھوں آیا لٹن نوں گھر میرا
 کون کہاں اوہ کون نہیوں باہر کون مکانوں
 خاکیاں تھیں لکھ پاکی اُسوں پریاں کنوں پرایا
 کی دساں میں دس نسکدی دسن جوگ نہہیاں

ایہ دوئین تیرے کیوں وگدے کہ کی پیا قضيہ
 تے جے حال نہ کہیں زبانوں کون کرے بخدکاری
 تجا ہور نہیں وچ کوئی میں تیری توں میری
 بھیت اوگھاڑے باجھ زلیخا ہونجھ نہ دور بلائیں
 جے اوہ پنچھی چوگا پایا تیرے دام پہاواں
 پڑھ پھوکاں اوہ حاضر ہوسی چا پکڑاواں تینوں
 لاه اسمانوں نال دعائیں تیری کراں تسلّا
 گھڑی پلک وچ سدمنگاواں پیوں وصل پیالا
 موہ دیاں دل حاضر ہوسی ہتھ بٹھ اگے تیرے
 تے اسدے دکھ کٹنے کارن سو تدبیر بنائی
 سورة یوسف دا دم کرنا پڑھ اسنوں اکواری
 چکر تیرے دیاں زخماں والی مزہم ہے ہتھ میرے
 پئی امید جو ہوون لگی درد میرے دی کاری
 کوینکہ کاری کر دکھلاوے یار دساوے ملدا
 رورو کے پیرا ہن بھتا کہندی اُبھے ساہیں
 کن لٹی میں کس نے پھٹی جرم کدھے سرلاواں
 کتھول رہندا کتھے بہندا کت پتے کس ڈالی
 کتھے پلایا کسنے گھلیا میں سر چاہڑ لوٹیرا
 کون کوئی میں کون کہندی کی کر کہاں زبانوں
 تے اُس جیہا وچ فرشتیاں ناسننے وچ آیا
 دسن دے اوہ لیکھے والیاں ڈوب گیا خود ہتیاں

کاش نہ کیوں میں دیکھن ویلے دوڑا وہدا اتر پھڑیا
 کی آکھاں اوہ کتھوں آیا پھیر کدھر مر دھایا
 اسدے لائق زمیں فلک تے تھاؤں کتے کد ملدے
 پراوہ جاں تے دل وچ آیا تھاؤں اس دلدا ناہیں
 میں بے کیف ڈٹھا اوہ دلبر کویں کہاں کیفیت
 جے اوہ کائن نہیں مکون صورت نازاں والی
 میں ہاں محض عزم اوہ ہستی اوہ باقی میں فانی
 اوہ مشہود مشاہد آپے میں ناہیں شے کائی
 کسداحال پچھیں توں پتھیں میں عاجز کی جاناں
 جاں میں ڈٹھا دیکھدیاں ہی میں ہورہیاں بردی
 وچھڑیاں داملن سوکھالا ایہ اس تھیں دکھ بھارا
 جیوں جیوں سنے اندر آیا نازک رزماں والا
 سن دائی وچ حیرت ڈبی گجھ سر پیر نہ آیا
 بس دھیچھڈ وہی جھیرے مفت نہ مرہو کملی
 وہم تیرا اضغاث احلاموں جوڑ اشکال لیایا
 لکھ ہزاراں خواب اوہی وقت نوقتے آوے
 وچ قواء بدن دے رکھدا وہم سپہ سالاری
 کوڑ نقش خیال تیرے وچ وہم تیرے گھڑ دھریا
 جس شے تے توں عاشق ہوویوں اوہ ناہیں بن تیرے
 وہی نقش مجسم نوں توں کر کر مشق پکایا
 دامن عقل سدا پھڑ جھبڈے وہم اڈلیسی آپے

جدوں اچانک آگھر وڑیا دل میرا لٹ کھڑیا
 تے اوہ کون ٹکانا ہوسی جس وچ رہے سایا
 جھوٹھ کہاں جے کہاں نتھاواں تھاؤں اوہدا وچ دلے
 دل بھی گیا ہتھوں تس دن داہن مر ملدا ناہیں
 مت کو وہم کرے اوہ ناہیں جاہل ہے بدنیت
 آخر کویں سمائے برزخ عالم وچ مثالی
 میں معقول خفی وچ ثانی اوہ محسوس عیانی
 میں مقید ہاں اعتباری مطلق اوہ صفائی
 میرے وہم گمان خیالوں اسدا دور ٹکاناں
 دائی پاس زلیخا روندی رو روگلاں کردی
 جسدا نام نشان نہ ظاہر حال کہاں کی سارا
 کھول زلیخا دائی تائیں آکھ سنایا حالا
 گجھ تدبیر نہ کھلی ظاہر انت ایہا فرمایا
 ایڈ خیالیں خوابیں ڈبڈے مست انجی عملی
 توں طفلک اوہ سچ کر جاتا اپنا آپ گویا
 عاقل کون جو اسدے تائیں وچ خیال لیاوے
 چنول وہم دھرے رخ اتول وگے طبیعت ساری
 توں ہن اس انہوئے نقشوں درد بھتا دل بھریا
 خارج وچ وجود نہ اسدا بھائیں لٹھ چو پھیرے
 جھوٹھا نقش دماغے دھریا کاہوں کوہ بنایا
 جاں لگ عقل نہ کرے دلالت تینوں گجھ نہ جاپے

جھوٹی خواب ایہائی بی بی اسوچ سچ نہ بھورا
 کہے زلیخا جھوٹھیاں تائیں آون جھوٹھیاں خواباں
 وہی نقش میرا انہویا عقل تیری نے پایا
 وہم بیچارا نقش اجبے کد گھڑ سکے کداہیں
 اوہ بے مثل اجیہا سورج پردیاں تھیں اگ جھاٹے
 جے ایہ سُنہ جھوٹھا ہوندا کیوں کردا غم بَلّے
 دائی کہے نہیں جے جھوٹی تاں بھی ہتھ نہ آوے
 کہے زلیخا جے وس ہوندا کیوں ہو جاندی بیرے
 ایہ ہے وہم دلون چھڈا سُنوں مُردائی فرماوے
 اوہ کہندی توں آپے وہی فہم تھن تیں ناہیں
 وہم تیرا اک مُشت لکھاں دی تے ایہ عشق بَسْتَر
 اثر نصیحت کردی ناہیں جان گئی سودائی
 بلدیاں دیکھ برہوں دیاں لاٹاں اپنا آپ بچایا
 جسُنوں دُکھ او سے نُوں درداں ہو رکسے غم ناہیں
 دیکھ دُکھاندا دوزخ بلدا دوڑ گئی اٹھ دائی
 سُن طیموس پیا وچ حیرت پیر چھٹے دُکھ دھانا
 نظر علاج نہ آوے کائی کون کرے ایہ چارہ
 دن راتیں وچ روون گُزرے ببند کدی نہ آوے
 لے ہُن جھور دلا دُکھ بھریا واٹ برہندی لَمّی

کھاون پیون چھوڑ دو کیوں گیا تئوں چک زورا
 میں پتی دی خواب نہ جھوٹی جھوٹھ پلے کد اباں
 کافر عقل تیری لاچکڑ چاہے شمس چھپایا
 عکس صفات حُسن تک جس دے خود اُدسکداناہیں
 عقل وہم جے اُدن اوہلے ول دوہانے پُرساٹے
 ایہ تاں کائی سچیاں رمزاں آن پیاں میں پلے
 ہتھ نہ پہنچے جس مطلب نوں جھب عاقل ہٹ جاوے
 کوں ہٹاں کجھ چارہ ناہیں وس نہیں ہُن میرے
 مَن پَر چاء وچ کھیل سیانے وہم دلون اٹھ جاوے
 ساڑنہیں مت وہم تیرے نوں ساڑگھتاں وچ آہیں
 ہُن کیوں بھل عزیمتاں گیاں سیفیاں مَثَر جُنتر
 سر نیویں ہٹ گئی پچھاہاں پھیر نہ کیہس کائی
 جس لگیاں اوہ نس نسکی جلی وچے دُکھ پایا
 پالیاں چھوڑی خصم نہ چھوڑن جرے زلیخا آہیں
 جا طیمو سے حال سنایا غم دی چھری وگائی
 جے ہے عشق سچا دُکھ دیسی ہوسی زخم پُرانا
 رہی زلیخا وچ غماندے دن دن حال آوارہ
 لاٹ بلے غم سینے وچوں ہوش کھسے غش کھاوے
 آئی خواب عذاباں والی ماوُن دُکھاندی جَمّی

در بیان گزرا نیندن زینجا سالی رادر گریه وزاری و فراق و بیداری

روز پنجاہ ہزار ورہے دا رات ایہا جے باقی
سال اجیہاں روزاں والا سر پر گوکاں کردا
رتو رت رہے غم واسی پھر دیاں جانہ بہاراں
ناگ برہوں ڈس گیا جگر نون تے آج پاس نہ راتی
ایہا زہر چھوڑا وے بندوں توڑ اغلال اعناتی
دیہ اک جام صبر دا بھریا گھول گھتی میں ساقی
دیکھ غماندا وقت دوراڈا جگر جلے دل ڈردا
رنگ برنگیں وسدیاں دسن غم درداں دیاں داراں
زہر رستی متلون ہو ہو وچ تریاق عراقی
جاں چقماق برہوں جھڑوگے سر پڑے تراتی

چیت

چڑھیا چیت چتاراں دلبر مینوں نظر نہ آوے
میں تیری ہو رہیاں بندی کیوں توں نظر نہ آویں
تاہنگ تیری میں آکت ویلے جھات گھتاں چندواراں
میں جس شے نوں میں کر کیرا وچ ضمیر و چاراں
دل وچ ہر دم اوہا وسدا نا وچ چشم سماوے
رچھ ریہوں لے دچ میرے کس تھیں نین چھپاویں
بال النبہ کتھے لگیوں میریاں سنی پکاراں
توں کر کہندی دور وسندی ڈر ڈر سچ نتاراں

بیساکھ

کھل بیساکھ پیاں گلزاراں جھلیاں باد بہاراں
دل میرے خم زلف تیری دے پائے پیچ ہزاراں
گل گل دے سر بلبل روندی مالی دے گلزارے
سنبل شاخاں نال سوہانڈے توڑ زلف دیاں تاراں
میں وچ پیچ پھنسی پھنسی مرزا یار نہ لینیاں ساراں
تے میں لہندی ڈالی ڈالی مالی دے چکارے

جیٹھ

جیٹھ ہوا میں سینہ ساڑن وانگ جھریویں یاراں
اے محبوب محبت تیری کیڈک آفت بھاری
دل میرے وچ توہیں آیا بہہ گھنٹیں جھاتیں
کون اوہا جس میں غم گھتی کس تھیں پچھاں ساراں
صبر لٹے تے ہوش لٹا وے جان کھڑے کڈھ ساری
ساعت بھر ہونظا ہر دیکھن نین میرے بہ گھاتیں

ہاڑ

ہاڑ مہینے سر پر گزری دُھپ وچھوڑے والی
سورج غم دے ہڈیاں مغزوں کر دکھلایاں خالی
شمس دوپیکر دے وچ سینے جیوں آج چکاں ماے
ایویں زخم تیرا آج میرے سینے دے وچکارے
توں سُفنے وچ روندی تپدی چھوڑ گیوں کر بیرے
جے اکوار ملیں مُڑ واراں جان قدم وچ تیرے

ساون

ساون چڑھے بدل سر آہوں ندیاں نیر اوچھالے
عین میرے ہنچہ لہریں ڈب دے بحر فراق وچالے
آب سروں ویہڑ ہڑیاں یارا جند پلک یا گھڑیاں
میں مٹتا روکشتی باجھوں نے ڈوبو وچ وڑیاں
کالیاں گھٹاں سوہایاں سرتے آہیں جوش کھلاے
یار ملے میں بے لگدی ملے پلک وچ تارے

بھادوں

بھادوں بھاء میرے دکھ بھائے تپے دماغ بخادوں
روئے زمیں دا تختہ گلپا میری گریہ زاروں
روون دا ورتارا میرا عین وساون جھڑیاں
مل یارا میں تیرے باجھوں سختیاں پایاں بڑیاں
حال میرے دی مُشکل بھاری دیکھ کدی اکواری
خوش اقبال اوہا جس تیرے جان قدم پرواری

اَسُو

اَسُو آس دورا ڈی مینوں روندیاں جگ وہانے
سوہنے والیاں اکھیں اوہا کوہندیل زور دھگانے
دن روواں میں راتیں جھوراں تانے کراں سیاپے
دن ماتم میں رات قضیے ایہ دوزخ سرجاپے
جے ہے عشق تیرا بھلیائی مل بہشت نکائی
جے ہے بُرا نہ دوزخ حاجت کافی اجر جدائی

کتک

کتک کٹک برہوندے دھانے مینوں لٹ سدھائے
اوہ دلبر دے عین تر کھے وگ دل کاری آئے
دیکھ لوواں ہن طالع اپنے مُڑ کد ملے پیارا
کر گھائل چھل جاناں دم وچ ایہ اسدا ورتارا
کر پھیرا دکھ لے ہوئے مَر کھپیاں وچ دُوری
سینہ پُر زے جگر شرارے تن من ہو یا چوری

مگھر

مذت جلی بلی میں دردیں ہُن تے آمل جائیں
کتیوں گھیر گھڑی بھر پہلے نیندا کھیں وچ پائیں
پاس ہوندوں ایہ درد سنندوں وا دردا وا دردا

مگھر ماہ عمل دے پالے تیریاں واہ رضائیں
رُخوں نقاب اُتار کر تمہیں سُفنے رُوپ دیکھائیں
میں تیری توں کس تھیں نسیں کس تھیں گھٹتیں پردہ

پوہ

لمی رات فراقاں والی یار نہ مُر گھر وڑیا
ایہ آخرد کھ لائے تو ہیں ہُن کیوں ہٹیں پچھاہاں
تو ہیں دولت تو ہیں مالک تو ہیں آپ لوٹیرا

پوہ مہینہ ٹھنڈا چڑھیا جگر ودھیرے سڑیا
گھر میرے توں پیر نہ پاویں دیکھ دکھاں دیاں آہاں
وید تو ہیں دُکھ تیرا مینوں میں تیری تُوں میرا

ماگھ

جیوں جیوں کراں علاج دکھاندا تیوں ہونھ ودھیرے
کاٹھ ہو یا سک تن من میرا ظالم نین نہ سکے
تُوں ایہ نین میرے وچ کتھوں نندیاں توڑو گایاں

ماگھ مکھائی دل دی آتش جان گئی ہو بیرے
کر گھائل توں نامر ملیا تے ایہ درد نہ سکے
جے اکوار ملیں میں پچھتاں بعد سلام دُعا یاں

پھگن

واہ واہ عشق تیرے نے مینوں دُکھ تے سکھ کھو ہے
آن دیکھا اوہ شعلے توری کھلیاں نینداں والے
وچ قضاں تیریاں روندی گئے مہینے باراں
ناوہ کھلیاں نینداں غالب ناوہ یار دسیا
اکھیں پکت رہن وچ لالی بدن گیا ہو کھورا
دوزخ دے وچ کٹن نالوں بڑا ہزاراں سالوں
وگی کلام دلوں دوحرفی طالع فال وچاری

پھگن ماہ فراقوں روندی پئے اکھیں وچ روہے
ہُن ایہ اکھیں سوندیاں ناہیں نیند گیوں لے نالے
دل دا خون اکھیں تھیں وہندا عمدیاں وگن کٹاراں
ایسے حال زلیخا تائیں سارا سال وہایا
جریا برس دے غم بھارا طاقت رہی نہ زورا
اگو سال زلیخا تائیں عمدے سوز و بالوں
گُزریا سال اکاہرے غم داہُن دوہرے دی واری

ہو ثابت تے صابر شاکر سر پر سب غم چایا
تے کرے فریاداں آپیں اللہ دے دربارے
توس زبانوں تیر دُعا میں دن وچ لکھ لکھ واہے
ہُن طاقت نے حالت بدلی سڑ بل حاصل پایا
تاں اوہ یار ملے وچ سُنھے دیکھ لو اں دیدارے
تاں اک تیر نشانے وچا کوک سنی درگاہے

دیدن زینجا بار دوم جمال یوسفی رادر خواب و از خود رفتن و در دیوانگی اُفتادن و پد رزنجیر در پالیش کردہ در حجرہ انداختن

بھر ساتی دیہ دوجی واری تیز نشے دا کاسا
سودا یاں دی حیرتمندی اگے تھیں ودھ جاوے
شکوئی رنج پیارے والا قول سُنے اُٹھ جاوے
جے بولے تے بول نسکے چپ رہے زہر جاوے
وصل منگے تے ملے وچھوڑا یار منگے تے دوتی
ایہا منزل مُشکل بھاری اوکھیاں اُسدیاں وائاں
برہوں سوز گدازاں لٹی ہجر ستائی ہوئی
رات اگا اس اوہا جیہی کالیاں زلفاں والی
ظالم دی اس قبروں آندی منگ اودھار سیاہی
تے اس یار وچھٹیاں کولوں داغ لے منگ دلدے
دھر بوجاس جگر برجیسوں توس دھری قُربانے
گور گھتے بہرام تلے دل جھاڑنگوں انگیارے
کارن عقل وبال فلک نے دھریا تیر کمانے
نیر اعظم دے وچ ماتم پہنی رات سیاہی
خودی تکبر مان گماناں رہے جہنم واسا
کرے علاج تے پوے قضیہ دل وچ غم کھاوے
پیماناں دے پکے رستے وٹ ہمتھیں گل پاوے
دُکھ خریدے درد و ہا جے بحر فراقیں نہاوے
اس منزل وچ ثابت ہووے اندر عشق ثبوتی
ساہ بھریندیاں نظرے آون جگر جلے دیاں لائاں
اوہ زینجا مان تڑے عین لہو بھر روئی
نُون بھرائے دامن والی وچ شفق دی لالی
تے اک دوش اوپر لٹکائی کاہکشاں دی پھاہی
نسر واقع پھاہ کھچ لیاندا سن دوویں پر ملدے
دھو کافر گھتے دُکھ زہرہ توڑ شرف میزانے
قاضی چرخ تھیر اندر بھری نہ داد دوبارے
تے ناہید سفید دندان دے رنگ رنگے کیوانے
گل ہو گیا چراغ فلک دا قدرت واہ الہی

مینا کار حصار سماوے بھرے بروج بلائیں
 زہر جراریوں سن سرطانی حوت رُہڑی دریائیں
 نیلی چادر تان فلک نے جڑ جڑ شیشے لائے
 جھڑ یارنگ شہاب شہب تھیں وسیا وچ دلاندے
 دھرے نگین انگشت دو پیکر خونی نقشاں والے
 جانوراں دیاں جیہاں اوتے جڑ جڑ مہراں لایاں
 ککڑ دا گل شہپر پٹھاں دھسیا شیریں خوابوں
 پیاموذن بیخود ہو کے غفلت بھرے حجائیں
 لوک سٹے تے ہور پکھیر و جنگل باش بلائیں
 اک زلیخا کھلی جاگے زانو تے سر دھریا
 نیر وگاوے صبر رُڑھاوے اپنا آپ کھپاوے
 وا دردا اوہ کی شے ہوسی میں جس مار گزاری
 کدھر گئیاں اوہ وڈیا یاں میرے ناز نہورے
 ایہا آہیں میری قبروں وگن قیامت تائیں
 دم کائی میں درد لٹی دا اس دُنیا وچ واسا
 جے دد بار نہ ظاہر دسئیں تے توں نظر نہ آویں
 جسدن دا وچ خوابے دسیوں مینوں نیند نہ آئی
 میں راتاں وچ کھلی بہ بہ پیش دھرے غم تیرے
 طالع کولوں میں اج راتیں منگاں نیند او دھاری
 کبھی کیتی میں نال پیارے بستر خار کھلارے
 پہنچ کدائیں دیکھ پیارے دو چشماندے کارے

روہڑے تول ترازو جوزا دلو بلاء ہوائیں
 ہر شینہ بھٹیڈ کمان قدر دی ضربوں جلی ازائیں
 کوہ قافاں تھیں رنگے ہوئے گل پیرا ہن پائے
 دچہ بنات العیش سہاوے نکلتیوں درد سہاندے
 دفتر درد منقش کر کے اہل جہاں سر ڈالے
 نینداندے وچ مستیاں چایاں ناوہ دیہن دُہایاں
 لے ول گئی تجڈ خواناں نیندر روک ثوابوں
 خیر النوم پکار یا سُننے چشماندے محرابیں
 مچھیاں دی گجھ خبر نہ مینوں کیا کرن دریائیں
 سر خالی دانایوں ہوشوں دل درداں تھیں بھریا
 تے وچ درداں کھپدی جاوے رو رو کے فرماوے
 واہ قسمت میں کھپے طالع ایہ کو یہی یاری
 برہوں میں پر کپتے زورے درد وڈاں لے گوے
 خاک میری تھیں پون پکاراں میں جل گئی ازائیں
 تے اس حال خرابی والے مت کامرے نراسا
 سُننے دے وچ میرے کولوں کیوں ہن لگیا جاویں
 جسدن دا تو چھوڑ سدھاپوں مینوں سُر ت نکائی
 میں جاگاں تے طالع سٹے واہ واہ طالع میرے
 جے اوہ جاگے تاں میں سوواں میٹ اکھیں اکواری
 ایہا مینوں سون نہ دیندے دکھ دیون سو بھارے
 کیڈک زخم وجے دل بھارے برہوں نے پیکارے

دل ول تیریاں درداں مینوں چا آتش وچ پایا
 مارگیوں کر چارگیوں توں ٹکڑے میرے دل دے
 جے تو ملین ملن گھاہ سارے ہو ر علاج نکائی
 ایہا اُسدی گریہ زاری غم ایہا فریاداں
 روندی روندی اکھیں اوتے؟ ہمیںیاں جھل پیاں
 تے اوہ جیہہ ٹکانے آئی لباں ہلن تھیں ہٹیاں
 اوہ آہاں دی مد چو الفی ساکن کر دکھلائی
 ضم رہیاں دولباں فغانوں کسر دلوں اٹھ دھانی
 اکھیں ملیاں تے دل کھلا اثر دعائیں ہو یا
 تاں سُننے وچ دوجی واری اوہا شکل دسائی
 اوہو ناز نہورا تازہ اوہو سَر و خراماں
 اوہو کار بہاریاں زلفاں لیدیاں لٹک ہولاے
 اوہو لعل لبان رت بھنیاں دند شفق وچ تارے
 اوہو طاق بھواندے دوویں دیہن ادب پرکارے
 اوہو وید دکھاندا آیا جس لائے دکھ بھارے
 اوہو لٹ لیجاون والا ملیا دوجی واری
 دیکھ چھٹے گھاہ خون فوارے دوز قدم سرد دھری
 اے ول دار کمنداں والیا محبوبا میں واری
 جیون جو گیا جو گجھ ہو گیا سُن لے درد کہانی
 میں پر تیریاں درداں باجھوں جے اک گھڑی وہانی
 میں وچ فرق تیرے دکھ کٹے جان غماں وچ ڈالی

بے تقصیر سٹی کر گھائل تینوں ترس نہ آیا
 ہوئے زخم پُرانے دل دے تے ہُن مول نمندے
 میں بلہار نہ مار فراقوں کر جا دُور جدائی
 تاں نیندر دا جھولا و گیا لگیاں ملن مُرداں
 دوویں اکھیں میٹیاں گتیاں بٹھ قضانے لیاں
 نیندر نے آ زخم جگر تے بٹھ دیکھایاں پٹیاں
 پیش دو زیر زب دی لب تے مہر خموشی لائی
 فتح ہو یا اوہ کوٹ مقاصد چشم سکائے پانی
 چشم سٹی تے طالع جاگے خوشی جی غم مویا
 اوہو رماں اوہو غمزے ذرہ فرق نکائی
 اوہو شہد کرشمیوں رسدا تری بھنے باداماں
 اوہو ٹورندی دی دوویں ٹھاٹھ چھڈن رُخسارے
 ٹورانے پیشانی اوہو بجلی دے لشکارے
 اوہو صاف برہوندا سیلا ابرو دے وچکارے
 اوہو یار جدھے وچ درداں رو رو وقت گزارے
 اوہو جسدیاں وچ قضیاں کیتی گریہ زاری
 رو رو پکڑ قدم دیاں تلنیاں عجز ہزاراں کردی
 تیرے ناز کرشمیاں اوتے میں قربان بیچاری
 جے ناموئی میں مرجانی توں مت خام پچھانی
 منصب عشق حرام میرے پتے میں چندیاں کہانی
 جسدن داتوں پھٹ سدھایوں میں نائسرت سہالی

روندیاں خون جگر داد دین نین رنگے وچ لالی
 نین میرے پڑھجے جدلیوں جیوں اصداف لالی
 جسدن دا توں میرے اوتے غمزبوں وار چلایا
 جسدن دا میں تینوں ڈٹھا اپنا آپ بھلایا
 جسدن دا میں تینوں جاتا جاتا ہور گویا
 جسدن دا میں تینوں لیٹھا ہور سبھا سٹ پایا
 جسدن دا توں میں گھر آیا میرا رہیا نکائی
 جسدن دا توں لانا لایا میری جان جلائی
 جسدن دی توں میرے دل تے واہی ناز کناری
 جسدن دا وچ سُننے میں تے گھت گیوں چکارا
 میں وچ درد تیرے دے رَسَمس ہور نہ دَر د پچھاتا
 دیکھ میرے دکھ عاجز مائی جَننے تھیں پچھتائی
 درد میرے دیاں واراں پیاں دسیں خبراں گتیاں
 سر میرے تے سختیاں آیاں روندیاں دایاں مایاں
 لکھ پناہ میں کون بیچاری تے وچ کس شمارے
 ترف ترف میں مردی رہیاں مرنوں پکے پارے
 جڑ سگی رس و ہندیاں شاخاں واہ برہوندے کالے
 وچھڑگیوں جدوں دا میتھیں جھات دیکھا وچ خوبالے
 ایہو تیریاں درداں والے میں دل رہے سیاپے
 نا میں موئی نا میں زندگی پکڑ وچے لٹکائی
 میں پر قسم اُسیدی ایہا جسدا ہیں توں بندہ

نال تیرے غم برہوں والے دل بھریا ہتھ خالی
 وچ فراق تیرے دے میری جان دکھاں نے گالی
 مینوں صبر آرام تسلی خوابے نظر نہ آیا
 جسدن دا میں تینوں پایا خود توں روہڑو گایا
 جسدن دا میں تینوں منیاں دل تھیں غیر اڈایا
 جسدن دا میں تینوں پوجیا پوجا دا ول آیا
 جسدن دا توں مینوں لٹیا درداں نے لٹ پائی
 جسدن دا توں ہتھوں چھٹا میں روئی پچھتائی
 خون جگر دا آب دے دار بہا کھیں تھیں جاری
 تسدن دا طوفان اکھیں تھیں کھل پیا سو یارا
 مرن چنگا کر لکھ لکھ واری اس جیون تھیں جاتا
 جس دائی نے شیر چنگا یا دیکھ رہی سودائی
 شوخیاں میریاں توں لٹ لٹیاں روندیاں میریاں سیاں
 نین تیرے وگ روہڑو گایاں میریاں سب وڈیاں
 وچ محراباں تیریاں دواں نیوندیاں کونٹاں چالے
 نین میرے دور وون ہارے ناسکے جڑ مارے
 تَن مَن ہو یا جل انگیارے نین وگن دکھیارے
 آہ جلائی آں غم دے تابے اشک رڑھائی آں آبے
 ہجر تیرے دے ایہا مینوں ماتم حال وچھاپے
 سال پچھے ہن کرم کماؤ دتی آن دیکھائی
 جسنے گھڑ زنجیر بنایا کنڈل زلفاں سندا

مُتد سوگند اوسیدی جسے ابرو طاق نوائے
 مہنیوں سو نہہ اس سر جہارے بے عیبا سلطاناں
 دس جوانا نازیں بھریا رمزماں دے اُستادا
 حکم اندازا نیزہ بازا شوخا مُتد صیادا
 سچ کلام صباحوں صادق صاف گہر دی آبول
 صدقوں بھری کذب تھیں خالی درد گواون والی
 وسیں زمینے یا اسمانے چند ہوویں یا تارا
 یاتوں صرف برہوں دا شعلہ یا آہاں دیاں لاناں
 یا توں عارف مُنتہی دے نُور ولید سارا
 یافی اَنْفُسِکُمُ دی رمزوں تیں ول کرن اشارا
 کی پیدائش کہڑی جنسوں کی گُجھ پیں شے کائی
 سُن اُسنے ایہ گریہ زاری انت ایہا فرمایا
 جیوں توں میریاں درداں اندر رو رو کریں دہائی
 جے توں عاشق میرے اوتے میں کد عشقوں خالی
 جے تیرا وچ شوق میرے دے در دیں وقت وہایا
 جاں میں نال تیرے خود پہلے دل تھیں سچیاں لایاں
 جے میں تیں ول نارخ کرد اتوں کد میں ول جھکدی
 یاد رکھیں مت میرے باجھوں ہورس نوں گل لائیں
 ایہ امانت عشق اساڈا پورا پار نبھائیں
 دھرت اگاس کنہن جس بھاروں چایو چائیں چائیں
 جے لایاں توں توڑ نہ جائیں جیوں کیوں اوڑ بھائیں

وچ محر باں تیریاں دوہاں زاہد پکڑ جھکائے
 جس لفا یاں روغن دے دے تیریاں بھواں کماناں
 نُوری صُورت سیرت والیا رعنا سرو آزادا
 شاہنشاہا بے پرواہا خوش قامت شمشادا
 روشن نُوروں شیریں شہدوں خوشبو ناک گلابوں
 کون کوئی تو کہڑی کوٹوں کی تیں جنس نرالی
 یا توں سورج یا توں بجلی یا توں گُجھ نیارا
 یاتوں داغ غماں دارو شن یا فرقت دیاں داٹاں
 یا توں کوکب دُری کائی نُور و نُور پسارا
 یا پیں حالت منتظرہ دے دلدا درد انگیارا
 کدھر آویں پھیریاں پاویں مطلب مُتد کھ کھائی
 میں ہاں خاکی آدم زاہد شوق تیرے اتھ آیا
 اوویں میں بھی شوق تیرے دے سر پر آفت چائی
 ایہا دام میرے گل گوجھی تیریاں زلفاں والی
 آخر میں وچ شوق تیرے دے ہاں وچ درد سوایا
 میریاں لایاں تیں ول آیاں توں لایاں میں پایاں
 جے میں تیرا حال نا چُجھ اتوں در دیں مرمکدی
 عشقوں ہر گز ہل نہ جائیں ثابت قدم نکائیں
 سٹ وچکار نہ ہاریں قولوں جاویں متاں ازائیں
 ہُن اس تھیں مونہہ موڑ نہ جائیں ڈردی چھوڑ نہ جائیں
 تے عشقے توں لیک نہ لائیں داغ لگے نہ تائیں

جے وچ عشق وگن سر تیغاں اُتوں نظر نہ پائیں
دودم دے دکھ جھلن و لوں دل وچ ناغم کھائیں
میں تیرا توں میری ہو کے تن من خاک رلائیں
جے میں چھوڑ جھٹکیں ول غیراں میں ناملاں کدائیں
اکدم دور نہیں میں تیتھیں توں بھی دور نہ جائیں
ہاں میں ٹھیک نہیں گل جھوٹی متاں یقین ہلائیں
تے میں عہدوں کدی نہ ہاراں توں بھی ہاریں ناہیں
باجھ میرے کوئی لبھیں ناہیں لبھ پواں گاتینوں
رکھ پچھان اساڈی صورت بنھ نقشہ وچ دل دے
ایہ گل آکھ گیا اوہ اوویں صورت کتے چھپائی
تے ایہ گلاں نازک معنے ہو ہو کے تلواراں
صُحج ہوندی نوں جینو داٹھی اٹھ اکھیں جھمکایاں
بے طاقت ہونعرے چھٹے کرتے لیراں لایاں
وال سروں گھت پنچ کھو ہے خاک لٹے تے رووے
سو افسوس نصیبیاں خوابوں کا ہنوں ٹب جگائی
بھلا ہوندا میں اٹھدی ناہا کدی قیامت تائیں
ویلا اکھیں کھلن والا ہوندا ناہ نصیبے
جے ایہ ویلا ہوونہارا داغ اجیہا لگے
کیوں میں تین بھنے رس اُسدے دیکھ نہوئی بیرے
کرتھاؤں ناتھاویں مینوں نیند مٹھی وچ رُجھے
برہوں زہر گئی رچ تن من تے ہن گجھ نہ جھجھے

اوکھیاں گھاٹیاں مُشکل پینڈے دیکھ نہ قدم ہٹائیں
بدخواہاں دے طعنیاں و لوں ناول فکر لیاں
تے غیراں دل جھات نہ پائیں غیروں جان چھڑائیں
تے جاں تینوں میں نہ ملیا تیرا واس بلائیں
ہاں میں دل تھیں تیرے نیٹے پوریاں کریں وفاں
خواب خیال نہیں ایہ گلاں مت کروہم اوڈائیں
جے توں ہاریں خار کھلاریں خود اپنے وچ راہیں
میں بھی یاد رکھاں گاتینوں یاد رکھیں توں مینوں
یاریاں والے سخت کوسالے یار نہ سوکھے ملدے
رہی زلیخا خوابے اندر جینو سرت نکائی
وگ گیاں وچ دلے ڈونگھیاں کھولے زخم ہزاراں
سُفنے والیاں نازک گلاں یاد دلیوچ آیاں
زیور توڑ سٹے تے چھریاں چہرے چاء وگایاں
اکھیں میٹ پسا رے باباں جے کتے دلبر ہووے
آپ سستی لے میریاں نینداں یاروں گھت جدائی
تا اوہ یار نہ چھل کے جاندا مینوں چھوڑ کدائیں
میں بیمار تے ہتھوں پلو چھڈدی ناہ طیبے
تاں جاگن تھیں اگے مردی مردی مرنوں اگے
طالع انت جگائ سستی نوں آن سستے تھاں میرے
زہر پیالے درداں والے رچے میرے دل گوجھے
نبض شناس چنگیرا ملیا روگ میرے جس مجھے

بہلی واری دھر بیماری کر لاچار گیا سو
 مار گیا پر پار نہ کہیتی چھوڑ گیا لٹکائی
 خبر نہیں میں ہاں ہن زندگی تے یا موتی ہوئی
 راتیں یار پُرانا ملیا نویاں گلاں والا
 سلی نوں اوہ سل گیا کر گل گیا گجھ کائی
 ایہ گل آکھ جھڑی غش کھا کے بانڈیاں آن اوٹھائی
 دوڑ گھروں اوہ باہر چلی دروازے ول آئی
 عقلوں دور پئی سے کوہاں تے دانایاں جلیاں
 گھیر کینزاں پیش کھلویاں کہندیاں کر کرزاری
 نکل گھروں کدھرس جاسیں کی ہو گیا زلیخا
 دُکھ کوہیا لگا تینوں کی تیرے سر ورتی
 راتیں چھوڑ گیاں تہ چنگی ایہ کی وگی قضاؤں
 عقل کتھے اج اوہ دانایاں نال جہاں ورتارا
 پُر گجھ ناہ زلیخا تائیں ہوش دماغ ٹکانے
 رووے کدی کدائیں ہسے ڈبڈی کدی خیالیں
 کھڑی زمیں تے ڈگ ڈگ پوندی وچ خاک رلیندی
 اوہ پچھن ایہ بولے ناہیں اوہ روون ایہ ہسے
 اوہ آکھن کی ہو یا تینوں پر ایہ کجھ نہ دسے
 تے اندر وچ برہوں ظالم ناگ جگرنوں ڈسے
 رو رو بانڈیاں عرض کریندیاں نا کر آہ زلیخا
 جامے پاڑ کریندی پُر زے موہوں نہ کجھ الایے

دوجی واری کارن کاری آیا مار گیا سو
 عشق بپار ادھار بضاعت جان گئی وچ سائی
 وا دردا ہن موت حیاتوں مینوں فرق نہ کوئی
 روہڑ وگیا توڑ اڈایا ایہ دل سلاں والا
 چنگا بولیا پورا تولیا فرق نہ رکھیا رائی
 اکھیں کھول ڈٹھا اٹھ نسی برہوں عقل گوائی
 یار گیا نس لبھ لیاواں ایہ دل آس لگائی
 نا جاتا جو سنے ملیا کدوں ملے وچ گلیاں
 راتو رات لگی کی تینوں گجھی کجھ بیماری
 چیر لباس سٹے کیوں زیور کی سر پیا زلیخا
 ظالم روگ لگا کی تینوں کیوں رو ڈگئیں دھرتی
 کس آفت نے ماریوں راتیں گذریوں تنگ حیاؤں
 کیوں اج نسیں چھوڑ گھراں نوں کیوں ہے حال آوا
 خدمتگاراں کرن پوکاراں اوہ کجھ سنے نہ جانے
 جامے چیرے سرنوں کھو ہے خاک گتھے چاوالیں
 بانڈیاں حال پچھیندیاں اسدا تے ایہ تھہ ملیندی
 اوہ گھیرن ایہ اٹھا اٹھ دوڑے ول بازاراں نَسے
 اوڑک حال کوں ایہ دے عشق اہدے وس کھسے
 دُکھ سکھ دی پرواہ نہ اونہاں عشق جہاں دل و سے
 پر اس کہنے سنے وٹوں بے پرواہ زلیخا
 پھرن پلو اوہ پاڑ چھوڑا وے باہر نسی جاوے

دیکڑ کنیزاں موڑ بہاؤن تے اوہ بیٹھ نسکے
دل اسدے وچ لاٹاں بالن قول سخن دے پکے
ہن ایہ صبر قراروں لنگھی منزل چار اگیرے
اکھیں میٹ رہی وچ حیرت غم دے گھسن گھیرے
داغ برہوں داروشن ہو یا کھلی چمک چو پھیرے
ہُن وچ دل دے نظراں کر کر آپ نیاؤں نیڑے
وانگ آسب زدہ اوہ بیخود چاہڑی عشق خماری
ماؤں سُنے دھی حال مندھیرے باہرنوں اٹھن سدی
بھی طیموس سُنی گل ساری رویا زاروزاری
دیوانی ہوگی زلیخا خبر نہیں کی ہو یا
روگی روگ ڈٹھے بن ویداں کیتیاں بہت دوائیں
شیخ رئیس جیہاندیاں عقلاں سرنیویں کر گتیاں
قرشی جیسے مُوجز مایہ کی کرسکدے کاری
اے افسوس گواون کارن روگ پُرانا دلدا
جاں اوہ کامل وید نہ ملیا رچی ہڈیں بیماری
آخر عقلمنداں فرمایا قید رکھو زنجیروں
تے اوہ حالاً کسے نہ معلوم راتے دے پیمانان
طیموسے زنجیر سونہری جڑیاں موتیاں والا
تے چاٹجرے وچ سٹائی ہو نہ عقلاں چلیاں
رات دے وچ غم دے جگرے عقل قیاسوں خالی
دائی دیکھ بھرے دم ٹھنڈے یاد جنہوں بیماری

تے غیراں تھیں اکھیں ڈھکے دلبرنوں دل تکے
مست است پریم نشے تھیں زہر پیوے آگ پھکے
عقل قیاس حواس برہوں نے تکل تکل کیجے میرے
شوق طلب دی لاٹ دے وچ بلدی شیخ اندھیرے
جاں ہو دور گئے اندھیرے کھلے راز تھیرے
جس دلبرنوں باہر لہدی اوہ شہ رگ تھیں نیڑے
خبر پھری ایہ وچ قبائل درداں بھری کٹاری
سُن وچ غماں گئی جھک غوطے چشم سرشکوں وسدی
داناواں نون درد سنایا کرو اہدی کجھ کاری
نالے باپ دُکھیں دل بھریا نین لہو بھر رویا
اثر خلاف ہو یا پر ظاہر ودھیاں درد بلائیں
وچ قانون علاج نہ پایا اس مرضوں ڈرگتیاں
علم ذخیرہ پاس جنہاں اوہ روون زاروزاری
یوسفی طب کفایت کردی وید ایہی جے ملدا
جس تھیں شرم رہے پیوسوچے کراں کیا گجھ کاری
ایہ کو سالے برہوں والے کدھڑے تدبیروں
ایہ دیوانی کر کے سٹی جسنے مار نشانہ
دختر دے اوہ پیڑیں پایا چند ادوالے ہالا
مت ایہ کرے خوار اسانوں پھر کمتاں وچ گلگیاں
باجھ حواس رہی متوالی بہتیاں درداں والی
آوے جاوے پھیریاں پاوے حال کچھے سوواری

تے اوہ گجھ نہ کہے زبانوں اُسُنوں خبر نکائی
ایہا حال رہیا دن کائی سُنئیوں رہی خماری
تے دائی دل کرے وچاریں راز کئی بھارا
اوہو یار کتے وچ سُنئے وگ پاگیا او جاڑا
رات کتے اس دردئی نوں نیند گھڑی بھر آئی
جداں زلیخا مدت پچھے ہوش ذرا گجھ پائی
دیکھ رُنی اوہ آہیں کر کر روندی بیدل ہوئی
رورو کے اوہ کرے پکاراں دن تے رات سیاپے
اَج کتھے توں جسدی آتش میری جان جلائی
وچ اوڈیاں تیریاں ہر دم میں کردی ساں زاری
جاں ملیوں توں دکھاں اوتے چاء اک مرگ ودھائی
دائو منگیا درد لیاؤں چنگا رحم کمایا
رات اندھیری دیوا چاہیا قید خانے چاگتے
پیر میرے وچ غم دا کٹدا جداں کڈھاون آئی
طلب شراب دلا سے آیاں وٹو زہر پیالا
وال ترنا چشم میری تھیں نیزیوں کڈھ سدھایوں
مینہ منگیا اندھیری گھلی واؤ ٹھنڈھی تھیں لویاں
نیند منگی تے مرگ لیا ندی آہوں عرق دھتورے
میں اکھیں وچ سُر مہ منگیا توں بھر خار اڑائے
زریں طوق گلے وچ چاہیا توں چاسنگل پائے
رونے دی بیماری اوتے میں درمان پوچھائے

تے اس ہون نہ ہون کسے دا فرق نہ چاہے رائی
پہلی واری صبروں ہاری ہوش لٹی ہُن ساری
شاید اگلے کارے اوتے ہو رہو ہوا گجھ کارا
تے اُس زخم پرانے اوتے ماریا ہو دوگاڑا
اوہو وہی شکل دماغوں اڈ وچ جان سمائی
زریں ناگ ڈٹھا وچ پیراں کیتی قید سٹائی
اپنے حال اوتے بیچاری عین لہو بھر روئی
چان تھیں اندھیر نہ جانے دن تھیں رات نہ چاہے
تے اوہ جسدیاں سپیاں قولوں زنجیراں وچ پائی
جے توں کدی ملیں میں واری ہٹے میری بیماری
پانی منگدی تیں در آئی تو پھڑ چھہ وڈھائی
میں پیدل اسواری منگی چا سر اوٹھ چکایا
سی ایہ نت دعائیں منگدے میرے نین کوستے
تیں سوئی گھت کڈھن لگے وچے بوڑ گوائی
ڈنگ دھوڑیوں منتر چاہیا ناگ لڑایو کالا
درد علاج سریدا چاہیا توں سرسام لیا یوں
ہاسے دی وچ آسے وسدی نین لہو بھر رویاں
خورش منگی تے زہر کھلائی سایوں طلب تنورے
پیر ننگے میں موزہ منگیا توں پھڑ پیر وڈھائے
میں پازیب وصل دی منگی توں زنجیر پوائے
وہندیں نیناں دی وچ ندیاں توں طوفان چڑھائے

جاں میں روز خوشی دا منگیا شب فرقت غم لائے
 میں ترہائی شربت منگیا خونی جام پلائے
 جاں میں ٹھنڈا کھیں دی منگی تاں توں تین جلانے
 جاں میں چاہیا در فراق توں جان میری چھٹ جائے
 میں چاہیا دیدار تیرے تھیں اڈن میرے دکھ لائے
 میں جاتا غم برہوں مکدا کچھے زہد کمائے
 میں چاہیا وچ درد تیرے نہ پھس مراں کو تھائیں
 میں چاہیا غم عشق تیرا روہڑ گھتاں دریاں
 میں چاہیا ایہ عہد برہوندا توڑ اڈاواں وائیں
 میں چاہیا اس دنوں آکھاں خوف و لوں ہٹ آئیں
 میں چاہیا میں تینوں آکھاں زخم فراق گوائیں
 میں چاہیا سکھ و ساں سیاں وچ کھیلاں نرم ہوائیں
 میں چاہیا بے قید رہاں تے و ساں بلند سراں
 میں چاہیا اس روگ اوتے کووید لہاں کت جائیں
 میں چاہیا مل کہاں کسے نوں مینوں صبر ملائیں
 میں چاہیا ناملاں کسے نوں توڑ و ساں پروائیں
 زخم دواء اجیہی لایو ہو ناصوروں رسیا
 اک ول پیا کھلاون لگی پیچ گیاں سوگنڈھیں
 بے مقصد میں مقصد منگدی جان ولوں ہتھ دھوئے
 بھلا ہوندا میں ہوندی ناہا ماؤں نمول جنیندی
 جے ناز ہر دتا کیوں آخر ناگل گھٹ لنگھائی

رات وصال منگی میں رورو دکھاں دے دن آئے
 منگیا صبر ملی بے صبری سکھ منگے دکھ پائے
 میں آرام تسلی منگی توں سب بند ہلائے
 توں فرقت دیاں درداں والے پکے عہد پکائے
 توں دم بھر ہو کھڑا مقابل نین دوویں تر فائے
 توں گھج راز بڑے فرمائے زہد ڈوبا دریاے
 توں کہ گیوں نہ ہلئیں عشقوں ثابت قدم نکائیں
 توں کہ گیوں امانت کر کے پورا پار نہھائیں
 توں کہ گیوں نہ ہاریں قولوں جاویں متاں ازائیں
 توں کہ گیوں برہوں دکھ بھارا ڈردی چھوڑ نہ جائیں
 توں کہ گیوں نسین جے زخموں داغ لگے نہ تائیں
 توں کہ گیوں وگن سر تیغاں اٹول نظر نہ پائیں
 توں کہ گیوں جو میری ہو کے تن من خاک رلائیں
 توں کہ گیوں نہ لہئیں غیراں غیروں جان چھوڑائیں
 توں کہ گیوں ملیں جے ہو راں میں ناملاں کدائیں
 توں کہ گیوں نہ جے میں ملیا تیرا واس بلائیں
 پیر پھسے میں غم دے جالے پر پھٹکے گل پھسیا
 وگدا پانی روکن لگی اچھل گیا چڑھ کنڈھیں
 شاید نین میرے دکھ بھننے اے نہیں رج روئے
 تے جے جنی جنیندیاں کھانی زہر طعام پویندی
 جے گل گھٹ نہ ماریا مینوں کیوں ناندی رڑھائی

ظالم دائی نے میں تائیں کاہنوں شیر چنگھایا
 آج وداع کر گئیاں مینوں بہت پیاریاں سییاں
 آج میری فرزندى وٹوں ماؤں کرے بیزاری
 گل سکوت والے میرے نام لیاں شرماندے
 آج گمان دھراں میں کس تے تھاؤں زہیا کائی
 کر پیمان گياں نوں کوئی کتھوں لہہ لیاوے
 تے وچ قید پئی دی دردیں کہہرا خبر پوچاوے
 میں مرگئی تساڈے بھانے رویو میریو سیو
 قید پئی دھی والیے مایے کر لے وین جو کرنے
 باپ تپتی دیا بے پرواہا میں دکھ بھری ٹکمی
 اے وچ خواب لوٹیندیا یا رارات براتے آویں
 بے پرواہ نظر دی رمزوں سینوں دل لے جاویں
 جاں ہفتاد ہزار جابوں رُخ پر گھنڈ چڑھاویں
 چا پردہ جے گھات وگاویں پتھرنوں اک لاویں
 اٹھ صبا لہہ اس دلبر دا کدھرے تھاؤں ٹکاناں
 قول سچے توں جھوٹا ناہیں پر میں جھٹل نسکدی
 دل لے گیوں نہ مہر کماؤ مارگیوں وچ فرقے
 برہوں بال غماں دا لانبو اک لگایو خانے
 جلاں وچے جے باہر جاواں تاں توں مارگواویں
 تیرا تیر گیا بہ کاری سینے دے وچکارے
 آج طیب نہ تیں بن کائی میریاں درداں والا

میرا دستر ہستی اوتوں کیوں نہ نام گویا
 بانڈیاں تے سب خدمتگاراں چا جگرے سٹ گتیاں
 بد پیوندی میری کولوں پیو سر سہے خواری
 دیکھن زخم اکھیں سب میٹن ترس نہیں آج کھاندے
 ماں پیو نے خود دھی رُہڑ جانی قید بندی وچ پائی
 جسدے باجھ پناہ نہ کوئی اُسنوں کون ملاوے
 سیکے قول نہ درد مٹاون مینوں صبر نہ آوے
 بھٹلا ہویا میں قیدی ہوئی تسیں سبھے چھٹ گپو
 دھی تیری چڑھناز ہولارے انت جھڑی سر پکرنے
 ویری ننگ نموس تیرے دی کیوں تیرے گھر جتی
 وقت نزول تیرا شب پچھلی جاں جلوہ فرماویں
 جاں تو پکی یاری لاویں اک بلدی وچ پاویں
 تاں بھی دلہیں النہے لاویں خودیاں ساڑ بھجاویں
 تے ہر برگوں لاٹ چھوڑواں لکھ لکھ ٹور جلاویں
 جسد عشق میرے پر کردا اول ول زور دھگاناں
 قہر وچھوڑے سخت ستایاں رہاں راہاں ول نکدی
 نین میرے دو تیرے زخموں رہن لہو وچ غرقے
 میں وچے توں باہر بیٹھوں دھر وچ تیر کمانے
 اوہا قول تیرا سواویں کیوں توں رحم نہ کھاویں
 کاء تو انا پٹ نسلے زور کرن جے سارے
 گھول پلاپو سُننے اندر مینوں زہر پیالا

اول والے زخمے اوتے توں اوہ مرہم لائی
 نام تیرا کیوں پچھ نَسکی تاں میں ورد کریندی
 تھاؤں تیریدے پتے نشانی پچھ نہ لئے زبانوں
 توں خوشیاں وچ بیٹھا ہوسیں چھوڑینوں وچ غم دے
 زندیاں دے وچ واسا میرا مردیاں وچ شماروں
 واہ وا درد اونہا ندا چہاں وجے عشق کٹاری
 حال زلیخا دم دم دوناں روندی جگ وہائے
 درد بھرے دوئین اولے تھیں اوہ وہندی رت سہے
 جاں پیراں ول دیکھے رووے تپدے نین ترا سے
 عیند رکھا قسم سو واری اس تھیں رخصت ہوئی
 کدی طعام پئے نوں اگے مونہ نہ لاوے سوئی
 عہد پکا کر دل تھیں ہو یاں دو اکھیاں اقراری
 رسیاں زخماں وانگ ہمیشہ رات رہے رت جاری
 غم درداں نے قسماں چایاں زخم نہ ملے کدائیں
 تے اوہ زخم اچھے وگن کدی نہ ملن دوائیں
 گرم آہاں نے سینے اندر بہ سو گنداں چایاں
 کیتے قول قرار جگر نے نال وفا میں پالے
 کر پیمان دماغ کیہا سو ایویں رہے کو سالا
 ایہا حال زلیخا سندا تے ایویں ورتارا
 مشکل واٹ دوراڈا پینڈا نا رہبر ہمراہی
 بال آیانی برہوں ظالم بھارا بھار چوایا

جس تھیں ہوش حیاتی والی رہی امید نکائی
 غم درداں دے اکھیں خونوں ناطوفان چڑھیدی
 تاں میں جاء طواف کریندی سچے صدق ایمانوں
 میں گھائل دے سینے اندر رزکن گھاء الم دے
 ارج بیزار پرایاں سکلیاں میری گریہ زاروں
 جہاں دلاں وچ درد نہ ہوون مرن بھلا لکھ واری
 زخم پئے زنجیروں پیریں دل وچ زخم سوائے
 تے اوہ دردوں اتی روئی پئے اکھیں وچ روہے
 تے سینے وچ دل بھی زخمی تے جگراں وچ پاسے
 صبر قرار تسلی تا میں مُدّھوں ملی نہ ڈھوئی
 تے خوش مزہ ہزاراں شربت قدر نہ کھدا کوئی
 آب سگن سو گند اسماہاں توبہ لکھ لکھ واری
 کھولے راز ایہا وچ روزاں خاک قدم گناری
 زخم تیرے ناملنے دیئے ایہ کم سونپ اسائیں
 تے تدبیراں پیش نہ جاون روز قیامت تائیں
 تن من کراں جلاء سوا ہیں اندر سوز جڈایاں
 ہر شب نین تیرے نوں خونوں بھر بھر دیاں تیلے
 صفحہ نقش اگھاڑی رکھتاں یار پیارے والا
 نال غماں تے درداں دکھتاں سال گزار یا سارا
 زخمی پیر نہ زاد مرکب منزل لئی آہی
 سٹ نَسکے چاون اوکھا اُسدا مغز کھپایا

جاں ایہ زخم پُرانا ہو یا لگیاں ملن دوائیں
دِن کائی آرام کٹاوے وگسی پھیر کدائیں
عشقا چل صبر گھر نیڑے منزل اچھے دوراڈی
پانی چھڑک گرم دا اکدم جل دی جان اساڈی

دیدن زلیخا در خواب جمالِ یوسفی رابا رسوم و پُرسیدن ہم در خواب از نام و نشانِ وی و بہوش باز آمدن

ہُن ساقی بس کریں شرابوں دیہ اک جام گلابوں
کھول اکھیں دم کائی پھر مُڑ دیکھ لُون جگ و سدا
پر وچ رمز و رائے و رایوں رکھے پردہ داری
نہیں محالِ ملے جے دلبر آن ہُنے گھر آپے
گھائل برہوں لے مر جیون و ہندے خون فوایے
انت مجازوں بعد حقیقت ڈھونڈ دیاں ہتھ آوے
جے لکھ وقت وصال دوراڈا پاس امید دیکھا فے
میں سُنیا در مان دُکھاں دا آس سکھاں دی دھرنی
اُچھل و گیس غلام رُسولا تھاؤں نہ قدم ہلایاں
عشق کھڑا دربار تیرے تے دیہ اسنوں و ڈیایاں
واہ عشقا توں کیا اچھبہ کدی زنجیر پواویں
کدی بلاء لیاویں سرتے جوش خزاں دا کائی
کدی کدی سکھ و سدیاں تائیں غم گھتیں ویرانی
کدی کدائیں ہسدیاں تائیں عُمر ارونناں پواویں
واہ شمشیر کدی وچ دل دے ڈونگھے زخم لگاویں
ملے آرام خمار غذاہوں مستاں حال خرابوں
گزر یا درد حساب کتابوں یار ملے ہُن ہسدا
دھر وچکار دُکھانڈے خوشیاں کارن چارہ کاری
پر عاشق جاں خاک نہوے وصلوں قدر نہ جاپے
ساق برہنہ دیکھ سچن دی گھاء ملن مُڑ سارے
شاید گزر خطاؤں دلبر عیاں نوں گل لاوے
جے اُمید نہ پاوے عاشق تڑف تڑف مَر جاوے
کھڑا کلیم پکارے اَرنی طود نہیں سٹ جرنی
محبوباں دے راز سوباندے وچ کلام پرایاں
رنگ بنگیں و سدیاں رَسدیاں جسدیاں رمزاں پایاں
لُٹ لیجاویں عقل کدائیں موڑ کدی دے جاویں
کدی صبا شمال بہاروں واہ تیری و ڈیائی
اُجڑیاں مُڑ پھیر و ساویں کار تیری حیرانی
کدی کدائیں روندیاں تائیں کر شفقت گل لاویں
رتوں و ہندے گھاہ کدائیں مرہم لاء مٹاویں

گرداب گھت کشتی ڈوبیں ڈب دیاں بنے لاویں
 برس پچھے اک رات زلیخا رورو کردی زاری
 دل موہوم غماندی تپشوں گھل پانی ہو چلیا
 بیہوشی وچ نیندر جھلکی خبر نہ کتھوں آئی
 بیدرداں دیاں اکھیں وچوں ودھی کتے گجھ بھورا
 ہمسایاندے دل دی غفلت شاید جمع ہو یائی
 سعد سعو د برسہت ساعت کھول سعادت والی
 پڑھ آیت والشمس نصیباں خوابے شکل دیکھائی
 طالع سوم سخی ہو آئے نقش ٹٹا کیوانی
 تاں وچ سنے تہی واری شکل اوہا دیسیائی
 دیکھ زلیخا پیریں ڈگی کر کر گریہ زاری
 پہلے نام ٹکاناں اپنا مینوں دس شتابی
 بیں توں کون کتھے گھر تیرا جگ وچ کی سدواویں
 فرمایا جے ہندھ زلیخا ایہا دلدا بھاناں
 ایہ گل آکھ گیا اوہ اوویں جان چھوڑا عذابوں
 بیٹھی اٹھ زلیخا خوابوں دل خوشیوں پُرسارا
 مرض گئی ہتھ صحت آئی آب لبھا ترہائی
 وچ کتاں شنوائی آئی ہوش دماغ صفائی
 اگے سی سو بھری دکھاں تھیں ہن دکھ رہا نکائی
 دل ہسے ہن فرحت اندر شکر کرے لکھ واری
 کرے پکار کینزاں تائیں سیٹھے حاضر آیاں

پھیر کدی ہڑھ موڑ لیاویں بتیوں روہڑ لیجاویں
 جھل پیا سو غم دا جھولا صبر قراروں ہاری
 ہو بیہوش جھڑی غش دھاناں دل جلیا تن بلیا
 اسدے کر میں نیندر ناہا شاید ایہ کیائی
 جاگدیاں لہھ اکھیں ایہا آن وڑی کر زورا
 دھریا نیندر نام اسیدا جاں وچ چشم سمائی
 سٹ وچ لاٹ مرتخ جلائی دفتر تھیں بدفالی
 تیر عطار دتھیں چاواہے سندھ بدھ غماں گوائی
 نیندر دے وچ سکر سمائی اوہ زہرہ پیشانی
 شوق جدھے نے ہوش لٹائے جان دکھاں وچ پائی
 واہ واسچیاں قولوں والیا عشق تیرا ہے بھاری
 پڑھ پڑھ نام تیرا دم کرساں دلوں چکے بیتابی
 آکھ جواب سوال میرے دا پھیر متاں جھل جاویں
 میں ہاں آپ عزیز مصر دا میرا مصر ٹکاناں
 پھر پھٹی گم گئے ستارے خلق اٹھی سب خوابوں
 نغی گئی دل شادی آئی چمکیا بخت ستارا
 عقل ملی دیوانی تائیں ناہینی بینائی
 صبر دے آرام بدن نوں اکھیں نوں روشنائی
 گئی خزاں ہن قسمت اسدی گھیر بہار لیائی
 منزل غماں گئی ہو پوری گزری درد خواری
 کہے زلیخا راتیں خوابے ملیاں نور صفایاں

باپ میرے نوں کہو بشارت آن زنجیر اوتارے
جاں طیموس سنی خوشخبری خوش ہو گھرنوں آیا
خیر کرے خیر اتاں خوشیاں و نڈے مال خزانے
ت زلیخا خوشیاں اندر کردی عیش بہاراں
نال عزیز مصر دے میری ماپے کرن شادی
دن تے رات انہاں وچ ذکر ان خوشیاں نال گزارے
کر کر گردنوا حوں گلاں بات مصر دی تورے
نیل ندی دے کنڈھے و سدا مصر نصیبیاں والا
ہر پانی تھیں پانی اسدا وچ صفات نرالا
باد بہار مصر وچ دائم گلزاریں رنگینی
نیل ندی دیاں مصر کے نہراں گھریں وچ شہراں
مصری لوک سخن دے پئے و لاں چھلاں تھیں خالی
باغ زراعت سبز ہمیشہ پھلیاں گل دیاں شاخاں
خصلت نیک مصر دیاں لوکاں انہاندی گل پیاری
نقش انہاندے سوئے سوئے دل وچ زلف سوہاندے
روز جمعہ وچ نیل ندی دے آون تاریاں لاون
رمل کے اوہ ساریاں گاؤن ہس ہس من پرچاؤن
بڑا تجارت گاہ جگت وچ مصر قدیمی نامی
کیا نکاری ذات جو لہے و ن قصب دن راتیں
تے اشرف مصر دے جہڑے انہاں صفت کیائی
واہ عزیز مصر دا دلاندا جسدی عزت بھاری

کھل گئے اج میرے دل تے راز عقل دے سائے
مونہہ سر چم پیار کیتا سو جھب زنجیر لہایا
مڑ وچ ہوش زلیخا آئی پہتی خبر جہانے
دن دن خوشی دے وچ تازہ تے امید ہزاراں
عمر گزاراں وچ بہاراں ملی غموں آزادی
ڈاہ گرسی وچ سیاں بہندی مجلس دے وچکائے
واہ واہ مصر مصر دا واسا اسدے ناز نہورے
نہر بہشتوں نازل ہوئی جگ وچ نیل اوجالا
آب نرویا باد مفرح وید کہن تس حالا
باد خزاں نوں دخل نہ اتول حکم ایہا آئینی
دل تے جان رہے ہو قیدی دیکھ مصر دیاں لہراں
مصر و سیاں سب تھیں چنگار ت دے خوشحالی
مصر عمارت وانگ بہشتاں اچیاں رنگیں کاخاں
بھریاں ناز کواریاں کڑیاں انہاندی چال نیاری
شوخ طبع پرہیز دلاں وچ واہ نصیب تنہاندے
مل مل نہاؤن داغ گواؤن خوشیوں وقت دہاؤن
موج و سے وچ دیس انہاندے جاں آئے رت ساؤن
وچ جہانے شہرت اسدی اندر ہنر تمامی
اوہ بھی فخر رکھاندے وڈا اندر اچیاں ذاتیں
شاہ عزیز انہاندا والی اسدے جیڈ نکائی
واہ عزیز مصر دا والی مصر ولایت تاری

وصف عزیز قیاسوں اوچے خوش اس تھیں جگ سارا
 نام عزیز مصر دا جسم نال زبان الاوے
 ہر ہر ولوں ولے گل آخر ایسے طرف لیاوے
 آپ کہے یا ہوراں کولوں سُندی صفت اِسیدی
 ہر ورتارے نام اسیدا بولے گل چتارے
 ایویں روز خوشی وچ گزرن رت ایہو ورتارا
 میں قربان تیرے آعشقا عقل پھرے متوالی
 کرن صفت وڈیائی اسدی نال چہماں ورتارا
 وچ خوشی خم کھاوے شوقوں ذوق دلے لوں آوے
 نام عزیز زبانون آکھے مزہ جگر بھر پاوے
 دن راتیں بن اسدے ہر گز کرے نہ بات کسیدی
 توہیں عزیز میر کدل وڈے جس خوش تھیئے پکارے
 کھاوے پیوے تے سکھ سوویں پہنیز یور سارا
 اج اوگھاڑ دیکھا گجھ ظاہر رمز عزیزاں والی

انتشار خبر ہوش یافتن زلیخا فرستادن ملوک نواحی قاصدانرا بخواستگاری اونز و طیموس
 و برگشتن ہمہ قاصدان مایوس و نامہ نوشتن طیموس بجانب قبطوس کہ عزیز مصر
 بود برای عقد زلیخا قبول کردن عزیز و روان شدن زلیخا بجانب مصر و دیدن عزیز
 را و بخود شدن و تسکین یافتن باواز غیب و گزرانیدن سالہای در اندوہ و زاری

جدوں زلیخا سرت سمہالی دیسیں خبراں گیاں
 بادشہاں سُن قاصد گھلے مغرب طرف دیارے
 اکدن قاصد کئی شہاں دے جمع ہوئے دربارے
 پڑھ طیموس کرے تجویزاں کون جھلاں شہزادہ
 جا کہہا سو ایہ خط آئے ایہ روموں ایہ شاموں
 سُندی رہی زلیخا چُپ ہو مصروں نام نہ آیا
 باپ کچھے اے روشن اکھیں مقصد جان پیاری
 طیموس دے بیٹی تائیں مُڑول عقلاں پیاں
 عقد زلیخا خواستگاری ہر اک عرض گزارے
 خواستگار یاندے خط سبھناں پیش گزارے سارے
 پچھاں چل زلیخا تائیں اُسدا کیا ارداہ
 ایرانی تورانی کائی بھی ہر ملک مقاموں
 جاتس جے اج کہاں نہ ظاہر پاواں درد سوایا
 ظاہر دس جو کٹول تیرے دلدی رغبت بھاری

اُس کیہا ایہہ موڑ پچھا ہاں انہاں نہ میں دل چاہے
 باپ گیا مُڑ قاصد موڑے ایہا عذر سنایا
 تے خود طرف مصر دی لکھیا رقعہ نام عزیزے
 نام زلیخا گھر میرے اک دختر بہت پیاری
 پر اوہ کسے پسند نہ رکھدی نام سُنے دل کھٹے
 کہے یکن وچ یکن نہیوں عرق نہ وچ عراقے
 شام کہے ایہ شوم ولایت شام سیاہ غشاؤں
 چینوں چین گھتے ول متھے تلخ کرے دل بلخوں
 کابل کہے نہیوں قابل رنگ بُرا کرمانی
 تبت سنے کہے سو توبہ زنگ کہے بدرنگاں
 خبر نہیں اس کتھوں سُنیا تیرا نام پیارا
 سو اس کرو قبول گرم تھیں رہسی وچ کنیزی
 جاں ایہ خط عزیزے پہتا پڑھ خوشیاں وچ آیا
 میں بندہ اوہ صاحب میرا جس ایہ لطف کمایا
 اس احسان تیرے دا شاہا عمراں شکر گزاراں
 مُڑ قاصد طیمو سے اگے جا ایہ خبر سنائی
 سُنکے خبر قبول زلیخا شکر کرے لکھ واری
 ایہ خوشیاں وچ راضی راضی دم دم فرحت بھاری
 خاص زلیخا کارن پیو نے ڈھوئی آن عماری
 ماپے ودع کرن رورو کے اج فراق اساہیں
 رورو کے میں وقت وہائے اج خوشیاں دا حالا

اک عزیز مصر ول میرے دلوں ارادے آہے
 اسیں عزیز مصر دا اوّل اسدی جھولی پایا
 مطلب صدق صفائی والے لکھے نال تمیزے
 سب سلطان اساتھیں کردے اسدی خواستگاری
 جے توران تورانے رووے رُوں کہاں تے رُسے
 رام نہیں دل روم کدائیں رکھدی توڑ علاقے
 تُرکاں ترک کرے لکھ واری جاپے خطا خطاؤں
 چاہڑ بھار بھار یوں دلوں رد کرے دم تلخوں
 آب فرنگ شرنگوں کوڑا ملک ہرات حیرانی
 تے اوہ شمع جمال مصر تے جلدی وانگ پنگاں
 کہے عزیز مصر دا میرے شوق ایہی دل بھارا
 صاحب رکھے دائم تیرا شوکت شان عزیزے
 کی جاناں ایہ میرے طالع کتھوں جلوہ پایا
 میں خادم انکار نہ حکموں لکھ جواب پوچایا
 قطرہ اک ادا کد ہووے وچوں بحر ہزاراں
 داج اسباب تیار کرائیں ذرہ ڈھل نہ لائی
 ہُن وچ گھراں سماوے ناہا ہوئی مصر تیاری
 سُنیا درے سوہاگاں والی آن کھڑی اسواری
 ایہ مرغوب عجائب ڈاچی موتیاں نال سنگاری
 تے ایہ ہس ہس دل وچ کہندی ظالم رویو ناہیں
 ہُن ہسن دے ویلے آئے روون دامونہہ کالا

کہو مبارک ڈولی پاؤ اکھیں نیر نہ چھانوں
 کرو نہیں مرجانیوں سیو پاس میرے بہ زاری
 میں بیزار تساں وچ آہی آس سجن دی دھردی
 تے میں چنھاں مراداں کارن رور و عمر گزاری
 عمر دکھاندی پوری ہوئی درد فراقاں والی
 جیں ول دلوں چروکیاں تاہنگاں اج چلی اسواری
 چھوڑ دیہو ہتھ سکیو میرا تے بہ کرو نہ زاری
 شادی دے وچ سوگ نہ گھٹو ایہ کجھ ماتم ناہیں
 کھارے شگن سوہاگاں والے مینوں چاہر نہلاؤ
 کر اسوار اول دی منزل خود مینوں چھڈ آؤ
 میں ول مصر چلی چک ڈیرے مقصد حاصل آئے
 ماپیاں تور زلیخا گھلی کر ول مصر مہاراں
 کئی ہزار غلام کنیزاں گوہر مال خزانے
 نال نجل شوکت شانے طرفے مصر پوچائی
 استقبال گیا چڑھ لیکے مصری لشکر سارا
 ہو اسوار زلیخا والے خود آیا وچ ڈیرے
 تنبو پاس زلیخا سندے آ گھوڑا گھلیارے
 تنبو دے اوہ کھڑا مقابل حاضر پیش کنیزاں
 آہی تنبو وچ زلیخا زینت تے وچ زلیخاں
 چھ ماہاں دا پینڈا ایتھوں ملک زلیخا والا
 واہ طالع میں اج مراداں جو چاہیاں سو پایاں

جو آج میرے دل وچ خوشیاں تھیں نہ راز چھانوں
 خوشی میری پر روندیو ظالم شرم کرو اکواری
 اج دربار چلی میں اُسدے دلوں جدھی میں بردی
 مدت روندیاں ملیاں ناہیں آج ملنے دی واری
 میں ہن دلبر دے گھر و سناں کر غیروں گھر خالی
 لے رضوان چلے ول جنت طالع دھری عماری
 گئے غماں دے وقت وہائے ہن خوشیاں دی واری
 جان دیہو میں ہسدی جاواں ذوق خوشی دے راہیں
 جامے پنج میرے پہناؤ تے خوشبو لگاؤ
 پاس میرے کر گریہ زاری نا دردیں دل پاؤ
 بخت سولے قاصد گھلے خوش پیغام لیائے
 داں جہیز دتے کیا آکھاں زینت زیب ہزاراں
 ٹھے رخت چوپائے زیور کینے نال روانے
 گئی عزیزے خبر زلیخا مصروں نیڑے آئی
 دو منزل آگے ملیا کیتا پاس اوتارا
 خیریت دیاں خبراں پچھیاں ودھ ودھ گیا اگیرے
 خیر کچھ عافیت اُسدی جس دے نوکر سارے
 اوہ کھدا ایہ سدیاں اُسنوں جگ جگ خیر عزیزاں
 اسدا صاف ولوں دل سادہ طالع وچ فریباں
 اس تھاویں وچ خوشیاں اُسنوں بھلا سختی حالا
 تھوڑے روز کٹے وچ دکھاں سکھ دیاں گھٹیاں آیاں

میرے وانگوں دُنیا اندر کسے مقصد پایا
 جسدے شوق اسانوں لایاں آملیا وچ راہے
 جدوں عزیز تنبو دے اگے کردا کھڑا کلاماں
 دل دے وچ زلیخا تائیں شوق خماری چائی
 اے مائی وچ درد جدائی میں آفت لکھ چائی
 روزے دار سہے سر صبروں بھکھ تریہ دن سارا
 ویلا وصل قریب ہو یائی شوقوں بلیاں لاٹاں
 جے اک نظر نہ دیکھاں اکھیں ہُن دل صبر نہ آوے
 کر تدبیر وصل تھیں اگے دیکھ لو اں اکواری
 دائی کہے نہ ہو بے صبری دیکھ ہُنے دکھلاواں
 کرد لئی سو تنبو وچدی چھوٹا چھیک لگایا
 جتھ عزیز مقابل ظاہر پردیوں نظری آوے
 دھیری چشم زلیخا سندی جاں اسدے ول وگی
 دیکھ عزیز مصدر دے تائیں کوک کہے اوہ ناہیں
 دیکھ کہے جو خوابے ڈٹھا ایہ اوہ نہیں بیچارا
 اوہ خود نُور ابھی اندھیرا شہد اوہا ایہ مکھی
 اوہ شربت ایہ کوڑا پانی اوہ حلوا ایہ موہرا
 اوہ مصری ایہ کوڑا ٹماں ایہ ہے غم اوہ شادی
 اوہ صحت تے ایہ بیماری اوہ مرہم ایہ کاتی
 اوہ بے عیب تے ایہ پُر عیبیں اوہ دلبر ایہ ویری
 اوہ محبوب میرا نورانی ایہ ظالم ظلمانی

اج سعادت بھرے ستاریوں سر میرے پر سائیہ
 ناہا خبر جو درداں والے پون لگے گل پھاہے
 تے اس حال دسیندیاں خبراں خدمتگار غلاماں
 دائی اپنے پاس بہائی رو رو عرض سنائی
 اوڑک طاقت رہی نکائی میں ہُن عاجز آئی
 وقت قریب عصر دے آخر صبر دے سے اس بھارا
 ملیا یار جدھے وچ طلبے کٹ چکیاں آج واٹاں
 تے آج پاس پیارا پھر دامنوں نا دسیا وے
 شوقوں جان چلی وچ دم دے روک تھکی دل ہاری
 میں اپراہدن گھاگے ہاری تینوں یار ملاواں
 دھیری اکھیں ہان مُدور وڈھ نہ پاڑ گویا
 لیکے پاس زلیخا تائیں اُنگل نال دیکھا وے
 صورت اُسدی نیزہ ہو کے زہر مکھی بھر لگی
 آہ بھری غم ہوش گوائی پائی سُر ت کداہیں
 اوہ خورشید فلک تھیں انور ڈرہ ایہ نکارا
 ایہ کنڈا اوہ گل تھیں نازک جس وچ خُوبی رکھی
 اوہ شعلہ ایہ دھوآں بے سراوہ چنّہ ایہ بھورا
 اوہ دوست ایہ دشمن میرا ظالم چور فسادی
 اوہ گوہر ایہ سنگ غَضَب دا آن وچ چھاتی
 اوہ عاقبت خیر تسلی ایہ غم ڈکھ بدخیری
 اوہ تسکین آرام دے دا ایہ حیرت حیرانی

اوہ مطلوب میرا جمعیت تے ایہ سرگردانی
ظالم طالع نال فریباں مینوں پٹ گویا
اگے گجھ اُمید تسلی ہُن اوہ رہی نکائی
مجھی نوں ہتھ پاؤن لگی ناگ میرے ہتھ آیا
طالع نال دلیری دوروں صلح کراون آئی
مرہم دھری دلے دے زخمے ساڑ دتا سوسارا
طالع دے ہتھ تیر پھڑایا دھری اُمید شکاروں
اے طالع تو نال اساڈے کیا لڑائی لائی
میں رُکھ پٹھ تڑندی تشنہ ویرانی وچ پییاں
میں جنگل وچ غم تنہائی ساتھی شیر رلایو
عاجز بکری گرگوں ڈردی آن وڑی گھر شہیاں
بھنگھی مکھی شہد پیالی لہین نوالہ آئی
چڑھی شکارے گرگاں کھادی کر کر حال آوارا
میں بے حال گئی بھل راہوں وڑی بلائیں گھاتی
اسپ گواچا جنگل لہہ دی دُوروں شیر دسیا
نازک بال کبوتر تنہا محرم یار گویا
وائے دربنج میری واہ قسمت کیوں ناہیں مرگیاں
کیا کراں ہُن کیوں کر جیواں چلی راہ اوتے
بھلا ہوندا میں غم وچ مردی ہو ہو کے دل بیرے
ایس سوہاگوں خوب رنڈیا پامرگ بھلی لکھ واری
وائیاں جھاک نماں دے پینڈے چڑھی سلائے بیٹے

اوہ سامان خوشی دا میرا تے ایہ بے سامانی
نہ میں اگے کچھ جوگی دکھیں درد ودھایا
جے اگے میں درد جگر دے جان لبیں ہُن آئی
توڑن لگی پھل گلابوں کنڈے زخم لگایا
تیر تفتنگاں تیغاں والی ہن پے گئی لڑائی
کراں علاج تلاش نتھاویں درد لگا سر بھارا
تس میری وچ چھاتی لایا مار گزاریا پاروں
میں جاتا سکھ دائی ہوسیں رو تیرے در آئی
زہر سپوں رس و ہندی دیکھی آب سمجھ پی گیاں
میں توشہ راہ طلب سوالوں سپ استینے پایو
تے ایہ درد نہوون پورے عمر اں زار کر یہاں
پر جھڑ رہے تے لتاں باہاں اے اُمید نکائی
نیوں دھری میں ذوق محلوں جھڑی سروں کرسارا
بختوں شکل ڈھٹی بہ گوشے جان چلی اک جھاتی
پکڑ کنوں جاں نظر گزاری گجھ سر پیر نہ آیا
مدت لہدی ڈھس دُوروں گیاں باز دسیا
نازک زلفاں لہدی تا میں غم دیاں کنڈیاں پیٹیاں
آپے تیغ دکائی گل وچ ہُن گجھ پیش نہ چلے
ہونا تانی کیوں ارج پھس دی وچ دکھاندے گھیرے
ناتیں نال ویاہیاں رلدی نا میں رہی کواری
سوحصہ ودھ اگے نالوں پے دکھاں دے جھیرے

دل زخمی تے جگر دوپارہ دوجا دیس پرایا
 کیا کراں ہن کہ دھر جاواں تھواؤں نہ رہیا نکاناں
 پیئے ملی نہ ڈھوئی مینوں ساہوریاں گھر سیلے
 وا دردا میں ایویں جانی پالدریاں نوں کھانی
 ساہوریاں دے مرن جنیندے ویری روز ازل دے
 مایاں دے گھر قہر قضیے کردی ساں دن راتیں
 میں گھائل دل درداں والی بڑے قضیاں والی
 واہ مر جاہ دلا رو آپیں ٹٹ گیاں آج آساں
 آج اُمید نہ رہی آ کائی گئی آ واٹ ٹکمی
 ایس سوہاگ خرابے اوتے میں کیوں موندہ چڑھ بولی
 کہہیں امیدیں دل پر چایا میں کملی دی جانی
 عشق اوجاڑ چھڈی میں دیسوں سٹی پرے پریرے
 واہ قسمت میں کی گجھ منگیا آخر کی گجھ پایا
 فضل کرم تھیں باراں منگدی پئے پلے تن کانے
 تے مینوں تیغاں وگیاں تے کاری پیاں
 تے مینوں خواہاں آیاں تے سختیاں پایاں
 تے مینوں ول چھل ہوئے تے سخت سیاپے
 تے دکھ پئے سر میرے تے مشکل بھارے
 تے مینوں لیکاں لگیاں تے گھٹ نکائی
 تے میں سر نیزے ورھنے تے سخت سزا میں
 تے بھرے جہاز تے نے تے پورنگھارے

تے غمخوار سن واہر وکائی حاکم ظلم آیا
 میرے وانگ نہیں آج کوئی عاجز حال نتاناں
 چھلیا یار تے گم ڈھونڈاؤ کون لہجے کد میلے
 تیشہ پیر لگا خود ہتھیں زہر گٹی بھر چھانی
 ایس ویاہوں خوشیاں کردے رہن سدا ہتھ ملدے
 تے ہن واسا ہوون لگا غم دیاں وچ آفاتیں
 آس وصل دھرتی آئی رہی مرادوں خالی
 لٹ لٹوں مرجاندی ایویں پردیساں دیاں واساں
 واحسرت میں غم دیاں ہڈیں کس ساعت وچ جچی
 وقت وداع کیوں ظالم مائی پکڑ چڑھایا ڈولی
 کہڑیاں ذوق سوہاگاں اوتے ملکوں نسی آئی
 پیئے رھندی سر پر سہندی اوہا درد ہتھیرے
 خالی رہی مرادوں روندی دکھ دونوں ہتھ آیا
 تے زخم لگے تن میرے غم دکھ درد پرانے
 بے وس ہوئی آس نہ کوئی سیاں وچھڑ گیاں
 مدت روئی قیدی ہوئی ڈھوئی ول ایذا یاں
 یار نہ ملیا ویری ملیا تے ویری دے ماپے
 میں رونا دکھ کنے نہ سُننا وگنے زخم فوارے
 دھرت پرانی درد جدائی ظالم کونت کسائی
 ملنا غیر سچن رس بہناں پوناں واس بلائیں
 ماپے سارے سکے پیارے ہور سپہر نہارے

تتے ساتھی سان رلائے تتے روہڑ وگائے
تتے میرے دُھردے ویری تتے بنے وسیلے
تتے داغ لگائے حسرت تتے باجھ رہائی
تتے سَل وِجے دل میرے تتے وِجے کاری
تتے حرف طمع دے آہے تتے گلتیوں خالی
تتے حرص ہوا ہوس دے تتے خالی سارے
صبروں چبھ قراروں جتے سُرمیوں دھیری کالی
خالیاں نال پیا واہ میرا میں بھی خالی ہوئی
سر میرا دانایوں خالی تے میں درداں والی
دُھردا ہولا کرم اساڈا اسدا کھٹلا دھاڑا
کھٹلا وِٹ سروسر وِرھدا ہردم درد کوہاڑا
گھر گھر سوگ مصرول دِسدا ساڈ نلک دُوراڈا
طالع کُوک کوکارا کردا وا دردا وا دردا
اَوّل والا درد کوسالا مُڑ مُڑ ہوکا کردا
رکھ سمہال دلا دُکھ سارا کر کر وِرد سخرِدا
مُڑ مُڑ کے دُکھ حملہ کردا کوہ اَلَم سردھردا
کھوہ آرام اساڈا کھڑدا حاصل راہ سرگردہ
سعد سَعُود معلّم طالع مطّلع مہر کَرَم دا
روکڑ مُل اودھار وصل دا وعدہ عہد دُوراڈا
کھٹلا طالع دا لسکارا واہ وا واہ وا واہ وا
مُڑ دُکھ کھٹرا کھٹلا رکھٹلا راہ وا واہ وا واہ وا

دل دُکھیا را جگر دوپارہ نین فراق جلائے
تَن بالَن من بدلا لانبو نین رتوں رنگیلے
گھر چھڈ آئی رہی جدائی منگی موت نہ پائی
طبع نکاری آس اُدھاری برہوں درد کٹاری
میں خالی ہتھ میرا خالی خالی سفران جالی
انہاں تہاں میں مُلکوں پٹی لالا کوڑے لارے
رگاں رتوں دل خوشیوں مغزوں ہڈیاں خالی خالی
ہتھ میرا مقصودوں خالی تے ہُن واہ نہ کوئی
ایویں درد میرے دیاں بیتاں اوہ بھی نقطیوں خالی
گھاہ اگلا اوہ وگدا آہا لگا ہور دوگاڑا
ساڈ دلا گھر درد اَلَم دا کڈھ کڈھ آہ اوڑا
کہڑا موڑ ملا وگ اودھر دُکھ مصرول ڈاہڈا
دُور مُراد دُھگّا دُکھ اوہا اگلا محرم گھردا
حال ملال لگا گل رو رو دُکھ اگدا سَکھ مردا
ہو ہردم رہ واس اَلَم گھر ہو موہوم صُوردا
راحلہ گم معدوم مراحل راہ اوکھا دل ڈردا
کر کر دوڑ ہوس کر کھادا صدمہ اس صرصردا
کلک عَطّارِد کارد دھردا لکھدا حکم اَلَم دا
سُود سدا سو درد دما دم واہ واہ سَودا ساڈا
حرص ہوا ہوس دا کارا واہ وا واہ وا واہ وا
اوہو سِر کھٹلا مُڑ سارا واہ وا واہ وا واہ وا

موڑ دلا آرام اودھارا واہ وا واہ وا واہ وا
 دل مردا محروم ہمارا واہ وا واہ وا واہ وا
 آمل موڑ لگام سوارا واہ وا واہ وا واہ وا
 رکھہ مُسَلَّم عہد اساڈا روہڑ گوا دکھ سارا
 اک سوال محال وصل دا کردا حال آوارا
 والو وال لہو رس وسدا مرہم لاء سوکاؤ
 ودھدا روگ دما دم ڈاہدا دارو وصل کھلاؤ
 گم سُم راہ مراد اساڈا سہدا ہا طور دکھاؤ
 اوہ دلدار دلاور رستا رسمس صلح کراؤ
 دارالملک مصر دا مالک حاکم عالم آرا
 محکم کار مکرم اکرم عہد اوہدا اک لارا
 آس گوا کد ہووگ اوڑک سوکھا حال اساڈا
 رو دردا اس دکھ دا دارو وہم سوکد ملدا
 اوڑک سہر کھلا کد ملدا اصل وصال سوکھالا
 کدہر آس کہڑا گھر اسدا اڈو حواسو دمدم
 عہد ہووس معلوم اول دا محکم وعدہ سارا
 کہ کر مہر کرم مُڑ آمل وکھ کر دکھ اس دم دا
 تن من نون لالانو برہوں سٹی دیس پرانے
 ہو راندے دل قصد کرائے اپنے راز چھپائے
 غیر ولوں مکھ موڑ بندی دا خودتھیں جوڑ جڑائے
 خودغیراں وچ سٹ تنی نون لے جھگڑے پائے

کرم اساڈا حال آوارا واہ وا واہ وا واہ وا
 گھر گھر دھم سوہاگ سوہارا واہ وا واہ وا واہ وا
 طالع کر درگاہ کوکارا واہ وا واہ وا واہ وا
 موڑ مہار کرم کر اکدم ہس رس میل دلدارا
 لکھ کروڑ طمع دا طعمہ دل طماع ہمارا
 رحم کماؤ مکھ دکھاؤ دم آرام دلاؤ
 دلدا گھاہ اساڈا وگدا لاء دواء گواؤ
 طالع مُڑ اس گھر ول آو ہر وسواس اڈاؤ
 اوکھا دکھ دوراڈا وعدہ آو مہر کماؤ
 موڑ مہلا اکوار الہا اوہ دلدار دلارا
 علم عمل دا عامل عالم داد عدل دا دارا
 دل کہڑا سہ سکدا آہا آس سوا دکھ ڈاہدا
 دو دم وہم دوا ہو لگا مل سگا گھا دلدا
 ہر دم رو دل دھردا آہا آس وصال کوسالا
 آس اگاس حواس اوداس اک ساس الم داہدم
 اڈ کاگا وگ ول اس گل رو آکھ سلام ہمارا
 وس احوال کمال الم دا اس ہمسلک عدَم دا
 سُننے دے وچ آون والے پتے چنگے پکڑائے
 یار اساتھیں سُننے اندر ول چھل بہت کمائے
 سُننے دے وچ کر پکیا یاں پتے تول پکڑائے
 لالانو وچ پردیاں لگیا لاٹاں چاھڑ ہوائے

دھاڑ غصَب چا مصروں ڈھوئی سانوں لُٹ لیاے
گھر پیئے توں نال اساہاں ورت ڈٹھو ورتارا
دیکھ لوواں ہُن کویں گزریں نال اساں دن کائی
میں روناں توں سُندی رہناں ایہ دُکھ دلوں نہ جاناں
میں اُن تھک نہ رونوں ہٹناں تے ایہ درد نہ گھٹناں
آہ میری بت وگدی رہنی وانگ ندی دیاں لہراں
میں روناں سر دُکھ پئے نوں وِس نکھٹ گئے نوں
میں رونا گھر پُٹ گئے نوں اُس دل لُٹ گئے نوں
میں مَرناں پر روندی روندی تیں روناں بہ قبرے
کھلن گے گل خاک میری تھیں غمیل کنڈیاں والے
برگ اونہانڈے سب رت رگتے نقش اونہانڈے کالے
گل گل دے سربلبل روندی دیکھے گا جگ سارا
تے اوہ راز دلاں وچ بہ بہ کرسی درد پوکارا
ترف ترف میں جاں لگ جندڑی رو رو حاصل بھرنا
بے مقصود چلی میں مائی توڑ مراد جہانوں
خشت بناندیاں خاک میری تھیں بہ رونا کر آہیں
جام نمیر میرے پندیاں روگ لگن دل بھالے
لازم درد ہوئے متعدی قسمت واہ اساندی
نا میں اوہ اج مغرب زادی ناگلرخ شہزادی
اے مائے میں روہڑ گوائے درداندے دریائے
اوہ ناملیا میں جس کارن پایاں ایڈ ایڈا میں

لے دایئے ہُن میریے مایئے دن دن دُکھ سوائے
آہن مصر اساڈیاں گوکاں پاؤن شور پوکارا
کن تیرے ہُن میریاں چیخاں یا گجھ سوز جدائی
میریاں درد فراقتاں سوزاں کوک تیرا سر کھاناں
جس نے نال میرے روکٹنا کی کھٹناں کی وٹناں
دن میرے سر گزری جانے وچ فراقت قہراں
توں روناں سگھ چھٹ گئے نوں حیلہ ٹٹ گئے نوں
سُفنے وچ گل گھٹ گئے نوں دردیں سٹ گئے نوں
قبروں نہروگانڈے رہنے میں میرے بے صبرے
شراوان گے داغ برہوں تھیں باغاں دے گل لالے
تے اوہ زلف سچن دی وانگوں آہ برہوندے جالے
ہر ہر بلبل دی ہر آہوں راز کھلے گا بھارا
سینے تھیں مجروح دلاندے وگسی خون فوارا
میں مَرنا دُکھ اندر جرتاں بھار برہوں سر دھرنا
مَر جاندی وچ گور رویاں پٹی عشق مکانوں
جس گھرنوں اوہ خشت لگیسی اوہ گھر و سنانا ہیں
گرد میری جس چشم پویسی وگسن خون فوارے
ذات صفتوں اسم خطابوں میں اج گزری جاندی
نہ شہ بانو دیس مصر دی ترک نہ چین خطا دی
پیکر ہندی تے بت چینی جوتوں نام دھرائے
گھر چھٹنا تے صبر نکھٹا پینڈا گیا ازائیں

نا اُمیدیاں دی سو آہوں چڑھے بخار ہوا کیں
 گرد غبار جگت وچ چھایا میریوں حال ملا لوں
 آخر حال میرے تے توں بھی بہ روء لے دو گھڑیاں
 مَراں نہیں تے حیف میرے پرایڈ قَضیاں والی
 بیہوشی وچ عُیوں سُنیا ہوش سمہال زلیخا
 ایسے دے گھر مِلسی تینوں او محبوب پیارا
 تے ایہ خاند نام جو دھریا اس تھیں ڈر کیائی
 جے ایہ چاؤ د لے وچ کر کے خوش ہونیں ول آوے
 رُو شرمندہ تیتھیں رہسی شرموں چشم نواوے
 اوہ محبوب ملے گھر اسدے تینوں اکت دھاڑے
 جاں ایہ عُیوں سُنی بشارت پئی تسلی کائی
 بیٹھی اُٹھ زلیخا اوویں پَر وچ گریہ زاری
 اکھیں پُونجے وال سوائے کُرتیوں خاک اوتلے
 مٹھیں بھرے تے پکھلے سرائے تے ہتھ پھیرے
 تے زور آور قسمت تیری زور و زور لیائی
 توں بھی روء تے میں بھی روواں رونا پیا ہتھیرا
 وچ قَضیاں ماواں دھیاں رو دوویں مَر جائے
 سوہنی کڑے سس بُت چینی لائق شان صنم دے
 لے ہُن بیٹھ شفق وچ رو رو خون اکھیں تھیں دم دم
 پٹ نصیبانے دھک سٹیوں کڈھ چھڈیوں گھر باروں
 دُکھ بھریے نچ حمد یے دھیے سُن لے درد کو سالے

نقش اُڈن گے میرے غم دے رہندی دُنیا تائیں
 وچ افلاک اٹھتالی شکلاں روندیاں میرے حالوں
 اے مائی میں مان تڑٹی پے شعلے وچ سڑیاں
 ایہ گل بول جھڑی غش کھا کے رہی حواسوں خالی
 ہے معلوم اندر درگا ہے تیرا حال زلیخا
 جسدی صورت دا دسیا یا تہ خواہیں چکارا
 میلی نظر جو تیں ول تیکے طاقت ایس کیائی
 اسدا شوق جو شہوت والا سب اس تھیں اُٹھ جائے
 خدمت دے وچ حاضر رہسی تینوں ہتھ نہ لاوے
 جس تھیں سُنیاں اندر تینوں وچ نین دوگاڑے
 پَر اوہ درد وچھوڑے والا مدھم تھینے نہ رائی
 حالا دیکھ تپی دل دائی مَر مَر پوے بیچاری
 اسنوں رونوں چُپ کراوے تے خود آہیں مالے
 بھ لیاے ملک پرائے طالع تیرے میرے
 تینوں مینوں ول چھل کر کے طرفے گور لیائی
 پتھر ورہن تیری ہر آہوں سٹ سہے سر میرا
 آہُن نچ تھی دیے جائے کرم لکھے بھر پائیے
 کر تیزی جاں گھر تھیں نسیوں ہو یوں لائق غم دے
 منْصَب عشق پیچے جے تینوں سہ سر تے دُکھ جم جم
 لے ہُن کٹ اندھیریاں راتاں بہ بہ گریہ زاروں
 فال تیرے ایہ چارے مصرعے بھیل نکلتیاں والے

عج جہنی جن جہنی تہی نی بخت پئی بُت چینی
 نین تہن تپ چن شفق تے تیں ت تحت نشینی
 دائی روروین کریدی نال دکھاں دل چھینا
 خفیہ حال زلیخا جردی غمدیاں آپیں سینے
 غم کھاوے دکھ پوے ہر دم رووے عجز نیازوں
 دکھ وچھوڑے دلبر والے دلوں نہ جان کدائیں
 تنبو دے وچ پردیاں اندر رہی قضیے کردی
 روندی تے گر لاندی تائیں ایویں رات وہائی
 کشتی ڈوب سہیل بیانی غرق گیا ہو فانی
 فات الکرسی کت خضیوں ہتھ رنگے وچ لالی
 کلب بیامی شامی دوویں ارنب تے چڑھ وگے
 وچ زنجیر فناء مسلسلہ سلسلہ توڑ گویا
 بچھ صفوف کو اکب دھریاں فوجاں زینت بھریاں
 چاہڑ سنان خطوط شعاعی سب میداں وچ مارے
 اوہ ہمرنگ صبح دی ایویں وہندیاں اکھیں والی
 نوبت کوچ دی کھڑے تڈنوں مصریاں دے درباے
 تنبو پٹ لدائے شتریں کیتی فوج تیاری
 مصری فوج رلی رل وگی مغربیاں وچ ساری
 ناقہ اوتے وچ عماری طیمو سے دی پیاری
 دیکھ مائی میں درداں والی ظالم بٹھ لے چلے
 تے ہن صبر قرار تسلی میرے ہتھ نہ پلے

شُب خیزی بے چینی تیزی جہیں تن نقش جہینی
 بخشی پیت پچی تیں جے تے زینت زیب یقینی
 بئیا دکھ جہاندے سر تے اوڑک سہنا بنیا
 عاجز حال نتانی ہوئی وچ پردیس زمینے
 پر گجھ دلتوں پوے تسلی اُس غیبی آوازوں
 ایہ خاوندتس ہو یا نہ ہو یا جا پے ات ادائیں
 دائی باجھوں سگا پیارا پاس نہ کوئی دردی
 صُح ہوئی ڈب گئے ستارے وچ بحر روشنائی
 دوویں ڈب اوویں ڈب موئے جیوں بانڈو رانی
 طائر نسر عقاب فلک دا پیا فنا دی جالی
 اوہ خرگوش ہو یا وچ خوابے تے ایہ سٹے اگے
 جاں طالع جبار مقابل تیغ لکدی پایا
 پچھوں نیزہ باز فلک دے نیزیاں نوکاں دھریاں
 بھریا خون صُح دی اکھیں زرد ہوئے رُخسارے
 پچھتاندی تے مردی جاندی تے ملدی ہتھ خالی
 زین کسائے اسپ سپاہیاں واگ پھڑی گھلیاے
 تنبو وچوں کڈھ زلیخا چاٹھی وچ عماری
 اسپ کو داڑے چاء جواناں جنگل خاک او بھاری
 گل دائی گھت باہاں دوویں کردی گریہ زاری
 دل میرے نوں دلبر والا درد وچھوڑا سلے
 میریاں اج دوائیں ناہیں میرے روگ کو لے

اُوٹھنے دھر قدم آہستہ روء لواں وچ راہے
 آپیں کردیاں جلیکن جاناں پئے عمر دے پھاہے
 کر کر یاد وگتا ویلا جھور دیاں مَر جانا
 ایہ جوانی چمکاں والی روندیاں گھل جانی
 چودھویوں ودھر روشن چہرہ روندیاں اکھڑ جاسی
 اُگھڑ بول نسکاں ظاہر ہجر غماندیاں گلاں
 اکھیں دوویں روندیاں رہسن سینہ جلد ابلدا
 کالیاں راتاں پُر پرتارے لمیاں کوہاں ہزاراں
 واس پیامیں نال پرایاں رہن جو دردوں خالی
 جس محبوب پیارے ولوں مینوں نت اڈیکاں
 ایویں وین بتھیرے کردی دائی داسر کھاندی
 تے اوہ حال عزیزے والاکی آکھاں وچ شادی
 نال سپاہ جنہاندے گھوڑے زینت وچ جڑائے
 مست سپاہی سونہیاں شکلاں کمرائے تلواراں
 گھوڑیاں تے چربھ جلوے مارن ہس ہس بازیاں لاون
 رہواراں خوش قدم سمنداں تر تر تھ ترارے
 سُم وجے وچ سخت زمینے تازیاں خوش رفتاراں
 گھوڑیاں ندی دُم موراں ورگی وال بریشم تاراں
 اسواراں دیاں شانناں بڑیاں موچھال تاڑ چڑھایاں
 مَسو بھنے وچ چھیل سپاہی باکیاں چیریاں والے
 قد میاں نے نا اوہ لے نا اوہ بہت چھوٹیرے

ساہوریاں گھر روون اوکھا جگر جلے وچ آہے
 واہ واہ وچ برہوندا اُلٹا مول گیا سن لاہے
 پنیاں خون تے سوناں دُکھیں زہر غماندا کھانا
 اُچھل وگے اکھیں تھیں میرے نیل ندی داپانی
 درداں ہتھوں کداں خلاصی رہساں وچ اُداسی
 ایہ وچھوڑا سخت قیامت کویں سرے پر جھلاں
 جگر تُو فدا شوق اُچھلدا تن گلدامن گھلدا
 گھر بیگانے دیس پرانے رور کوں گزاراں
 کویں جراں بہ دل وچ آپیں کدا یہ درد سوکھالی
 اُسدے شوق طلب لایاں درد مندی دیاں لیکاں
 تے دائی وچ دلدے بھجدی پر گجھ پیش نہ جاندی
 تے اوہ اسدیاں شوکت شانناں خوشنودی آزادی
 زیناں تے یاقوت جنہاندے جڑ اُستاداں لائے
 پوشاکاں شاہانیاں ستھے زینت زیب ہزاراں
 جنگل دے وچ اسپ کو داون شرطاں ہتھ دوڑا ون
 باد صبا دی گردن اوتے گردوں بھار گزارے
 چھٹے تان نقاریاں وانگوں مستی چڑھی سواراں
 جوگیاں جٹاں ایال لکدے پوزیاں زینت داراں
 داہڑیاں چیر لپیٹیاں کتیں بعضیاں واہ لٹکایاں
 گل کنٹھے ہتھ کنگن زریں زیور ہور اُدالے
 اِکو اک گھر مایاں جائے انہاندے نین لوٹیرے

راہے جان دیاں نرم ہوائیں تازی بانگیاں چالاں
اک پاسے ول تڑھیاں ولالے نال دفاں تے تاشے
طبل طنبور تے سارگی ڈھول بدل جیوں گے
بونسریاں وچ غزلاں گاؤں وںجھلیاں وچ دوہڑے
ناقیاں والے سب تھیں تیکھے جھوکاں لین ہولاروں
گلیں حمیلاں ریشم گینداں گھنگرواں دی مالا
جنگل دے وچ اوس دھاڑے خوشیاں دہڑھ وگیا
سُن جنگل باش چوپایاں بھری دلاں وچ شادی
تے جو دل وچ خوشی عزیزے اوہ وچ لکھن نہ آوے
ایہ خوشیاں دے حالے سُن کرے زلیخا زاری
ایہ روندی اوہ ہسد پھردا ایہ پٹدی اوہ نچدا
اسنوں ویلا ہتھ نہ آوے وقت اوہدے ہتھ آیا
ایہ ماتم وچ وین کر بندی اوہ خوشیاں وچ گاویں
ایہ پیرا ہن لیراں لاوے اوہ کڑتہ جھلکارے
اسدے نین دوویں رت بھنے کردے گریہ زاری
اسدیاں لبان فراق سوکایاں جان لبان تے آئی
دردنماں بھر زردی رنگے اسدے دور خسارے
ایہ ہردم رومتھا ٹھوڑے اوہ مچھیں وٹ چاہڑے
کھوہے ایہ سوہاگ پیٹی نوں اوہ داہڑی ہتھ پھیرے
سرنیویں الماس مژہ تھیں ایہ یاقوت پرووے
ایہ پیوند پئے نوں جھوڑے جوڑ جڑے نوں رووے

اوہ اسوار جنہاں تے آہے وچ خوشی دیاں حالاں
قطع جنہاں دی صنعت سازاں رکھی وانگ پتاشے
نرم آواز رباب ستاراں اک ول تونبا وچے
مست آواز گویا عشقوں آپ رہڑے کچھ روہڑے
دُوروں پریاں وانگ دساؤں اُوٹھنیاں سنگاروں
ریشم سُرخ کیلاں پیاں گوش نیکے قد بالا
خُنیا گراں نہ جوش خوشی دا رہے دلانوچ تگیا
گونداں ہرناں گورخراں نوں ملی مبارکبادی
دیکھے شان تے کھل کھل ہتے گھوڑا ذوق کو داوے
تے اوہ آپ عزیز مصر دا شکر کرے لکھ واری
اُس خوشیوں ہتھ نرم غذا نیں ایس طعام نہ پچدا
اسدے نین و رہاؤں جھڑیاں اسدا کھیت پکایا
ایہ قصبے پئے مخالف کیونکر ہوون ساویں
ایہ والوں نوں پٹ پٹ سٹے اوہ لاتیل سوارے
اسدیاں اکھیں مست نشے تھیں دھرمے دی دھاری
اگے تھیں وچ اسدی لبدے لالی دون سوائی
تے اسدے رُخسارے دوویں چمک اٹھے جڑ مارے
ایہ زلفاں لے وٹ او دھیرے تے اوہ مچھتاں تاڑے
اسدا دم دم پیر پچھاڑی اسدا قدم اگیرے
اوہ یاقوتی گردن بندوں چا گردن خوش ہووے
اوہ سنجوگ سچے نوں دیکھے دیکھ دُکھوں دل دھووے

اسدیاں غم وچ لمیاں آہیں اندر وار جگر دے
ایسے حالے ایہہ سب لشکر نیل ندی پر آئے
رو رو دائی پاس زلیخا کیتے نین رنگیلے
نین میرے آج وین کریندے بیٹھے توڑ وسیلے
نا وچ مصر لیجاؤ مینوں قہر نہ کرو کہہا رو
کھڑونہ میری مصر عماری سٹ وچ نیل وگاؤ
غرق کرو دریائے تھلے سُن ناقدہ میں تائیں
روہڑ دیہو میں طالع روہڑی ڈوب دیہو وچکے لے
ساڑ برہوں نے بالن کیتی جان میری بیچاری
نیل ندی دی ٹھاٹھ غصب تے کرو میری قربانی
روہڑ و درد میرے بیدر دوناں رُہڑے دکھ والی
اے افسوس کراں تدبیراں کائی پیش نہ جاوَن
ایہ بیچاریاں عاجز ندیاں طاقت دھردیاں ناہیں
سُت زمیناں سُن اسماناں ایہ دم بھردیاں ناہیں
ایہ روندی دی گزر عماری ندیوں پار سدھاری
جاں اسواری وڑی مصر وچ خیر و نڈن خیر اتاں
خوب محل عجب رنگیلے خاص زلیخا والے
خوشبوویوں ہر جای معطر جیوں صحرا تاتاری
کئی ہزار کنیزاں خادم باندیاں پیش رکھایاں
سب سامان خوشی دا حاضر رہے زلیخا اگے
وچ قبائل اہل عیالیں ایسے دی سرداری

اُسدیاں جنگل وچ ڈہایاں خادم خوشیاں کردے
لنگھ چلے وچ مستیاں ذوقاں مصر محل دسائے
وچ دریائے ماتم والے کراں پیرا ہن نیلے
یار نہ ملیا میں مرگڑی کر تھکی لکھ حیلے
ڈوب چلو وچ نیل ندی دے جھب عماری دارو
دل میرا پُر داغ جُدا یوں آج سب داغ گواؤ
وچ وچھوڑے کٹ نسگاں تھکی جھل ایذا میں
جاں میں رُہڑاں رُہڑاں دکھ میرے تے دلہرے لارے
نئے وگدے وچ گھت گزار واگ تجھے اکواری
اکواری میں رُہڑی دیکھاں دلہی سرگردانی
خود رُہڑیاں جے دکھ رُہڑاں ایہ تدبیر سوکھالی
آپ رُہڑھاں دکھ روہڑن ویلے ندیاں بھی غم کھاون
بھار برہوں سر جردیاں ناہیں تے ایہ سردیاں ناہیں
بحر عمیق برہوں وچ ڈبیاں پھر مُرتدیاں ناہیں
تے اوہ زینت نال سنگاری مصریاں دی اسواری
جشن رہے وچ مصر خوشیوں دن کیتے کئی راتاں
صاف صحن خوش اندر باہر زریں جھال اودالے
زریں تخت زلیخا کارن فرش صفا زرکاری
شکل جنہا ندی موتی بھکھدے حُسن بہاراں لایاں
کئی ہزار غلام کنیزاں رہن حکم وچ وگے
آپ عزیز ونے تے راتیں کردا خدمتگاری

بڑیاں شانان قدر اوچیرا مصریاں وچ اسیدا
 خاطر داری رکھے اسدی آپ عزیز بیچارا
 جدوں عزیز جور غبت کر کے آوے کدی کدائیں
 پیش زلیخا عاجز ہو کے گلن کرے سرنیویں
 پر ایہ شکر گزاری ہر دم رکھی رب سلامت
 وچ دالاناں نال زماندے دن نوں مجلس لاوے
 باندیاں خدمتگاراں ہر دم رہندیاں لگے کھڑیاں
 مصری زناں جو بڑیاں قدروں اس تھیں بہن ہٹھیرے
 ظاہر ظاہر گلاں کردی دل وچ کردی زاری
 یار مینوں تُوں سُنے اندر کہیاں لیکاں لایاں
 ناہن ظاہر نظری آویں نا سُنے دسیاویں
 تیری تاہنگ مصر وچ آئی اوویں رہی جدائی
 وچ پردیس نہ محرم کائی اک بیچاری دائی
 مہر کمایں دید کراویں خوابے روپ دیکھاویں
 میں مَر چھٹی مرنوں گزری رچے ہڈیں غم تیرے
 تیری خاطر لے پینڈے چھوڑ وٹن میں آئی
 مل مینوں دکھ دیکھ کدائیں کیا کیا سرتے ورتی
 لے خبراں جگ ویسے مہینوں درداں نے سرچائے
 میں جلدی وچ لاٹ برہندی چھڑک لقاؤں پانی
 میریاں خون بھرایاں اکھیں تینوں نظر نہ آیاں
 مل مینوں توں ظاہر ظاہر نا رہ وچ حجابے

اسدا کیہا موڑ ہٹاوے ایہ نا قدر کسیدا
 تے اوہ کیہا ہاتف والا ہو یا پورا سارا
 رہے دوراڈا قوت جاوے کردا شرم تدا میں
 آپ زلیخا چوری چوری دل پاڑے غم سیویں
 یار ملن دیاں آساں میں ول آوے نظر علامت
 تخت جے تے ظاہر ہسے دل وچ وہم ڈباوے
 تے ایہ یاراوڈیکے روندی پھر گئے پل گھڑیاں
 ایہ جیوں شہہ اوہ وانگ رعیت ایہ نیاؤں نیڑے
 رات پوے تے کھی بہ کے کرے وجھاپ بیچاری
 قول قرار کریں خود پکے کسدے ہتھ پھسرایاں
 نا ایہ دل دی اک بچھوویں نا دیدار کراویں
 عشق تیرے نے گھائل کر کے وچ پردیس سٹائی
 اوہ بھی عاجز ایس علا جوں اسدی واہ نکائی
 توں کتھے کد ملسیں ظاہر سچ پتہ دس جاویں
 جیوں جیوں روز وہاندے ہجروں و گلے نین ودھیرے
 اوہا ابے قضیہ اوویں ہجر فراق جدائی
 کوں رُلاں وچ غم دے فرشیں وچ پرائی دھرتی
 میں دکھاں وچ گھائل ہوئی ایہ توہیں دکھ لائے
 عشق تیرے دا بھار بھلیرا میں ہو رہی نتانی
 عُمر اں بیت گیاں وچ درداں صبر مہاراں چایاں
 جے منظور نہیں ایہ تینوں جھات دیکھا وچ خوابے

تے سو گند ہزاراں واری تینوں ماہ جہینا
 حُسن تیرے دیاں شوخیاں و سیاں تَن مَن دیوچ میرے
 ایہ ورتارا رہیا ہمیشہ اندر گریہ زاری
 جھمٹیاں یا توت پروون الماساں دیاں نوکاں
 وچن سَل جگرنوں تازے قول پکے دِل سَلَن
 ورہیاں رہی اوڈیکاں اندر روندی تے گر لاندی
 نا اوہ یار دسایا ظاہر نا آیا وچ خوابے
 کہے زلیخا دائی تائیں سُن لے ماؤں پیاری
 کدھ کمان عقل دے وچ دی کائی تیرا وہیا
 لہھ کتے جے لہھے تینوں توں بھی کار بیماری
 مرجاویں تو کر گجھ جیلہ نا رہ چُپ چپاتی
 میں جاناں تو عاقل وڈی بڑے فریباں والی
 ڈبی عقل اجیہی تیری جے اج کم نہ آوے
 یار ملے دُکھ کٹیا جاوے خوشی ودھے غم نکلے
 رووندیاں میں گھائل ہوئی کویں قرار نہ آوے
 تیریاں بھی تدبیراں دیکھاں کیڈر کھن تاثیراں
 میں بے دل دی کر گجھ کاری جے توں بہت پیاری
 جے میں اے فرزند پیاری کر سکدی گجھ کاری
 لیندی جھل سرے پر اپنے میں تیری بیماری
 اتھے واہ نہ چلے میری عقل رہے دیوانی

وچ وچھوڑے ناز نہورے ساڑ نہ میرا سینہ
 میں تھیں ناہ سمہالیاں گیاں تے میں ہوئی بیرے
 غم دا وقت دراز ہو یائی وچ اندوہ خواری
 اوہ غرقاب ہے وچ غم لے ملن وچھوڑیوں جھوکاں
 رات جگیندی وین کریندی نین نہ نیندر جھلن
 محرومی وچ دل نوں جالے پر گجھ پیش نہ جانندی
 تدبیراں گجھ چلن ناہیں جلدی جان عذابے
 معلّم تینوں حالا میرا غمدی گریہ زاری
 وچے وچ مُراد نشانے گھلے یار سونہیا
 درد میرے دیاں کرو دوائیں سخت میری بیماری
 کیڈک درد جراں وچ سینے برہوں وگائی کاتی
 تین ہوندی میں دُکھیں جلدی تے مقصودوں خالی
 کویں جگا میں طالع ستے وصلوں جام پلاوے
 نہر سرشک دوا کھیں وچوں مہر کریں آج سگے
 تے اوہ شعلہ درد فراتوں چمکے جان جلاوے
 کر بقیہ رگیا پردیسیں عفو کرے تقصیراں
 سُن دائی سر نیواں کر کے روئی زار و زاری
 سر تیرے کد آون دیندی ایڈ مُصیبت بھاری
 میرے وس کیا دس دھیا میں تیرے پرواری
 جسدا نام مکان نہ ظاہر لبھاں کیا نشانی

میں قربان کیا وس میرے لگے واہ ملاواں
 کہے زلیخا جان تیری نوں کیا کراں کتھ ویچاں
 اے بڈھی میں مردی جاندی کر لے حیلہ کائی
 جے اوہ ظاہر ملدا ناہیں سُفنے کوں دساوے
 کر کے آہ زلیخا کہندی جسدے روگ اوٹے
 درد میرے کجھ مُلکوں باہرے کون کرے اتھ چارہ
 دِن مجلس وچ پندی گڑے رات دکھاں وچ زاری
 کدی کدائیں گھر دے اندر جے در دیں دل اگے
 کرے اجازت طلب عزیزوں سدِ عماریداراں
 وچ اُجاڑاں ناقہ اُتے رور وئین ورھاوے
 یار لہھے اوہ وچ اُجاڑاں دل دے نال ارادے
 جاں جنگل وچ صبر نہ آوے نیل ندی ول جاوے
 ایہ قصبے ایہو روناں ایہا حال اُداسی
 عاجز حال رہی دل بریاں نین رہے دووگدے
 بلدی اگ نہ ٹھلی اکدم کدی قرار نہ آیا
 دائی کرے دعائیں رور و اللہ دے دربارے
 کرو غلام رسول دعائیں وید ملے بیماراں
 ہس تجویزاں تے تدبیراں واہ لا چلیاں سبتھے
 جاں طوفان کرم داوگے روہڑ کھڑے دکھ ساے

چاہیں جان ایہی لے حاضر عذر نمود لیاواں
 یا اپنے تھاں ہتھ سٹاواں زلفاں دے وچ پیچاں
 پڑھ منتر کجھ سُفنے اندر دیوے یار دیکھائی
 دائی کہندی میں وس ناہا ایہی پیش نہ جاوے
 عقلمنداں دی عقلاں سندی کائی پیش چلے
 ایویں روندی رہی زلیخا رہندی حال آوارہ
 ایہا حال رہیا سو مدت وچ فرقت دُشواری
 ایہ غم سوز وچھوڑے والا ہرگز جمل نسکے
 سیر کرن ول جنگل جاوے بانڈیاں نال ہزاراں
 زخم پُرانیاں درداں والا ہر دم ودھدا جاوے
 عشق سوکھالا ناہیں ہرگز اسدے سخت تگادے
 کر کجھ سیرِ عماری پھیرے مُڑ ول گھراں سدھاوے
 ورہیاں کئی زلیخا تائیں ملی نمول خلاصی
 حال ملال برہوں نے چھو لے رہے جگر وچ لگدے
 دائی کہے ملا جگ ویتے یاراں یار خدایا
 اس بڈھی دے عجز دعاؤں اثر کھلا اکوارے
 تے بیماریاں کٹ گواوے یار ملاوے یاراں
 فضل منگو جو فضل بغیروں دلبر مشکل لبتھے
 نا اُمیدیاں تے غم ہاوے بیڑیاں پورنگھارے

درِ زکریا زلیخا یوسفؑ را و پرورش کردن در ناز و نعم و رسیدن یوسفؑ
بجوانی و طلبِ وصل کردن زلیخا و اعراض فرمودن آنحضرت علیہ السلام

اُسدے جیڈ نہ طالع والا اُسدے کرم سوتے
اتھے دلِ نیاں دلِ نوں ضرباں و جڈیاں بے وسِ کاری
بے معشوق غماں وچ دھستے عاشقِ دادل کھستے
ایہہ مقامِ دورا ڈا جاں جاں خام اُجے دسیا وے
بیٹھی مصر زلیخا دل وچ غم دیاں نوکاں لایاں
گجھ سبب اس نظر نہ آوے کردی ڈھونڈ تھیری
دل بے صبر نہ بھاوے جیون دلدا حال آوارا
اندروڑے کدائیں باہر دھرت جھڑے غش کھاوے
ایہ کیوں باجھ سبب ودھ چلے زخم دلیدے کاری
بے صبری دی ایہ کیا آفت پاوے گھمن گھیرا
اگلے دردیں میں مرمگی رو رو اُبھے ساہیں
جواج حال سرے پر آیا دیکھیا نہیں کدائیں
اُسدا قدم دُکھاں دی طرفے ودھدا گیا اگاہیں
دائی نال کینزاں لے کے دھائی ول گلزاراں
زرگس برگ ڈٹھے دل گزرے اوہانین لوٹیرے
تے دلیر دی بے پروائی لوں لوں وچ سمائی
ایہ سراما کہے ہتھ دوویں نچ جنیندے ماپے

جسنوں یار وکیندا لیجھے قیمت ہووس پلے
اندٹھیاں داشوق جنہاں نوں اُنملیاں دی یاری
بے محبوب خوشی وچ وے عاشقِ دادل ہستے
جاں دل جھک ات جائے پنچے منزل مقصد پاوے
جنہیں دینیں وچ کھوہے یوسف سٹ وگایا بھایاں
دلوں قرار گیا اٹھ سارا غمدی وگی اندھیری
غم ساری دیاں دُکھاں نالوں درد پیا سو بھارا
جگر تپے دل تڑنے رووے کوں قرار نپاوے
کہے ایہا میں برہوں جالی مدت دی بیماری
اوہ اک داغ وچھوڑے والا میرے جوگ تھیرا
بس دلا کیا اُچھل وگئیں سہ غم رجبوں ناہیں
تینوں جگ جلا ندیاں رہیاں غم برہوں دیاں آہیں
جیوں جیوں کرے ملامت دل نوں لالاساریاں واہیں
نہ سہہ سکی حکم کریندی سندِ عماری داراں
سیر چمن تھیں دل نے پایاں رمزاں ہو رو دھیرے
سرو آزادے دی آزادی دیکھ غشی وچ آئی
سرخ گلاں تے بلبل روندی کردی کھڑی سیاپے

ملے مثال سجن دیاں دندان دیکھ چنے دیاں کلیاں
 جاں دلدار سنبل دی زلفوں مغز معبر ہو یا
 گل لالے دی خونی صورت کھل پئی وچ سینے
 اوڑک دوڑ وگی گلزاروں کردی درد پکارے
 عشق اُجاڑے گھت پوڑے وسدیاں رہن ندیوے
 آبادی جا کرے اُجاڑیں کو کے درد پہاڑیں
 عشق وطن وچ مجنوں تائیں رہن دیندا جے وسدا
 گئی زلیخا وچ اوجاڑاں تاں بھی صبر نہ آیا
 اس تھیں بعد پیا غم گھاٹے یار پیا جاں راہے
 آوے کدی سدھاوے مُڑ مُڑ کر کر گریہ زاری
 یوسف آن مصر وچ وڑیا اوہ تد وچ اوجاڑاں
 تے اوہ درد دلیدا اسدا پہتا آخر تائیں
 لوک رہے قربان مصر وچ یوسف دے دیداروں
 ایہ ویران آبادی مصرے ایہ روندی جگ ہسدا
 جاں یوسف دی قیمت چکدی خلق خریدن آئی
 وچ عماری نال کنیزاں گزری جولانگا ہے
 خلق ڈھٹی سو باجھ شماروں سارے شہر پکارا
 حال پکھے اتھ کیا اچتہ بانڈیاں راز دسارے
 کہے زلیخا کیڈک بندہ جس نے خلق نوائی
 اے بی بی ایہ سوہنا بندہ اسدا حسن دلارا
 آپ زلیخا بحر غماندے اگے ڈبدی جاندی

دیکھ شقائق دے رخسارے دل وچ لاٹاں بلیاں
 ول ول دل دل درد بلائیں زنجیراں ول ڈھویا
 سینوں داغ برہوں گل سینے جھاڑے نقش نگینے
 لقلق جنگل دے وچ رور وکتے روز گزارے
 وسوں اُجاڑ نظر وچ وے عشق جنہاں دل لیوے
 ایہ آبادی عاشق والی خوش ہو وے اوجاڑیں
 وچ پہاڑیں پر بت غاریں کیوں اوہ جا جا دھسدا
 تن دناں تن راتاں تائیں درد قضیہ پایا
 تاں بھی ہو دناں تھیں اسنوں درد وچنداں آہے
 کیا دلائد آفت جھلی گھل ڈھل جا اکواری
 باجھ قراروں فرقت یاروں روندی وچ پہاڑاں
 ہن تاخیر ہوندی دیداروں مردی جھو رازائیں
 اوہ بے خبر پھرے وچ جنگل مصر آبادی یاروں
 بے مقصود پھرے ایہ بھوندی اُجڑی دا گھر وسدا
 تدوں زلیخا جنگل طرفوں مُڑ ول مصر سدھائی
 مشتریاں جتھ جاناں وکیاں مجلس دے وچکا ہے
 پردہ چاء نگاہ وگایں ڈٹھا عالم سارا
 یوسف نام بندہ کنعانی وکدا ہے ات جائے
 کہن کنیزاں حسن جمالوں اسدے جیڈ نکائی
 حدوں باجھ ڈھٹی جاں خوبی الٹ پیا جگ سارا
 سوہنا بندہ خبر سنی سو وچ دل دے گر لاندی

جے ایہ بندہ سوہنا وکدا میں بھی سوہنے لئی
 کرے وچار نظر کر دیکھاں ڈٹھس گھت نظارا
 جھڑی عشوں محبوبا داری میں وگ گئی نظاریں
 شہر وکیں میں جنگل بھاس سستے مل وکاویں
 سورج چنداک دند تیرے دامل تلن وچ گھاتاں
 میں داری بازار وکیند یا مل تولندیاں جاناں
 عشق دے میں وکدی آئی تیرے شوق و حاجی
 آپ کتھے بہ رہیوں پچھاڑی مینوں تورا گاڑی
 پردیساں وچ تیرے دردوں چھوڑ حکومت آئی
 شوق تیرے میں کانگاں چائی چا وچ نیل رڑھائی
 میں قربان تیرے وچ دردوں روندیاں جگ و ہائے
 تیرے جیبے بیج دے ملوں تخت و کن سن تا جاں
 میں وک چھلی پہلے دن تے جاں تینوں سردھریا
 لکھ لکھ شکر امانت تیری جاں میں دھر اپڑائی
 میں وچ آس تیری دی ہر دم نین دھرے سرائیاں
 کرے پوکا راہیائی دائی میریاں خواہاں والا
 ایہ اوہا میں جس دے کارن پایاں ایڈ ایندیاں
 ایہ اوہا جس سنے اندر پکے قول کماے
 دن ترات ڈھوڈیندیاں جسوں جال کھوہاں وچ پائے
 جسدی وچ اوڈیک اکھیں نے کنڈیاں فرش و چھائے
 ایہ اوہا گھر بلپ میرے دے جسدیاں ڈھماں پتیاں

خبر نہیں آج لئی جاسی کون کوئی جڑ پٹی
 پئی نظر چھٹ گتیاں آپیں لیا پچھان پیارا
 کتھوں آیوں وکدا پھر دوں شہراں دے بازاریں
 سائی جان جہان نہ قیمت ارزاں اے دساویں
 داریاں ساریاں تار زلف تھیں تاریاں بھریاں راتاں
 میں وکنے تھیں آگے وکیاں کوک سنی سلطاناں
 مصر سٹی بیماریاں لایاں آج مل پیوں علاجی
 توہیں جان تتی دی ساڑی توہیں گھروں او جاڑی
 عشق تیرے نے واگاں چایاں کسی زین جدائی
 رڑدی آئی وہن جدائی پکڑ بنے آج لائی
 لٹھ پیوں آج و سر بھلے مرط طالع گھر آئے
 مشتری ہووے طالع میرا میں بھی یار و ہاجاں
 تے توں عشق امانت کر کے پھوک میرے دل بھریا
 زمیں فلک پھٹ پڑے ہوں جے دکھ سہن جدائی
 آخر تینوں معلم ہوسی جو میرے سر بنیاں
 عشق جدھے وچ گود کھلندیاں پیتا زہر پیالا
 جسے شوخیاں تے وڈیاں میریاں روہڑوگایاں
 تے میں جس دے ملنے کارن گاہے دیس پرانے
 وچ فراق سمندر جس دے بھر بھر پور رڑھائے
 تاریاں بھریاں راتاں دے وچ روندیاں وقت و بائے
 جسدیاں واہیاں و بجیاں پالیاں مصریاں و ڈھلتیاں

تے دکھ دیکھ جدھے دل میر سئیاں بھی نس گئیاں
ایہ اوہا میں جسدے ہتھوں درد پیالے پیتے
تے میں جسدیاں وچ اوڈیکاں کھڑکیا پے کیتے
چوتھی وار ڈٹھا آج اوہا جسدے نت جھوریوں
ایہ اوہا توں جسدے دردوں سئیاں میریاں چنیاں
ایہ اوہا توں نقشہ جسدا وہی نقش ٹھرایا
دیکھ میرا محبوب لڈکڑا چھوڑ دلوں بے رحمی
لے مائی ایہ دلبر میرا راتیں آون والا
اُجڑیاں نوں ساڑ جڈایوں جان جلاون والا
ورہیاں چھوڑ تُو فدی مینوں حال نہ پاون والا
لوو سہیلیو نظراں کھولو سوہنے دا مومنہ تگُو
دیکھو نی اس نازستی نوں ٹب چواتیاں لایاں
دیکھو نی ایہ شیر شکاری و سدی نوں پٹ بیٹھا
دیکھو نی ایہ رہن میرا مال میرا لٹ بیٹھا
دیکھو نی ایہ لاونہارا لگیاں تے ٹٹ بیٹھا
دیکھو نی ایہ چھلیا بھارا ول چھل کر گیا بھارے
دیکھو نی ایہ دلدا چارہ دے گیا نئے چارے
دیکھو نی ایہ نور حقیقی ہر مشہد سر چھایا
دیکھو نی ایہ نقش درونی ظاہر اُگھڑ آیا
دیکھو نی ایہ آپے اوہو کی کی بازیاں کردا
دیکھو نی تسیں توڑ تعین جس جس تھیں آج سردا

تے انجوڑے جوڑ جدھے دی سنی بشارت کئیاں
غم دکھ دے پیرا ہن جسے میں کارن خود سپینے
جسدیاں سوز فراقتاں والے دن میرے سرویتے
میت کردیاں ہتھ نہ آیا لہہ پیا آج ایویں
جسدا اگا ناز کرشمہ جگر بھٹھے دھر سبھاں
ہے مرجانیئے بڑ کھائیئے تینوں ترس نہ آیا
کر انصاف جوہاں میں وہمی یا توہیں خود وہمی
دیکھ سکیں تے دیکھ پیاری لٹ لیجان والا
سُفنے دے وچ نال اساڈے قول کماون والا
وچ او جاڑاں تے وچ ندیاں سیر کر اون والا
اس تھیں دُور نہیں چھل جانا پھیر کتھے تک سگُو
دیکھو نی اس بے پروایاں پھیر نہ جھاتیاں پایاں
دیکھو نی ایہ مار اوڈاری باز ہتھوں چھٹ بیٹھا
دیکھو نی ایہ دلبر میرا دل میرا گھٹ بیٹھا
دیکھو نی ایہ باہوں پھڑ کے ادھو لے سٹ بیٹھا
دیکھو نی ایہ کار بہارا کی کی کر گیا کارے
خوف رجاتے حسرت چا وچ بھر گیا مقصد سارے
پہن تشخص دا پیرا یہ بن بن سبے پرایا
واہ تعجب اچے ٹکانیوں ناہیں قدم اٹھایا
ہو متعین رُخ پر دھریا غیریت دا پردا
پئے ساہو رجسدیاں واراں ایہ اوہ مالک گھردا

دیکھو نی ایہ ذہنی جلوہ کھول بیٹھا چکارے
 دیکھو نی ایہ مینوں کہ گیا توں میری میں تیرا
 دیکھو نی ہے میرا صاحب یا ہے سارے جگ دا
 دوڑیونی اس گھیر لیا و گھیریوں نکل نہ جاوے
 پتیا یونی رَس نجاوے میں سر غیر نہ لاوے
 دسیونی میں تیرے باجھوں غیراں پاس نہ آئی
 کڈھ غیراں تھیں سانجھ بندی نوں نا کر چھڈ پرائی
 وچ برہندی لاٹ زلیخا توف توف اوہ جلدی
 تے اوہ رور و فکر اں اندر کردی جوش بھیرے
 اوہ دردیں رومردی جاندی ہتھ ملدی پچھتاندی
 کی جاناں میں بخت کو یہیے اچ کسدے ہتھ آوے
 جھب عماریدارو مینوں چل سٹو دروازے
 بیہوشی وچ رہی زلیخا ایہا گھت پوکاراں
 اندر وار گئی لے دائی ہوش کہے کر کائی
 بیٹھی ہوش سمہال زلیخا خالی صبر قراروں
 مت کوئی دے مل لجاوے پھر میں حال کو بیہا
 باندی گھل عزیز بلایا جھب دے تس فرمایا
 گیا عزیز چکاوے قیمت دسئیں بازرگانا
 کہے فرشتہ مالک تائیں سُن تدبیر ہماری
 عنبر تے کافور دم تے لعل دُروں دیناروں
 مالک کہے عزیزے تائیں تول دیہو مل سارا

اچ بیدردکن جے ناہیں نین جلن ہتیارے
 دیکھو نی ہُن سارے جگ وچ کیوں کر بیٹھا ڈیرا
 میں اسدی ایہ میرا آخر ہوراں دا کی لگدا
 پکڑیونی ایہ چلانہ جاوے مت مڑ پھیر نہ آوے
 آکھو نی میں او گنہاری میں پر رحم کماوے
 تے جے میں وچ غیراں آئی توں خود تور وگائی
 بخش میری تقصیر کرم تھیں ہُن ناتاب جدائی
 دکھ بھری جاں آہیں بھردی لاٹ عماریوں بلدی
 ہُن دلبر وچ دھیریاں بیٹھا کردا قتل ودھیرے
 یار میرا بازار وکیندا قیمت خلق لیاندی
 کٹول جاوے مارگو اوے یا تے قول نجاوے
 مت کوہور و ہاج لجاوے مل گھلاں اندازے
 پہنچائی دروازے ناقہ جھب عماریداراں
 کھول اکھیں گجھ کر لے کاری مت ہسیں پچھتائی
 خبر کیا اچ کون سوہا گن اسدے وچ پپاروں
 وگ وگ جانجھ دے وچ سانگاں درد رہا سوا بیہا
 جاہ خرید بندہ کنعانی جو اچ وکدا آیا
 جو منگیں سولے یوسف دا حاضر مال خزانہ
 لے یوسف دے تول برابر اذ فرمشک تتری
 ہر ہموزن تولا دھر چھابے پاویں نفع پپاروں
 تھوڑا منگیو بازرگانا کہے عزیز بیچارا

خازن نوں فرمایا اوویں تول دیہوسب چیزاں
پلے وچ ترازو والے یوسف چاء بہایا
پنچ لکھ تک دینار چڑھے تے چھا بابا جے نہ ہلے
گل خزانے پُرزر جھڑے کر تدبیر چڑھائے
لعل درم دُر عنبر مُشکوں ہر چھا بے وچ پایا
مال خزان شاہ مصر دے نکل نہ آئے پوری
حیرانی وچ شاہ مصر دا کہندا مالک تائیں
مالک خوش ہو یوسف تائیں ہتھ عزیز پھڑایا
لے یوسف ہُن مال تساڈا میرا مال خزانے
کہے پوکا خزانے میرے نکل گئے جے سارے
مال خزان شاہی سارے مالک لد سدھایا
پر گجھ وچ خزانے شاہی نام نہ درم دیناروں
پر غمناک خزانیاں و لوں مت فوجاں ہٹ جاون
برکت نال نگا ہے یوسف اوویں بھرے خزانے
اوویں آن عزیزے تائیں خازن خبر سنائی
اسدی برکت گل خزانے مُڑ پڑھوئے سارے
دیکھ عزیز رہیا متحیر یوسف شان کیائی
یوسف کہندا جے ناہوندا میرا مل خزانے
اللہ نے خود قیمت میری کر کے فضل ودھائی
سُن قیطوس ہو یاد دل راضی ہس ہس کے فرماوے
آہے جاں ہُن یوسف وکیا مُشتریاں غم دھانے

یوسف دے ہمزون تولندیاں نکلے مال عزیزاں
دو جے چھا بے دھرا اندازے زر ہمزون چڑھایا
حیرانی وچ خازن کمروں بند گئے ہو ڈھلے
یوسف تمہا سب تھیں بھارا ایہ ہمزون نہ آئے
یوسف والا چھا با دھرتوں نا اُپراہاں آیا
نور موت سب تھیں بھارا ایہی فضل غفوری
یوسف دا مل ادا نہو وے میتھیں مول کدائیں
جو چھا بے وچ چڑھیا شاہا اسان قبولوں آیا
کرے قبول مصر دا والی تے شاداں وچ خانے
رب اسانوں ہور پوچا کے فضل اوہلے نے بھارے
دولت دُنیا رتبہ حشمت جو چاہیا سب پایا
شاہ عزیز مصر دا والی راضی ایسں ہپاروں
تے مت سُنکے دشمن کوئی کٹک گھتن جنگ پاوان
خازن دیکھ رہیا متعجب کیتا فضل خُدا نے
شاہا یوسف برکت والا اسدے جیڈ نکائی
دام درم کجھ گیا نہ تیرا اندر ایسں ہپارے
گھر میرے تھیں گیا نکائی میں ایہ دولت پائی
میں تیرے دل نیواں ہوندا اندر رتبے شانے
آپ دتی احسان تِساڈا میں پر رہیا نہ کائی
تینوں رب فضیلت دتی وچ شمار نہ آوے
وہ ہزاراں جاناں گتیاں مَر مَر رہے ٹکانے

جولانگاہے یوسفؑ والے جان رہی انہاں مرداں
 چہل ہزار انہاندے باجھوں جان رہی دکھ لگے
 حضرت پیر غزالی ابویں لکھیا ذکر ایہائی
 یوسفؑ وچ دتا جاں مالک لے قیمت خوش ہو یا
 پہلے اسدیاں اکھیں اندر یوسفؑ قدر نہ جا پے
 یوسفؑ دے ول گھت نظارہ ڈگیا ہوش گوائی
 جے جانا ایہ صورت تیری مل نہ کراں کدائیں
 ہن بے وس نہ زور اکائی ہو یوں بلک عزیزے
 شوق تیرے ہن روواں ترٹفاں مینوں صبر نہ آوے
 کسنوں چھوڑ کدھے ول رُجھا ظالم نفس کمینہ
 جسدا سیں چھٹ اُس تھیں کدھرے چائی قہر خواری
 کس دی چاء امانت سرتے گھر کسدے اپڑائی
 یوسفؑ دے وچ شوق محبت مالک روندا آہا
 چھیکڑ واڑی کر گجھ گلاں کی ہیں توں شے کائی
 عہد جوانی گھر وچ ستے تینوں سُنہ آیا
 جو تعبیر معبر کولوں پچھ گئوں کنعانے
 رو مالک نے عرض گزاری سچ ایہائی حالا
 جے میں خبر ہوندی توں اوہا وچ نسکد امو لے
 دیکھ تساڈے معجزیاں ول رہے میرے دل پردے
 کر یوسفؑ توں نیک دعائیں میں حق جان دیواری
 ہتھ اوٹھاں جناب الہی یوسفؑ عرض سنائی

ٹُٹ اُمید کجے پھالے فرقت دے وچ درداں
 بیماری محرومی دے وچ اٹھ گھراں نوں وگے
 اک زلیخا عشق نہ لئی ہو راں حال کیائی
 پھر یوسفؑ دا قدر کھلا سو مُر ڈٹھاتے رویا
 وچ دتا سو ظاہر ہو یا پچھتایا پھر آپے
 اول قدر تیرا میں یوسفؑ مول نہ پایا کائی
 زمیں فلک جے قیمت اندر ملدے میرے تائیں
 میں بھلا کیوں ڈٹھا ناہا تیں ول نال تمیزے
 کیوں میں زرد طالب ہو یا عقل میری ڈب جاوے
 کس تھیں وارگیوں اے ظالم سوٹکڑے کر سینہ
 صُح کھلی تیں معلم ہو سی کس تھیں رین گزاری
 جاں بُریائی آپ کمائی ہو سی عُذر نکائی
 یوسفؑ وچ ویا جیا چٹھر ویا پچھیاں کی لاہا
 تاں یوسفؑ فرماوے ظاہر ہن اے مالک بھائی
 جھڑ سورج اسمانوں تیرے وچ استین سما یا
 اوہا عبد ابہی میں یارا سمجھیں نال دھیانے
 میں بھلا دھس وچ ہوس دے اُلے طالع والا
 عقل دتی کوتاہی مینوں وانگ غلام رسو لے
 آج کھلے میں گھائل ہو یا وچ وچھوڑے دردے
 دیوے رب اولاد میرے گھر پاوے برخورداری
 اثر دعاؤں گھر مالک دے بیٹے ہوئے بائی

زیبا شکلوں کامل عقلوں ہر ہر نیک ستارا
نال عزیز گیا لے گھر ٹوں حضرت یوسف تائیں
اگے حال غماں وچ واسا کرے زلیخا زاری
دیکھ لو اں آج کسدے خانے سُورج چڑھے کرم دا
دیکھ لو اں آج کون بیماری پوریاں کرے مراداں
خبر کیا آج کسدے گھر ٹوں ہووگی روشنائی
خبر کیا آج کسدے گھر وچ برکت پڑھو جاوے
خبر کیا آج کون بیماری جیے مقابل ہو کے
خبر کیا آج کون سوہاگن عرضاں کرے کھلو کے
دیکھاں کون جہانوں گزرے وچ وچھوڑے روکے
کی جاناں آج کسدے طالع چڑھ جاوے اسمانی
کی جاناں آج کون خریدے عشرت طالعندی
کی جاناں آج کسنوں دیوے دولت وصل ہولائے
کی جاناں آج کہیں محلّیں روشنیاں پھر جاوے
آج عزیز لیاوے اسنوں یا تے ہتھ نہ آوے
زخم میرے نوں آج دوائیں ملن ایہی یا ناہیں
ایر وندی دل صبر نہ آوے فکریں جان جلاوے
اندر وار دروں آتد ٹوں یوسف قدم نکایا
سُورج دی ٹورانی وانگوں چمک پیا گھر سارا
دیکھ زلیخا ڈبدی جاندی ٹور بحر دی کانگے
اچھل شوق دلوں چڑھو گدا اڈدی ہوش دماغوں

یوسف دی تاثیر دعاؤں پائیں رتبہ بھارا
اس سودے تھیں وچ خوشی دے وگدا قدم ہوائیں
خبر نہیں آج کی سرگزرے صحت یا بیماری
کی معلم آج کیونکر ہوئی میرا داغ اَلَم دا
تے آج دیکھاں کسدے خانے ہووے ٹور آباداں
کی جاناں آج کسدیاں اکھیں پاوے ٹور صفائی
خبر کیا آج کسنوں قسمت وصلوں جام پلاوے
خبر کیا آج کہڑا بیوے قدم مبارک دھو کے
دیکھاں کون گلے وچ پاوے خوشیاں ہار پروکے
دیکھاں کسدیاں اکھیں روون چڑھ نیزے دی نوکے
کی جاناں آج کسدے لیکھیں ہجروں سرگردانی
کی جاناں آج بخت ستارہ کسد اچڑھے بلندی
کی جاناں زر چاندی کسدے سب مقصود سواے
کی جاناں آج کسدے گھرنوں لانبودرد جلاوے
اینا رب کرے جو ہووے جان میری جل جاوے
ایہ میرے غم فرقت والے دیکھاں گھٹن کداہیں
آج میرا محبوب پیارا دیکھاں کس گھر جاوے
طاق منور وچ محلاں ٹور صُبح جھلکایا
اوہو صورت سُفنے والی ٹور ورہے چکارا
مارا اچھاں جھڑیندی بیخود وصل شباں دی تاہنگے
سڑیل کے اوہ خار غماندے گل ہو گئے چراغوں

کر کر وڈا گردہ بہندی ڈاڈھ دیوچ بتھے
 ہو مقابل اکھیں میٹے متاں نظر جل جاوے
 ملیا یار مراداں پایاں پر اعتبار نہ آوے
 وکدا یار لہجے میں کتھوں عقل قبول نہ کردی
 کتھوں میرے بھاگ اجیہے جاگدیاں شہ لہجے
 ایڈک چیز وچیندا کہڑا قیمت کون اوتارے
 جے ایہ خواب ایہائی ایویں یارب چشم نہ کھلے
 پھیرے ہتھ دو اکھیں اوتے دیکھے چار چو پھیرے
 گلاں کرے زبانون ظاہر نال کنیزاں سیاں
 تندنوں آن عزیز اگاڑی کہے زلیخا تائیں
 مال خزانے بندھ حوالے تھاؤں مکان جو سارے
 خوب طعام لباس چنگیرے خدمت کریں تمامی
 کرے قبول زلیخا سب گجھ یوسف پاس بہنایا
 مڑ مڑ دیکھے یوسف تائیں سو سو شکر گزارے
 قول قرار جو میتھیں ہو یا یاد ہووس یا ناہیں
 ترس ایہی یا ناہیں اسنوں میریاں درداں وٹوں
 دیکھاں کوں اساتھیں ورتے ہن دلبر ورتارا
 اک دیدار کرنوں ترساں آج اکھیں وچ میرے
 شاد زلیخا وچ دیدارے ہر دم شکر گزارے
 کس معشوق غلام سدایا کس ایہ رتبہ پایا
 اک پل کولوں جان نہ دیوے یوسف تون کتویلی

جوش خوشی دا بہن نہ دیوے عجز نیازاں مئے
 دل وچ خوشی او بھارا وچھالے لڈت گرداڈاوے
 دل وچ کہے ایہی میں سستی ایہہ خوابے دسیاوے
 ایہ جو مینوں نظری آوے سُنہ ہئے سردردی
 ایہ سامان دے وچ سُنہ مکر نصیبوں سبھے
 شاہ غلام کدھا ہو آوے کدا ایہ عقل چتارے
 جے ایہ یارا گوں چھل جانا مرگ اندھیری جھلے
 دلوں یقین جو ہن وچ سُنہ زہڑدے طالع میرے
 کدی ہسے وچ نیر کدائیں اکھیں ڈب ڈب گیاں
 اس فرزند پیارے تائیں عزت نال رکھائیں
 اسنوں تھاؤں چنگے وچ رکھیں حرمت نال پیارے
 اس فرزندوں وانگوں رکھیں اندر عیش مدامی
 گجھ یقین ایہا بیداری وچ دلیدے آیا
 طالع میرے حال مراداں کتھوں لئے ادھارے
 ہئے معلوم نہیں یا اسنوں جو میں رنی آپیں
 خبر ایہی یا ناہیں اسنوں درد میرے دے سٹوں
 جو مقصود میرا وچ دُنیا ہتھ گیا لگ سارا
 گھر میرے آج آپے آیا میں لہجہ پھری چو پھیرے
 سب اُمیداں میں دَر آیاں میرے طالع بھارے
 کسنوں یار اجیہا ملیا جو میرے ہتھ آیا
 ہر دم نظر اسے وچ رکھے شوق اسیدے کھیلے

ڈھونڈ مگاوے رنگ برنگے کھانے لذت والے
 اوہ کھاوے ایہ رجدی جاوے خوشی کرے لکھواری
 عطر گلابوں غسل کراوے پوشاکاں پہناوے
 جو پہنن اس لائق دیکھے نکاں تھیں منگو اوے
 نویں صبح ہر نویں لباسوں ہتھیں قد سوارے
 ہتھیں کمرے پٹکا ہتھے خود جوڑا پہناوے
 پاس بہے تے حرمت رکھے گلاں کرے پیاروں
 سُن سُن پی مُصیبت سرتے رووے زار و زاری
 جو حاجت تس دل وچ جا پے حاضر کرے شتابی
 ستے نوں خود پکھا جھلے خدمت وچ بیداری
 وچ دیدار رہی ہو کملی نظر نہ ورتھی جاوے
 ایڈ خیال دماغے رچیا چلیا اثر نظر دا
 دیواراں ہر جامیاں اندراوہ معشوق دساوے
 مُطلق اک وجود مُقدس خالی ہر اعتباروں
 خارج دے اعیان ثبوتوں مظہر نظری آئے
 علم بسیط پسار پسارے وہمی نقش اوڈائے
 اوہ محبوب رہیا خود باقی دیکھے آپ دکھائے
 یوسف دی ول ہر دم دیکھے ہر گز صبر نہ پاوے
 یوسف رکھے نیویاں اکھیں ہر ویلے شرماوے
 کہے زلیخا اپنے دل وچ یوسف اے ایانا
 بھری جوانی نُور چمکیا ودھیا حُسن دلارا

ہر نعمت جو دُنیا اندر حاضر کرے کھوالے
 اعلیٰ قسم طعام جو میوے جمع رکھاوے ساری
 زر گوہر پُر لعل لباسیں زینت زیب بناوے
 تے ہر روز نویں پوشاکوں حاضر پیش لیاوے
 اک جامہ مُردوجی واری کدی نہ پیش گزارے
 پا پوشاک نگاہ گزارے شوقوں مردی جاوے
 حال حقیقت کچھے رو رواہل وطن گھر باروں
 شکر کرے ہُن خوشیاں اندر مُر گزاراں ساری
 اس دی کار گزاراں اندر حال رہے بیتابی
 وانگ کنیزاں حق گزاراں کردی خدمتگاری
 چنول کرے نگاہ اوتیول یوسف نظری آوے
 چہر مبارک یوسف والا ہر جا جلوہ کردا
 سُورج چند ستاریاں شکلاں اوہا نظری آوے
 لوں لوں تھیں مُتھلی ہو یا رمز کھلی اسراروں
 مر آتیت تھیں متعدد بیرنگی وچ پائے
 کثرت نوں دھر وحدت اندر سُن خود غیر جلانے
 وچ وصال فراق سجن نے رخنے اے رکھائے
 ہس ہس کسے پیاریاں گلاں خوشیوں وقت و ہاوے
 باجھ ضرورت قدر کفایت حرف نہ ودھ الاوے
 ایہا حال وہائی مدت تدنوں ہو یا سیانا
 تداں زلیخا شوق وصل دے کیتی حال آوارا

مگر پھرے نت ہوء دیوانی مطلب کرے اشارے
بے آرامی دیکھ نگاہوں یوسفؑ ٹلدا جاوے
کدی دھیان نہ اُس ول کردار ہے گناہوں ڈردا
وا دردا دل جسدا بردہ اوہ اک نظر نہ کردا
رو دردا ایہ وید نہ ڈردا دیکھے دکھیا مردا
رہے زلیخا شوق طلب دی آتش اندر جلدی
رہے زلیخا آگے پیچھے یوسفؑ جان بچاوے
ڈرے زلیخا در فراقوں یوسفؑ ڈرے الاہوں
شوق زلیخا بوس کناروں یوسفؑ کرے کنارا
عشق زلیخا گانگاں چاہڑے تے وچ ڈبدی جاوے
درد بھری بھر آہ زلیخا رمزوں دکھ سناوے
بھردم سرد زلیخا دمدم ڈھک اگاڑی آوے
بے مقصود زلیخا رھندی کائی بھلا نہ پاوے
یوسفؑ آگے وقت نوقتے کردی کارگزاری
اسدی خدمت کرن کنیزاں ایہ یوسفؑ دی باندی
زردی رنگ ہو یا تن لاغروچ غماں دیاں آہیں
سارے فن فریب زلیخا رمزاں نال چلائے
یوسفؑ دے من موہن کارن ساریاں واہاں لایاں
تدبیراں دے تیر زلیخا ول ول نت وگائے
پُر تاثیر بخار دلیدے اس تھیں وگن دھگانے
بے اندازہ سوز زلیخا درد بڑے غم بہتے

طرز ہزار کرے نت ظاہر لاکھاں شوق او بھارے
جاں اوہ چشم مقابل کردی ایہ خود چشم نواوے
دل وچ ہر دم کہے زلیخا حال کیا دلبر دا
دُنیا دین میرے دا پردہ مالک میرے گھر دا
اک نظارا تارنہارا نا اس تھیں اج سردا
یار چنگا پر دردوں خالی زار کہے ہتھ ملدی
متاں جناب الاہوں مینوں ایہ عاصی کر جاوے
طلب زلیخا وصل ایہائی یوسفؑ خوف گناہوں
رہے زلیخا رمل بہندی یوسفؑ رہے نیارا
یوسفؑ حال نہ دیکھے اُسدا ہر گز نظر نہ پاوے
یوسفؑ ن ان سنیاں جانے جان انجان سداوے
یوسفؑ پیر و پیر پچھاڑی ہر دم ہندا جاوے
اگو یار پیارے والا عشق پیوے غم کھاوے
اپنا آپ گیا بھل سارا چاہڑی عشق خماری
بن یوسفؑ دی خدمتگاری اسدی گھڑی نہ جاندی
بن دیدار نکائی لٹھے ہو مراد کداہیں
یوسفؑ دی اوہ وچ جنابے کسے حساب نہ آئے
یوسفؑ دی اوہ وچ جنابے کسے شمار نہ آیاں
یوسفؑ دی اوہ وچ جنابے کسے نہ گنتی آئے
یوسفؑ دی اوہ وچ جنابے کسے نہ چنے ٹکانے
یوسفؑ دی اوہ وچ جنابے کسے مکان نہ پہتے

پُرْخُونُوں کراکھیں دوویں جھاک زلیخا دیکھے
 طلب وصال زلیخا رو رو غم دے حال وہائے
 حال زلیخا باجھ وصالوں اک لگی جیوں خانے
 نظر مؤثر نال زلیخا کیتے وصل اشارے
 مَنک مَنک داؤ زلیخا وَل وَل جال ولاندے پائے
 اسنے پیش گزاریاں آپیں نال نیاز آدابے
 بھر گوہر جھلکائے اسنے زلفاندے وچ تارے
 حُسن ندی دیاں لہراں اُتے اُسدے رہڑے خزانے
 اسدے دل دیاں ملکاں سٹھے دلبر تے وک گتیاں
 دِن دِن بے مقصود زلیخا درد غماں وچ ہاری
 خُون سکا وچ حال اُداسی ہجر مصیبت بھاری
 بھاریں دلبر گھر وچ آیا درد فراق سوایا
 واہ وا دلبر گھر وچ وسدا رکھدا ابے جدائی
 اوہ نیڑے تے ایہ وچ دُوری ابے فراق جلائی
 ہجر مصیبت وچ زلیخا درد جھلے سر بھارے
 اک دل تے دو نین رُوحاں تن تن نیاں خلطاں چارے
 مململ ہتھ افسوس کریندی وگدے نین فوارے
 دائی دیکھ زلیخا تائیں عرض کرے کر زاری
 دل دی آس پئی سب تیری پایاں گل مُراداں
 سئیں ترہائی لہٹا تینوں دریا شربت والا
 توں پیدل وچ جنگل زخمی ناقہ ملی عماری

یوسفؑ دی اوہ وچ جنابے کسے نہ آیاں لیکھے
 یوسفؑ دی اوہ وچ جنابے کسے نہ درجے آئے
 یوسفؑ دی اوہ وچ جنابے کسے نہ وچ دھیانے
 یوسفؑ دی اوہ وچ جنابے کسے نہ ملے کنارے
 یوسفؑ دی اوہ وچ جنابے کسے نہ تھاویں آئے
 یوسفؑ دی اوہ وچ جنابے کسے نہ وچ حسابے
 یوسفؑ دی اوہ وچ جنابے کسے نہ وچ شمارے
 یوسفؑ دی اوہ وچ جنابے کسے نہ شان گمانے
 یوسفؑ دی اوہ وچ جنابے کسے حساب نہ پتیاں
 وقت وہاندے جاندے اسدے اندر گریہ زاری
 پنجر کر دکھلایاں ہڈیں فرقت دی بیماری
 ملیا یار نہ ملیا جیہا جاں مقصود نہ پایا
 سوہنے دے گھر و سندی رَسدی واہ وا ابے پرانی
 پاس ہوندا بے ہتھ نہ آوے ایڈک درد نکائی
 کرے کباب برہونے شعلے تے وچ غم دی نائے
 پنج حواس سنے شش رودہ ہفت طبعی کارے
 کھلے وال پے گل رہندے زرد رہن رُخسارے
 ملیا یار مُراداں پایاں ہُن کیا حال خواری
 ہُن ہو گئیوں حال نتانی رکھڑیاں وچ فساداں
 بیٹھ کنار کریں کیوں زاری آکھ سنا گجھ حالا
 ہن کیا خوف دُراڈے راہوں ایہہ کیا گریہ زاری

دوا کھیں تیں دردوں ملیاں ہُن اوہ اُگھڑ آیاں
تیر کھُٹا تیں وچ جگر دے طالع پٹ کڈھایا
بحر غماں وچ باہیں تَر دی تے کشتی ہتھ آئی
توں بیمار برہوندی زخمی ملیا وید سیانا
توں بھکھی وچ عشق اُجاڑے ملیا طاس طعاموں
تن ننگے نوں ملیاں تینوں ریشم تھیں پوشا کاں
جلدی دھپ بچر دی وچوں وڑیوں وچ محلّاں
وَل منزل مقصودے تریوں تازی دی اسواری
توں وچ قید غماں دے جُجرے وئی بخت خلاصی
عشقی پندھ اگلی پیوں ملیا ساتھ چنگیرا
اگ غماں وچ پیڈی تیں وَل نہر کھلی دریاؤں
گرگ فراتوں ملی خلاصی وڑیوں منزل گاہے
کہے زلیخا ن لے مائی میری گریہ زاری
میں ترہائی لبھا مینوں دریا شربت والا
میں پیدل وچ جنگل زخمی ناقہ ملی عماری
دوا کھیں میں دردوں ملیاں ہُن اوہ اُگھڑ آیاں
تیر کھُٹا میں وچ جگر دے طالع پٹ کڈھایا
بحر غماں وچ باہیں تَر دی میں کشتی ہتھ آئی
میں بیمار برہوندی زخمی ملیا وید سیانا

اے نہ اوہ غم گیا دلے تھیں کی ملیاں ایذاں
ملیا زخم وہائی مدت درد کوں ہُن پایا
ہُن کیوں غرق رہیوں وچ زاری ایہ کہہ حال کیائی
جس دا رُو گھر بھرے شفاؤں تے کیوں حال رنجانا
ہُن بے صبری ہو کیوں روویں ظاہر دس کلاموں
ہُن کہہ کیوں دوا کھیں زاروں رہن دھیئے نمنا کاں
ہُن فرما کریں توں زاری اندر کھڑیاں سلاں
بیدل ہو کریں کیوں زاری ظاہر دس پیاری
کر خوشیاں کیوں غم وچ ڈُبی ایہ کیا حال اودا سی
اے تسلی صبر نکردا دس کوں دل تیرا
آہیں گرم گیاں کیوں ناہیں ٹھنڈی آب ہواؤں
شکرانے دا ویلا تیرا کوں جلیں وچ آہے
جو مشکل سر میرے ورتی آکھ سناواں ساری
لاواں واہ نہ پاواں قطرہ ایہی درد کوں سالا
ناچڑھ سگاں پیش نجاوے ایہا مشکل بھاری
پر بے نُو نہ دسے کائی آساں توڑ گوا یاں
ملیا زخم مکھی پُر زہروں رہی وچے دکھ پایا
گھٹمن گھیر دکھاں دے پھاتھی ہُن واہ پیش نکائی
مٹت کراں دوا ندیوے کار کرے من بھاناں

میں بھگھی وچ عشق اوجاڑے ملیا طاس طعاموں
تننگی نوں ملیاں مینوں ریشم تھیں پوشا کاں
جلدی دُھپ بجر دی وچوں وڑیاں وچ محلّاں
وَل منزل مقصودے تریاں تازی دی اسواری
میں وچ قید نماں دے جُجرے دتی بخت خلاصی
عشقمے پندھ اکلّی پتیاں ملیا ساتھ چنگیرا
اگ نماں وچ تپدی میں ول نہر کھلی دریا وں
گرگ فراتوں ملی خلاصی وڑیاں منزل گاہے
ایہا حال میرا وچ درداں یوسف تھیں ورتارا
میں دیکھاں جھک اُسدیلّاں اکھیں اوہ ناظر اولائے
میں ہو پاس کراں سو آہیں اوہ کنیں رُوں پاوے
لکھ لکھ وار کراں میں داری اوہ ناکدی بولاوے
جے مگرے میں اندر جاواں اوہ مُڑ باہر آوے
میں ہوئی انہوئی اُسنوں فرق نہ جا پے کوئی
بے پرواہ محبوب تنی دا آتش وانگ تپاوے
سچ پچھیں تے اپنے ہتھیں پکڑ النبیہ لاوے
میں رُہڑ دی نوں ٹھاٹھ برہوں تھیں کڈھ نہ بنے لائے
آپ رہے دُکھ دردوں خالی میری جان جلاوے
میں عاجز دا حال نتاناں دیکھ نہ ترس لیاوے

لُقمہ چا نہ کھاوَن دیوے شارع حکم حراموں
حس وچ خار دُنے پُر کر کے اُستاداں چالا کاں
لائّاں اگ برہوندیاں جتھے پھوک دیکھاوَن جھلاں
نہیں لگام میرے وچ قابو تازی شند طراری
بیڑیاں پیراویں ہتھ کڑیاں واٹ لمی دم جاسی
دور گھروں سٹ واٹ دوراوی ایہا پیا لوٹیرا
بچی اگوں اس نہر رُڑھائی لہر قہر دھروا وں
ہُن دلبر دی بے پرواہی شیر پیا وچ راہے
میں قربان اس خبر نکائی ہر دم رہے نیارا
میں ہر وقت طَلَب وچ بھوندی اوہ بے خبر گزارے
میں بیٹھاں کر چشم مقابل اوہ اوتھوں اُٹھ جاوے
جے ہس کراں اشائت گوجھی اُسنوں بھلی نہ بھاوے
آہیں گرم کڈھاں جے رور وگجھ نہ اثر دساوے
رمزوں کراں سوال وصل دا ہر گز ملے نہ ڈھوئی
بلدیاں لائّاں اکھیں دیکھے گھت نہ آب بچھاوے
جاں میں جلاں بلاں اوہ میتھیں اپنا آپ بچاوے
دھکت گتے وچ ڈونگھے و بنے آپ پچھاں ہٹ جاوے
ایسی اگ لگاوے چوری نا دُھو آں دکھلاوے
اُسدی نظر اوچی میں نیویں جھکے ذرا دسیاوے

نائیں اندر نظر سامندی کدی نہ میں ول دیکھے
 سُن دائی بھرا کھیں پانی پٹاں تے ہتھ مارے
 میں فُربان بچی توں کبھی عشق مُصیبت پائی
 وِچ قِصیاں عُمر وِنجائی چھوڑ ولایت آئی
 ول دَساں میں کر گُجھ حیلہ اچے جوانی ویلا
 سُن ایہ گل زلیخا رو رو آہ بھرے فرماوے
 دائی کہے جمال جو تیرا پنچھیاں موہ ڈگاوے
 کہے زلیخا اوہ کداہیں نظر نہ کرے اوتاہاں
 نا اوہ دیکھے سوہنیاں شکلاں نابد شکلاں تائیں
 دائی کہے فریب بھیرے عقلاں تھیں پُر خانے
 مرداں ٹوں پیتاون سوکھا مُول نہ کر کوتاہی
 کہے زلیخا کملی بُڈھی نا کر بات اگاہاں
 تے میں تیرے کہنے باجھوں زلفاں نوں ول پائے
 نامیرے ول زلفاں والے ول وِچ یار لیائے
 اُسدیاں بے پرواہیاں مائے سل ودھیرے لائے
 جاہ کوں کر منّت زاری ول تیرے وِچ آوے
 میں رُہڑی نوں آکھ کوں اوہ پکڑ لگاوے بے
 دائی جوش غضب بھرا ٹھی دیکھاں کوں نہ منے

اسدا سب تھیں شان وڈیرا میں عاجز کس لیکھے
 بٹ ننگے کردندوں خالی دھاڑ و دھاڑ پوکارے
 اچے مُرادوں خالی رہیوں دولت ڈوب گوائی
 ملیا یار رہے وِچ گھر دے اوہا اچے جدائی
 کُنڈل زلف پہا وِچ دل دے ناز اکھیں گھت سیلا
 کُنڈل ٹوں اوہ آگ نہ لائے خاک اکھیں وِچ پاوے
 اوہ جوان جوانی بھریا کیوں وِچ وِس نہ آوے
 اہل جمالاں تے بد شکلاں دھرے نہ وِچ نگاہاں
 باجھ آواز پچھان نہ کردا میں تئیں وِچ کدا میں
 تیر سُخن گُجھ مار اوہیا وجے طلب نشانے
 ول ول کے وٹ چاہڑ دوڑ لے پاسدے گل پھاہی
 اسدا حال عقل تھیں باہر میں لا تھئی واہاں
 تیر سُخن دے سدھے کر کر اس ول بہت وگائے
 تے اوہ تیر سُخن دے میرے توڑ ہوا اڈائے
 اُسدی نظر جہانوں اُچی کد پٹیا جائے
 میل مینوں میں مردی جاندی کوں میرا دکھ جا کے
 جے ہُن تیری عرض نہ منے درد میرا دل بھٹے
 میل دیاں میں کار بیہاری مَر مَر جاہ نہ رتے

در ذکر تعریف دایہ و رفتن او از طرف زلیخا نزد یوسفؑ و سفارش وصل
بروی کار آوردن و اعراض نمودن یوسفؑ و برگشتن دایہ نومیدی و مطلع
ساختن زلیخا را از ماجرای وی و رفتن زلیخا بذات خود نزد یوسفؑ
و اظهار عشق نمودن و زدن یوسف دست رد بر اقرار او

نویں چو ٹیل پرانی آفت تن ہلکا رگ بھاری
تن پیلا تے نیلیاں ناڑیں زلفاں تے چٹیاں
عمر بڑی تے آس چھوٹیری قدم نکلے دم لے
اُچے ہڈ تے نیویاں گلھاں تن منقوش جریدہ
ثرب صفاق مراق تہاں نے پیٹ اگاڑی دھریا
جھمنیاں داوال نہ کوئی بھواں بھویاں
چھلے دار دوویں لب سکے گھسٹ وڑے وچ بٹاں
گردن ٹوئے اگے پچھے کرد وگائی ہوئی
ماس پُرانے کاغذ والی صورت پائی ہوئی
چوچر چھاتی مخر کاتی ہنس گلے دا کھورا
دو پستان وڈیریاں مشکاں آب نچوڑے ہوئے
کن تنو دیاں چھلاں ورگے نک سکا سکت کالا
داہراں دا گچھ پتہ نشانی لہدیاں ہتھ نہ آوے
سن رُخسار لبان مومنہ جا پے چھٹرو سکا ہو یا
دوہرا قد اکاہرا چڑا موٹھک دیہی ساری
بھری فریبوں خالی زوروں طاقت بدن نہ رائی
وال سدھے تے ونگیاں ہڈیں بے وس جوڑ نکمے
پُر دل وانگ ترکلے قامت پر وچ چکن کشیدہ
مکروں دُنیا نون لٹ کھادا تے اے بھرت نہ بھریا
داغ سیاہوں دوویں کھنیں کھن بچڑھایاں ہو یاں
پیری ضعب چڑھایاں فوجاں دند گئے وچ لٹاں
جھل بڈھیبے نے وچ چہرے گرد اڈائی ہوئی
پستلیاں دے دوہیں پاسیں مسطر لائی ہوئی
ٹھوڈی بوڈی روڈی بھوڈی تے وچ عذر نہ بھورا
اک رگ شکم بٹھاہاں دھسیا تونے توڑے ہوئے
تنگ مٹھا مومنہ حدوں کھلا جس وچ جیبھ نوالا
جیبھ ہلے جیوں وچ سوراخے چوہا پوچھ ہلاوے
یا عاصی تے وقت نزع دا گویا ڈھکا ہو یا

اُنگلیاں کف دستاں اندر کیلیاں ٹھوکیاں ہو یاں
گوڈے گنڈھاں گئے منکے کھوچاں ڈوہنگھ کھوانے
کمر موٹیری ساق چھوٹیری موٹی دھون ہتھیری
سرہلے تے پیروں ڈولے قدم نہ پوے ٹکانے
دوویں وینیاں وچ استیناں مچھلیاں مکیاں ہو یاں
بُٹ دنداں وچ کالوں دَوڑی بتیاں بلیاں ہو یاں
پُر پُر بلغم نال بدن وچ ہڈیاں پکیاں ہو یاں
روگ سبک تھیں پانی رس رس اکھیاں گلیاں ہو یاں
جوش جوانی والیاں چکاں گھٹے رلیاں ہو یاں
ایہ دنیا دی صورت پوری گھنڈ چٹھائی ہوئی
ظاہر ایہ تے اندر واروں پُر مکراندی تھیلی
ایہ دائی جس صفت ایہائی اٹھ تری سر ہلدے
بیٹھ زلیخا راضی راضی یوسف آن ملاواں
میں بھی ہاں کجھ تینوں معلم میں اُپراہدن بھاری
یوسفؑ پاس گئی جا بیٹھی میں واری فرزند
طاقت عقل قیاسوں باہر تیرا حُسن بنایا
جس تھیں قدر چچھانے رتبہ کاراندے اندازے
جوش جوانی تیں وچ بھریا عیش اوڈاون کارن
بھری فراست عالی تیں وچ ولدیاں لگیاں پاویں
سُننے نون دُکھ درد منداں دے توں شنوائی پائی
تے اُس تیں پر لازم کیتا ہر شے تے شکرانہ

بھٹھہ بغلاں وچ بٹھ مواتے باہاں جھوکیاں ہو یاں
لک کُباتے ناف نگھیرا وبتے ہوئے نشانے
سیری پسیری نری لوٹیری مکروں جمع اندھیری
جاں بولے سوؤلاں چھلاندا ہڑھ وگ پئے دھگانے
بیٹھی دے دوزانو دس گر جھاں چلیاں ہو یاں
ناڑاں بدن دساون ظاہر رسیاں ولیاں ہو یاں
چاروں خلطاں سکے وانگوں رلمل گھلیاں ہو یاں
پستاناں دے سردیاں نوکاں بھینڈیاں الیاں ہو یاں
سردی گرمی چکھ زمانیوں رمزاں چھلیاں ہو یاں
ابریشم دے نال لباساں شکل چھپائی ہوئی
وچ جہان اوہا اس بھاوے جو مجھوں یا لیلی
یار ملاواں پوریاں پاواں زخم گواواں دلدے
سرکشیوں اج توبہ کرسی کر کے نرم دیکھاواں
گھاگے ہاری کار بہاری صحت ہاں بیماری
میں قربان بناونہاریوں تون جسداہیں بندہ
تے اس حُسن موافق تیں وچ عقلوں گوہر پایا
رحم دتا توں جس تھیں سمجھیں درداندے آوازے
اکھیں روشن تیں وچ جڑیاں رمزاں پاوان کارن
تے اُس تینوں طاقت بخشی دم وچ درد گواویں
تے سُنکے دُکھ داد بھرن نون ملی تینوں دانائی
ہر نعمت دی حق ادائی واجب کہے زمانہ

اوه مُشفاق زلیخا تیری جس سُننے دِسیاویں
 تیجی وارنشانیاں دے دے مصرے سد بلائی
 قیمت تار خریدیا تینوں مقصد پاون کارن
 رات دِنے وِچ خدمت تیری آپ رہی ہو باندی
 جاں اِج حال ڈٹھائیں اُسدا رحم میرے دِل آیا
 قدر چُکھان احساناں اُسیدیاں جو تیں حال وہائے
 اِج جوانی تیرے اوتے اوه بھی ہے شے کائی
 وصل کریں توں فرحت پاویں اسدا جی پرچاویں
 توں صاحب اوه بندی تیری وِچ فرمانبرداری
 ایہ احسان تیرا جاں جیوے کدی نمول بھلاوے
 آخر خون چڑھے سر تیرے پھیر پچھوں پچھتاویں
 نا کر شرم کرم دا ویلا کرم کریں مَن بھاویں
 تے مصلاحت میری ایہا خوشی کرو دِن کائی
 وقت ایہی گُجھ کر لے خوشیاں خوشیاں دے دن آئے
 ہتھوں گئی جوانی یوسف نہیں کسے مُڑ ملدی
 اِج جوانی ہتھ بضاعت کر لے سودا کائی
 اس سودے وِچ نفع وڈیرالے لے بھُل نجا میں
 اُس حُسنے وِل دیکھ نہ بھُلئیں نظر نہ کریں اُچیری
 عُمر جوانی نہر وگیندی حُسن ندی دیاں لہراں
 جاں ایہ ویت گیا سرویلا مور ہتھوں چھٹ جاوے
 دن کائی جگ کوئل واسا دیکھدیاں چھل جاناں

دو واری کر گھائل اسنوں راتورات سدھاویں
 روندی نوں وِچ درد وچھوڑے دتی آن دیکھائی
 دِل تھیں درد وچھوڑے والا داغ گواون کارن
 وصل سوال نہ کردی ظاہر اوه تہنتھیں شرماندی
 توں بے خبرا تیریاں نظراں اُسنوں مار گویا
 تے کر رحم اوہدے تے کائی دیکھ متاں مر جائے
 تیرے باجھ نہ ثانی اُسدی کسے پری نے جائی
 اوه ہو رہے کنیز مدامی توہیں راج کماویں
 کر ہُن رحم رحم دا ویلا اس تے مشکل بھاری
 جے اِج گُجھ انکار لیاویں آہ بھرے مر جاوے
 تے ایہ ناز جو فرحت خوشیاں پھیر کتے کد پاویں
 اوه تیرے پرواری جانندی کہ توں کیوں شرمایں
 ایہ جوانی دوجی واری نہیں کسے ہتھ آئی
 جداں بڈھپا سر پر آیا تاں گُجھ پیش نجائے
 کر لے مزہ مزے دا ویلا حسرت رہے نہ ولدی
 تے دِل لہیں وِہاج پیارے سستا کہے لو کائی
 اِج بندی کر چھڈ کسے نوں گھانا نہیں کدا میں
 چھلایا حُسن ڈٹھائیں اکھیں چھل مُڑ کرے نہ پھیری
 گزری ٹھاٹھ گئی مُڑ آئی کد وِچ پچھلیاں شہراں
 مینوں قسم میرے فرزند ایہ مُڑ ہتھ نہ آوے
 حُسن جوانی نوں وِچ دُنیا تھوڑے روز نکاناں

جے اس وقت نہ کرم کمائے تے نا ذوق ہنڈائے
 زلفاندے وچ بنداں کر لے قید کوئی دل بھارا
 واہ اکھیں دیاں رمزاں غمزے ایہ بھی نے دن کائی
 کرا احسان ابھی ہُن ویلا جاں جاں وقت جوانی
 عُمر جوانی نین گمانی ایہ دن چار زمانہ
 تن بھوریں رُخ نُورانی تے انور پیشانی
 اُلفت دا دم بھر لے کائی جاں لگ ہے سمیاناں
 اُج سوالی تیرے درتے عرض کرے ہوگولی
 عُمر پرانی بڑی سیانی میں بھی ہاں شے کائی
 شہزادی دیاں آپیں سنکے کنب گیا دل میرا
 مینون بھلا نہ بھاوے یوسف دُور رہیں اُس پاسوں
 مَت میری لگ نا نہ نہ بولیں خوف نہ رکھیں کائی
 جے اُج رہے مرادوں خالی حیف ایہا لکھ واری
 دیکھ اوہا دُکھ میریاں اکھیں رویاں زار و زاری
 ایہ گل سنکے بولیا یوسف چھوڑ بڈھی گل ساری
 زخم میرے وچ گھت نہ اُن گل میں ہاں عاجز بندہ
 اُسے مینوں خوشیاں اندر کیتا ہے پروردہ
 دائی کہے جداں اوہ آپے ایہ سوال گزارے
 یوسف کہے عزیزے مینوں کر فرزند رکھایا
 گھر اُسدے وچ کراں خیانت میرا کیڈک پایہ
 دائی کہے عزیز نہ دیکھے توں جس تھیں غم کھاویں

قسم کراں ایہ جھوٹھ نہ جانی پھر ایہ داغ نجائے
 ایہ زلفاں مُڑ ہتھ نہ آون اُلٹا پوے ستارا
 بہ گوشے کرسو بنیاں گلاں رہے در بلیغ نہ رائی
 عیش اڈاؤ من پَر چاؤ خوشیاں نے زندگانی
 ایہ قالب جاں گئی جوانی رہسی ماتم خانہ
 جاں سر جھل پئے ویرانی رہسی ہتھ حیرانی
 تے ہُن حال اسان پچھ دیکھن غفلت جہاں جواناں
 میں مسکین نتانی عاجز جسدی وچ وچولی
 سروں موہوں دکھ جھل وگے تے پاس تیر میں آئی
 حال اوہدے تے جاں دل پیپا تیں ول ہو یا پھیرا
 آس منداں پر رحم کماویں توڑ نہ سٹیں آسوں
 اوہ زلیخا تیرے کارن چھوڑ ولایت آئی
 کیوں گجھ خبر نہ لیو اُسدی اوہ مر رہی بیچاری
 دس ارادہ تیرا کیونکر فرزنداں میں واری
 ایہ گلاں بے وزن تمامی تے توں عقلوں ہاری
 سر میرے پر وڈا ایہا لطف زلیخا سندا
 ایڈ دلیری کد کرسگاں اوہ صاحب میں بردہ
 حکموں مُڑن دلیری ایہا صاحب دے دربارے
 گھر دے وچ امین بنایا میرا قدر ودھایا
 ایہ گل مینوں بھاوے ناہیں خوف میرے دل آیا
 خلوت حاضر رہے زلیخا کیوں نا کرم کماویں

یوسفؑ کہندا ظالم بڈھی تینوں خبر نکائی
صاحب سچا عالم جسدا اُسدی دُنیا ساری
اوہ ناراض اچھے عملوں تہر اُسیدا بھارا
وچ دماغ زلیخا سندے ایہ کیا وہم سمایا
کہہ اُسُنوں اوہ ایس خیالوں دل اپنا سمجھاوے
تے ایہ کم نہوونہارا میتھوں ہو نہ آوے
ایڈ غَضَب سرچاء نَسْکَاں میں عاجز درماندہ
باپ میرا یعقوب پیغمبر اُسدیاں میں وَل مَنکَاں
دادا پاک اسحاق پیغمبر ابنِ خلیل الہی
میں اُمید رکھی دل محکم دور رہاں شیطانوں
میں ایہ کار نہ کرساں مُولے پوون خیال نہ میرے
بد اصلاں دی بد کرداری کویں اصلیوں آوے
بَس بڈھی ہُن بول نکائی گل نہ کریں اگا ہیں
ایہ گل سُنکے دائی تا میں بھل گیاں تدبیراں
اگے گل نہ آئی کائی روندی اُٹھ سدھائی
ایہ گل سُنی زلیخا تا میں اگ بلی وچ سینے
روندی آپ گئی وَل یوسفؑ رور و عرض سنائی
زخم دے وچ عشق تیرے داکدی آرام نہ آوے
جان میری دی خبر نہ مینوں جان محبت تیری
سب گجھ عشق ایہائی تیرا میں وچ گجھ نہ میرا
توہیں میرے لُوں لُوں اندر کیتا آپ وسیرا

صاحب کولوں بے فرمانی کرنی روا نہ آئی
نار عذاب مقدر کیتس زانیاں حق خواری
بے فرمانی اُسدی کرساں کویں ملے چھٹکارا
کیا خیال نکارا جیہا دل اسدے وچ آیا
لطف کرے اوہ کار اچہا نا مینوں فرماوے
عرض کراں اس کار بڑی تھیں مینوں رب بچاوے
راز اونہاندا میرے سینے میں فرزند جنہاندا
قصد کراں خود اپنے تا میں کویں جہنم گھنٹاں
چھوڑا نہاں میں ہورس راہے پواں نہ وچ تباہی
آس ایہی دل عصمت سندی نُور ملے ایمانوں
درد نواں میں جھل نسکدا اگے درد ہتھیرے
پھیر بڈھی مُڑ بولن لگی یوسفؑ جھٹک ہٹاوے
اُٹھ چلی جا میرے کولوں سُنی نہ میریاں آپہیں
جو وچ دل اُمیداں دھریاں گم گیاں تقریراں
پاس زلیخا آن سنائی جو سُننے وچ آئی
ملن مُراد نصیب نہ میرے آوے وچ یقینے
میں یوسفؑ وچ تیریاں درداں بہت مُصیبت پائی
آہ بھراں جے دل دے دردوں جان میری جل جاوے
ایہا جان میرے وچ تَن دے عقل ایہائی میری
تیرے شوق محبت والے پایا گھٹمن گھیرا
توہیں اندر توہیں باہر دل میرا گھر تیرا

نا کر دُور سے گھر تیرا میں اُجڑی دا ڈیرا
 سوہنیاوے میں تیرے دردیں بن واسی بن روئی
 والیاوے میں تیری ہو کے روہڑے خویش قبیلے
 عشق تیرے دے حضرت یوسفؑ میں دل زخم پکانے
 ایہ گل سُن سرنیویں عجزوں یوسفؑ رویا زاری
 دیکھ زلیخا آپیں بھریاں تے روعرض گزاری
 میں تے دکھ پئے نوں روندی توں کیوں روون لگا
 میں روواں توں نارو یوسفؑ تیریاں روئھ بلائیں
 روئھ نصیب جنہاندے مندے خالی ہتھ مُرادوں
 میں قربان نہ کر توں زاری تے نہ رو کدائیں
 میں روواں جیں پئے قضیے دھروں لکھے میں رونے
 تمیں بدلے میں آپے یوسفؑ رولواں بہ راتیں
 دُکھ میرے میں دُکھاں والی دیکھ دُکھاں دل روناں
 بھار میرا سر میرے دھر یو اے محبوب پیارے
 شعلہ درد میرے دا بے وس دل تھیں ظاہر آیا
 دل میرے دی آتش سندی ایہ خاصیت بھاری
 تے وچ آب اکھیں دے تیرے اس تھیں حکمت ڈاہدی
 ایہ اکھیں دا پانی تیرا میں دل لانبو لاوے
 یا حضرت ایہ تیرا روناں مینوں بھلا نہ بھاوے
 اک اک قطرہ اشک تیرے دا جگر پوے چنگیاڑی
 ناروویں نابیدل ہوویں مینوں روہڑ نجائیں

واہ حیرت میں بندی تیری توں اے دُور تھیرا
 ہو بیراگن تمیں در آئی اے نمندی ڈھوئی
 اے تیرے دربار معلیٰ روواں باجھ وسیلے
 کون سُنے میں کسنوں دستان جو سردرد وہانے
 چُپ زبانون تے شرمندانین ہنجوں تھیں جاری
 میں قربان میرے محبوبا جان تیرے پر واری
 منصب میرا توں مل پٹھا ایہ کی ہوون لگا
 جگ جگ جیواں روون والی روز قیامت تائیں
 کر خوشیاں توں عالی قسمت کٹ ویلا دل شاداں
 اکھیں روندنا دیکھ نساگاں ہرگز تیرے تائیں
 روون عمر وہاندی میری ایہ دُکھ گھٹ نہونے
 تیرا روون میں زخمی دا جگر کپائے کاتیں
 توں نارو وچ میریاں دُکھاں ایہہ دُکھ جھل نہوناں
 نین تیرے وچ میریاں درداں ہونھ نہ اشکوں بھارے
 حیف ایہی جو چشم تیری نوں آ بے غرق کرایا
 جنتول دل دیاں لاٹاں وگیاں آب دیکھایا جاری
 جیہوں جیہوں نین تیرے دووگدے جلدی جان اساڈی
 ایہ پانی نہ اگ بھجاوے لاٹیں بالن پاوے
 پونجھ اکھیں مت میرے دل نوں تیرا درد جلاوے
 آتش بالے تن من جالے رکھے واس او جاڑی
 سر متھے پر میرے یوسف تیریاں درد بلائیں

تیریاں آیاں میں سر آون میریاں بھی سر میرے
 فال و چار ڈٹھی دکھ خوشیاں سانجھے میں تیں والے
 میں اس ونڈ عدالت و لوں راضی ہاں سو واری
 میں روواں رومر جاواں دل تے جان جلاواں
 دیکھ تماشا بنے بیٹھا اے محبوب پیارے
 سوہنیاں سوہنے نین رنگیلے تار نہ غم دے پانی
 بحر غمان دے رڑنے ہاری کیوں نہ رہڑی ازائیں
 میں پُر زور برہوں دیاں ندیاں ترتر کے از مایاں
 آفت ورھے اکھیں تھیں میرے شعلے فرقت والی
 رسد انیر سنگا ندے دل تھیں سُن برہوں دی زاری
 میں از مودہ کار دُکھاں دی دُکھیں روونہاری
 جے توں دیکھ میرا دُکھ رویوں محبوبا ہٹ جائیں
 لمباں شاخاں درد میرے دیاں تیں ول کیوں جھٹک چلیاں
 تے جے رویوں اپنے دردوں دھراوہ بھی سر میرے
 سوہنیاں لگدیاں ہسدیاں رسدیاں تیریاں اکھیاں دوویں
 ہوئی ونڈ عدالت والی اے نہ راضی ہوویں
 توں نہ روا یہ تیرا روناں میری جان جلاوے
 میں روواں دل ڈردا میرا سُن تیریاں آپہیں
 جاں پھوچھی نے لطف محبت میں پرودہ کمایا
 تے جاں باپ پیارا کیتا مینوں بھایاں نالوں
 ہُن کیا دیکھ لوواں سر میرے تیرا عشق لیاوے

توں دُکھاں تھیں خالی چنگا مینوں دُکھ تھیرے
 آئے دُکھ بندی دے حصے خوشیاں تدھ حوالے
 کیوں ایہ ونڈ پسند نہ تینوں کردوں گریہ زاری
 اشک و گاواں عقل صبرنوں دُکھے و بن رڑھاواں
 مینوں تیرا نیر ڈباوے درداندے و چکارے
 تر دے نین تیرے اس پانی میں رہڑی رہڑ جانی
 نین تیرے جاں تاریاں لاوون درداندے دریاں
 وچ کوہسار سیاہ شینا دے نیناں جھڑیاں لایاں
 جس تھیں سنگستان جہاں دا لوں لوں رہبانہ خالی
 گرم آہنگی آہاں دی تھیں جھڑن شرارے ناری
 روون دیدیوں میرے تائیں توں نہ رو میں واری
 دُکھ میرے جگ رسدے رہنے وسدی دنیا تائیں
 رُہڑیاں جان دیاں میریاں اکھیں درد تیرے وچ جلیاں
 کردونین بھنے دُکھ میرے نار برہوں وچ بیرے
 میں کد ونڈ دتے دُکھ تینوں توکس دردوں روویں
 ونڈ میری وچ کریں تصرف ناوچ عدل کھلوویں
 سُن یوسف ایہ اسدیاں گلاں رورو کے فرماوے
 میرے اوپر عشق کسے دا خیر گزارے ناہیں
 وچ کنعانے چوراں اندر میرا نام لکھایا
 بھایاں چاء وگیا کھوہے دیس چھٹا ات حالوں
 جان میری تے دیکھاں کائی کیا مصیبت پاوے

کہے زلیخا میں ناتانی اتنے خوف نکائی
 میں مردی کر رحم میرے تے وصلوں رکھ نہ خالی
 کر اکوار کرم دیاں نظراں دیکھ میرا دکھ بھارا
 کھاوون بیون چھٹا میرا تیریاں وچ قضیاں
 نیند حرام اکھیں وچ میرے درد فراقوں تیرے
 میں بے حال کنیز بے چاری رحم میرے پر کھاؤ
 میں بے چاری کرماں ماری مینوں روہڑ نجاؤ
 میں بیچاری کر دی زاری توڑ نہ دور ہٹاؤ
 میں بیچاری عشق اوجاڑی نا وچ فرق جلاؤ
 سوہنیاں اکھیں نازک نظراں وٹھ گیاں دل میرا
 بنھ سٹی میں دوزخ دکھیں زلفاندی زنجیروں
 میں مرچکی مار نمویاں موڑ نہ وصل براتوں
 میں موئی وچ درد وچھوڑے تیرو بے دل گھاتوں
 میں یوسف وچ غم تے تڑفاں رحم نہ کیوں دل تیرے
 میں وچ طاقت ہو زکائی جھلے دکھ بھیرے
 کرم نکھٹی برہوں لٹی میں پردیس میں آئی
 آہ بھراں اٹھ وگن لاٹاں گھرنوں لانبولاواں
 نار مجازی وچ سڑ مرنا مینوں سہل دساوے
 سڑ مرنے تھیں بے دکھ جاندا خوش ہو میں سڑ مردی

توں صاحب میں بندی تیری کہ اتھ خوف کیائی
 عشق تیرے وچ جلدی رہیاں جاں تے سرت سمہالی
 ہجر تیرے نے سلت وگائے وگدے نین فورا
 میں واٹگوں کسے ماواں ظالم نج جنیند ریاں دھیاں
 عشق تیرے تھیں نیندر دسدی خارا کھیں وچ میرے
 میں بیچاری کر میں ہاری میں پر رحم کماؤ
 میں بے چاری وچ بیماری میری مرض گواؤ
 میں بیچاری روونہاری حال میرا کجھ پاؤ
 میں بیچاری درداں ساڑی تے ہن ہو نہ تاؤ
 اج اقراروں میں چک چلی کیتا صبر بھیرا
 وائے دریغ نہ تیں دل گھلیا آہاندی تاثیروں
 مرگ بھلی سو وار فراقوں درد غماندی راتوں
 ویلا اے جو بخش کدائیں قطرہ آب حیاتوں
 دیہ مراد کدائیں وصلوں ناجاہ پرے پریرے
 بحر عمیق غماں وچ ڈبے واہ واطال میرے
 بے مقصود فراقاں ماری تیرے ہجر ستائی
 صبر کراں ہن ہونہ آوے کوں وچے جل جاواں
 پر وچ لاٹ برہوں دی سڑنا مشکل نظری آوے
 بیون مران دوویں دکھ کیتے دلبردی بے دردی

اے محبوب نہ کرتوں اتنا میں پرناز نہورا
اس جامع اضداد برہوں نے ڈبدی نوں اگ لائی
گذریا حال بیانوں میرا اے کرم کر ویلا
من بندی دی عرض کدائیں یوسفؑ نہ کراڑیاں
میں موئی مرگھائل ہوئی برہوں قصبے پھڑیاں
غارنگر میں طالع ظالم جسدیاں فوجاں چڑھیاں
تیز نگاہاں تیغاں ہو کے جان جگر وچ وڑیاں
سرچا دیکھ اکھیں ول میرے اے بے ترس لوٹیرے
مچھیاں وانگ دوین تتی دے لہر سرشکلیں تردے
بے پرواہاں دے سنگ یاری لاون مشکل بھاری
سنکے اسدی گریہ زاری تاں یوسف فرماوے
میں بردہ بہ وہلا رہناں روا نہیں میں تائیں
کھانمک گھر وچ عزیزے کراں خیانت ناہیں
روزلیخا ایہ گل سنکے دردوں کرے پوکاراں
جے اک کارپوے آمینوں کرنے ہارتھیرے
میرے حق اکھیں دی دھیری توں محبوب پیارا
یوسفؑ کہے جو کارکنندے جیونکر ہور ہزاراں
خاص کرو اک کار میرے سرکرساں ادا غلامی
نین میرے دوپانی بھر دے عشق تیرے دے بردے

مرگزری میں جل بجھ چلی طاقت رہی نہ بھورا
علموں عین ہو یا جاں حاصل ودھی ودھیر جدائی
تن میرے دی رگ رگ اندر برہوں وگایا سیلا
نین میرے رت رنگے دوویں وسدے ساون جھڑیاں
عشق تیرے نے بے پرواہا سینے میخاں جڑیاں
میرے ورگیاں دکھیں بھریاں رخت لٹاون کھڑیاں
آتش شوق تیرے دے اندر ترف ترف میں سڑیاں
ٹھاٹھ سمندر دے وچ تردے نین پیاسے میرے
سوزاں لاٹ فراتوں سڑ دے اے نہیں ڈب مردے
آخر لاج او سے نوں ساری میں جستے بلہاری
دس میں کارکراں کچھ جس وچ میرا وقت دہاوے
کار غلاماں حکم کرو میں جس وچ حق رضائیں
کرساں کار غلاماں والی میں وچ جان جداہیں
میری کارگزاری اندر خدمتگار ہزاراں
اک اک کاراوتے ہے دوسو کارکنندہ میرے
چھوڑا نہاں میں کیونکر تینوں کار دساں کچھ بھارا
میں بھی اک اونہاں تھیں آخر کیوں نا کارگزاراں
کہے زلیخا ونڈ چکی میں گھر دی کار تمامی
کھڑے دوویں ہتھ پکھا جھلدے جدوں سیا پے کردے

غم دکھ و فراتش بندی دے ستر سولاں دھر دے
 رُخ دی زردی تے پردردی خازن میرے زردے
 مَن پر چاون گیت سناون آہیں وقت سحر دے
 وین میرے شاگرد سداون دل دے آہنگر دے
 آہ ٹھلیندیاں چھ میری دیاں دند جو ٹھیاں بھر دے
 دیگ دماغ پکاون میرے سوز فراق جڈیاں
 شب اندوہ میری نوں دیند احسن تیرا روشنایاں
 روندی نوں وچ ماتم خانے ورجن دایاں مایاں
 مثل انہاندے باجھ شمارے خدمتگار ہتھیرے
 توں مینوں ایہ خادم دتے ہر ہر خدمت والے
 سو ایہ منصب ہوراں تائیں خاص حرام مدامی
 جے توں میری خدمت چاہیں ایہو خدمت میری
 ایہ گل سن فرماوے یوسفؑ جے میں بہت پیارا
 میں راضی وچ کار دوراڈی کرساں کارگزاری
 گھر وچ پیٹھن تھیں میں ناخوش کیوں ناراض کراویں
 سن کے پھیر زلیخا تائیں ہور دلیل نہ آئی
 چُپ رہی ہُن دل دے اندر دھائی سوچ وچاریں
 آہا باغ زلیخا والا سیر کرے وچ جسدے

شوق طلب دو پہرے والے راکھے میرے دردے
 میرے کل قوائے طبعی بریاں ساز جگر دے
 درد میرا دل پاڑن سیون درزی میرے گھر دے
 سینے دے صندوق میرے وچ گھڑ تلواراں دھر دے
 تے پیرا ہن رنگن میرا نین لہو وچ تردے
 سینے دا تئور تپاون دل دیاں تیز ہوا یاں
 ندیوندی نہلاون مینوں تیریاں بے پروایاں
 توڑن جوڑن آس دلیدی وہمی دوڑ کودایاں
 ہر دم میری خدمت اندر بخشے ہوئے تیرے
 ہُن کو منصب رہیا نہ خالی ہرگز باجھ وصالے
 ایہو کارگزاری تیں حق کر لے ادا غلامی
 جاں توں ایہو خدمت کرسیں رھساں باندی تیری
 تاں کیوں میرے کہے موافق نا ورتیں ورتارا
 مسیرا کیہا مَن زلیخا جے تے سچی یاری
 گھروں کنار رہاں میں راضی کیوں نارحم کماویں
 تے یوسفؑ دی مرضی باجھوں ہور علاج نکائی
 ڈھونڈ وچا کرے وچ دل دے لاواں کہڑے کایں
 اتھ گھلاں کر مالی اسنوں ایہ گذری دل اسدے

در تعریف بستانسرای زلیخا و ذکر فرستادن او یوسف را بگلشن آرائی آن
وحیلہ انگیختن برائے وصل بہ تعین فرمودن خواصان خود در خدمت

بابرکت یوسف علی نبینا وعلیہ الصلوٰۃ والسلام

باغ عجب واہ جسداثانی ہوگ نہ کسے کوٹے
ریحان عطر کھلار چڑھایا پنکھیاں وچ دماغے
صبح ہوندی نوں نازک غنچے ہس ہس گلاں کردے
زرگس چشم اوگھاڑ نہ دیکھے فتنہ نظری آوے
سوسن سوئن باد بہاروں دنگ ریہا چپ کیتا
گلناراں دیاں خونی شکلاں گل لالہ پرداغوں
کلغی دار بھنارت کلغہ لاٹ چھوڑیں دباغوں
گل عباسی سب گل سوری کردے ناز بہاراں
وچ خوش رنگ گلاں کد لائق رکھے تاب نظارا
گل کچنار کچا وچ رنگت کھولے راز ہزاراں
میوہ دار درختاں باغے خوان دھرے یغنائی
نارنجوں لے رسا جوانی ٹھنڈ پوے وچ سینے
کھاندیاں دے جانہ دماں وچ ضعف قواؤں سارے
گوچھے دا کھ لکدے اُپے جیوں گرسی پرویناں
ماہ جبیناں دے دل تاہیں قوت فرحت آئی
شہوتوں وچ تلیر ڈاراں رکھے رہن مدامی

ہرے بھرے وچ جوش جوانی اس وچ نازک بوٹے
تارے کھول اوگھاڑ دیکھائے چنبیلی وچ باغے
لارے لاء سٹاون بلبل شوق طلب دے دردے
شب دیاں خواب آلودہ اکھیں نظر پون شرماوے
زلف کھلار سنبل نے رسم جام وصالوں پیتا
سورج مکھی سیاہی راتے لبھے نور چراغوں
مرز بخوش بخوش مرض دا چھوڑے کسے دماغوں
ململ پیچے کھول چناراں کرن مصافحہ یاراں
سوسد برگ ہزار ہزارہ لکھ لسلا ب بچپارا
رس رسداتے رس رس و سداوانگ پریت گواراں
باد بہار پکھیر و بھکھیاں ایہ خوش خبر سنائی
چکھ انجیر رہے وچ لبدے لذت چپا رہینے
ورم طحال ہزال الکلیہ سینے دے دکھ بھارے
تے وچ باغ فر نفل بوٹے لٹے ماہ جبیناں
وحشت تے وسواس اڈائے ذہن دماغ صفائی
بال سیاہ سفیدی سینے خوش آواز تسمی

راگ انہاںدا گوہلاں پکیاں رس چو و گیا حباندا
 پیوندی وچ بیریاں نازک خار نہ نظری آوے
 یا وچ ہرے پتاں بے معلم چپ چپا تا کھاوے
 بلبل چھوڑ گلا ندی یاری بعضے وقتیں آوے
 سدھے قد کھجوراں گیاں ودھ ودھ کے اُپراہاں
 پکیاں لعل کھجوراں رسیاں پرواہ نظر نہ آون
 را کھیاں حاجت انہاں نکائی اتھے واہ نہ چوراں
 دن طوطے چمگدڑ را تیں تھکے بھکھے ماندے
 انب پکن تے ظالم طوطے پھر دے ڈالی ڈالی
 کتے ترنج کتھائیں تہو سرد دوا ی سوکھالی
 فسق لوز دوویں وچ جواں کشمش پھڑے کنارے
 میوے دار درخت ہزاراں کھلیاں گل گلزاراں
 غنچگیاں وچ گلشن زاداں خون جگر دا پیتا
 گلبن دے نوزاد مراقب لب بستہ گلزاریں
 دامن چاک تورت روندے گل خوش رنگ چمن دے
 میوے روندے تے گل ہسدے وچ اس باغ ہزاراں
 گلزاراں وچ بلبل بولے گل نوں بولیاں کردی
 تے گل حال زباناں کہند اواہ تیری نام سردی
 اوہ کہندی خوش رنگی تیری تے نکھت دم بھردی
 ہر ہر برگ تیرا آئینہ صنعت صیقل کردی
 اوہ کہندا توں وصلوں روویں قید فراقوں ڈردی

صبح کھویندیاں شیریں شربت بعد دو پہر جو شاندا
 بیر پکا لے طوطا چوری پکڑ پنچ اڈھاوے
 کچھ کھاوے کچھ کٹ گواوے تداں بخیل سداوے
 چھوڑ کچے چگ پکے کھاوے رنج رنج ڈنبل ہلاوے
 سر چاڈو ردیکھیندیاں راہے جان دیاں گم ننگاں
 واڈو گے جھڑ پون زمیں تے پوندیاں ضائع جاوَن
 طوطے تے چمگدڑ باجھوں ہتھ نہ پنچے ہوراں
 دیہن دعائیں شکر گزارن آون کھا کھا جاندا
 سیب انار بہیاں دیاں شانناں وہم گمانوں عالی
 گلگل کتے لکھدی شاحسین لپھ گواون والی
 خشک دماغاں نوں ہر شاخوں جھک جھک کرن اشارے
 غنچپوں قبض گلاں دیاں بسطاں کھولن راز ہزاراں
 باد صبادم مرشد والے غنچے تھیں گل کیتا
 نکھت پیا تجلی برقے گل ہو گئے بازاریں
 رنگ مجازی زود فنا تے تہنہہ دیکھ سمن دے
 رنگا رنگ جناور اس وچ سوڈاراں دیاں ڈاراں
 میں روواں توں کھل کھل ہسیں واہ تیری بے دردی
 جہیں صدمات فنا متعاقب شوق اوہدا سردردی
 توں منظور نظر دلیراں دلوں جدھی مسیں بردی
 جلوہ دیکھ سجن دا جس تھیں میں دل تاب نہ دھردی
 ہو آزاد مقید نقشوں ٹھے بسند صور دی

وچ گلاں دے بلبل رجھی تے سرواں وچ ٹمری
وچ عراقاں چگن کبوتر مور پھرن دیوارے
رمل کاؤں کرن فریاداں کوئل دغا کمایا
زیرک مرغ لکھدا اشاخوں حق حق بھرے گواہی
ققنس نار برہوندا جلیا دیندا خبر منراقوں
بوسلیک صفاہاں کوچک ہور بزرگ عراقوں
ازحم ازحم مرغ سونہری پڑھدا صدق یقیوں
چیلیاں چھوڑ گیاں گھر وسدے ڈردیاں کال کلیوں
تے بانہ وچ آب چو پھیرے حق حق کرے سویرے
گھگی وچ وظیفے رُجھی لٹ کھدا گھر کاواں
تے شارک دے سپیر رنگیے کرم نکھٹی سوئی
خوش آواز جناور کوکن وچ گلستاں زارے
واہ و باغ جدھے وچ وسدے گئے بہشت کنارے
تازہ رویوں وچ بہشتاں ایہ گلشن وڑ بہندا
مرمر سنگوں حوض دوزیا پر خوش لذت آہوں
دونہہ حوضاں دے تخت وچالے کرزینت رکھوایا
اک سوہور کینزک زیب خد متنگار پوچپائی
جے میں آپ حلال نہ تیں پر ہساں اندر دُوری
اٹھ یوسف ول باغ سدھایا جانوراں گھر شادی
کہے زلیخا پاس کنسیزاں سو سو کرتا کیداں
زہر دیوے لے کھاپو ہتھوں عذر نمول لسیا یو

شمشاداں پر کوئل کو کے نار وناں پر ٹمری
منگے مینہ بنیہا بولے ہد ہد لہین ہولارے
بیٹھ عدالت کہے چونا عملاندا پھسل پایا
موسیقا راندر موسیقی پڑھدا حمد الہی
وقت نوای حجاز رہا وے لہدا صبر عشاقوں
زنگیوں کر راست نغمہ پڑھے حسینی طاقوں
ملی نوید قبول دمادم اسنوں مرغ آمینوں
بوم کلون انداز فسادی بھلا دُنیا دینوں
نہراں وچ مرغابی بولے کھایاں وچ وٹیرے
باز عقاب وگے چھٹ جتول پُت نہ سانجھے ماواں
تے گل گل دے رنگاں او تے بلبل بھی بہروئی
تے محرم اسرار دلاں نوں ملدے راز اشارے
تے وچ وگدیاں چارے نہراں طرف مُجذول چارے
تے شاعر اس باغے وڑیا نکلنوں اڑ بہندا
دُھوں چٹا شہدوں مٹھا خوشبودار گلابوں
اس گلشن دامالی کر کے او گلرخ پہونچیا
یوسف نوں اس جان دیواری گل ایہا سرمانی
ایہ کنیزاں بخشیاں تینوں جاہ کر لڈت پوری
تاں نظراں وچ آون لگی جنت دی آبادی
یوسف دی وچ تابع ہو کے بنیاں ریہو مریداں
میں انعام دیاں زر زور تے تسیں راز چھپا یو

اوہا اول میرے تائیں آن پتہ دس جاوے
 ایس نصیحت میری او تے جھڑی عمل مکاوے
 بانڈیاں تائیں حاضر کر کے سر سجدے رکھوایا
 ایہ فریب بنایا خفیا آس وصال لگائی
 دل چاہیا اندھیرے اندر تھاں اُسدے خود جاوے
 دیکھ لو اہج کسنوں یوسف لطف کرے گل لائے
 عرض کرے میں سب تھیں سوہنی کر لے وصل پیارے
 میں ابھی وچ خدمت حاضر غمز یوں پوے پوکارا
 ذوق طلب نے مستی خواہوں ٹُٹ جگائی ہوئی
 مرد کسے اچے اُنگل کر کے میں ول نادیکھائی
 مینوں کرن سلام ہزاراں پر یاں اٹھ سویرے
 نظر وگاواں ناز اڈواں چھیک پتھر وچ پاواں
 نظر گزاراں ناز کھلاراں جھڑن جناور ڈاراں
 پر یاں بہن میری وچ مجلس رہن گھٹے وچ رلیاں
 گل لالہ لے گیا اساتھیں منگ دولس دی لالی
 کردی وصل اشارے تیں ول رین زلفدی کالی
 تے توں میں تھیں مقصد پاویں کدی نجاویں خالی
 میں ول تکیں کدرہ سکین اے خوش رنگ جواناں
 خاطر تلے دھراں کدھوراں پرہاں لائق تیری
 مثل میرے آئینے باجھوں کتے نہ نظری آوے
 مینوں چھوڑ لہیں لکھ دسبر پاویں مثل نکوئی

یوسف جسٹوں رغبت کر کے خلوت طرف بولاوے
 میں اُسٹوں آزاد کریاں خوشیوں غمروہاوے
 آپ گئی وچ باغ زینجا یوسف تخت بہسایا
 آپ مڑی ول گھر دے اوویں شاد دلی وچ آئی
 جس بانڈی نوں راتیں یوسف خلوت طرف بولاوے
 رات ہوئی جاں وچ باغے بانڈیاں شوق سوائے
 اک دیکھا پلمدیاں زلفاں دو طرفیں رُخسارے
 اک بھرے وچ اکھیں سُرمدنازوں کرے اشارہ
 اک کہے لے دیکھ جوانی میں پر آئی ہوئی
 اک کہے میں سب تھیں چسنگی ہئے جوانی آئی
 اک کہے میں پری نہیں پر پر یوں پرے پریرے
 اک کہے میں نال کر شے تارے توڑ لیاواں
 اک کہے میں دید اولاراں کھولاں زخم ہزاراں
 اک کہے میں دندا وگھاڑاں داغ پوے وچ کلیاں
 اک کہے میں نازاں والی میری حپال نرالی
 اک کہے میں گلرخ دلبر لطف نزاکت والی
 اک کہے جے میں ول دیکھیں ہردم رہیں سوائی
 اک کہے میں سب تے غالب وچ حسنداں شانناں
 اک کہے میں اس تھیں وڈی عمروں کجھ چھوٹیری
 اک کہے اس حُسن میرے ول صبر تکے جل جاوے
 اک کہے میں رنگ جوانیوں رسم رنگی ہوئی

اک کہے وگ میریاں نظراں لُٹن رخت پرائے
 اک کہے وچ سارے عالم کون جی میں ثانی
 اک کہے استین میری وچ ماہی سیم نہسانی
 اک کہے وچ میریاں رمزاں شہدرے سوواری
 اک کہے شمشاد قد اندی نام میرے سلطانی
 ایویں ہر اک خُوبی اپنی ظاہر آکھ سناوے
 اک تو حید خدا درستہ چاہے انہاں سکھاواں
 یوسفؑ نے فرمایا او نہاں نکستہ راز ایماں نوں
 توڑے بُت ایمان لبایاں واحد رب پچھساتا
 اوہ مقبول ہویاں درگاہے لکھ لکھ کرن دعائیں
 شاموں لالچ تک یوسفؑ حال کہے اسراروں
 جاڈٹھا سو یوسف گردے پوے پوکار شہادت
 نُور حکم عرفان انہاں ندیاں جرم سیاہیاں دھویاں
 ایہ انگشتریاں دے حلقے لعل ہویاں وچ دم دے
 حال پچھے سوکس تھیں راتیں یوسف رات گزارے
 روندی مُڑی کراں لکھ حیلے اوہ وچ پیچ نہ آوے
 واہ و اباندیاں مقصد پائے مزے چکھے ایماں نوں
 کہے زلیخا دائی اگے کیا کراں دس مائی
 واہاں لایاں کم نہ آیاں ڈٹھیاں بے پروایاں
 میں بیدر بچن تھیں لایاں اُسنے روہڑ گویاں
 کر کجھ لطف کویں کرکاری وصل ملے میں جیواں

ابرقوس دو پیکر چشموں غمز یوں تیر چپلائے
 واہ و امیری شیر اندامی واہ سورج پیشانی
 طالب مشتر یوں اک ماہی رمزوں سمجھ معانی
 گفتار میں شیر بیناں بھریاں پر ہے چشم کٹاری
 میں وانگوں وچ دیس مصر دے کتے بھری جوانی
 پر یوسفؑ ول انہاں کلاماں ذرا دھیان نپاوے
 ایہ بُت پوجن ترک کریہن سدھاراہ دیکھاواں
 اثر گیا کروچ دلاندے رہیاں دنگ بیاناں نوں
 راہ شرع داروشن نُور روں صدق یقینوں حساباتا
 گم گیاں نوں راہ دیکھا یاد پوے رب جزائیں
 اٹھ زلیخا وڈی فجرے سیر کرے گلزاروں
 اکے رات دھرے سر سمہناں ڈٹھے تاج سعادت
 ہو متعجب کہے زلیخا کی کجھ تھیں کی ہویاں
 شیخ کبیر فتوح دھرے اج دیکھ فصوص حکم دے
 جیوں جیوں وعظ نصیحت ہوئی سنی حقیقت ساری
 عقل اہدی کی کہاں کو یہی دل معلم کر جاوے
 عشق جنہاں ایمان پچھاتا اوہ محروم جہاں نوں
 یوسفؑ وصلوں نسا جاندار یہاں علاج نکائی
 تمیں جہیاں سکھدایاں وایاں جگ جگ جیوں مایاں
 تُوں بھی کرے دُوڑ کو دایاں میریاں روہڑ گویاں
 جے تیرے بھی وس نکائی زہر پیالہ پیواں

یار میرے وچ گھر دے رہندا ہے میرا دکھ اوویں
 میرا رات دے ورتا رانا اُسیدے سارا
 میرا جھ اوہدے دیداروں ساعت نہیں گزارا
 اوہ ظاہر وچ ہر ہر منظر گھسرا سدا چکارا
 ہمنخانہ ہمنوان مدامی میرا یار پیارا
 میں اُس تھیں اوہ میتھیں نیڑے دوری ہے ہتھیری
 دل میرے وچ دلبر و سدا سو دل ناہتھ میرے
 جے میں کہاں سجن نے لٹی جھڑک ادب دی کھاواں
 دیسوں کڈھ او جاڑیا مینوں جاں سُننے وچ لایاں
 اوّل آخر ظاہر باطن آپے سب کجھ حبانے
 دل وچ جان جگر وچ اوہوتے تن من وچ سارے
 لے مائی اوہا جے بندی تھیں وسدا بہت دورا ڈا
 خانہ عکس سجن دا بنیاں دل رنگین آئینہ
 باجھ تیرے میں درداں لٹی پاس کدھے دکھ پھولاں
 نت محبوب رہے گھر میرے نہیں نصیب وصالوں
 عرض کراں ہتھہ ہزاراں دل تے ناہ لیاوے
 ایڈک میتھیں نسا جاوے کد میرے ہتھ آوے
 عیدے چند چڑھاں بن بھاویں تاں بھی دیکھے ناہیں
 جے سُر مہ ہو اُسول آواں نا وچ چشم سماواں
 بوٹا مہندی دا گھر لاواں اکھیں نہ سروگاواں
 بوٹا ودھے پھلے اس آبوں برگیں رنگ سماوے

ملیا ویدتے وہندیاں دردوں اوویں اکھیاں دوویں
 میں بھی اوہ تے اوہ بھی اوہو پراوہا جے نیارا
 اے فراق جدائی اوویں دیکھ تےجب بھارا
 اے اندھیر میرے وچ اکھیں دیکھ برہوندا کارا
 اے میرا وچ درد وچھوڑے دمدم حال آوارا
 دکھ سکھ تھیں میں کڈرسدھاری اے اوہدے دکھ گھیری
 میں ہن دلبر تھیں دل منگاں دیہن نہ مین لوٹیرے
 خودنوں کہاں کہاں کی ہوکے کسنوں چور بناواں
 میں اُجڑی دے جاں گھر و سیا اوہو اے جدایاں
 جان بے انجان اساتھیں کار کرے من بھانے
 دھیریا ندے وچ تر دا پھر دا دیندا لٹک ہولارے
 تے بیدر دہسن کیوں ناہیں سُن سُن دردا سا ڈا
 تے کھلڑ ہے ہڈیں بھریا بیدرداں داسینہ
 دل تھیں سُن میں تیرے اگے درد لید اکھولاں
 کیا کراں بچاری ہو یاں وچ فسراق وبالوں
 اُچی نظر نہ کرے کدائیں میں دل جھات نپاوے
 چڑھ اسمان ہوواں میں سورج ڈھپوں نظر لکاوے
 وچ کناں دو انگل گھتے گجاں برق حباہیں
 بلک ہوواں بینائی بھاویں اکھیں دخل نپاواں
 چشمہ خون جگر تے دل دارا اُسدے مڈھ پاواں
 رگڑاں گھولاں کھڑاں سجن ول اوہ نہ پیریں لاوے

اس تھیں پرے کیائی مشکل میں قسمت نے ماری
دل میرے نے آفت چائی میری جان کھپائی
جے میں وڈی خوروں پر یوں خاکوں یار نوائی
لاواں اگ جلاواں خانہ جلاں وچے جی چاہے
خاک لواں سر پاواں راتیں روواں وچ جڈائی
ایڈ دکھاں تھیں مرگ سوکھالی پر جے مرگ قبولاں
درد میرے تے بدل روندے ندیاں نیر وگائے
خونی چشمے چشم میری دے دیکھ شفق رت روئی
پراس بے پرواہ سخن نوں اثر نہ میرے دردوں
کیا کراں کچھ پیش نجاوے میں کر تھسکی زاری
کر حیلہ اکواری میں ول یوسف کرے نظارا
سُن دائی بھر ٹھنڈھیاں آہین سوچ وچاریں دھائی
یار ملے ہن اس تدبیروں حکمت دے زنجیروں
زر چاہیے پر کئی خزانے دولت دے انباروں
یوسف دی تے تیری ہر جا مورت وچ لکھاواں
تیرا اُس دے نال خوشی تھیں وصل کرایا ہویا
جیونکر طرفے حوت دو پیکر تیر چلایا ہویا
اس کوٹھے وچ یوسف تائیں پھڑبا ہوں لے جائیں
جے ہن تیں ول نظر نکر دا اتول کرے نگاہاں
سنکے ہوئی شادز لیحنا ای لگی دل ساری
کہے زلیخا ملن مُراداں دولت مال اُوڈاواں

یاری بھاری جانہ ساری یاد کرے بیزاری
تے دلبر نے وچ جدائی میری گرداڈائی
جے میں شمع جمع وچ بہسکی سر تا پیر حبلائی
پھیر کہاں ای داغ نجاوے بُرے برہوندے پھاہے
عشق اسانوں کنڈیاں پایاں وانگ مچھی تڑفائی
قبر میری دی مٹی وچوں جمن عمداں سولاں
سنگستان مصر دے وچوں نالے ظاہر آئے
تے آتش سن میریاں آہیں حبل بل کولا ہوئی
ناتا شیر میری آہ گرموں ترس نہیں دم سردوں
توں غمخوار پرانی میری واہ لگے کر کاری
نین کرے ول میریاں اکھیں شوق گتھے چکارا
ساعت بعد چپکے سر کہندی اک مصلحت آئی
دُکھ نہرے وچھوڑے والا خبر نہیں تکتدیروں
میں اک کراں تیار عمارت زینت ودھ شماروں
ذوق خوشی دی حالت ظاہر اس وچ نقش کراواں
وچ کنار پیاروں تینوں پکڑ دایا ہویا
جیوں ایام سلخ وچ سورج چند سما یا ہویا
عشق پرستاں دا بت خانہ اُسنوں جا دکھلائیں
دیکھ اوہدے دل جوش اٹھسی وصل ملے دلخواہاں
واہ تہ سیر بڈھی دی عمدہ بڈھی کاری ساری
دولت مال میرے کت کارے جاں لگ وصل نہ پاواں

پکڑے پیر زلیخا اُس دے کہندی شامش مائی
ایہ تدبیر جو کھوج نکالی خوب ٹکانے لائی
دل میرے اُمیداں پیاں وصل ملے اس حیلے
زر دولت میں خاک برابر بن محبوب رنگیلے
لے ہُن کراں عمارت خانہ روہڑاں دولت ساری
چاہیں جو یں تو یں کر ظاہر ہتھ تیرے محنتی

عمارت کنائیدن زلیخا خانہ نگارین و بُردن یوسفؑ را در آن و التماس وصل
کردن و ابانمودن یوسفؑ از ان و گریختن از پیش وی و رسیدن زلیخا از عقب و
دریدن دامن پیراہن یوسفؑ و پیش آمدن عزیز و تسلیم بر آوردن زلیخا و
استکشاف احوال نمودن عزیز و شہادت دادن طفل چہل روزہ بر عفت آنحضرتؐ

آورد اوگ پردیاں و چوں پاوچ دیس دُہایاں
اُن سُنیاں نُوں چاء سناؤ سوز فسراق جُدایاں
گوشتے تھیں کڈھ لاٹ برہندی دیس النبیھے لاؤ
بے خبراں نُوں خبر پوچپاؤ آؤ روگ و نڈاؤ
مے رسوائی داسٹ شیشہ مجلس دے وچکارے
دیہ خوشخبر قیباں تائیں آن رُلن وچ ڈارے
جاں ایہ مستی جوش کھلارے و رلے رہن کنارے
تے ایہ تلخی لبوں نہ جاوے ویت رہن جگ سارے
کہے زلیخا پیش عزیزے اِکدن لُطف پیاروں
تے ایہ تلخی لبوں نہ جاوے ویت رہن جگ سارے
کہے عزیز حوالے تیرے دولت مال خزانے
تے معمار عزیز پوچائے فن جہاں منہ ہادی
تے ایہ تلخی لبوں نہ جاوے ویت رہن جگ سارے
کہے عزیز حوالے تیرے دولت مال خزانے
تے معمار عزیز پوچائے فن جہاں منہ ہادی
تے ایہ تلخی لبوں نہ جاوے ویت رہن جگ سارے
کہے عزیز حوالے تیرے دولت مال خزانے
تے معمار عزیز پوچائے فن جہاں منہ ہادی

مہینا کار فلک دے طاقے نقشِ نھن اُستادی
برفوں و دھ سفید خاموں دیواروں ہر حبا ئیں
کوٹھے ست اگے تے پچھے اِک تھیں اِک سوایا
استاد اں تھیں واری جاوَن اسدے دیکھن ہارے
آبنوسوں در صندل بازو تے وچ عاج حسبڑایا
دروازے وچ لطف سوہائے صنعت نال مقطّع

مہینا کار فلک دے طاقے نقشِ نھن اُستادی
برفوں و دھ سفید خاموں دیواروں ہر حبا ئیں
کوٹھے ست اگے تے پچھے اِک تھیں اِک سوایا
استاد اں تھیں واری جاوَن اسدے دیکھن ہارے
آبنوسوں در صندل بازو تے وچ عاج حسبڑایا
دروازے وچ لطف سوہائے صنعت نال مقطّع

ستواں کوٹھاسب تھیں سوہنا بہت کشاد بنایا
چالی وچ ستون سو نہری موتیاں جڑت جڑائے
لعل اکھیں دم پُریا تو توں قطع عجب زیبائی
پورا سیم سو نہری شاخاں برگ زمرد لائے
شاخاں اُتے مور بہائے لعلوں پیر بنائے
ناوہ اُد دے ناوہ بولن بیٹھ رہن چُپ کیتے
اس کوٹھے دی چھت سو نہری لعل جڑے دیواریں
زڑیں تخت وچھایا اس وچ گوہر جڑے چو پھیرے
چھت کندھیں وچ فرش لگایا تصویراں پُر کر کے
کتے خوشی تھیں ستا ہو یا زانو تے سردھر کے
باندیاں جنہاں ڈٹھمڑ جھڑیاں خون ندی تترے کے
دل وچ آب قلم دے وہندا وانگ نمک کھر کھر کے
یوسف دی ہر مورت او تے قامت جھکے قمر دا
اک ہتھ گردن دو جا چھاتی ہس ہس خوشیاں کردا
کھولدیاں دل زخم نہانی ایہ شکلاں بے پردہ
ایڈ عجیب ایہ عمارت ظاہر کرد کھلائی
جاں بن خانہ پورا ہو یا جھات زلیخا پائی
پھاہی مکر صیاد کھلاری باز پھسے اکواری
بھکھدی اگ لگایاں پھوکاں تپ دل گھلے کسیدا
ہوری نوں اس لٹن کارن مکروں دھاڑ چڑھائی
ہورس نوں اس مارن کارن تیغ فریب چپلائی

چار ستون عقیق زمرد مرمر سنگ لگایا
زڑیں اسپ شکم بھرنا فہ کول ستون ٹکائے
ہور درخت صحن وچ اسدے زینت حد نکائی
دُر رمانی گو پتھے جڑ جڑ میویاں تھاؤں لگائے
بال زمرد اکھیں موتی چونجھ عقیق سوہائے
تے اوہ مست حُسن دے نشیوں جام جمالوں پیتے
رنگیں فرش زبرجد والا بھاوے نقش نگاریں
مینا کار مقاماں گوشے ہوون دُورا اندھیرے
نال زلیخا یوسف بیٹھا شوق کلاوے بھر کے
ہور کتے کی کہاں کو بہا شاعر بھلے ڈر ڈر کے
ہر صورت دی رمز اداؤں بچیاں پر مرمر کے
جانھ ہتھوں دل چھٹدے آخر آہ چھٹی جبر کے
نال زلیخا وانگ دو پیکر اُلفت دادم بھردا
مسیل وصل وچ کتے بہائے سچ کہاں جی ڈردا
تے نقاش قلم دی کاروں ٹھاٹھ غضب دی تردا
وچ زمین نہ اسدے وانگوں جائے اچنبہ کائی
دیکھ دوہاں تصویراں وصلے ترف جھڑی غش آئی
باز پھسے یا پھسے ممولے خود پھس مرے شکاری
اجے کسے کجھ سیک نہ پہتا جلیا رخت اسیدا
ہوری دا اجے گیان کائی اسدا رہسا نہ رائی
ہورس نوں کجھ اثر نہ پہتا اسدی جن دگوائی

دلبر دے اس موہن کارن موہنی شکل بسائی
تھوڑا بہت اگے دل قبضے صبر صوری جھلدا
اس کو ٹھے ول دیکھ زلیخا شوقوں جوش کھلا رے
جیوں جیوں کرے دھیان زلیخا ہووے شوق سوایا
اس کو ٹھے وچ وژن ندیوے ہرگز ہوراں تائیں
آپ زلیخا جس بت تائیں سجدہ نت گزارے
اوہ بھی ایسے کو ٹھے اندر پوجن نوں رکھوایا
کر کے ہارسنگار زلیخا اس کو ٹھے وچ آئی
اج اُمید جدائیں یوسف میں ول کرے نظارہ
اس اندر وچ میں تے یوسف ناز کرا نگے ر لکے
بت اگے حسابیں نوایا اج مدد دا ویلا
کر ایہ عرض چھپایا بت نوں دیکھے متاں خواری
جاں سامان تیاری ہوئی دائی سد بولائی
انگلیاں پُر مند ریاں تھیں پنجرے رنگ حسائی
شوق وگے طوفان دے تھیں میری جان رُڑھائی
جو چاہیے آج سب گھجھ حاضر اک محبوب جدائی
لہجہ لیا جاہ دلبر میرا آج قسمت آزماواں
تے جے پچھے کم کیائی رکھیں راز چھپایا
آئی دائی لہجہ لسیائی آن وڑی دربارے
منتظر اں دیاں اکھیں یوسف دیکھدیاں ول

راہیں

دلبر نوں ا جے خبر نکائی خود من ہاں سدھائی
ہُن صبروں موہنہ موڑ کھلویاتے گجھ زور نہ چلدا
نظر مُراد پوے جاں دیکھے دنوں ملن ہولارے
رہے اسے وچ مُڑ مُڑ دیکھے صبر قرار سدھایا
راکھیاں رہن کنیزاں درتے دن تے رات اتھائیں
اس تھیں طلب مُراداں کردی اسنوں رب پوکارے
اس تھیں نت منگے رو مقصد تے ا جے گجھ نپایا
آرسیوں رُخ دیکھ پوکارے ایہ کیا حُسن صفائی
ہوگ فرشتہ جے لکھواری عاشق رہے بیچارہ
بدخواہاں سر خاک حسوداں سڑ مرسن جلبل کے
نظر کرم ول میرے رکھیں یار کرے آج میلا
تے ایہ سُنے نہ یوسف اگے میری گریہ زاری
ہُن مائی اک یوسف باجھوں ہر شے حاضر آئی
پوشا کا تن زیور زیب حُسن کھلی روشنائی
نقش منور وچ محلّاں چمک کدھن زیبائی
تے اس باجھوں جے سچ پچھیں حاضر ا جے نکائی
گجھ دیکھاں میں اُس دیاں چکالیتے گجھ آپ دیکھاواں
کہیں زلیخا باندی تیری تینوں سد بولایا
اگے در وچ کھڑی زلیخا دل وچ کرے اشارے
کریں نگاہیں دیکھیں آپیں ترس تیرے دل ناہیں

آج دُور کرو دکھ میرے توں صاحب میں بردی
تذوؤں درتھیں جلوہ نوری چمکیا یوسف سندا
میں سوگند کیا توں چنگا وچ منرمانس برداری
آ احسان تیرے دا بدلہ اکدم موڑ دیکھا واں
حق گزاری کراں او یہی رہے جگت وچ قصہ
کر دلدار کلام او یہی اندر وار لسانی
میں یوسف اوہ خوابیں لٹی پر دیاں وچ سٹی
توں ہیں ابر بہار گرم دا میں خود خاک پیاسی
وہن نظر گھت روہڑ تپندی دیکھ میرا دکھ اکھیں
سریوں فرماوے یوسف وقت سہار زلیخا
ہتھوں پکڑ لیاواں اندر پاؤن نوں بد راہیں
یوسف ڈر یاد دل دے اندر ہون لگا گھ کارا
یارب وقت میرے سر آیا فضل کریں بچ جاواں
یوسف خوف الا ہوں ڈر دا کنج صبر نہ آوے
ہتھ اوہدا اس پکڑیا ہو یا گئی دُوئے لے خانے
مئل لیا میں تینوں یوسف پاؤن نوں امیداں
غم کھاواں دکھ چواں یوسف تینوں ترس نہ آوے
یوسف کہے خُدا تھیں ڈر دا میں دم مارنسگاں
لے جاوڑی ترے حنا نے زحکم قفسل لگایا
عشق تیرے وچ آفت جھلی میریاں دیہ مُراداں
یوسف کہے خُدا تھیں مینوں رحم امید ایہ سائی

میں قربان کسان بھواں دی زخمی تیر نظر سدی
پکڑ ہتھوں تس کہے زلیخا توں کیا نیس کو بندہ
لکھ احسان میرے پر کیتو خدمت خوب گزاری
تیرے حق میرے سر بھارے عذر قصور سناواں
آخر تیک جہاں جتا رہے ملے بقاؤں حصہ
در پہلے حبڑ کنڈا بندارو روعرض سنائی
جھلے قہر قصبے ہجروں اے نہ غم تھیں چھٹی
قطرہ آب وساجھب ویلا بار غنبار اڈاسی
ایہ جمال نہ ضائع کر یواگ نپاویں لکھیں
دے در کھول سداواں باہر نا کر خوار زلیخا
چھوڑ میرا ہتھ میں توں گھلدے چنگے لگدے ناہیں
عرض کرے میں عاجز بندہ رکھ نگاہ غفارا
شیطان نفس دوویری ظالم کداں برابر آواں
تے اوہ حال زلیخا والا شوق توں مردی حباوے
جڑ جندا دھرسیں قدم تے کھولے درد خزانے
یاتے وچ زندان ہجر دے جھلن نوں سر قیداں
اگ بجھا نہ جاہ پُریرے غم نئے دکھ حباوے
آوے نظر جہنم واسا نظر بھسراں بے تگاں
میں یوسف وچ تیریاں درداں رورو وقت وہایا
کر گھ رحم میرے پر شاہا سُن کے فریاداں
جے آج قہر گناہ دی قیدوں مسینوں ملے رہائی

چوتھے حجرے داخل ہوئی قفل جڑے خود رووے
 دیکھ میری ول سرچا شوقوں کیڈک چمک جمالوں
 یوسفؑ کہے اکھیں جل جاؤں تیں ول کراں نظارہ
 ہو پتویں وچ کوٹھے داخل درتے قفل لگایا
 آہیں نال گزارہ میرا وچ دکھاں دے واسا
 دیکھ گرم کر صاحب میرے میں بانڈی درماندی
 میں طفلی تھیں ہُن تک یوسفؑ روون نال وہایا
 خلوت حاضر ہو یوں یوسفؑ اتھے ہور نکائی
 یوسفؑ کہے بندے دے مالک دفتریاں بٹھلایا
 تے اوہ آپ سبھاں تھیں نیڑے اسنوں حال دساون
 چھبویں حسانے نال لیسائی در پر جندا لایا
 یوسفؑ وقت وہاندا جاندا میرا جوش جوانی
 توں ہیں مقصد میرے دلدا اکھیں دی روشنائی
 پکڑ کنار دلاسا دیویں روتیرے در آئی
 یوسفؑ کہے سمہال زلیخا دلنوں رکھ ٹکانے
 دیکھ جہاں وچ دنیا وافر خوشیاں عیش ہنڈائے
 چھوڑ تھوں میں باہر جاواں جال نہ دوزخ بھاہے
 آن وڑی وچ ستویں کوٹھے جس وچ کالے بھاہے
 بند کیتے دروازے سارے عرض کرے

روحالوں

آتش بھریاں آہیں کر کر اتھے عرض سنائی

تیرا اک نظارہ یوسفؑ داغ پُرانا دھووے
 دکھ میرے غم درد دلیدے ہوں خواب خیالوں
 چھوڑ مینوں میں باہر جاواں نا کر حال آوارہ
 یوسفؑ تیرے درد وچھوڑے مینوں مار گرایا
 ساڈا ترف مرن جل آتش ایہ لب بردا ہاسا
 تیرے قہر قضیاں گھر تھیں بٹھ مصر وچ آندی
 عشق تیرے نے کی کی آکھاں جو میں نال کمایا
 تے سو گند ہزاراں تینوں ہُن نارکھ جڈائی
 نال گواہاں جھوٹھیاں تائیں حشر ملے سرمایہ
 تیریاں میریاں سب کمایاں اسنوں نظری آون
 بال التہ آہیں کر کر دل دا درد سنایا
 بے پروائی دیکھ ٹساڈی میں اندر حیرانی
 پراک تیرا ظلم گھنیرا سا تھیں بے پروائی
 تیرے باجھ نہ میرا یوسفؑ مطلب مقصد کائی
 اوکھے سوکھے روز عمر دے ویت سراں پر جانے
 اوہ بھی وقت گزار سدھائے پھر اوڑک پچھتائے
 قہر خدا دا جھل نساں دل ایہ درد نہ چپاہے
 دھریا قدم جداں وچ خانے محکم قفل گزارے
 کر چھیتی ہُن حضرت یوسفؑ نا کر دیر وصالوں

میں قربان لوکاء سنہ اکھیں ہُن کر عذر نکائی

چھے خانے بے مقصد آئی تے ایہ آحسرو یلا
یوسفؑ نوں اس خانے اندر خوف پیدا دل بھارا
دے آزار بندے ست گنڈھیں منگ پناہ الا ہوں
آہے اگے یوسفؑ حبانے دل وچ نال آگاہی
پراوہ باپ میریدے بیٹے کھو ہے جنہاں سٹایا
ایہ دکھلاوا اللہ صاحب یوسفؑ نوں دکھلایا
جاں یوسفؑ وچ خانے وڑیا شیطان حاضر آیا
تیز کرے اوہ دوہاں رغبت ویری نظر نہ آوے
تے اسوقت چلیہاں مرداں شہوت یوسفؑ پائی
تے وچ شیطان دشمن بھارا سو سو اس اوٹھاوے
باجھ قراروں رہی زلیخا یوسفؑ دا لٹ پھڑ یا
کہے زلیخا یوسفؑ تیری واہ صورت نورانی
کہے زلیخا چہرہ تیرا روشن سورج جیونکر
کہے زلیخا یوسفؑ تیرے وال عجب ایہ کالے
کہے زلیخا تیریاں اکھیں دیکھدیاں دل جاوے
کہے زلیخا یوسفؑ تیتھیں روشن نور چمکدا
کہے زلیخا یوسفؑ تیری صورت دل لیج باندی
کہے زلیخا شکل تیری نے عقل لٹی سب میری
کہے زلیخا تیرے رخ تھیں نور چھڈے لشکارے
کہے زلیخا دوویں تیرے گل نازک رخسارے
کہے زلیخا تیرے جیہا ہوگ نہیں جگ سارے

ملی مُراد رہے چند جیواں ہجر غصَب داسیلا
آج میرے سروقت ایہائی مشکل ہے چھڑکارا
تھر تھر کنیا دل دے اندر یوسفؑ خوف گنا ہوں
میں عصمت وچ رہیہا ہمیشہ ایہ ہے فضل الہی
بے اُمید نبوتہ ولوں انہاں گناہ مکایا
یاد کرے دم مارے ناہیں ہووس درد سوا یا
اک ہتھ اُپر زلیخا دھریس دو حبا اتول چایا
یوسفؑ پختہ خام زلیخا سنوں مکر کھاوے
زناں پنجاہاں جیڈ زلیخا تسنوں صبر سرائی
ایسے ویلے باجھ عیاں کون کوئی بچ حباوے
تیرے حُسن اساڈا یوسفؑ صبر سمجھے لٹ کھریا
یوسفؑ کہے جو یس رب بھانی اکدن ہوسی فانی
یوسفؑ کہے قیامت دے دن دیکھاں ہوسی کیونکر
یوسفؑ کہے انہاں نوں اوڑک خاک قبردی گالے
یوسفؑ کہے انہاں نوں اوڑک کرم بھگھا رچ کھاوے
یوسفؑ کہے بنا ونہا سارا سر جہا رفلک دا
یوسفؑ کہے بنائی جسنے رہ اسدی ہو باندی
یوسفؑ کہے ہووس نے ایویں عقل گوائی تیری
یوسفؑ کہے اچھے کتنے دیکھ فلک پر تارے
یوسفؑ کہے اچھے کتنے صاحب دی گلزارے
یوسفؑ کہے اچھے کتنے تے میں کس شمارے

کہے زلیخا توں لاثانی قدر تیرے نے بھارے
 کہے زلیخا نین تیرے دو لگدے بہت پیارے
 کہے زلیخا نین تیرے تھیں زگس برگ سوارے
 کہے زلیخا نہ تیرے نے ہار پوتے تارے
 کہے زلیخا ابرو تیرے گزرو گے پر کارے
 کہے زلیخا طاق تیرے دو سارے کس معمارے
 کہے زلیخا فضل کرم تھیں میں ول گھت نظارے
 کہے زلیخا میرے رُخ تے دو تھ پھیر پیارے
 کہے زلیخا وصل میرے تھیں کون تینوں کھلیارے
 کہے زلیخا کر لے خوشیاں خوشیاں دے دم چارے
 کہے زلیخا وصل کریں تے کی گھاٹا اس کارے
 کہے زلیخا نفع اتھائیں او تھے کیا خارے
 کہے زلیخا دیکھ تڑندی میں تیرے در آئی
 کہے زلیخا چچکاں والی تیری حُسن صفائی
 کہے زلیخا یوسف تیرا تہ صنوبر پورا
 کہے زلیخا زلفاں تیریاں گرد بدر جیوں ہالا
 کہے زلیخا تیرے او تے جوش جوانی آندا
 کہے زلیخا یوسف تیری باجھ حدوں زیبائی
 کہے زلیخا شان تیری تھیں ہور نہ شان سوائی
 کہے زلیخا میں ہاں بسندی توں سلطان ہمارا
 کہے زلیخا تیریاں زلفاں ول ول کے دل پھسیاں

یوسف کہے اچھے کتنے تے میں کس مقدارے
 یوسف کہے اچھے کتنے اوڑک گزر سدھارے
 یوسف کہے اچھے کتنے جھاڑے خزاں کھلارے
 یوسف کہے انہاں دیاں لڑیاں انت رہن دن چارے
 یوسف کہے قبر دامر کز کھڑے سمیٹ دو بارے
 یوسف کہے فلک دا خالق جیں ایہ طاق اُسارے
 یوسف کہے ممکن ہے اکھیں گزرو گن تلوارے
 یوسف کہے ڈراں ہتھ میرے جلن متاں وچ ناکے
 یوسف کہے خُدا دی ہیبت جوش دلیوچ مارے
 یوسف کہے کہاں کی آخر اللہ دے در بارے
 یوسف کہے وکے سرمایہ عملاندے بازارے
 یوسف کہے جگت وچ سارے عملاندے ونجارے
 یوسف کہے کیا شے میری جسے توں تڑفائی
 یوسف کہے نہیں وس میرے اکدن رہے نکائی
 یوسف کہے کداں تک رہسی انت جھڑے ہو کھورا
 یوسف کہے نہ زلفاں رہسن نا ایہ زلفاں والا
 یوسف کہے اُمید نہ اکدم وقت وہاںدا حباندا
 یوسف کہے طفیل اسیدے سٹ گئے کھوہ بھائی
 یوسف کہے جدھامیں بندہ اسدے جیڈ نکائی
 یوسف کہے خُدا نے بندے توں میں تے جگ سارا
 یوسف کہے ولوں ول جاوَن جاں قبرے وچ وسیاں

کہے زلیخا دلب تیرے پُر پُر لالیاں چڑھیاں
 کہے زلیخا یوسف تیرا سب گجھ میں دل بھاوے
 کہے زلیخا یوسف تہیتھیں وگدی رمز کٹاری
 کہے زلیخا یوسف مہینوں تہیں بن صبر نہ آوے
 کہے زلیخا وقت اساتھیں کوں گزارا یا حب اوے
 کہے زلیخا جیوں کیوں مہیتھیں کراچ وصل پیارے
 کہے زلیخا جے آج یوسف کرم میں جیواں
 کہے زلیخا سُن سُن آہیں اے نہویوں نیواں
 کہے زلیخا میں اچ یوسف وصل کراں یا مرساں
 کہے زلیخا لواں مُراداں جان تکی پر دھرساں
 کہے زلیخا نا کراڑیاں جان مسیری لب آئی
 کہے زلیخا کوں سمہالاں میرے دن کیائی
 کہے زلیخا لے محبوبا مسینوں گھت کلاوے
 کہے زلیخا لے سینے آج میرا دکھ جاوے
 کہے زلیخا سُن لے یوسف میریاں درد دہایاں
 کہے زلیخا حدوں گیاں تیریاں بے پروایاں
 کہے زلیخا سب تھیں مُشکل عشق تیرے دیاں واٹاں
 کہے زلیخا سَلے مہینوں عشق تیرے داسیلا
 کہے زلیخا میں سر بھرا درد منراق کوسالا
 کہے زلیخا ایہ دم اُوکھا دل دے زحمت کھلن دا
 موجد سال برہوندی جالی تر لے کرے زلیخا

یوسف کہے انہاندی لالی رہے پلک یا گھڑیاں
 یوسف کہے دے تہیں ظاہر باطن نظر نہ آوے
 یوسف کہے نہ تہیں دل کھلی وگدی رمز نیاری
 یوسف کہے گزار دو ساعت جیوں کیوں وقت وٹاوے
 یوسف کہے کرم داواں لے جے تہیں کرم کساوے
 یوسف کہے خدا ہے حاضر خوف اُسیدامارے
 یوسف کہے ہتھوں چھڈ مہینوں میں مت عاصی تھیواں
 یوسف کہے کوں کہہ تھیں زہر پیالہ پیواں
 یوسف کہے پناہ خدا دی میں ایہ کار کمرساں
 یوسف کہے پناہ خدا دی میں بد عملوں ڈرساں
 یوسف کہے سمہال زلیخا ویلا ہے دم کائی
 یوسف کہے خدا تھیں مدد مسنگیں ملے رہائی
 یوسف کہے رہے وچ دوزخ جو ایہ عمل کماوے
 یوسف کہے سہہ دکھ آخر جو ایہ دکھ گواوے
 یوسف کہے سُنے اوہ صاحب سب دیاں عرض دعایاں
 یوسف کہے حدوں تاں جاواں لے گرساں بُریاں
 یوسف کہے جو اس تھیں مُشکل بھکھن جہنم لاٹاں
 یوسف کہے جو اس تھیں ڈاہڈا جان کنڈن داویلا
 یوسف کہے جو اس تھیں بھرا ہول قیامت والا
 یوسف کہے جو اس تھیں اوکھا دن اعمال ٹلن دا
 خودنوں دُور ہٹاوے یوسف رورومرے زلیخا

اُپر تخت لیائی ایویں حضرت یوسفؑ تائیں
دیکھ بہار جمال منور زان عشق تنور تپایا
کر کے بڑا پکارا دردوں کہے گرم کریا
بھری جوانی والیسا مرد میں دل گھت نظارا
قسم تینوں ہُن نا کراڑیاں یوسفؑ اوڑک ہوئی
ساری عمر تیرے وچ درداں میں یوسفؑ بہ روئی
دیکھ میرا اچ ویلا یوسفؑ کھول اکھیں اکواری
چک اکھیں کر نظر میری دل دیکھ جمال قمر دا
درد پرانا میرے دل دا اگھڑیا اچ ایہا
یا مرساں یا مقصد پاواں اچ غموں چھٹ جاواں
میریاں دیہو مراداں یوسفؑ دل دیاں نال رضائیں
کی ہو یا اوہ مرداں والی چونپ نہیں دل تیرے
تے ایہ جوش جوانی تیرا کوں سن اچھل وگے
کرے زلیخا ایویں زاری یوسفؑ نظر ہٹھا ہاں
پھیری نظر گزاری لانجھے حال ایہا دیوارے
کرے نگاہ اوتا ہاں یوسفؑ چھت نظر وچ آئی
فتنہ جھل زلیخا دے دل نظر پئی اک واری
ساری عمر کدائیں اگے نظر نصیب نہوئی
کر زاری ہتھ تکرٹا پائیں کر یوسفؑ کجھ کاری
تینوں خوف کدھا کہ یوسفؑ عرض منے کیوں ناہیں
اک عزیز ولوں شرمواں تے اسدے احسانوں

بیٹھی آپ بٹھایا اسنوں ہتھ وچ ہتھ جدائیں
لاٹاں چھوڑ گیا چڑھ بالا صبر مترا رحب لایا
اٹ ہوئی چھڈ من دی گھنڈی ایڈک ہونہ بھارا
اک نظاریوں میں بسیدل دا کرب پارا اوتا را
کر لے ذوق نہ جاہ پریرے ایڈ سرور نکوئی
وصل تیرا اک دارو میرا ناملد اچ سوئی
ایہ ویلا مڑ ہتھ نہ آوے عمر لکھیں جے ساری
ایہ جوانی پھیر نہ ملسی جھور لکھیں جے مر دا
یا مقصود لیا میں یا تے سر میرا اتھ رہیسا
اے یوسفؑ میں اوہ زلیخا جو تیں ناز کر داواں
ایہ امید نہ توڑ گوائیں تے نامارا زائیں
ایڈک نرم تیرا دل یوسفؑ کوں چھلے دکھ میرے
تے ایہ شعلہ میرے دل دا کوں نہ تیں دل لگے
دو تصویراں وچ وصل دے پیاں فرس نگاہاں
چار چو پھیر رہیسا پھیر ایویں نقش ڈٹھے ایہ سارے
اواہا حال وصل وچ دوویں بانہہ گلاں وچ پائی
تاں وچ ذوق زلیخا تائیں عشقوں چڑھی خمار
ہُن ڈٹھاتے جاتس وصلوں فرق نہ رہیسا کائی
میں مردی توں نا کر سختی مسیں درداں وچ ہاری
یوسفؑ نے فرمایا اسنوں کر کر غم دیاں آہیں
اسد خوف میرا کول بھارا مت مارے سُن جانوں

وڈا خوف خدا داسینوں جو دیکھے ہر ویلے
 کہے زلیخا یوسفؑ پیارے خوف عزیز نکائی
 اسنوں وچ طعام شتابی زہر دیاں وچ پردے
 تے توں آکھیں اللہ میرا رحم کرم اس بھارا
 گھر میرے وچ بہت خزانے باجھ حساب شمارے
 راضی ہو رب تیرا یوسفؑ بخشے تیرے تائیں
 یوسفؑ کہے عزیز اساتھیں بہت احسان مکایا
 ایڈ احسان میرے سر اسدا کیوں اسنوں مرواواں
 جے اج ماریں پردے اندر حشر کھلن جاں نامے
 تے میرا رب خالق خلتاں بے پرواہ تدریجی
 بندے نوں وچ فعل اعمالاں کر مختار اعتباری
 بندہ تے اعمال بندے دے ایہ سب حلق الہی
 عرض کراں میں پاک جنابوں نور ہدایت منگاں
 توں آکھیں میں بدل گناہ ہے دیواں مال خزانے
 تے اوہ رشوت لوے نمولے حاجت اوں نکائی
 قلب سلیم گیا لے چہڑا وچ اسدے دربارے
 مٹو نہ شرمندے حشر دھاڑے ہوسن بدیاں والے
 زانی وچ جہنم ہوسن کردے گریہ زاری
 اس ویلے کس طاقت بی بی در اسدے دم مارے
 پیغمبر دا ہاں میں بیٹا جہاں دی وڈیائی
 چھوڑ مینوں میں باہر جاواں اپنا آپ بچاواں

تس عذاب نہ میں وچ طاقت جگر وگاہ نہ سیلے
 ناڈ اس تھیں اسدا چارہ میں سرفس مرض ہو یائی
 اسدی خبر نپا وے کوئی مار دیاں وچ گھر دے
 بندیاں خطا قصور گناہاں فضلوں بخشہارا
 تیرے اک گناہے بدلے کراں تصدق سارے
 دیہہ مراد نہ حساب پریرے منق سوال کدائیں
 کرنازیں پروردہ مینوں چسنگی تھتاؤں بہنایا
 جے میں ایڈ کراں غڈاری کیڈک بُرا سداواں
 راز دلاں دے ہونڈہ ہویدا دوزخ ملن مقامے
 سچ کہیں اوہ رحمت والا اسدی ذات رحیمی
 دے تمیز بدوں تے نیکیوں بخشش عزت بھاری
 فضل غضب سب اسدی طرفوں نیکی تے گمراہی
 اس دنیادی لاٹ غضب تے مت جل مرن پتنگاں
 دولت مال سمجھے کجھ اسدا ہر شے وچ زمانے
 حال دلاں دا معلم اسنوں بُریائی بھلیائی
 اُسے فضل کرم دیاں نظراں ملن مراتب بھارے
 روز قیامت ہوسن بی بی زانیاں دے مٹو نہ کالے
 میرے نام لکھائی جاسی انہاندی سرداری
 مشکل وقت اوہا میں سرتے جاں حق ظلم نثارے
 تے میں ہوواں سب تھیں نیواں کراں جداں بُریائی
 توں آتش میں بلدی لاٹے جان کوں کہہ پاواں

دورخ دیوچ سٹ نہ مینوں جے توں بہت پیاری
 نا کر ڈور خُدا تھیں مینوں مان جدہا میں تا نہیں
 چھوڑ میرا ہتھ نا کر زور ا جے بند طلب و دھیری
 کہے زلیخا صبر نہ مینوں زور تھکی لا بھارے
 میں بیجان کریم کر یوسفؑ آب حیات وصالوں
 جاندا وقت وہاندا یوسفؑ نا کر عذر بہانے
 نا کر دیروصل وچ یوسفؑ مینوں صبر نہ آوے
 یوسفؑ کہندا انشاء اللہ سب مسرا داں پاویں
 تھوڑی دیر صبر کر بی بی مطلب ملے تسمی
 کہے زلیخا میں ترہائی حبان لبساں پر آئی
 لب تھیں لہا کہیں پی بھلکے میں ایہ طاقت ناہیں
 آہی تیز کٹار زلیخا اتھ رکھی سی اگے
 کہے زلیخا ہور بہانہ جے توں پیش لیاویں
 یوسفؑ کہندا ایہ بے صبری عقلمنداں کم ناہیں
 ہتھ وگاء چلائی گل ول یوسفؑ روک ہٹائی
 پکڑ زلیخا یوسفؑ تا میں پلچ کہے اے یارا
 یوسفؑ کرن خوشامد لگامتاں مرے ہوگھائل
 آشیطان دھگانا کئیئیس دھسریا ہتھ ازارے
 قصد زلیخا یوسفؑ دے ول تن اسلے تن لاواں
 اتھ ہدایت جے نا ہوندی اللہ دے درباروں
 جو بُرہان دیکھائی اللہ یوسفؑ نوں دسیائی

میں دل خوف جو زانیاں تا میں ہوسی سخت خواری
 وچ پیرا ہن عصمت والے مینوں داغ نہ لائیں
 کر گجھ صبر مسرا داں پاویں نا کرایڈ لیسری
 میرے وس نہیں ہُن کائی عشق کھنّے وس سارے
 دیکھ ابھی میں کیونکر جلدی غم دے حال ملا لوں
 میں زنجی نوں بے پروا یوں دھریا تیر کمانے
 میں پچھتا مراں وچ غم دے جے ویلا چھل جاوے
 اس ویلے پر جے توں چھوڑیں دنوں موڑ ہٹاویں
 ہُن دی ساعت کٹ صبر تھیں نا کر بے آرامی
 شربت وصل میرے ہتھ یوسفؑ ہُن کہ صبر کیائی
 نا کر عذر بہانہ یوسفؑ لبساں چھوڑ صلا حسین
 یوسفؑ اگے مار مریساں جے اج واہ نہ لگے
 مار کٹار ہوواں خود گھائل پھر توں پکڑیا حباویں
 سنکے پکڑ کٹار زلیخا لگی مرن تداہیں
 پکڑ لئی وچ اڈھے راہے دھرت کٹار سٹائی
 کر ہُن وصل مرن دیہ یا تے میں پاواں چھٹکارا
 عذراں وچ بہانیاں ٹالے دلوں نہو وے مائل
 وقت قہاری دوہاں دلاں تھیں اٹھے قصد ہولارے
 تے یوسفؑ دا قصد ایہائی جیوں کیویں روک ہٹاواں
 کیا کہیاں ہو جاندا کائی قہر غضب دی کاروں
 اتھ جے جس تھیں بچیا یوسفؑ راویاں قول ایہائی

حکم کرے رب جبرائیلؑ خالص بندہ میرا
حکم میرا ہے روک شتابی مت لغزش کھا جاوے
آجبریلؑ ڈٹھی وچ کوٹھے جو گل ظاہر آہی
پے درپے اک لکھی نصیحت جبرائیلؑ دکھاوے
خود جبریلؑ نہ نظری آیا تے کف دست دکھائی
یوسفؑ اے اوہتا میں اوویں پھرتلی دسیائی
اے تاختر ظاہر ناہا ڈٹھس رتم تداہاں
اواہا حال اے پھر ڈٹھا لکھی تلی اوہیسا
یوسفؑ اے نہ نسا ایتھوں پھر لکھی دسیایا
کیا کہاں اوہ وقت کوہیا اے نہ اثر ودھایا
بھی تاشیرا اے کچھ تھوڑی غیوں سیا پکارا
کرسیں بُرائیاں وچوں نام کٹایا حسابی
یوسفؑ کنب گیا سُن ڈریا کینس قدم بچھاہاں
بعض کہن جبریلؑ مقرب ہو صورت یعقوبوں
خسرت تھیں انگشت دنداں وچ کراواز پرکارے
کر گچھ شرم میرے فرزند شرم بتوت بھاری
اے یوسفؑ جو عمل ولتیاں ننگ ہووے بدحالی
بعض کہن اک یوسفؑ تائیں نظر جن اور آیا
بعض کہن اس کیہاز لیجان تیرے ہتھ آوے
بعض کہن جبریلؑ مقرب جو کوٹھے وچ وڑیا
بعض کہن اک حور دسیائی حضرت یوسفؑ تائیں

ویلا اچ اوہدے تے آیا پائیں آفت گھیرا
نور نبوت دی روشنائی مت گھت بدی بجھاوے
یوسفؑ اے تو وقف اندرتے وچ خوف الہی
تاں یوسفؑ دا ڈوڑن او تے قصد دے ودھ جاوے
رب دلاں دیاں گلاں جانے اس پر قم ایہائی
تس تے لکھی دو جتھ کٹھے تیجا رب ایہائی
اے یوسفؑ فرمان نبوت پھٹسی نال گنہاں
بھل نہ یوسفؑ اللہ دیکھے حاضر ناظر ایہا
شہدائیں گناہوں یوسفؑ مت رہسیں پچھتایا
توں پیغمبر زادہ یوسفؑ پھر لکھی دسیایا
اے صدیق پیارے میرے صدق چلے اٹھ سارا
تے کریا قیامت ویلا مشکل ملے حل لاصی
وقت سہار دلامت جائیں ہرگز طرف گنہاں
یوسفؑ تائیں نظری آیا حال ڈٹھا محسبوہوں
تینوں ورجن دُوروں آیا میں اے یوسفؑ پیارے
ایہ کیا وقت تیرے سر آیا منگ پناہ لکھ واری
کداوہ عمل نیتیاں لائق شان جنہاں دی عالی
اے یوسفؑ چھٹ چلی نبوت اُسنے آکھ سنایا
پر کر صبرا اے دن کائی داغ متاں لگ جاوے
یوسفؑ دے ہتھ پُشتے لائیں شہوت نطفہ جھڑیا
یوسفؑ اس ول مائل ہو یا پچھے حال تدا میں

کون کوئی توں کسدی عورت تے آیوں کس تھاؤں
تے اک ہور روایت غالب آکھ سناواں ساری
طلب زلیخا وصل شتابی یوسف طلب بہانے
یوسف پچھے دس زلیخا پردیوں پار کیائی
پردیوں پار ایہی رب میرا میں پوجاں جس تائیں
آہ بھری سُن رو یا یوسف سنگوں سنگ تائیں
ایہ گل آکھ نسا پھر یوسف دروازے ول آیا
نسی اٹھ زلیخا مگرے جاٹس کتول جاوے
آ یوسف جاں درتھیں نیڑے قصد سُن دل پھڑیا
کھٹن سپا دروازہ آپے یوسف باہر آیا
ہر دروازے کرے اشارت ایویں ملی حلاصی
آن ملی دروازے ستویں کڑت پکڑ لیا سو
پاٹ پلا پیرا ہن نالوں ہتھ اس دے وچ ریہا
ملیا یار اکلا گوشے دتا دغا نصیباں
میں بھکھی کڈھ سنگھوں لقمہ کر بیجاں سٹائی
میں کر خرچ خزانے سارے دھریاں شوق بنائیں
تے اوہ ایڈ دلیر بہادر پل وچ ڈھاہ گیائی
ملیا یار وچھوڑ دیکھا یا قسمت دے پیونداں
مدت جھکی ساز کریندی توڑ گیا وچ دم دے
ایہ پچھتاوا دینوں کھاوے تے آرام نہ آوے
میں تدبیراں کر کر جھکی کائی پیش سن گتیاں

خُور کہے میں اُسدی بانندی جواج بچے زناؤں
جاں یوسف دی طرف زلیخا نظریئی اک واری
بُت چھپا یا نظری آیا اک گوشے وچ حنانے
کہے زلیخا گلئیں باتیں توں کیوں دیر لگائی
پردہ پایا مت اوہ دیکھے میرا عمل اہتائیں
دانا بنیا تھیں میں غافل شرم میری وچ نائیں
دروازے پر کُنڈا محکم آہا قفل لگایا
قفل جڑے درانک کھلوسی پھیر میرے ہتھ آوے
کرے اشارہ انگل سبب قفل کُنڈا الہہ جھڑیا
مگرے گئی زلیخا نسی ہتھوں یار گویا
حیرانی دل مگر زلیخا اندر حال اوداسی
پکڑ پلا ول اندر کچھے یوسف دوڑ گیا سو
جھڑی تڑاک زمیں پر روندی میرا حال کو بہا
اے طالع کی ایہ لڑایاں نال ترا عنریباں
وقت کو پیسے ظالم مائی کس قضیے نوں حباں
ایڈک عشق محل اوسارے ہونہ نہ کتے کدائیں
اگ لگے جل بجھن تمامی ہُن انہاں طلب نکائی
بجھ لئی اج کرڑی کر کے غم دیاں وچ کمنداں
بھاہ ایہا میں جاں تے جی گھاہ فراق الَم دے
تے ایہ داغ نہ دل تھیں جاوے خاک لے سر پاوے
روہ خزانے سارے خانے دونیاں سختیاں پیماں

جے جاناں میں ہتھ نہ آوے کیوں کردی ایہ چیلے
تے جس دائی کارے کیتے کامسل نال دلیلے
چھٹ زلیخا تھیں جاں یوسف دروازے ول آیا
تداں عزیز دوہاں نوں ملیا ڈٹھی سرگردانی
کیا سزا عزیزاں اس دی تیں گھر جو بد چاہے
سمجھ عزیز غصَب وچ آیا یوسف نوں مسرما یا
میں دتی مختاری تینوں دولت مال حزانے
چنگا حق پلے توں پایا خوب و فناء دیکھایا
قدر بلند تیرا وچ گھر دے جی جی خدمت کر دے
تے توں ایہ کی عمل کمایا حق احسان بھلایا
بہ ہن جان ولوں ہتھ دھو کے توں ایہ قہر کمایا
آپ زلیخا میرے او تے کردی زوردھگانا
اگے پیچھے پھیریاں پاوے میرا من پیتا وے
سُن کے نام محبت والا زار زلیخا روئی
کہے زلیخا جاں اس میں تے ظلموں ہتھ چلایا
یوسف کہے دھگانا کر کے چیر دتا پیرا ہن
کدھو جھب گواہ پکارے کس نے ظلم کمایا
ایتھے کون گواہی دیوے خفیہ نامعلوموں
یوسف بول عزیز پکارے توہیں ڈھو گواہاں
اک عورت اتھ خویش زلیخا کھڑی قرابت والی
یوسف کرے اشارہ اس ول اس تھیں پیچھ گواہی

ہُن میرے کس کارے آون نقش محل رنگیلے
اوہ بھی کیتیاں نوں ہُن رووے مہونہہ کالا ہتھ نیلے
دروچ پئی زلیخا روندی حسرت جگر تپا یا
وچ غصَب دے جوش زلیخا کردی شور زبانی
با جھوں قید یا مار عذابوں نا گجھ بھلا صلاے
ایہ کی یوسف توں احسانوں بدلہ کر دکھلایا
کر سردار رکھایا تینوں وچ حکومت حنانے
تیں پر میں احسان کمایا تینوں خوف نہ آیا
زن مرداں سبت تھیں ڈردے ہے تیرے ہو بے
جاں میں تینوں اچا کیتا توں میرے سر آیا
دیکھ غصَب دا جوش عزیزوں یوسف نے فرمایا
وچ محبت میری ہر دم کار کرے من بھانا
تے ایہ آپ گناہ کماوے غیب میرے سراوے
دیکھ عزیزے یوسف او تے ودھ قہاری ہوئی
میں پیرا ہن پاڑیا اس دا دیکھ نشان لگایا
جھٹلا قہر عزیزے دل نوں لال ہو یا تپ آہن
کہے زلیخا ظالم با جھوں ایتھے ہو رس نہ آیا
اس جا گا وچ تھبانا کو بن ظالم مظلوموں
یا وچ آ بے تیغ دھواواں دفتر بھرے گنہاں
گود اہدی اک بال ایانا عمر جدھی دن چپالی
ایہ لڑکا سچ نترے ہووے حکم الہی

سُن ہو رہا عزیز تجب کی یوسفؑ فرمایا
 دیکھ لو! از ماواں تیری ایڈ کرامت بھاری
 اچا چیت پرکار یا لڑکے نامیں چغلی کردا
 پر وُل دساں دیکھ وچارو ظلم کدھا دل لوٹھا
 گڑتیوں پھڑیا ہوگ زلیخا جاں اس سختی چپائی
 جے پیرا ہن پچھوں پھٹیا جھوٹی ہوگ زلیخا
 یوسفؑ نَس گیا جے ہوئی اس تھیں پکڑ کنارہ
 ڈھونڈ کیتی پیرا ہن ڈھس پچھوں پھٹیا ہو یا
 ایہ ہے تیرا مکر زلیخا مکر نسا ڈے بھارے
 پر کجھ ایڈ سزانہ کستی لائق و تدرگنا ہے
 یوسفؑ تائیں کیہا عزیزے اے فرزند پیارے
 کہے زلیخانوں کر توبہ توں ایہ بدی کسائی
 شرم زدہ ہو رہی زلیخا عا حبز حال نسانی
 وا دردا میں یاروں ٹٹی رد سجاں کر سٹی
 وچ افسوس زلیخا تائیں روون وقت وھاوے
 یوسفؑ تھیں شرم اندی ہردم جس تھیں دغا کسایا
 عشق ایہائی کار ایویں زحسم ملے یا سر ہم
 یوسفؑ دی وچ خدمتگاری دن تے رات گزارے
 دن فکریں تے راتیں روناں نت اسد اور تارا
 مگر رہی پر ہتھ نہ آیا ملی مراد نکائی
 توں فرزند پیاری میری واہ لگے دکھ و نڈاں

ایہ طفلک کی بھرے شہادت بولن ول نہ آیا
 اے لڑکے کہ حال حقیقت جو تیں معلّم ساری
 مُشرک چُغل نہ بخشتے جاوَن میں صاحب تھیں ڈردا
 جے پیرا ہن اگوں پھٹیا تاں ہے یوسفؑ جھوٹھا
 سچّی ہوگ زلیخا جس نے پکڑ نشانی لائی
 یوسفؑ سچّا تے ایہ فتنہ بھار روگ زلیخا
 مگر پئی پھڑ پچھوں جامہ کیتا ہووس پارہ
 دیکھ عزیز زلیخا دے ول کر کے قہر کھلویا
 کار بہاریاں دے پراہدوں مشکل نے چھٹکاے
 اس دی ایس خوشامد وڈی سخت ایذا نہ چپا ہے
 جان دیہو اس بدی چھپا و عیب ڈھکو اس سارے
 اپنا آپ نگاہ رکھ لگے ناہو وے بُریائی
 حسرت وچ دلے غمنا کی چشم و سائے پانی
 میری عقل بُری کتھ روواں دوہاں دلاں تھیں ٹٹی
 ہر ویلے رو دل نون تاوے شرموں چشم نو اوے
 پراوہ عشق نجاوے دل تھیں ہووے نت سوایا
 قدم اگیر دھرے ہر ویلے جوش اٹھاوے ہردم
 پراوہ وصل دورا ڈاڈا سسے ناڈردی دم مارے
 عشق اس دام مشہور ہو یائی ننگ گیا چک سارا
 جاں ایہ رووے درد برہوں تھیں کرے تسلی دانی
 بھارا بھارا کھیریاں واٹاں عشق چُکایاں پنڈاں

جھل مصیبت سرتے آئی اوڑک مقصد پاویں
پر کر صبر نہ توڑ امیداں ناہیں عشق سوکھالا
جو گزرے تیں درد قویے بے مقصود نخب اویں
مرن بھلا سوواری اس تھیں تے پر زہر نوالا
عشق دلے نوں ایڈ جلا یا کیتس وانگ کسباں
رہی زلیخا مدت ایویں غم دیاں وچ عذاباں

طعنہ کردن زنانِ مصر زلیخا را در عشقِ یوسف و برآشفتن زلیخا و خواندن
طاعنان را بہ ضیافت خانہ خود و جلوہ افروز ساختن جمالِ یوسفی را
در چشم ایشان و بیخود اُفتادن ایشان بجزد مُشاہدہ و بُریدن دستہای خود

ساقی بھر دو جام وصالوں بخش عن سلام رسو لے
چھری و گے تن پُرزے ہووے مستی چڑے سوائی
جان کنڈن وچ آخردم دے دیوے یار دیکھائی
ہُن جین حال نہ محرم کائی دھردی عیب لو کائی
ڈوہنگے راز نہ کھلن والے جسد م ہون ہویدا
پردہ چاء اوگھاڑ پلک بھس چشتم کر شمیاں والی
جاں اوہ حال زلیخا والا راز کھلا وچ لوکاں
گئی زلیخا عقل حیاؤں لاون عشق نخبانے
شرم نہ کردی نال غلاماں عشق کریندی بازی
وچ گمراہی حال تباہی ڈب نہیں کیوں مردی
نگ نموسوں نس کھلوتی طیوسے دی پیاری
بردے نوں چاسر پردھریا ورجدیاں تھیں لڑدی
سُنیا آسیں رہے نت مگرے اندر لے لے وڑدی
جاوے جان مقابل اکھیں خبر نپاوے مو لے
خُون آلود رہے تن گھائل جا پے حال نہ رائی
تاں اوہ نزع نخب پے دینوں شوق لقاؤں کائی
بخش امید کھلے اوہ جلوہ پاواں ذوق صفائی
نویاں رماں تازے غمزے دیکھ رہے دل شیدا
پُر پُر لالی لے سوالی رہیں زلف دی کالی
کرن زناں گھر بیٹھیاں زخمی لاطنے دیاں نوکاں
عشق غلام چھڈی کر گھائل ہوش نہ رہی ٹکانے
خدمتگاراں نوں گل لاوے کر کر عجز نیازی
قدر غلاماں انت کیائی پر اوہ شرم نہ کردی
نال غلاماں بازیاں کردی شرم گوائی ساری
تے اسدا من موہن کارن مکر زنجیراں گھڑدی
جے اوہ ساعت نظر نہ آوے کدی قرار نہ پھڑدی

کدی اگے آمنت کر دی سو عرض گزارے
 ہتھیں پاؤں شا کاں اسنوں اکھیں وچ بیٹھاوے
 آپ کھلاوے آپ پلاوے اپنے پاس سلاوے
 ہتھے ہتھے گزارے عرضاں وصل منگے اک واری
 تے اسنوں وچ نازاں رکھدی وانگوں جان پیارا
 کوٹھڑیاں وچ لے لے اسنوں قفل دراں پر جڑدی
 تے ایہ بہت تعجب بھارا کرے عنسلام کسارہ
 مونہ نہ لاوے جھات نپاوے خاطر ناہ لیاوے
 جاں اوہ چشم اولائے ناہیں اکھیں نیوں نیوں دیکھے
 خبر نہیں جے اوہ بھی اسنوں کتے کدی مونہہ لاوے
 ایہ بولے سورمزاں کھولے تے اوہ دلوں نہ ڈولے
 اسدیاں آہیں سنجہ صباحیں تے اوہ سندا ناہیں
 ایہ جلدی رواٹھے ساہیں برہوندے وچ بھاہیں
 بن باندی روحاں سناندی غرق نہیں کیوں جانندی
 دیکھوئی ایہ جہاں نے تہماندی لاج گواندی
 مرے پرے سردھرے غلاماں پاکے نت پوٹھے
 دیکھوئی اس ہور ٹکاناں کدھرے نظر نہ آیا
 ذرا حیا نہ کرے زلیخا دیکھ مزاج اوچسیری
 بھاویں سوہنی خوروں پر یوں نابردے نوں بھاوے
 اسیں نہ حسن جمالوں بھاویں مثل زلیخا کائی
 بے شرماں دانام نہ لینا شرم زلیخا ہاری

کدی تیچھے ہو دامن پکڑے جان فدا تن وارے
 پگھا جھلے گرمی پونجھے شو توں مردی حباوے
 تن اسدے ہر گھڑی پیرا ہن اک لپے اک پاوے
 مردی جاوے صبر نہ آوے گل تے دھری کٹاری
 تے دیدار بغیروں اسدے ساعت نہیں گزارا
 ول ول کے ول خلوت کھڑی رو رو دامن پھڑدی
 عرض کرے ایہ کر کر زاری اوہ چپ رہے بیچارہ
 جھڑک ہٹاوے نسا جاوے اسدے ہتھ نہ آوے
 بھاریں بن بن بہے زلیخا اسدے کسے نہ لیکھے
 ہن ایہ حال اچھے حالوں پھیر کیا بن حباوے
 واہ زلیخا مغرب زادی جھاڑ بہاؤن گولے
 کدی کدا میں نال نگا میں اسدے چلے نہ راہیں
 تے اوہ سن سن اسدیاں آہیں جاندا دوراگا ہیں
 گھر دا برداداد نہ بھردا جے نہیں شرمماندی
 ڈبئی ایہ جہاں سپہری جگر تہنا کھانندی
 تے اوہ ایڈ غلام دلاور قدماں پٹھ لستاڑے
 کرم نر زند عنسلام و ہاجیا اوہا یار بنا یا
 اسدا نام نہ لوو پیاری ایہ گسرا ہی گھسیری
 ناوہ خاطر تلے لیاوے بڑی لگے ہٹ جاوے
 قدر اسماں وچ جے کا دیکھے دیکھ رہے سودائی
 یاریاں لاوے نوں اوہ روندی لاء نخباتی یاری

ایہ خیراں وچ گن زلیخا حساب پیاں دل جلیا
 سل لگن نت دل نوں تازے رڑکن طعنیاں نوکاں
 جھل نسکی دل اچھلا یا غالب جو شس اوٹھایا
 عشق بھتھیرا آتش بھاری جان حبلاون کارن
 اک یوسف دے عشق ستائی اسدی بے پروائی
 طعنے مارن والیو ظالم دیکھ دیورخ ٹوری
 تے ایہ جو وچ دلاں تسا ڈے وڈیائی مغروری
 دیکھ لیندی میں کھدیو کیونکر اندر صبر صوری
 تے اوہ ساتی نین بندے دے کرچھڈ دے مخموری
 خود نامحرم جو اس حالوں طعنے کرن کوہیے
 اوہ کی جان سارو دکھاندی جنہاں ڈٹھے دکھناہیں
 کی معلم بیدرداں تائیں درد منداں دیاں آہیں
 گزرن حال زبانی سوکھا پر بے وارد ہووے
 دیکھ لوواں اوہ کون دلاور بڑیاں شرماں والی
 شرم بھری بے شرماں نالوں قدم چسلی ودھ چالی
 شرم جلے تے جرم گلے تے چلے چال نرالی
 کون جمی اوہ ایڈ بہادر وڈیاں صبراں والی
 کون کوئی بھڑ کرے نظارہ رکھے سرت سمہالی
 نال میرے رل بھر بھر آہیں رین کٹے بہ کالی
 جو اکوار مفتا بل دیکھے ابرو قوس ہلالی
 تیر برہوں تھیں ہو دو پیکر مژگاں بھرے لالی

صبر رہی کر اندر جردی لاس چھٹی تن یلیا
 پر اوہ غرق رہی ہو بنجود وچ برہونداں جھوکاں
 برہوں حبالی میں بیجالی ویریاں کیوں دل تاپیا
 طعنے ہو رو دھے ایہ غمدا بالن پاون کارن
 جان رہی کچھ ہو کیاں او تے رہندی زناں جلالی
 کھلداراز ہوندی میں کارن اس عشقوں معذوری
 دیکھد یو کتھ جانندی نظروں گھت تساں تھیں دُوری
 چند کوں لے جان دیو ثابت اس میدانوں پوری
 دیکھ دیو دکھ کیڈ برہوندا تے فرقت مجھوری
 کدی نہ ڈٹھے عمراں اندر قضیے جنہاں اوہیے
 تے وچ سینے زخم نہ کھادے برہوں دے جنگاہیں
 منزل عشق دورا ڈی جانن جاں ترفن پے راہیں
 دیکھ لوواں اوہ مائی جانی جو سر جھل کھلووے
 جو محبوب میرے نوں دیکھے رہے نہ شرموں خالی
 شرم رہے یا درد سہے یا حال کہے بے حسالی
 شرم سنے بن کرم نکھٹی شوق گتھے گل حبالی
 جو یوسف ول دیکھ نہ ہووے غم عشقوں متوالی
 اک دیدار پیارے والا نین بھرے رت لالی
 تے محبوب میریدے عشقوں ہر دم رہے خیالی
 عمر گزارے وچ قضیاں رور و سرے رزالی
 تاں اوہ جانے خوش اقبالی میسری بدافعالی

نظر پوے اکواری یوسف ہر دم رہن سوالی
 یار میرا وہ دولت میری میرا نور حسن زانہ
 دکھلاواں اکوار انہاں نون دیکھ لوواں از ماواں
 ترف مرن میں وانگوں ہجرول گوروں جانہ پر سے
 نینداں عین چڑھاون صولی درد و نڈاون میرے
 کھاون تیغ بر ہوندی سینے چاون قدم اگیسے
 بیڑیاں ڈوب مرن نے ڈونگھے پے وچ گھمن گھیرے
 چھاتی نوک نظر دیاں رڑکاں پاون گھاہ گھنیرے
 میں سن تھکی ظالم زادیاں کردیاں طعن تھیرے
 تے اوہ کید تاثر والے نین جنہاں دل گھیرے
 اوہ جمال جلال سخن دا جاں نظراں وچ آوے
 ہستی سوز بر ہوں دا شعلہ سینوں چکاں مارے
 جاں سوہنے دیاں شانناں دیکھے دیکھدیاں ہی والے
 تے جنہاں شان جمال سخن دی ناسفنے وچ ڈٹھی
 لوو پیاریاں کھانیوں نی ہن روووسی ٹھ نصیباں
 جو بجلی ترمیرے ور ہدی رات نے لکھواری
 ایہ گل سوچ کنیزاں گھلے طرف گھراں امر اوں
 سبھناں نوں پیغام گھلے میں عجزوں عرض سناواں
 زناں مصر دیاں من ضیافت ستھے حاضر آیاں
 خیر پچھی عافیت سب تھیں تے ظاہر خوش ہووے
 ہڈھی دائی کار یہ ساری کہے زلیخا تائیں

پھیر نظر وچ اوہا وے ہر پتے ہر ڈالی
 جسدی شمع زخوں جل جاوے خلق جویں پروانہ
 عشقوں رہن توفدیاں ظالم پھیر نہ دید کراواں
 میں جلدی اوہ بلدیاں رہسن تن پڑے دل بیرے
 رین کٹن وچ وین فراقاں بہ بہ رون سویرے
 لہدیاں پھرن قراروں خالی ہار تروڑ اندھیرے
 رخت لٹے محبوب اساڈا جسدے نین لوٹیرے
 جیوں جیوں کرن دوائیں دردوں ہوں زخم وڈیے
 خبر نجان چیز کیائی جس دا شور چو پھیرے
 میں اکواری سناں انہاں ندے خود تھیں شور اچیرے
 جلوہ گاہ نظر دا جلنک خاک سیہ ہو حباوے
 آپ جلے گھراپنا جالے وچ اس بلدی نارے
 اپنا آپ تے سکے پیارے جنن سہیڑن ہارے
 میں ول کاہنوں طعنیاں والی تور وگائی چٹھی
 دیکھ تھکی برق حسن دا میریاں بنوں رقیباں
 نیویں کرو سراں نوں اکدم ضرب جھلو اک کاری
 ساریاں بیویاں سد بلایاں نوہاں دھیان سن ماواں
 آج ضیافت میں گھر آئیو میں بلہاری حباواں
 ملیاں آن زلیخا تائیں آوندیاں گل لایاں
 تے باطن وچ ہر ہرتائیں چامدنج ول ڈھووے
 ایہ دشمن تیں دیہن اولاہے بھکی نہ کہن کدائیں

توں کیوں سد بلایاں اتھے خدمت کریں کو یہی
 جھڑک پڑے ایہ جانھ گھرانوں بُر داسر کھاوان
 جاں مُڑ کے گھراپنے جاوان طعنے کرن ہزاراں
 کہے زلیخا چُپ کر بڑھی توں ایہ بھیت نپایا
 جے ایہ دشمن میں کد دوست سچ پچھیں جے مائی
 ساڑ انہاں میں بالن کیتی طعنیاں نال حبلائی
 سڑ بل کے میں دل اپنے دی چاہاں لاٹ بھجائی
 یار میرا ج نُور اکھیں دا لگا دین دیکھائی
 تے اُج مصرے ماتم خانے ہون لگے دن کائی
 تے اُج طعنیاں والیاں ظالم ہو چلیاں سودائی
 جے میں دیکھ جمال فروزاں جان دُکھا نوچ پائی
 آہے زناں مصر دیاں ستھے حُرمت نال بٹھایاں
 شرت بھمے ہتھانوچ کونے پھرن انہاں وچکالے
 سینے مون چھڈن وچ خوشیاں وچ وچ وگن اشارے
 دیکھوئی ایہ خور پری تھیں دیکھن نوں او حبالی
 دیکھوئی ایہ حُسن رنگیلا مرغ عقل دی حبالی
 دیکھوئی ایہ سوہنی صورت دانش تھیں متوالی
 دیکھوئی ایہ مغرب زادی با نکلیاں عیناں والی
 دیکھوئی ایہ لاٹاں چھڈ دی لب گُرخ دی لالی
 ایویں اندر صفاں زناں دے شکویوں وگے اشارا
 پئے طعام تیار ہزاراں باجھ حساب شماراں

ایہ دشمن توں دوست بن جھک جھک بہیں او یہی
 جے ساعت گھرتیرے پٹھن عیب تیرے لیجاوان
 بس دھیا ایہ تیریاں دشمن بُریاراں مُرداراں
 جواں راز میرے وچ دل دے تیری سمجھ نہ آیا
 دشمنیاں دے بدلے لینے ہور نہسیں کم کائی
 میں دل بلدی لاٹ بر ہندی پابالن چکائی
 وار چلاء لئے انہاں میں پر میں ول واری آئی
 اُج گجھ کارا ہون لگا کرسی یاد لوکائی
 تے اُج دیس رُڑھاوان لگی دلبردی روشنائی
 میں وانگوں اُج ہر ہر خانے لگی پھرن صفائی
 ایہ اُج وچ جلال حُسدے جلیک رہن سن کائی
 باندیاں خدمتگار زلیخا خدمت وچ جھوکیاں
 تے ایہ پٹھیاں بٹھ قطاراں کھے لین ہولارے
 کرا نکل ول کہن زلیخا ڈب موئی دم ہارے
 ملیا حُسن اجیہا اُسُنوں پرایہ تدروں حنالی
 بے قدری ہو خاک رُلا یاواہ اسدی بدحالی
 کس قضیے وچ پھس مرگزی پھیر نہ شرت سمہالی
 بردے تھیں اس اکھیں لایاں دھیریاں دید سوالی
 پرایہ لالی خوبیوں حنالی طالع دی بدفالی
 تے سامان ضیافت والا ایدھر حاضر سارا
 خوشبو ناک ختن صحراؤں صحن چمن گلزاراں

خوشبو یوں پر مغز ناندے جیوں وچ باد بہاراں
چائے طاس کنیزاں اکدھر ہنھی کمر طراراں
کھڑی زلیخا وچ اپنے ہنس ہنس کرے وچاراں
دھو بیٹھونی ہتھ آرا موم رخصت کرو مٹراراں
کونجاں وانگ کڈھن سر دیکھن ایہ ڈاراں دیاں ڈاراں
چوری چوری اکدوجی نوں گوجھیاں رمزاں مارے
کھتھے ہے بے صبر کھڑی دے دلدا موہن ہارا
کھٹی ڈور چھڈو پھر نکلے چپار چو پھیر نظارا
آہا یوسف اندر بیٹھا کردا ذکر الہی
رمزاں سمجھ زلیخا اوویں یوسف دے ول آئی
یوسف عرض میری درتیرے عذر نہ دھریں اگیرے
یوسف کہے خدائے حکموں جے اوہ پھیرے ناہیں
کہے زلیخا سنیاں ہوسن توں اسمان اوایاں
خدمت کارن جداں بلاواں آویں نکل شتابی
تے میں تیرے لائق تیتھیں خدمت لوں ضروری
یوسف کہند امیں ہاں بندہ اسوچ کی بریائی
ہو دلشاد زلیخا آئی زناں طعام کھلائے
زناں طعاموں فارغ ہویاں خوشی کرن لکھواری
کھاوون گٹ اجازت دتی بھی اک عرض سنائی
طعن میرے سز جدے عشقوں جے آکھو دکھلاواں
جسدیاں رمزاں میں دل و گیاں مل لیا میں لکھیں

اے نہ کھادا کھادیوں اول نشے چڑھے میخواراں
چلچلیاں دھر ہتھ دھولائے اول خدمتگاراں
دھوونی ہتھ زندگیاں تھیں کردی مرگ پکاراں
رج پنج بیٹھو ہو میں جہتیاں بے صبراں ناداراں
جے اوہ شامی باز دسائے جسدیاں مصرے داراں
دیکھونی کتے جھات گھتونی گوشیاں دی ول سارے
اسنوں لٹ کتھے لگ بیٹھا اسدار ہزن بھارا
دیکھ لینے اوہ کیا کہ سوہنا اسدایاں پارا
طاعن تے مطعون دوہاں تھیں رکھدا بے پرواہی
تن حلقے بھر زبور زیب ہتھ ہتھ عرض سنائی
من سوال میرا اک یوسف ویلا ہے سر میرے
من سوال لوں میں تیرا عذر نہ کراں کداہیں
اج اشرف زناں گھر میرے مہمانی پر آیاں
برقہ لاه ننگے کرظا ہر نشیوں نین شرابی
او گہاری دے واہ طالع جے کرسیں منظوری
جداں بلاویں باہر آواں میرا عذر نکائی
ایہ بھی شاد دلاں وچ سبتھے مزے طعاموں پائے
ہر ہتھ دھری ترنج زلیخا تے اک تیز کٹاری
حکم ہووے کنعانی بندہ دیوے آن دیکھائی
مہ کنعانی دلبر شامی پردیوں کڈھ لیاواں
جے چاہو اوہ جلوہ ٹوری دیکھ لو خود اکھیں

اک زبان پکارن سٹھے اے خاتون پیاری
 ایہ ترخ ہتھھاں وچہ ساڈے اے حرام تسمی
 جاں اوہ نظری پوے اسانوں گرداں تداں وگایے
 گئی زلیخا کرے پکارا یوسف دے دربارے
 پھیرا گھت قدم چاہا ہر تیل پٹیر تلاں دے
 چڑھ چندا کر روشن خانہ ہوون دور اندھیرے
 جانھ بخار پڑنیاں مرضاں نویں لگن دکھ بھارے
 حصہ ونڈا ستھیں منگن پکڑ ترخباں گرداں
 میں ول دیکھ گھتن ول متھے کھول دیہوٹ سارے
 سُن یوسف کرنیویاں اکھیں اونویں اٹھ کھلویا
 زناں مصدریاں نظری آیا جلوہ یوسف سندا
 بجلیاں جھاڑ اکھیں وچ پایاں ایہ دہشت وچ آیاں
 بیخودیاں وچ کرن پکارے جان جنہاں گجھ باقی
 پاک اللہ جس ایہ او پایا جسٹوں نقصوں پاکی
 حیض چلے ویہ ہر بدن تھیں رتور ت دسائی
 وچ حیرانی تے بیہوشی یاد ترخباں آیاں
 ہتھوں فرق ترخ نخباپے درد نہ معلوم کائی
 خونوں حیض رکھرت پردے ہتھھاں خون دسیا
 کرے زلیخا گم گیاں دے سرتے کھڑی پوکارا
 دیکھ لوو حیرانی چھڈو کرونگاہ اک واری
 دیہو جواب گیو ہونانی دیکھ لسیا یا ناہیں

پچھیں سچ اجابت دعوت طلب اسماں ایہ ساری
 جاں لگ کر اک جھات ندیکھاں تیرا دلبر شامی
 پاء لقا محبوب تیرے دا کٹ ترنجاں کھسایے
 اے میرے محبوب پیارے کھول زخوں پچمکارے
 لاہ برقعہ وگ مجلس وچدی جاوون روگ دلاں دے
 وچ اوڈیکاں راہے تگن شوق جنہاں نوں تیرے
 میرے نال برابر کر یوتول ترازو سارے
 ونڈ ونڈا کرواں پوری تگت عدل دھسردرداں
 اے محبوب کریں جھب پھیرا گھر گھر وگن اشاے
 حباں باہر چاقت دم ٹکا یا صحن متور ہو یا
 مجلس دے وچ پیا پکارا ایہ کنعانی بندا
 دیکھ گیاں وچ غشہ دے غوطے بیخود ہوش لٹایاں
 قسم اسماں ایہ خاکی ناہیں ملگ کریم اسلاکی
 مصری زناں ڈٹھا جاں یوسف عقل دھری وچ طاقی
 ہوش اوڈائی عقل گوائی تے انہاں سرت نکائی
 انگلیاں تے تلیاں اندر چھریاں چپاء وگایاں
 وڈھ ہتھھاں اوہ ٹنڈیاں لٹیاں تے لے ہوش نہ آئی
 حیضوں خون ایہی یا ہتھوں غیراں فرق نسیا
 جسدے تساں اولاہے میں سرا ایہ اوہا چکارا
 ایہ کنعانی عبد حقانی جدی دید کٹاری
 مائی حباں کون ایہ سائی اچ وچ قوم تساہیں

کون وڈیریاں صبراں والی بولے سخن اولادے
 ایہ محبوب میریدیاں چکاں جھل لیاں کس بولو
 صبر بڑے تہاں دیکھاں کیونکر بولد یو کیوں ناہیں
 کون تہاں وچ بڑی دلاور صبر سمہالن والی
 اٹھ بیٹھونی طعنے کردیو بسبب کرون تارا
 موڑیونی اٹھ تہاں جاندا صبر دلاں داسارا
 عقلاں والیو صاحب شرمو شرم کرو کجھ عقلاں
 دیکھو عقل پکھیر وہو کے صبر شرم لے چلی
 رہن دیہوشیں دلبر دے درمینوں مردی بھردی
 دیکھونی میں درد لتاڑی درد اے سردھردی
 تھاؤں میری پے ذبح نہو ووطاقت تہاں نہ جردی
 دیکھو سوہنے دا چکارا تیج قضاء و قدر دی
 سوہنے دا مکھ دیکھن والی خون ندی وچ تردی
 اس صورت وچ معنی چمکن توڑن بند صورتی
 دیکھن ہار فدا ہو مردی تک صورت دلبردی
 مینوں طعن چلاون والیو ویلا ہے اٹھ دیکھو
 ایہ اوہو میں جسدے دردوں دامن لیراں کیتے
 گم گیو اٹھ بیٹھو ساعت کیوں پی او حیرانی
 کرونگاہ اے ہے حاضر میرا دلبر شامی
 عمر گزاری روروساری وچ منسراق مدامی
 سرچا کہے تہاں تھیں کوئی میں کیا ظلم کمایا

یار میرا یہ حاضر دیکھو کویں نظر جل جاوے
 کہو کیسی بردہ میرا عقلوں پیرن ڈولو
 ترف مویاں یا بیخود ہو یاں یا جلیاں وچ بھاپیں
 سیس اوٹھاوے صبر دیکھاوے رکھے تہاں سمہالی
 صبرنتا نا کیوں نس و گیا دیکھ اکو چکارا
 شرماں جانداں نوں اٹھ گھیرو دیکھو کھول نظارا
 کیونیکہ وسدیاں وچ دلاندے محبوبانداں شکلاں
 پکڑونی اٹھ جالیاں تانوں مسیں رومراں اگلی
 تہاں پرایاں نویاں آیاں تے میں بردی گھردی
 تے اے ذبح بندی نوں کردی دلبردی بیدردی
 کون کوئی ارج کھول دیکھاوے رن وچ تاب نظردی
 اچی شرم جدھے وچ قدماں ڈگ ڈگ کے رومردی
 صبر قراروں تہاں حبانندی شرم حیاؤں ڈردی
 زلفانندی وچ گندیاں پھسدی مچھلی ڈو نگھے سردی
 لب دی لالی وچ ننگا ہوں مل لوے رخ زردی
 ایہ دیدار سخن دارن وچ سیلا ہے اٹھ دیکھو
 خویشت دے بحر عمیقوں زہر پیالے پیتے
 خبر لوو جھب جے وچ جاناں ہتھ گئے متربانی
 دیکھ لوو ہے کسدے عشقوں سر میرے بدنامی
 میرے وقت وہاندے جانے جسدی وچ غلامی
 میرا یار جدھی میں بندی کیا کہ نظری آیا

ہے شاہنشہ یا ایسا بندہ بولو سچ نثارو
 جے معذور تھیں اس امروں تاں وچ دلاں و چارو
 عملاندے تھیں بدلے پائے یا کجھ رہ گیا باقی
 اٹھونی کجھ ہوش سمہالو بولو سخن زبانوں
 باجھ حواس پیاں اوہ سٹھے بخود جان جہانوں
 دے چکارا اندروڑیا یوسف پاک پیارا
 چارسیاں مرگیاں جانوں حنا کوں اٹھ نسکتیاں
 دیوانی زن ہوئی تن سو جامے کیتے لسیراں
 کجھ جنگل وچ واسا کر کے عمر گیاں کر پوری
 تے کجھ ہوش اندر مرٹ آیاں وانگ زلیخا رہیاں
 یوسف دیو وچ عشق مدامی رہیاں کر دیاں زاری
 انگلیاں اسان ہتھ نہ باقی سن دانش ہوشیاری
 کہے زلیخا میں وچ عمرے ہتھیں کر دنہ چپائی
 ورج نہ لیندا جے اُسویلے یوسف میرے تائیں
 آہا حضرت یوسف تائیں جیکو نظر کریندا
 تاہیں یوسف بڑے اندر رکھدا چہر مبارک
 کہے زلیخا پاس زناں دے میں کر تھسکی زاری
 دل ول تھسکی میں دل اسدا پرا یہ ہتھ نہ آیا
 خدمت تھیں ایہ اُچا ہو یا نیواں کر دکھلاواں
 چہاں زباناں نال زناں نے طعنے بولیاں لایاں
 کہن سٹھے تیں سختی جھٹی مشکل عمر گزاری

جے میں بڑے نوں سردھر یا تھیں تے سروں اُتارو
 میں معذور نہیں کیوں ایتھے ہمدرد و بیسارو
 کدھر گئی تہا ڈے دل تھیں بے باکی چپالاک
 اک بجھائی دلوں زلیخا چھڈے تیر کم انوں
 تے اوہ کائی خبر نہ رکھن دُنیا دین ایسا نوں
 بعضیاں ہوش پئے مرٹ اوڑک داغ رہیاد ل بھارا
 جان گئی قربان انہاندی ایہ عشقے وچ پکٹیاں
 گھر دی خبر نہ یاد پیارے پھر دیاں حال فقیراں
 کجھ گلگیاں وچ بھوندیاں پھر یاں ٹٹے صبر صوری
 جان رہی تن جاں لگ انہاں عشقوں ضرباں سہیاں
 کہن زلیخا نوں توں ساتھیں غالب ہیں سوواری
 تے توں ثابت ہن تک جیویں ایڈک عمر گزاری
 اکواری ایہ حالت گزری یوسف روک ہسٹائی
 مار گلے مر جاندی ایویں حسرت وچ ازائیں
 جے ہتھیار ہوندا ہتھ اُسدے بخود مار مریندا
 ناہلاں دی صحبت کولوں رہے ہمیشہ تارک
 مگر رہی میں مقصد منگدی دکھیں عمر گزاری
 جے ہن میرا کہنا نہ منے چپا ہاں قید کرایا
 دیوے وصل رہے یا قیدی کھپ دکھیں مرجاواں
 انہیں زبانی اسدیاں بہ بہ پاس کرن وڈیاں
 ترس نہ کرے کدائیں تیں پرا یہ بے رحمی بھاری

کرن گلاں ایہ نال زلیخا پر خود عشق لٹایاں
کرن محبت نال زلیخا پر یوسفؑ ول آون
شہر مصر وچ واراں پیاں گھر اُجڑے سرداراں
اگے اک پر بال توڑائی ہن ڈاراں دیاں ڈاراں
اگے اک جلیے وچ غمدے ہن لگی اگ جھلئیں
اگے اک گھر بے آرامی شہر رنڈا ہن سارا
اکناں گھر ویران سمولوں جنہاں گیاں ہوفانی
اکناں ننگ نموس نہ باقی جنہاں زناں بازاریں
اکناں وسن گھڑی پل ساعت پر اعتبار نکائی
اُجڑیا ہن مصر دے وسدی کوئی کوئی
چنگے بدلے لئے زلیخا وسدیاں پٹ گویاں
گھر آباد زلیخا والا جتھے سب سمایاں
تے جو وچ ضیافت آیاں تہاں سزایاں پایاں
پاس زلیخا آون جاون کرن خوشامد بھاری
رہل کہن زلیخا تائیں یوسفؑ نوں سمجھائیے
کرے اجازت انہاں زلیخا کہو کوں جے مئے
یوسفؑ پاس گیاں کرعادت جھل گیاں دیداروں
ایہ آکھن یا حضرت یوسفؑ اسیں سوالی آیاں
اسیں سفارش کرنے آیاں موڑ نہ دھکت چچھا ہاں
سرخشیاں لنگھ حدوں گیاں نیویاں کرونگا ہاں
توں یوسفؑ کیوں دلوں وساری راہ گھتو گمراہاں

آون جاون پھیریاں پاون پھیر دیاں پچھوتیاں
راتیں رونھ کرن دن تر لے روندیاں مرمراں
اگے اک زلیخا عاشق ہن دوتن ہزاراں
اگے اک گھر گریہ زاری ہن وچ مصر پوکاراں
اگے اک ویرانی کوکاں ہن سوشور مھلئیں
یوسفؑ لٹ لیاں گھر گیاں ہر حساب پوے پکارا
اکناندے دل حسرت دھانی جنہاں زناں بیابانی
صبر خڑٹیاں عقل و گنتیاں غرق گیاں وچ زاریں
ہن گیاں یا گھڑی پلک نوں جانے دیکھ لوکائی
مغرب زادی قہر گزارے گھر گھر شہرت ہوئی
شہر اوجاڑ دیکھا یا پل وچ ملیاں دیں دوہایاں
یا آباد اونہاندے خانے جو ناسد بولایاں
اسنوں ہسدیل گھر وچ وسدیاں پھیر نہ نظری آیاں
ظاہر اسدی وچ غم خواری دل وچ رمز نیاری
جیوں کیوں تیری آس پوچائیے کر کے نرم ملائیے
میں رُہڑی وچ بحر جدائی پکڑ لگاؤ بئے
تے یوسفؑ بیزار انہاں تھیں رنج انہاندی کاروں
بانڈیاں ہاں سب خدمتگاراں اشرفانڈیاں جایاں
وچ فراق زلیخا سردی آئی نظر اسہاں
شعلے جھرن دماں تھیں اسد دوزخ بھکھدیاں آہاں
تارگدایاں نال نگاہاں دُور نہیں ایہ شاہاں

ہونیواں جھک دیکھ کدائیں تے کرنیں اوتتاہاں
گھمن گھیر پھنسی آج اسدی کشتی باجھ ملاحاں
اوہ احسان بھلاوے ناہیں گھت ملیں گل باہاں
سرکشیاں وچ ودھیا جانوں دم دم و ترم اگاہاں
مردی دیکھ تپے دل ساڈے تے آسیں بُرا نچاہاں
عشق تیرے وچ جلی زلیخا شوق بلیندیاں بھاہاں
اسدی کرن سفارش آیاں تیری طرف تداہاں
نڈھ زلیخا بھاوے ناہیں تے آسیں حاضر سبتھے
باندیاں آسیں نہ جان پرایاں کر خوشیاں سکھ پاویں
دتی اسماں اجازت تینوں جیوں چپاہیں کریارا
ساتھیں مکھ نموڑ کدائیں بھاویں کہے زلیخا
سانوں رکھ کنیزاں کر کے تے دکھ سہے زلیخا
اوہ بڈھی ڈھل گئی جوانی تے ہن نظر نہ پورے
پرے دیکھ اسماں کوو چھڑے مڑ ملنے نوں جھورے
اینت ایویں کردیاں رہیاں سخن بیہودہ سارے
تنگ ہو یا دل یوسف سندا دیکھ انہاندیاں گلاں
یوسف دے آگردے ہو یاں اکدن ایہ مڑداراں
تے یوسف سرنیویں بیٹھا کرے نمول نظارا
اک کہے اس تائیں ہرگز مزیوں خبر نکائی
ایہ بے خبر کیا اس معلم مسزہ نصیبے ناہیں
اک کہے میں معلم کیتا ایہ مسرتی بھارا

دلف تھوڑا ہتھ پہنچن تائیں ناچڑھ حبا اُپراہاں
من سوال تیری اوہ باندی ساڈیاں نیک صلاحاں
کدائیکہ نظر کرم کردیکھیں کھڑی تنکے وچ راہاں
دیکھ کدی دکھ بھریاں آہاں جان کنڈن دیاں ساہاں
عشق تیرے اوہ لٹی یوسف چڑھیاں برہوں سپاہاں
مار گھتی اوہ تیریاں درداں برہوندے جنگاہاں
تے آسیں آپ صل نیاں خواہاں جسے طلب تہاں
خوشی کرونا ڈرو پیارے مڑ ایہ مسرت لبتھے
آپ ترو گجھ سانوں تارو رُہڑے زلیخا بھاویں
مڑے زلیخا جیوے بھاویں نا کر مول نظارہ
آپ ہسو گجھ آساں ہسا وروندی رہے زلیخا
جاں توں نال اسماں رل بیٹھیں مگروں لہے زلیخا
سبتھے آسیں اوائل عمراں رُخ بے عیب قصورے
تے جتھ وگن اسادیاں نظراں دل گھت جانٹھ تھوڑے
سُن یوسف چُپ غم وچ رہندا کدی نہ نظر اُلا رے
اک تھیں ہور ہزاراں ہو یاں زہر بھری وچ سلاں
جلیاں بلیاں آس تڑٹیاں طعنے کرن ہزاراں
دارو وازناں تھیں پوندا رنگ برنگ پکارا
ایہ زناں دی لذت اسنے کدی نہ ہوی پائی
ہووے ذوق اسماں دل دیکھے صبر نہ کرے کداہیں
گن دھرے سُن گلاں پھلے مزہ ایہی اس سارا

چاہے دلوں نجاوں ایتھوں تاں ایہ بولے ناہیں
 اک کہے اج وِس زلیخا سُنے اسا ڈا کیہا
 سُن یوسفؑ نے عرض گزاری اللہ دے دربارے
 جے نا پھیریں مگر انہاندے مینتھیں پاک الاہا
 اللہ صاحب عرض قبولی دور فریب کرائے
 تاں اوہ زناں زلیخا اگے توڑ اُمیداں آیاں
 لوہا نرم کٹیں لکھواری اثر نہ ظاہر آوے
 جے اس طرح ہزاراں ورہیاں اسنوں ناز کراویں
 تیریاں نازاں کر ڈا کتیس عادت نہیں ٹکانے
 ہُن خوشیاں قدر نخبانے پی مصیبت ناہیں
 جاں پیراں وچ بیڑیاں پیاں وچ ہتھیاں ہتھ کڑیاں
 ایہ تہ سیر زلیخا تاںیں دل لگی سُن ساری

اسنوں ذوق جو ہر دم مینتھیں کرن گلاں کراہیں
 نامنے تے قید پوایے چہارہ اسدا ایہسا
 قید چنگی اس کاروں جنول کردیاں زناں پکارے
 دل میرا جھک اٹول جاسی جہل گتے گل پھساہا
 سُننے ہار دلاندا محرم طلب نموڑ ہسٹائے
 کہن علاج نہ اسدا کائی باجھوں قید ایذاں
 گرم کریں تے نرم بنے اوہ سٹ و جے لف جاوے
 سرکش ہووے نت ودھیرا کدی نہ مقصد پاویں
 سختی جھلے نعمت سندا تاہیں قدر چھپانے
 وچ مصیبت نعمت جا پے ہووے نرم تداہیں
 تاں ایہ تیرا تاج ہوئی توڑ گواسی اڑیاں
 یوسفؑ دی ہُن کرنے لگی زنداں طرف تیری

در زندان فرستادن زلیخا یوسفؑ را با امید حصول وصل و بخدمت پیش آمدن آنحضرتؐ را داروغہ زندان و ذکر احسان یوسفؑ بر حال اہل زندان

چل وچ قید دلاکت دیکھاں چھٹن مگر جہاناں
 کثرت چھوڑ قدم دھر وحدت اپنا آپ نہ جا پے
 وچ ریاضت بندینا نے قید نہ پویں جداہیں
 ساعت دکھ عمر دیاں خوشیاں طلب کریں ہتھ آوے
 ملے مراد اٹھن دکھ سارے پوے تسلی پوری

تے اُمید دی وچ ہر دم وصلوں بند یواناں
 تے اوہ وصل دلیدا مقصد ملے دلے نوں آپے
 ایہ کدورت دل تھیں تیرے ہرگز جاوے ناہیں
 اتھ سوالی حاضر آیا حسانی کدی نخب اوے
 دُوری دُور حضورِ نیڑے عرض کھلے منظوری

تازی واگ اولار پیارے چل مطلب گھر نیڑے
 مڑ چل یار ڈراڈا وگیوں بھیت نہ سمجھے حسابون
 بے امید ہوئی جاں وصلوں یوسف تھیں شہزادی
 یوسف تائیں قید کرن دا دل وچ متا پکایا
 کہے زلیخا پاس عزیزے اک دن کر کزاری
 بدنامی سر میرے آئی طعنے کرن نائیں
 خواری پائی شرم گوائی عشقوں باز نہ آئی
 نام گواوے شرم نہ آوے مڑ مڑ لیک لو اوے
 اوہ ہٹاوے ایہ نجاوے رور و عرض سناوے
 جاں اوہ اس تھیں چشم نواوے ایہ رووے پچھتاوے
 ہو بردے دی بردی مردی خبر نہ کھ گسردی
 نشر ہوئی لاهہ سیٹھی لوئی عشق لٹی بے روئی
 بردہ بھی ہٹ گیا پچھا ہاں دیکھ بلیندیاں بھاہاں
 ایہ روندی ہتھ تھ کھ لوندی بردہ نظر نہ کر دا
 ایڈ اولاہے کیونکر جھلاں خطا ہوئی اکواری
 باجھوں قید علاج نہ دے سے حکموں قیدی کرساں
 تاں ایہ تہمت سر تھیں جاوے لوکاں شک سدھاوے
 کہے عزیز میرے دل ایویں گزری کتنی واری
 میں ہن حکم دتا ہتھ تیرے جیوں چاہیں کر پیاری
 گیا عزیز زلیخا خوش ہو یوسف پاس سدھائی
 لے یوسف توں قیدی ہونا میں تیرے دکھ رونا

یاد نہ رہن بھلن وچ دم دے دکھ درداں دے تھیرے
 محبوباں نوں بند بچانے یار تھیں چا پاوان
 زناں بھکھائی مار بھلائی سر پائی بر بادی
 باجھ ایذا یوں نرم نہوسی دل اسدے وچ آیا
 اس عبرانی بندے ولوں میں سر سخت خواری
 کنعانی دے عشقوں روندی کہندیاں میر کتائیں
 مردی جاندی طعنے کھاندی ننگ نموس نکائی
 یوسف دے اوہ اگے تچھے ہر دم پھیریاں پاوے
 جاں اوہ اسنوں جھاڑ بہاوے ایہ نا برامناوے
 جاں بردے تھیں ننگ لہاوے شرم ہووے مر جاوے
 سب لوکائی طعنے کردی ایہ جردی دم بھردی
 ہن اس دل مہنہ کرے نکوئی کدھرے ملے نہ ڈھوئی
 تے اے اسدا پیرا گاہاں پُر درووں دم آہاں
 ایہ طعنے میں سنے عزیزا و گیا خون جگر دا
 میں بیچاری طعنیاں ماری جھل نساں خواری
 جرم گناہ جو تھیں ہو یا چا اسدے سردھر ساں
 ایہ گھر رہندا اساں نہ بھاوے سانوں ننگ لگاوے
 پر میں اسنوں قید نہ کیتا تیری حنا طرداری
 مہر لگا لکھ تے کاغذ یوسف دی محنتاری
 ایہ اسنوں تحریر دیکھائی تے روعرض سنائی
 میں تھیں توں تھیں دکھیا ڈوہاں ہنجوں دھونا

میریاں دکھانے ہُن تینوں درد دکھاں ول ڈھونا
میرے نین تیرے وچ دکھاں دیکھ سیاپے کرے
جے فرمان میرے وچ یوسفؑ باقی عمر گزاریں
وصل منگاں تے غدر نہ کر سیں خوش ورتا را
قید بُری اوہ مرگوں مند یوسفؑ جھل نسلکیں
حکم میر یوچ تابع ہو کے رہ توں خوشیاں کردا
پا وچ قید جویں جی چاہے کراں نہیں بُریائی
گزر چلن دم دُنیا والے غم خوشیاں دے حالے
غم خوشیاں سب گزرنہارے انت بھلن دکھ چائے
قید چنگی لکھ واری مینوں تے ایہ درد مندیرا
جے زنداں وچ درد تھیرا تاں بھی بہت چنگیرا
کہے زلیخا بھل نہ یوسفؑ قید ہوویں پچھت اویں
درد بھلن دی چھوڑ دسیری من تہتا مسیری
وقت سمہال مئے ہے ویلا رہے متاں دل ہاوا
اس دردوں میں قید چنگیری یوسفؑ نے فرمایا
تسیں سبتے رل گردے ہو یاں میں بھارا دکھ پایا
سُن تپ ہوئی لال زلیخا میں دکھ سیہا تھیرا
یوسفؑ دے حق صادر ہو یا حکموں بند بخانہ
نال منادی کرے ڈھنڈورا دیکھو بندے تائیں
خلقت دیکھ رہی متعجب جھوٹھ نہ بول منادی
ایہ صورت ہر عیبوں خالی اس وچ نہ بُریائی

میرے وانگ دکھاں وچ توں بھی پکڑ قرار کھلونا
چھوڑ خلاف صلح کر ہُن بھی رہ اونویں وچ گھر دے
تے احسان میر یوچ دیکھیں دل تھیں نہیں وساریں
تاں تینوں میں قید نہ کر ساں من ملے چھوڑ کارا
اوتھے نام خوشی دا ناہیں زہر پیویں اگ پھلکیں
یوسفؑ کہند اٹھوشیاں کولوں ہُن میرا دل ڈردا
ایہ دُنیا دن کائی بی بی حبانندی نظری آئی
اس دُنیا دم کائی بدلے پواں نہ وچ و بالے
تے جو کھوٹ دلید بی بی اسدا داغ نہ حبانے
کر میرا وچ زنداں ڈیرا مگر گھر کراں نہ پھیرا
ہُن تیرے گھر ظاہر دسدا میرا نہیں وسیرا
جو دکھ توں وچ خواب نہ ڈٹھے سو زنداں وچ پاپیں
قید رہن دی درد بہن دی ناہیں طاقت تیسری
پھیر پچھوں کت کارے آوے حسرت تے پچھتاوا
جھگڑیاں وچ تہاڈیاں آخر میں ہُن عاحبز آیا
کدھ دکھوں کر قیدی مینوں صاف جواب سنایا
ہُن یوسفؑ وچ بند بخانے کر دکھ لاواں ڈیرا
کر اسوار مصر دیاں گلیاں اندر کرن روانہ
صاحب تھیں بے ادبی کیتی لگیاں ملن سزائیں
بُریاویں ایہ پاک فرشتہ نہ ایہ چور فادی
ایہ کسے ظالم ظلم کم یا ظلموں تہمت لائی

سُن شوری پیا وچ لگیاں مصری کرن پکاراں
 دیکھ کسے دل ہتھوں چھٹا تے مڑ ہتھ نہ آیا
 نیویاں اکھیں چپ چپا تا یوسف دلبر شامی
 جے تیرے دروازے ڈگیاں بُرا بُرا جگ بولے
 صاحب زنداں سو پیا یوسف پایا بند یحسانے
 جے ایہ صورت قیدی لائق قید ایہا آزادی
 قید پیاں جے ملے پیارا واہ بند یحسانے
 بند یحسانے وڑیا یوسف شہر وڑی ویرانی
 بند یواناں صورت ڈٹھی گیاں دُور بلائیں
 بند بھلی نامیے خلاصی یارب کرن دعائیں
 بیڑیاں وچ اساڈیاں پیراں ہو گیاں پازیاں
 بند یوان رہے ہو بردے حضرت یوسف اگے
 یوسف تائیں اللہ صاحب علم دتا تعبیروں
 حضرت یوسف قیدیاں تائیں کہندا سُنو بھراؤ
 کھول کہاں تعبیر تسانوں مشکل رہے نکائی
 بند یواناں خواباں سُننے کر کر عرض سنانے
 تے ایہ خبر مصر وچ سارے سنے تمام لوکائی
 سن تعبیراں جاوے خلقت سچ ہووے اشکارا
 یوسف دی وچ بند یحسانے خدمت کرے لوکائی
 طاس طعام لباس ہزاراں شہروں لوک لیاون
 ایہہ طعام پوشاکاں یوسف دیوے قیدیاں تائیں

بس منادی بول نہ ظالم جھوٹھیاں کرو نہ واراں
 آپ گویا نہ مڑ پایا چا اسدے سر لایا
 تمیں ول آیاں دی مسیں سُنیا گھسوٹی بدنامی
 رکھ سمہال بندے نوں شہا قدموں دموں نہ ڈولے
 قیدیاں دے دل خوشیاں ہو یاں صبر گھلے پروانے
 جے آباد زنداں اس نوروں آزادی بر بادی
 بند یواناں تھیں چا وارو جے بے قید زمانہ
 اکناں دے دل گئے پچھاڑی نال رہے زندانی
 ارج خلاصی اساں اودا سی بند پسندا سائیں
 ایہ دیدار نہ اکھیں کولوں دُور پسند کدائیں
 طالع توڑ فلک تھیں آندا سورج نال فریباں
 تے شہری آکرن زیارت رہن زنداں ول وگے
 مشکل حل کرے سُن خواباں توڑے غم تقریروں
 ہُن دے سال ڈٹھا جس سُنہ مینوں آکھ سناؤ
 مالک میرے میرے تائیں ایہ تاویل سکھائی
 تعبیراں سب ظاہر کر کے یوسف حال دسائے
 خواباں دی تعبیراں پچھن حلق زندان وچ آئی
 جھکیا شہر زنداں ول سارا علم ڈٹھا ایہ بھارا
 آن محبت دلیں سمائی بھاوے ناہ جدائی
 یوسف اگے سبیس نواون عجز کرن دے جاون
 ہُن قیدی سرداراں وانگوں خوشیاں کرن اتھائیں

شفقت کرے دلاسا دیوے ہر ول کرے نظارا
 تنگیا نون پوشکاں بخشے رخت دیوے من بھانا
 سبھناں اوپر کرم کماوے کر کر شفقت بھاری
 راتاں تے دن خوشیاں اندر گزرن حال اسیراں
 یا حضرت دل میرا ہر گز تیں بن کتے سنگے
 دل میرے نون مول نہ بھاوے تیری پلک جدائی
 تیری ایس محبت کولوں خوف مسیرے دل آیا
 دُور ہٹیں کیوں میرے کولوں میں وچ کیا خواری
 خیر گزار نہاری یاری ملی سناں کداہیں
 میں ڈر یاہن عشق اوہائی آن لگا دل تیرے
 کی جاناں ہن تیرے عشقوں اوہ بھی آونہاری
 شہری قیدی حاکم زندان کرن محبت سارے
 یار سوال گزارن ایسا آن عنلام رسولوں
 قلم جھگی سر روون لگی شوق وگایاں گرداں

قیدیاں دے وچ پھر دار ہندا یوسف پاک پیارا
 ترہایاں نون پانی دیوے تے بھکھیاں نون کھانا
 بیمار اندیاں کرے دوائیں حال پچھے سوواری
 جیکو سفنہ آکھ سناوے کھول کہے تعبیراں
 صاحب زنداں عرض کریندا اکدن یوسف لگے
 دل میری وچ بہت محبت تیری آن سمسائی
 رب پناہ دیوے میں تائیں یوسف نے فرمایا
 اوہن عرض کرے یا حضرت تیں دل کیوں بیزاری
 یوسف کہندا عشق کیسدا آساں سوکھاندا ناہیں
 ہر ہر دے میں عشقوں یارا جھلے دکھ بھیرے
 قتل رہی اک باقی میں سرگئی دکھانندی واری
 ایویں بند بخانے اندر یوسف وقت گزارے
 آکھ سنا گجھ حال پچھے داعاشق حال ملولوں
 اثر سفارش ظاہر ہو یا جوش چھڈے دل درداں

باز آمدیم بر سر قصہ زلیخا در ذکرن دامت خور دن او بر کردہ خودو

آمدن بوقت شب در زندان تا مدت جلس یوسف

بے خود ہو رہاں دم کائی آخر مقصد پاواں
 غش کھا تھڑی زمین تے جاں اوہ ہن گھر نظر نہ آیا
 گرسیاں تخت پے سب حنائی لگس درد بھیرا

دیہ ساقی اک جام دکھاندا گھٹ بھراں گم جاواں
 بند بخانے یار زلیخا ہتھیں تور وگایا
 خالی صحن نہ اندر برکت خانیاں وچ اندھیرا

یار نہ دے صبر نہ آوے گھر بھر یا سو دروں
مدت عیش ملے دیداروں ہن سختی سرائی
جے اک وصل نہ ملد امینوں خوش رہندی دیداروں
یار ہتھوں چھڈ آپ وگتی مسیں ناشکری بھلی
کیا کراں ہن وس نہ رہیا بے درداں ہتھ آیا
قسمت ڈوبی عقل ڈوبائی بھلا نہ کیتا کائی
گھر خالی لالانو پھوکاں لاواں اک محلّیں
بعد وصال فراق نہ معلوم کیکڑ آفت بھاری
یوسف باجہ نہ بھاوے مینوں گھردی زینت داری
میں بے عقل مراں کس تھاویں تھاؤں نہ جھلے کائی
جاں تے جی میں وچ دنیا سکھ نہ ڈھیاں گھڑیاں
کراں علاج پوے بیماری اک تھیں دو ہو جاوان
شر بت درد گواوان والا جاں میرے ہتھ آوے
گزرے حال چتار زلیخا رورو کے پچھت اوے
کھا غصہ گل رستا گھتے چاہے حبان گواواں
پر امید وصال احپانک پکڑ لوے ہتھ موڑے
رورو کے ہو رہی نتانی غمدی ٹھاٹھ رڑھاوے
پیرا ہن پوشا کاں اسدیاں کڈھ اکھیں دھر رووے
میں بے وصل فراق پیائی جھلی بے آرامی
پیرا ہن تھیں مینیاں جتے ایہ سینے پر آیاں
تاج مرصع سرتے رکھے پھر لاہے فرماوے

رُخ زردوں پُر خون دو چشماں لاٹ بلے دم سردوں
دشمن جانھ جہانوں روندیاں میں جنہاں مار بھلائی
ہن دیدار نہ نظری آوے گزریاں صبر قراوں
بے عقلی دی قہر اندھیری سرمیرے پر جھلی
زخم اوتے ایہہ دو جا کاری طالع زحیم لگایا
رنڈیاں ظلم کمایا میں پر ایہہ جنہاں عقل سکھائی
کسنوں طعن ایہا میں آپے راہیں پی کولّیں
ملنوں اگے جے دکھ جھلے ایڈن اوہ دشواری
اواہ زینت سواج ہتھوں کھیل جوئے وچ ہاری
اس دنیا وچ میں بیچپاری غم کھاوان نوں آئی
درد دکھاں پر چڑھلے آئے غماں وسایاں جھڑیاں
دونہہ تھیں چار چوہاں تھیں دوسو پھیر نہ گنتی آون
گھٹ بھراں ہوز ہر ہلاہل مینوں مار گواوے
تے ایہ دل تھیں داغ نجاوے رونوں صبر نہ آوے
کدی محلاں اُچیاں اُتوں چاہے ڈگ مر جاواں
آخر ملے مراد لیدی بعد فراق وچھوڑے
یوسف دے وچ تھانواں جاے رورو سیس نو اے
اے پیرا ہن تیں میں وانگوں دکھیا ہوز نہوے
وصلوں چھوڑ گیائی تینوں انور دلبر شامی
نعلیناں چا سرتے رکھے ایہ اس پیریں پایاں
میں خود لائق اسدے ناہیں ایہ یوسف نوں بھاوے

کمر بندوں کو عرضاں پچھے سچ کہ حلقہ دارا
 نین تین وچ وین دکھاندے کرے زلیخا زاری
 طرفے حاکم زنداں والے کر پیغام پوچپائے
 فرش گھلے ابریشم جامے پٹھ وچھاون کارن
 طاس طعام گھلے پُر کر کے اسدے کرن حوالے
 کہیہ گھلیاں تھاون علیحدہ صاف کریں خوش رکھیں
 مشک گھلے تے عنبر خوشبو فرش کھلا روچھو اویں
 تے خود گھر وچ ہر دم روندی صبر گیا اٹھ سارا
 دائی نے چامت سکھائی نہ کرایڈ کو سالے
 عاشق نوں سو درد زلیخا گزرے نال صوری
 بے صبراں نوں وصل نہ حاصل صبروں مقصد حاصل
 جوش نہ کھلے آہ نہ چھٹے اکھڑت دم نجبائے
 ڈول نہیں رکھ قدم ٹکانے جھل زلیخا پیاری
 صبر بناں دکھ جاوے ناہیں صبر دکھاندا دارو
 سُن کر صبر زلیخا بیٹھی پر گجھ ساعت اڈھی
 عشق جتنھے اٹھ صبر کو یہا جھوٹھ گئی کہہ دائی
 جو سر آپ نہیں جھل گزری اسنوں خبر نکائی
 عاشق دے دل صبر او یہا جیوں پانی وچ حبابی
 عشق صبر وچ ویر پُرانا مڈھوں بغض لڑائی
 عشق ستمگر تیغ فولادی صبر ستمن دی ڈالی
 دائی گئی نصیحت کر کے اثر گیا اٹھ سارا

چھڈ کوں کڈھ باہر آیوں مسیرا یار پیارا
 سے ورھیاندی درد فراتوں اک اک گھڑی گزاری
 میرا بند یوان پیارا مت گجھ دہشت کھائے
 نرم سرہانے نال پچپائے نکبے لاون کارن
 نال گلاب رلاء پوچائے شیشے شربت والے
 سخت زبانوں کدی نہ بولیں پیر دھرے جے آہیں
 تے ایہ بہت پیارا میرا اسدی خبر رکھو اویں
 غشی پوے تے ہوش کدائیں دم دم حال آوارہ
 عشق پوے سر سختی جھلے چاہیے صبر سمہالے
 صبر کرے سو مطلب پاوے آس رہے ہو پوری
 میں سُنیا کر صبر ہزاراں عاشق ہوئے واصل
 عاشق تے اندھیری جھلے ذرا نہ جنبش کھائے
 ایہ بھی دیکھ نہ رہی آخر دکھ سن درد خواری
 صبر بناں وچ مشکل ویلے ہو رنگائی واہرو
 عاشق صبر دے وچ ایہا پسند ہواؤں بڈھی
 سچ کہہا پراسدے سر تے ایہ سختی کدائی
 اوہ دل جانے جلیں پر گزرے اندر عشق جدائی
 پاء بتھیرا ڈھلدا جاسی نظر پویسی حبابی
 عشق جتنھے اٹھ صبر بیچارہ دخل نہ رکھدا کائی
 انت کداں تک انہاں لڑائی قہر قضیاں والی
 اوویں رہی زلیخا کردی دردوں شور پوکارا

رات پئی غم دونا ہو یا زخم جگر رس و گے
 پڑھ بی بی وچ درس برہوندے ایہا سبق پڑھا ون
 زخم جگر دے نُقطة اسدے آنسوزیراں زبراں
 راتیں دیکھ چمکدے تارے دل دے حال دسائے
 اوہ دلبر دیاں زلفاں وانگوں کالی رات جدا یوں
 گھر مینوں اج تیرے باجھوں سد ماتم خانہ
 رات جدوں اک پھر وہائی طاقت رہی نکائی
 اے مائی میں عقتل و گتئی کی کر سیٹھی کارا
 دیکھ مٹلاں سُنیاں اندر و گدیاں میریاں آہیں
 میں بے قید مقید دلبر اسی کی اُلٹیاں پتیاں
 دائی کہندی جس دن گھر وچ تو اوہ سد بولایاں
 کڈھ انہا نون گھر تھیں باہر مت بن بہن رقیباں
 پرتوں میرے کہے نہ لگی اوہ تیرے گھر وڑیاں
 سڑ دیاں گزر جہانوں گیاں رہندیاں ویری ہویاں
 جے توں بدلے لئے انہاں تھیں اوہ بھی خام نہ پتیاں
 ویری اندی توں من نصیحت پیر کوہاڑا لایا
 توں بھی طعنے کر کر مائی کاہنوں ساڑن لگی
 جھب دکھلا پیارا یوسف چل ول بند یحسانے
 اے افسوس رہاں میں وچھڑی دیکھن لوک پرانے
 ایہ گل بول غشی وچ آئی پاس رٹی ب دائی
 بیٹھی اٹھ قراروں حسالی کہتی جھب تیاری

دفتر غم دے لکھ نصیباں آن دھرے سوا گے
 ایہ لفظاں وچ نازک معنی مشکل سمجھے جا ون
 آہاں مڈاں نعرے شدداں وقف ملن وچ قبر اں
 ایویں گھاہ دلے وچ میرے درد فرقت پائے
 اے محبوب ہوئی میں گھائل تیری بے پرو ایوں
 شمع رنوں اج روشن ہوئے طالع بند یواناں
 اوویں دائی سد بلائی رو رو عرض سنائی
 چوڑ جھگا گھر رُہڑ یا جاندا بند یوان پیارا
 اندر باہر لا نبولکدے سدے ہن یا ناہیں
 نال میرے کیوں دھوہ کر گیاں میں بیدل دیاں ستیاں
 تے غمخوار پُرانی تیسری میں دے رہی دُہایاں
 آخر تیریاں دشمن ہوسن تیریاں وانگ نصیباں
 دیکھ برہوندی لاٹ اچانک گجھ بچیاں گجھ سڑیاں
 رُہڑیاں آپ رُہڑیاں تینوں نال تیرے بہ رویاں
 تیتھیں بدلہ لیا اونہاں نے تینوں بھی پٹ گیاں
 کہے زلیخا درد وچھوڑے مسینوں مار گویا
 گزرے حال چتا دلیدے زخم اوگھاڑن لگی
 میں اس تھیں آج دُور توفدی دید کرن بیگانے
 واہ دردا ایہ دردا جیہا جیہا سیہا نجبائے
 دائی نے جاں گھڑی وہائی تکیاں جھسن جگائی
 بڑھی کسرتیاری کردی دائی بھی جڑ ماری

پڑ کر تھا زروں لے دائی اسدے نال سدھائی
 زردیتا تے کرتا کیداں کیہ سراز چھپائیو
 جدوں رقیباں جانیا ظاہر ایہ شاہ بانو آئی
 تے یوسف دا تھاؤں دیکھیا دوویں اندر آیاں
 بلے شمع اوہ وچ نمازے کردا شکر گزاری
 کدی کھڑا کدی لہدا جاندا خاک کدی سردھردا
 دُوروں بیٹھ زلیخا دیکھے نیڑے مول نہ آوے
 بُرا کیتا میں گھردی برکت دتی بند یواناں
 کر کر زاری رات گزاری دیکھدیاں بہ اوہلے
 اٹھ منھیرے گھرنوں آئی دل وچ سوز جدائی
 آن وڑی گھر روندی روندی گھر وچ درد دھیرا
 دن نوں درد سوائے دُونے صبر ڈے وچ گرداں
 کھیلن ہارن واقف بیدل چھلیا نال کھلاؤ
 گھر دے وچ زلیخا تائیں صبر مترار نہ آوے
 اک محل اوچیرا اسد ماڑیاں وچ بلنداں
 دیکھے پیٹھ زلیخا ایٹھوں تے اوہ وین الاوے
 ایہ اوہ کندھاں یوسف سندے پون جتھے چکارے
 یوسف اتھے پھر دا ہوسی خبر کیا کت حالے
 پکھا کون جھلیندا ہوسی تے کس فرش وچسایا
 کس نے وال سوارے ہون کس پیرا ہن پائے
 کون نصیباں والیاں اکھیں اج گنتی وچ آیاں

زنداں دے دروازے اوتے پاس رقیباں آئی
 اوہ محبوب تتی دے دلدا بند یوان دکھائیو
 ہتھ ہتھ کر آداب سبھاں نے گردن آن نوائی
 یوسف تائیں دیکھ زلیخا بلدیاں چابھڑکایاں
 وچ رکوع سچو دقیامے کرے عبادت ساری
 پٹاں تے ہتھ رکھ کدائیں پیٹھ شہادت بھردا
 شرموں کھپدی کیتویں تپدی رورونیر وہاوے
 قسمت گئی نکھٹ لقاؤں بدلایا ہور زمانہ
 صبح پھٹٹی پرچھنڈے مرغاں بانئیں بلبل بولے
 مگرے دائی ڈگدی ڈھبیدی ہو بیتاب سدھائی
 بے آرام دلوں بے طاقت غم دا کھن گھیرا
 ایہ شطرنج برہوندا اُلٹا اُلٹیاں اسدیاں نرداں
 ہار دی ہُن بازی جاندی بخت بسایا ہارو
 کویں گھڑی بھر جے دل پرچے سوتدیر بناوے
 نظر کریندیاں دسن اس تھیں قید خانے دیاں کندھاں
 یوسف دا گھر دیکھاں دُوروں جے اوہ نظر نہ آوے
 در دیوار اوہا جتھ کیتا ڈیرا یار پیارے
 کتول ہونھ کھلے اتو لیلے نین دونازاں والے
 خبر نہیں اج اسدے اکھیں کسنے سرمہ پایا
 کسدے نین نظر کرا سول ہونھ خوشی وچ آئے
 وچ حسندی لہر جنہاں نے رنج رنج تاریاں لایاں

ساعت بعد محلّوں لہندی بھر دی طاس طعاموں
دے طعام جو یوسف تائیں مڑ باندی گھر آوے
قدم مبارک ایہ ول یوسف گئے زیارت پائی
پھیر چکھے کہ کیونکر ڈٹھو حال کویں دسیا یا
اکھیں نال ڈٹھایا ناہیں اُسے تیرے تائیں
تے پچھیا یا ناہیں تینوں کس گھلیوں اے باندی
ایہ طعام جو لیکے گیوں خود کھا دس یا ناہیں
گچھ پچھیا یا ناہیں تیتھیں میرے حال احوالوں
راضی ہے یا نہیں زلیخا منرما یا ناہیں
تے اوہ تھاؤں موافق آیا یا ناہیں اس تائیں
تے اوہ چہرہ انور اُسدا ہے یا نا اُس تا بے
زلفاں دی شبہے یا ناہیں اوویں کالی کالی
مشکلیں جعد معبر کا کل کونیکہ حال پریشاں
اوہ دو اکھیں روشن تینوں کونیکہ نظری آیاں
تے اوہ گوجھی رمز و گیندی کتول نظری آئی
مرگاں تیرک ماناں ابرو کس تھیں کرن لڑائی
اوہ سوہے رُخسار سوہا بندے رُرخ اے یا پیلے
کار بہاری تیغ دودھاری رَسدی چشم خماری
انجم ریز دندان دیاں لڑیاں وچ پردے نورانی
اوہ محبوب میرا زندانی تے میسری زندگانی
ایویں رہے قصبے کردی ترف منرا توں مردی

دے باندی ول زنداں گھلدی تے پیغام سلاموں
اسدے پیر چتے سوواری رورو کے فرماوے
اکھیں چتے جو انہاں اُس ول ہوئی نظر وگائی
توں کی ہتھ ہتھ عرض گزاری اُس نے کی فرمایا
تے کس حال ڈٹھاتوں اُسوں بیٹھا کھڑا کتھائیں
وا دردا ایہ گھلن والی جدوں جی مَر باندی
تے گچھ مہر پئی یا ناہیں سُن سُن حال اساہیں
نین بھرے یا ناہیں اُسے میرے بخت زوالوں
مڑ کہا یا نہیں اسان بن کیونکر اسدیاں آہیں
تے اسدا دل راضی او تھے یا ہے وچ ایذا ئیں
تے اوہ ہن وچ خوشیاں رہندا یا ہے وچ عذابے
تازہ ہے یا ناہیں اوویں اوہ لب لالی والی
کارن زخم لسیا یا ناہیں لبوں نمک دلریشاں
روندیاں ہن یا سدیاں رسدیاں کتول تور وگایاں
پیشانی دیاں نوری لہراں کیڈک ٹھاٹھ چڑھائی
کس تھیں لبان تبسم بھریاں رکھدیاں صلح صفائی
کر محراب رکھے کس زاہدا برو طاق رنگیلے
کتول وگدی کس دل لگدی جھلدی کون کواری
عکس دو رُرخ لبان تھیں کردیاں کس گھر برق فشانی
دس پیاری میں بلہاری اُسدی گچھ نشانی
خبر نہ گھردی اگ بجر دی رہے جبگروچ جردی

دن سارا نیت ایویں گزرے درداں وچ ویاوے
جاں لگ یوسف قیدی رہیا اسدا حال ایہا نئی
طفلی تھیں لاسب جوانی اندر غمساں وہائی
تے اوہ لاٹ برہندی سوزاں ہوندی گئی سوائی
دل مشاق اجیہا ہویا درداں مشق پکائی
جاں اوہ کرے تلاش دے لہو درداں ہلے ہتھ آوے
دن دن پیر ضعیفی اندر مدم عشقدا لگے
عشق اجیہا غلب ہویا توڑوگی بیونداں
اپنا حال زلیخا تائیں بھل گیا سوسارا
جداں عزیز زلیخا طرفے دیکھے زرد دساوے
پراوہ نال علاج کدائیں کائی نفع نہ پاوے
جاں نشتر فصا دوگاوے قطرہ خون جو آوے
جتنا لہو جو باہر آوے ایہا شان دیکھ اوے
یوسف تھیں پرائڈک ہوئی اوہ اوہ دسیاوے
جیکو ایس بولا یا چاہے سو سو دلاوے
پکڑ ہلا کہے گجھ کوئی تاں اس گل سناوے
اکھیں دیوچ یوسف باجھوں گجھ نہ نظری آوے
کل حواس اندر اوہ وسیا ہر بارخ چکاوے
بلکہ نظر بھی اوہو جا پے خود دیکھے دکھلاوے
سورج چند فلک دے تارے راتیں لین ہولاوے
تے سب بانڈیاں خدمتگاراں یوسف نظری آیاں

ایویں راتیں بند بخانے قصد کرے نیت جاوے
گئی جوانی پیری آئی شوق نہ گھٹیا رائی
تے اے عشق چھوڑیندا ناہیں دم دم مرض ودھائی
عہد پُرانا زحمت برہوندا پکڑ گیا پکیائی
ہو خود درد سما یا دردیں پھیر نہ رہی جدائی
اوپا درد اہدا دل بنیاں تے ایہ فرق نپاوے
جیوں جیوں قوت تن تھیں جانندی آگ ودھیری لگے
برہوں سخت عذاب گھنیرا درد رچے وچ بنداں
رگاں پیماں وچ تن دے رچیا یوسف یار پیارا
اس بیماری دیوچ جا پے نیت علاج کراوے
ہو رعلاجوں توڑ امیدیاں آخر فصد کھلاوے
پوے زمیں تے یوسف یوسف ہر جا لکھیا جاوے
ہر شریان وریڈ ٹکاوے یوسف ظاہر آوے
تے غرق خیال اسے وچ دن تے رات وہاں تے
تے ایہ غرق خیالیں رہندی گجھ نہ سُنیا جاوے
باجھ ہلایاں سُنے نہ اسنوں جے لکھوار بولاوے
اوہو اندر اوہو باہر ہر شے اوہو پاوے
خود دل دیکھے اوہو دتے دیکھ نظر شرماوے
آپے صبر آرام تسلی آپے غم دکھ ہاوے
آتش آب طیور بہا یم یوسف دسن سارے
کیتا صقل دے لوں برہوں کھلے نور صفایاں

ہُن آرام نہ جا لے اسنوں اندر بے آرامی
کھاوَن بیون آون جاوَن اسنوں خبر نکائی
یار دے ہر جائیں وے جتول وگے نظر ارا
جاں رووے تے سڑ داپانی اکھیں نہسرو گاون
حیف ایہی ول غیراں جاوَن وگدیاں اے نگاہاں
جاں صورت وچ ایڈک جلوے معنیاں کید خمار
تے اتھ جو گجھ حالاً گزرے ایہ نہ لکھیا جاوے
ہُن وچ وصل دے دُکھ جاوے دُور رہے ہو دُوری
تے خود اس بتخانے وچوں نکل وگے تسمی
تے ایہ منزل مقصد والی گیاں دُور جدا یاں
چھوڑ کنا ر زمان مکاناں دیکھے جو دسیاوے
دوے ایڈ پلے دم کھوٹے کد صراف تبولے

یوسف نال ہوئی پُروں لوں خود یوں گئی تسمی
جان ولوں ہُن خبر نکائی تن ول نظر نپائی
نیندا ایہا تے ایہا جاگن حال ایہا تے سارا
آہ بھرے تے بلدیاں لاٹاں موہوں باہر آون
ایدوں پرے کیا ئی ایدل دردمندی دیاں واہاں
مر ظالم ایہ عشق زنا ندے تے فانی دی یاری
جاں جاں اٹ مقام نہ پہنچے طلبوں صبر نہ آوے
جلوہ یار کرے ہر ویلے واٹ ہووے جاں پوری
اکھیں میٹ رہے یا کھولے دے تے یار مدامی
پہلا سیر تمام ہو یائی جس وچ سختیاں چپایاں
ہُن اتھ طالب رتے ناہیں نامنزل سر آوے
مڑوگ اے قلم گجھ رہن داود ددھ جانموے

رجوع بقصہ زندان و گفتن یوسف تعجیر خواب مقرر بان ملک و ذکر توحید
حق باہل زندان و خلاص یافتن زندانیان بتا کر دعای یوسف و رسیدن
جبرائیل نزد وی در زندان و باز گفتن از احوال یعقوب در ہجر وی

مکر زناں تھیں ملی حلاصی فضل ہو یا غفاری
بند یوناں تے ہر ویلے شفقت لطف کساوے
یوسف تے اوہ عاشق سارے دیکھ مراتب ثناں
اک خبا ز آہاک ساقی پھسے غصب دی پھا ہی

یوسف بند یخانے اندر شکر کرے سوواری
راتیں دنے عبادت اندر فارغ وقت و ہاوے
قیدیاں تائیں لطف پیاروں رکھے وچ احساناں
یوسف نال جوان دو قیدی خاص مقرب شاہی

دشمن شاہِ مصر دے انہاں سی پیغام پوچھ پایا
 تئیں کھلانڈے تئیں پلانڈے کارٹنا تھیں سردا
 یاساقی وچ گھت پیالے دے پیوے عرجا وے
 اتنا کار کرے جو میرا پاوے فرحت بھاری
 ساقی کرانکار کھلویا میں ایہ کار کر ساں
 میں انعام دیاں کردیتیاں دشمن نے تحسیراں
 خبر کہی کسے پاس عزیزے ساقی تے خبازوں
 پکڑ لیا سلطان دوہاں نوں اندر قید سٹائے
 پورا بھیت نہا جھاتا شاہِ تلاش کرا وے
 ایہ دوویں وچ بند یحسانے اندر رنج خواری
 اک دن یوسف وقت صبح دے دیکھے حال اسیراں
 اک جا بٹھے نظری آئے ایہ دوویں بیچارے
 یوسف پچھے کہو جوانوں حال ملال کیائی
 اک کہے میں سُنھنہ ڈٹھا انگوروں ہتھ خوشہ
 دو جا کہندا میں ایہ ڈٹھا روٹیاں سرتے چپایاں
 جھپٹے مار سروں لے جاؤں گردے شورر چپایا
 کہہ یوسف تعبیر اسانوں غم دی بند چھوڑاویں
 بیماراں غم خواری کردوں دیویں گھول دوائیں
 سُن کے عرض انہاندی یوسف دل وچ سوچ گزارے
 اول انہاں ایمان سکھاواں پھیر کہاں تعبیروں
 اول انہاں تسلی کارن یوسف نے فرمایا

دیہوز ہر عزیزے مارو بخشاں عالی پایا
 باجھ تئساں نامحرم کوئی واقف خاص گھردا
 یا خباز لاوے کھانے کھاوے شاہ سدھا وے
 بہت خزانہ دولت حشمت دیوانگا سرداری
 تے خباز ہو یا اقراری کر ساں عذر نہ دھر ساں
 جے ایہ کار تے تہہ ہتھوں ملک دیاں جاگیراں
 زہر دواؤں لگا دشمن خبر لو یں جھب رازوں
 سخت سزائیں انہاں دوہانوں نافذ حکم چپلائے
 انہاں دوہاں تھیں کہڑا میں پر چاہے وار چلا وے
 سخت عذاباں وچ قضیاں کردے گریہ زاری
 شفقت کرے تسلی سبھناں خواب کہے تعبیراں
 حال اُداس نراسی روون بند بدن پر سارے
 جاں یوسف تھیں شفقت ڈٹھی اوہناں عرض سنائی
 آپ نچوڑ پلاواں شتاہے خسر خوشی دا توشہ
 وچوں چک جناور کھاندے چیللاں کاؤں بلایاں
 اساں دوہانوں سفنہ اندر ایہ کچھ نظری آیا
 توں محسن احسان کنندہ سانوں نظری آویں
 بھگھیاں خورش پیاسیاں پانی جامے تنگیاں تائیں
 رب تھیں غافل حق نجانن ایہ قیدی بیچارے
 مطلب کارن سنن نصیحت حق سخن تقسیروں
 کہاں بیان طعموں لگے جو تئساں سُنھنہ آیا

ایہ مینوں رب علم سکھایا خاص شرف درگا ہوں
چھوڑ دیتا میں مذہب غیراں رب نہ جنہاں پچھاتا
تے میں مذہب سچا پکا حق کر جاتا سارا
اسیں شریک نکر دے مولے نال خدا شے کائی
ایہ ہے فضل اسان پر اسدا سچا دین سکھایا
پرنا شکرے لوگ ہتھیرے شکر گزارن ناہیں
اے دو یار اسیر پیارے دیکھو سچ کیائی
گھڑ بٹ پتھر لکڑ وٹوں خالق کہن انہاں نوں
جے تے وٹے دیہن مراداں کاہنوں خاک رُلیندے
کر وپرستش تھیں جنہاں دی ایہ ناہیں شے کائی
تھیں تھساڈیاں بڑیاں ایویں اسدی سند نہ پائی
حکم خدا داسب تے جاری اُس بن حاکم ناہیں
بھاویں کیڈ بڑا کو قدروں جن ملک انسانوں
دانا بنیا واحد خالق سندا عرض سنائی
نام دھرے معبود جنہاں دے تھیں سنے پیودا دے
پاک خدا نے سند نہ گھٹی نا گجھ حکم پوچھایا
ہر شے تے منتصرف اللہ سب گجھ کر نیہارا
پر بے خبر نہ لوک بھانن مالک نوں اک کر کے
ایہہ سُن ساقی کلمہ پڑھیا ساریاں ہورا سیراں
پر خباز ایمان نہ آندا غرق رہیا گسرا ہی
تے ہُن یوسف نے فرمایا دوہاں جوان اسیراں

سر میرے احسان وڈیرا پاک جناب الا ہوں
آخر تھیں اوہ منکر ہوئے حق نہ جنہاں سمجھاتا
ایہا دین خلیل اسحاقی اسرائیل پیارا
واحد خالق پاک شریکوں اُسدی سچ خدائی
احسانوں ول خلق اسانوں دے پیغام پوچھایا
اللہ نوں کروا حد خالق حق چتارن ناہیں
بہت چنگے رب یاتے اکو جسدی سچ خدائی
ہتھیں کرن تیار جنہاں نوں خالق دھرن تہاں نوں
ایہ بے جان انہاں تھیں ناقص جو انہاں رب کہیندے
بے ایہ نام جو دھرے تھیں یا بڑیاں رسم ٹھرائی
جس مذہب تے عمل تھساڈا کی اسدی پکیائی
سوفرمائیں میں بن ہوراں پوچھو نہیں کداہیں
معبودیت والا رتبہ اعلیٰ اسدی شانوں
اسدے باجھ مدد کر کہڑا جتنے غموں رہائی
تھیں بھلے تے بڑے تھساڈے جو دھر گئے تگا دے
دسو غیر پرستش لائق حکم کتھایوں آیا
ایہا دین سچا تے پکا اس بن باطل سارا
ظلم کماون اپنے سرتے جہاں جہنم مَر کے
نبی پچھاتا یوسف تائیں سُن سُن کے تفسیراں
ہور تمام ایمان لیائے پایا فضل الہی
اے دو یار و بند یوانوں خواب سُنو تعپیراں

جس سُننے وچ نظری آیا خسروتی سلطانے
 جاصاحب نوں نمر پلاوے اُمر اوواں وچ رکے
 سر اسدے نوں کھانھ جناور چھپے مار لیجباون
 سُن خباز کریندا زاری کر کر شور پوکارا
 یوسف نے فرمایا ہُن اوہ حکم گیا ہو حباری
 ساقی نوں فرماوے یوسف عین حق ظن رہائی
 جاں تو خمر پلاون لگین پیش عزیز کدائیں
 اک جوان غریب نتاناں قیدی باجھ گستاہوں
 کرو نظر بے جرم نہ رکھو قید اسماں وچ غم دے
 ایہ تعبیر جو یوسف دوہاں نوں منرمانی
 ملی خلاصی ساقی تائیں اُسنے مقصد پائے
 ایہ شیطان فریب لگایا رب دا نام بھلایا
 آہے یوسف قیدیاں تائیں رحم کرے فرماوے
 ہُن تئیں سب ایمان لیائے لگو اسماں پیارے
 جاوچ گھراں عبادت کر یوناں فراغت سارے
 کیہا نہاں اسماں بیڑیاں پیریں کہہ اتوڑاوتارے
 جے بالفرض اتھایوں چھٹے پکڑن را کھے زنداں
 یوسف کہندا جس بلا یوں اللہ آپ چھوڑاوے
 چارسیاں رو عرض گزار ی جے توں بندینخانے
 ساڈے حق دعا نکر نی اسماں نہ طلب رہائی
 اک ہزار گزارن عرضاں اہل عمیالاں والے

پرسوں روز خلاصی پاوے تے خوشیوں پروانے
 تے خباز چڑھسی سولی دن چڑھدے نوں بھٹکے
 چیلیاں کاؤں جناور بھگھے سُن اسدے نوں کھاوون
 میں ایہ خواب سنائی جھوٹی سچ نہیں اے یارا
 جس تھیں حال پچھاون کارن میتھیں عرض گزار ی
 اک پیغام میرا اے ساقی یاد رکھیں توں بھائی
 ذکر کریں اُس پاس اساڈا تے ایہ عرض سنائیں
 برساں پنج گیاں وچ زنداں روندیاں حال تباہوں
 دیہو خلاصی ہئے اودا سی حباون داغ الم دے
 ساقی تے خبازے او تے حالت سچ وہائی
 بھل گیا سو یوسف دل تھیں کتنے سال وہائے
 پاس عزیزے ساقی تائیں یوسف یاد نہ آیا
 کہو بھراؤ قید جنگی یا شساں خلاصی بھساوے
 کراں دعا جناب الہی ملن شساں چھٹکارے
 دین ایمانوں پھر یوناہیں نا جلیو وچ نارے
 ہتھان وچ ہتھ کڑیاں پیاں گل وچ سن گل بھارے
 ملن سزایاں دون سوایاں پکڑ گھتن وچ بنداں
 کون کوئی جو پکڑا ہتھ تائیں دو جی وار لیاوے
 قید بھلی اسماں رنج خلاصی رہساں ایت مکانے
 قدم تیر یوچ رہنے باجھوں ساناں شوق نکائی
 قیدوں چھٹ عبادت کرینے جاوچ گھراں سوکھالے

ہتھ اٹھاء جناب الہی یوسفؑ عرض گزارى
 رنگ سفید سیاہ ہو یائی سُرخ رنگوں سب پیلے
 زنداں والیاں خبر نپائی حال شب تا کائی
 آہے یوسفؑ توں وچ بندى در ہیاں ست و ہایاں
 اک دن یوسفؑ پاس جنابوں جبرائیل جو آیا
 کہہ یوسفؑ کس بلدى اگوں ابراہیم بچپایا
 اللہ باجھ چھوڑا وے کہڑا یوسفؑ عرض سنائی
 میں ہوندے توں کیوں ول ہوراں دلدى آس لگائی
 میرے باجھ چھوڑا وے تینوں عاجز کون لوکائی
 دیکھ ہٹھا ہاں یوسفؑ پیارے یوسفؑ چشم نوائی
 ستویں دھرتوں پھٹھاں آیا نظری پتھر بھارا
 کہڑا سُرخ نکل اک سنگوں باہر ظاہر آیا
 رب کہے وچ پتھر کہڑا مسینوں بھٹلا ناہیں
 تے تینوں وچ بندى خانے کیونکر دس بھلیدیا
 مینوں بھٹل گیوں کد یوسفؑ میں کہہ کوں بھٹلا واں
 توں جس کولوں مدد چاہی اوہ محتاج بچپارا
 شاہ عزیز نکارا بندہ تینوں کوں چھوڑا وے
 ایہ طعنہ سن یوسفؑ رو یا صبر تراروں حنائی
 میں بندہ توں مالک مسیرا توہیں بخشہارا

ٹٹ زنجیر ہزاراں تن تھیں دھرت جھڑے یکبارى
 شکلاں بدل گیاں سونکے سب قیدوں ات حیلے
 اوہ قیدی آ کرن وطن وچ یوسفؑ دی وڈیائی
 قید رہیا وچ درد غماندے کنے سنہ خبراں پایاں
 بعد سلا موں یوسفؑ تائیں ایہ پیغام سنایا
 تینوں زندہ کڈھ کھوہے تھیں کسنے مصر پوچپایا
 رب کہے پھر کیوں توں غیروں کیتی طلب رہائی
 تے توں جس تھیں مدد چاہی اُسدا زور کیائی
 وچ زمین آسماناں میں بن کس دی حکم روائی
 فرش زمیناں ستاں سندا ڈٹھا پاٹ گئیائی
 مار پروں جبرئیل فرشتہ سنگ کرے دو پارہ
 ہرا پتا مونہہ اندر اسدے یوسفؑ توں دسیایا
 روزى تازہ نت پوچاواں خطا نکراں کداہیں
 میرے باجھ کیائی جہڑا تیری بسند چھوڑی سندا
 رحم کراں میں خالق تیرا تیسری قید چھوڑاواں
 میں بن اوہ خود اپنے دکھوں کد پاوے چھٹکارا
 میں قادر جو چاہاں کرساں ہوراں پیش نجاوے
 میں بھٹلا توں بخش الہی توں عالی توں والی
 فضلوں بخش نہ پکڑیں عدلے یا حائق غفارا

میںوں ہو رہیں دروازہ باجھ تیرے دربارے
 ستر برسوں قید رہاں یا عمر بندی وچ ساری
 تیرا قہر جھلن دی یارب میں وچ طاقت ناہیں
 روندے روندے یوسف تائیں صبر گیا اٹھ سارا
 جبرائیل کہے اے یوسف ملسی فضل اسیراں
 تھوڑی دیر رہیں وچ قیدے ملسی جھب خلاصی
 ختم ارسلاں جی منر مایا قید ہوندی پنج سالی
 جاں جبریلوں سنیا یوسف عفو کرم دا حال
 یوسف پچھے جبرائیل باپ احوال کیائی
 اک ساعت اوہ میرے باجھوں صبر نہ کردا کائی
 ہن دُنیا وچ ہے یا ناہیں میرا باپ پیارا
 جبرائیل کہے اے یوسف پیغمبر کنعانی
 وچ وچھوڑے تیرے یوسف اسدیاں اکھیں گیاں
 طاقت گئی بدن تھیں ساری رات دے غم تیرا
 سُن یوسف احوال پدردا رویا زار و زاری
 وا دردا میں ہوندا ناہیں باپ سنہ کردا زاری
 میں پردیسی باپ وچھٹا اوہ منر زند وچھٹا
 جبرائیل گیا ہو رخصت اس معصوم اسیروں
 اس تھیں پچھے جاں لگ یوسف رہا قید تھا میں

کتول جاواں تھاؤں نکائی بخش رہا چھٹکارے
 اسدا دکھ نہیں میں کائی غضبوں خوف قہاری
 ہو راضی رکھ بندیخانے ہو نہ طلب کداہیں
 بیخود ہر دم سپا پوکارے فضل کریں غفارا
 اللہ ارحم بخشہارا بخشیشی تقصیراں
 رحمت دے دروازے کھلے سب مشکل کٹ جاسی
 جے نہ ہوندا ساقی کولوں یوسف پاک سواں
 حال ہو یا سودل تے غالب رحم الہی والا
 کیا کیا سرتے اسدے گزری میری وچ جدائی
 وچھڑیاں ہن سال وہائے کیڈک سختی پائی
 جے ہیگا کہ حال سنائیں میں بن کوں گزارا
 زندہ ہے پر تیرے باجھوں مزہ نہیں زندگانی
 نورزہا چشمہ اندر تیریاں وچ قضیاں
 یاد تو ہیں تے تیریاں درداں پائیں گھمن گھیرا
 پیغمبر وچ میریاں درداں بہت چھٹی دشواری
 نہاں اسدا درد میرے دل دھردا تیز کٹاری
 میں روندنا وچ اسدے درداں اوہ میرے دکھ رُنا
 دہنہ درداں وچ یوسف روندنا بھروں تے تقصیروں
 اوہ تقصیر کیجے رڑ کے نہ آرام کدا میں

استغفار کرے نیت رورواللہ دے دربارے
دل میرے اُمید گرم دی توں مالک میں بسندہ
میں بھلا توں بخش خدا یا فضل تیرے نے بھارے
تقصیروں سے دفتر دھوے قطرہ رحمت سدا

ملاقی شدن شتر سواری سپر دل نام یوسف و شنیدن احوال پدر و باز گردانیدن یوسف اور ابہ پیغام سلام نزد پدر خود

اُکدن یوسف بند بخانے غماں ستایا ہویا
کرواناں دا ڈیرا اتول شام دیا روں آیا
دیکھ و وطن دیاں لوکاں تائیں نین رُتے وچ پرنے
نام سپر دل وچ انہاندے اک بندہ کنعانوں
ڈاچی نے جاں یوسف ڈٹھا ڈور زنداں ول آئی
کر آداب زمین تے بیٹھی رور و عرض سنائی
میں یعقوب نبی دا یوسف کی حال سناواں
اُسدا حال تیرے وچ درداں حدوں گزر گیائی
قدکمان ہویا لف ہجروں لگس تیر حبدائی
رات دنے وچ تیریاں درداں خون چکر دا جاری
مرگ ڈھکی دربارا وہدے تے کھڑی اوڈیکے واری
وچ فراق تیرے دے یوسف حال کٹے دشواری
دل اُسدے تھیں گزر سدھاری دُنیا گزر نہاری
اُج مصیبت اُسدی ساری زمیں فلک تھیں بھاری
جے ایہ درد دل سدا سدا اندیا ندے تر چھڑدا
باہر نظر جھرو کھے بیٹھا بُرتہ پایا ہویا
وطنی لوک نظر وچ آئے یوسف دل اُچھلایا
ترف ترّف دل گھائل ہویا وچ فراق پدر دے
اسدے پاس آہی اک ڈاچی تیز قدم پرشانوں
یوسف اگے حاضر ہو کے گردن آن نوائی
میں یوسف کنعانوں آئی چچھ سو نہیا کائی
غم اُسدا میں آکھ نسکدی آہ چھٹے مَر حباواں
پتھر دیکھ ہووے گھل پانی رب دی بے پروائی
گوشت خون گیا سکت تہیں اکھیں تھیں بینائی
وچھڑیوں جسدن دا یوسف باپ مصیبت بھاری
اوہ تر و محسوب الہی دمدم وچ تیاری
اُسنوں خبر نہ کتول و سدی دُنیا خلقت ساری
توں ناں ملیوں مُڑا کواری آس رہی دل دھاری
اُسدے غموں سمندر ندیاں جوش چھڈن سوواری
ٹھاٹھاں تھیں چڑھ و گدیاں لاٹاں سطح سمندر سڑدا

جے ایہ جوش پہاڑیں و رہدانسدے چھوڑ ٹکانا
 سُن یوسفؑ نے ڈکھ پدر دا کیتی گریہ زاری
 ناقہ روندی و ہسندیاں اکھیں روروحال سنائے
 دیکھ سپر دل ڈاچی تائیں چاہے مار اوٹھسایا
 ایہ ناقہ نوں مار اوٹھاوے تے اوہ اٹھے ناہیں
 زانوتیک گیا دھس دھرتی حیرت دیوچ آیا
 کر توبہ اس لاٹھی سٹی دھرتوں باہر آیا
 یوسفؑ پچھے دس جواناں کس دھرتی تھیں آیوں
 نام سپر دل کام تجارت کہیں گھر کنعانے
 جے ڈٹھاتے دس سپر دل یوسفؑ نے منرمایا
 جڑھ ڈونگھی تے ہریا بھریا بہت بلند اوجالا
 نازک شاخ نرم اک تازہ توڑ کھڑی اس جھولے
 سُن ایہ گل سپر دل تائیں چھٹ گسیاں سوآہیں
 وچ کنعان اوہدا پھل شیریں تے سایہ جگ سارے
 نازک شاخ گئی جھڑاس تھیں جھاڑ سٹائی جھولے
 رات دے گملا یا رہندا ہریا نظر نہ آوے
 اِکدن ہوئے پُرانا جھڑسی وچ غماں تِس واسا
 کیتو قصد سپر دل وڈا پھر یوسفؑ منرماوے
 کہے سپر دل اکتے واروں آس ہزار دیناروں
 آہا لعل کنگن زر بازو یوسفؑ دے ات حالے
 ایہ لے ودھ تیرے ہتھ آیا نفع تجارت نالوں

ایہ جریا جس جرنہارے اوہ جانے جرحبانا
 روندے روندے دی وچ اکھیں خون ریرہا سو جاری
 تے یوسفؑ وچ بُرقے روندانین تین پچھتائے
 کیوں ناقہ اتھ بیٹھی آہی اس نے رازنپایا
 لے لاٹھی تِس مارن لگا کر کے جوش تداہیں
 اسنوں مُول نہ مار پیارے یوسفؑ نے فرمایا
 یوسفؑ دیول نیڑے ہو کے ادبوں سیس جھٹکایا
 کام کیا تے نام کیائی کتول پیش سدھایوں
 قصد مصر کر گھر تھیں تریا آیا ایت مکانے
 وچ کنعان بڑا رکھ بھارا پُر میوہ پُر سایہ
 شاخاں لمبیاں تے وگ جھلا جھولا سختی والا
 ہُن اوہ رکھ بنال اس شاخوں کھڑا ہے یا ڈولے
 ایہ رکھ باجھ نبی یعقوبوں وچ کنعانے ناہیں
 ابراہیم خلیل اللہ دی اس رکھ وچ گلزارے
 شک گیا رکھ جڑوں نہ ڈولے میوہ برگ نہ کھولے
 وچ وچھوڑے شاخ پیاری دندان لفا جاوے
 آب ملے جے کرم الا ہوں تاں کیوں رہے نراسا
 اتنی واٹ تجارت آیوں نفع کیا ہتھ آوے
 فرق مصر کنعانے اندر ایڈک نفع پُپاروں
 کیتا لہ سپر دل تائیں چا سو وقت حوالے
 مُر کنعان سنا جاہ یارا میرے حال ملا لوں

جاا گے یقوبؑ پیغمبر میرا کہیں سو نہیسا
 مصرے دیوچ بند یخانے مغربیاں دا بردہ
 وچ وچھوڑے تیرے حضرت کردا گریہ زاری
 وچ فراق تیریدے دکھیں جانندی عمر سدھاری
 چشم دوویں دوخونی چشمے رخسارے گلناری
 تے اسنے سو درد کٹاری وحب دی جگر سہاری
 دل پُر درد تیرے وچ ذکر اس جوش کرے سوواری
 عرض سلام عنلاماں والا بسند یواناں والا
 عرض سلام دکھاں دا بھریا جیوں خادم تھیں سربیا
 ایہ پیغام سپردل یارا کہ پیغمبر تائیں
 کیتی عرض سپردل مڑ کے نام کہاں کی تیسرا
 اوہ کہندا جے بُرقد لاپیں دیکھاں تیرے تائیں
 ایہا کہیں سو نہیسا اتنا جو میں آکھ سنا یا
 وچھڑیاں نوں میل خدایا روندیاں جگ و ہائے
 وچھڑیاں پیغام پوچائے غم دے راز چھپائے
 یار وچھٹے نین جنہا ندے کر دے گریہ زاری
 میل اللہ توں میلنہارا ہوئے زحمت پُرانے
 دل نے اج ادا سیاں چایاں وگن جگر تھیں آپیں
 شوق وطن دیاں تاہنگاں دنوں دیندیاں شوق ہولار
 یا اللہ توں ارحم اکرم توڑ زنجیر عنماں دے
 بدخواہاں دا چھوڑ نہ قیدی چپا بخشیش چھٹکارا
 میں پردیس وکاندا درد رتے اج مہنگا خاکوں

تینوں رب بہشت پوچا وے عرض کریں جے ایہا
 شوق تیرے دا زخم جگر تے تڑف بھر وچ مردا
 تیری خاک قدم دا خواہاں آس دیوچ بھاری
 تے دیدار تیریدے شوقوں نین دوویں نت جاری
 دیدتے دل کھپے فراقیں ملے نہ تسیزاوڈاری
 توں بھی جیوں وچ دلے سہاری تیج دکھانندی دھاری
 بدھے ہتھ سلام پوچا یس عجزوں عرض گزار ی
 دید وچھٹتیاں جاناں والا بے ساماناں والا
 قلم فراقوں دل دے پُر زے لکھ قاصد ہتھ دھریا
 بند یوان دلے دا حالا کر کر عرض سنائیں
 یوسفؑ کہندا نام نہ حاجت ایہ پیغام ہتھیرا
 یوسفؑ کہندا مڑ جا بھائی ہو نہ گل چپلائیں
 سُن ایگل سپردل مڑ یا ول کنعان سدھایا
 دُور گیاں دے وچ گمنامی سکھ سو نہیہ آئے
 راز کھلے دل جھل نسکے رور کے مرحبائے
 مدت گزری وچ وچھوڑے بہت کٹے دُشواری
 ایہ دو نین اہو بھر و ہندے تے ہو رہے نتانے
 دل دے محرم جنہاں وچھٹے اوہ روون کیوں ناہیں
 مہجوراں دیاں جگراں اوتے درد دھرے انگیاے
 در تیرے بن تکیہ ناہیں اسیں بندے در ماندے
 بند یوان عنماں دا حالا دیکھیں گھت نظارا
 چاء حسرید کرم دی دمنیں کڈھ فستور ہلاکوں

وہج کنعان سپردل وڑیا لے پیغام مسراقوں
یا نبی اللہ کرے پوکارا آن سپردل درتے
نال کسے گجھ نبی خداداد سہرکھ اور تارا
اوہ کہندا میں قاصد آیا چل اسیراں وٹوں
بندیوان مصر دا کوئی معسر بیاں دا چسیرا
آہیں سوز پوکارا کیتس گھلے درد سوئیے
سُن یعقوب اٹھے پھڑ عاصد رول کرے پوکاراں
کیا کہیں کہ کتھوں آیوں کس کہ پیک پوچا یوں
کیہتی عرض سپردل رورون حضرت امیداں
سینے زخم تساڈے شوقوں بے آرام مسراقوں
رات دنے وچ ہجر تساڈے اکھیں ساون جھڑیاں
سُن یعقوب جگر سہ ضرباں کہندا دوجی واری
کہے سپردل پردے اندر دلدے درد سنائے
پھر یعقوب نبی مسرما یا کہ کی نام دسایا
پردے دے وچ رمزیں رمزیں تیرے حال پچھائے
ناقہ نال کلاماں ہو یاں جاں میں خسبر نکائی
اثر بڑا وچ غمداں آہیں مسینوں نظری آیا
غم دا نام سونہیا دھریا مسینوں موڑ پوچپایا
کی جانان اوہ کون پیارا کیڈک سختیاں چپایاں
نبی کہے بو اُلفت والی وچ پیغام مسائی
مجبو بانڈیاں گوجھیاں رمزاں ظاہر نظر نہ آون

تے اوہ درداں بھرے سوئیے مجھوروں مشتاقوں
خبر سنے وچ غم دیاں آہیں سرتے سختی ورتے
جاں تے اسنوں چھوڑ گیا نبی یوسف پت پیارا
میں پیغام ہجر دے آندے تیر برہوندے سلوں
شوق تیرے دانال فراتقاں سینے گھاہ گھسیرا
میں وچ دلاں نہ ڈٹھے ہو راں غم دے زخم اوہیے
یوسف گھل پیغام کتھایوں جھلے درد ہزاراں
کن گھلیوں کہ کسدی طرفے کی پیغام لیا یوں
مغربیاں دا بردہ کوئی وچ مصر دیاں قیداں
بدھے ہتھ سلام پوچا پس جھوردلوں مشتاقوں
یارب میل پکاراں کر دا پھر پلک دم گھڑیاں
توں اسنوں خود اکھیں ڈٹھایا وچ پردہ داری
مینوں نین وگیندے خونوں ظاہر نظر نہ آئے
کہے سپردل میں پچھ تھکا پگچھ پت نہ پایا
شعلے جھاڑ جگر پڑدروں ایہ پیغام سنائے
رورو کہے سپردل ساری حالت جو یں وہائی
دے پیغام جگر تڑنایا اپنا راز چھپایا
اپنا درد جھروکھے وچدی جھاڑ میرے سر پایا
مصرول میریاں تیں درتائیں اکھیں وگدیاں آیاں
ایہ محبوب پیارے والا ہوگ سونہیا کائی
زخم دیوچ رسیاں جاون گھائل کردکھلاون

وچ جاں پروا لفت اُسدی دل تڑنے غش کھاوے
اوہ کہندا پیغاماں والے دتا بہت اسائیں
جنت دی حق میرے اُسنے بھی اک عرض الائی
واہ واہ قاصد درد مند اندے جانھ دو عالم تارے
کر کے وداع سپر دل تائیں مُر جُجرے وچ آیا

جسنوں دیکھ نسد یاں اکھیں وہم خیال نپاوے
منگ سپر دل دُنیا دولت دیواں تیرے تائیں
دولت دنیا دی ہُن مینوں حاجت رہی نکائی
نبی کہے رب تیرے اوتے نزع آسان گزارے
سُن پیغام نبی دے دل نوں ہو یا درد سوایا

رجوع بقصہ زندان

پھرے بہار خزاں رت دھائے ہُن خوش و سے زمانہ
رحمت دا دریا جنا بوں لگا دین ہولارے
یوسفؑ پاس گیا وچ بندی جیوں کروچ ارادے
پیپا پکارے عرض گزارے کرتوں فضل خدایا
یوسفؑ کہے چُچھان نہ آیوں یا راملول اساہیں
خاص مقرب توں درگا ہوں کیونکر آون ہو یا
میں جیہاں تھیں جبرائیلؑ کم کیائی تیسرا
اللہ نے اُج نام تُساڈا چا پا کاں وچ لایا
ہوور سلام پوچایا تینوں لطف تیرے پر بھاری
سر تیرے تھیں درد مصیبت سب سختی اٹھ جاسی
آکھ سناکت حال گزارے تاج نبوت والا
کوینکہ ہجروں سینے اسدے چہمکن داغ الم دے
چشم اوبہدی وگ نہراں وانگول بدنوں خون نچوڑے
روندیاں وچ فراق تیریدے نین ہوئے نابینے

موڑ دلا ہُن واگ پچھاڑی چل ول بند یواناں
ست گئے جاں یوسفؑ تائیں سال بندی وچ سارے
تاں جبریلؑ فلک تھیں پھتا حکمے نال خدادے
تے یوسفؑ تقدیروں روند اگے نظری آیا
ہکے پاس کہا جبریلؑ مجھ جُجھ جُجھ تو یا ناہیں
میں جبریلؑ کہا سوظا ہر تے یوسفؑ سُن رو یا
میں تقصیری عاجز بندہ کوں ہو یائی پھیرا
جبرائیلؑ کہے میں تیں ول لے خوشخبری آیا
اوہ تقصیر جو ہوئی تیتھیں بخشی کر غفاری
کوئی روز رہسا ڈکھ تیرا اُج کل ملے حلاصی
یوسفؑ کہندا جبرائیلؑ باپ میرے دا حال
کیونکر وچ جدائی میری حال ہو یا وچ غمدے
جبرائیلؑ کہے اے یوسفؑ تیرے وچ وچھوڑے
وچ جدائی تیری یوسفؑ کھاء گیا غم سینے

رورو کے فرماوے یوسفؑ میری خبر پوچھاؤ
 باپ میرے نوں جبرائیلؑ میرا حال سناؤ
 غمِ دردوں چا دیہو حلاصی دل دے دکھ گواؤ
 یوسفؑ تیرا زندہ حضرت نارورود دکھ پاؤ
 جے پوچاؤن خبر تساؤی نہیں ارادہ آہی
 جبرائیلؑ کہے ایہ ناہیں ہرگز حکم الہی
 صبروں ملے دوہاں نوں رتبہ پاسوقدر بلندی
 وچ تیرے غم اُسنوں پھڑیا تے تینوں وچ بندی
 وچ فراق پردے روندادلوں نمول و سارے
 مڑ جبریلؑ گیا ہورخصت یوسفؑ صبر گزارے

خواب دیدن سلطانِ مصر و خواستن تعبیر آن از دانا یانِ بارگاہ و
 در ماندن ایشان از جواب او و وا کردن یوسفؑ گرہ از کارِ سر بستہ او و
 رہائی یافتن از زندان و رسیدن بہ تقرب سلطان و امین شدن
 در ملک مصر و نشان دادن شاہ مصر یوسفؑ را بر تخت سلطنت

شاہ مصر اک راتے ستا نیندر جوش کھلارے
 پھاٹندی دوطرف کھلوی کندھاں جویں ٹکایاں
 سنے دے وچ ڈٹھس خودنوں بیٹھانیل کنارے
 گایاں ست جُستے تھیں بھریاں وچوں ظاہر آیاں
 گایاں ست جے تھیں لاغر مگر انہاں اٹھدھایاں
 تے اوہ اچے رہیاں سب لاغر تازہ نظر نہ آیاں
 چاء کو داڑ اڈایاں گرداں پایاں مصر دوہاسیاں
 ہیبت ناک انہاں دیاں شکلاں ظالم نظری آیاں
 مڑ شہروں ول باہر و گیاں نہیں مٹرار لسیاں
 اک گئی ول اڈا سما نے کردی شور دوہاسیاں
 بعد انہاں ست سٹکے خوشے نظر پئے یکبارے
 تازہ خشک رلے ہن سارے سٹکے نظری آئے
 شاہ مصر اک راتے ستا نیندر جوش کھلارے
 پھاٹندی دوطرف کھلوی کندھاں جویں ٹکایاں
 جاں ایہ نکل بئے آیاں ہور پچھوں دسیاں
 لاغر گایاں نے ست فر بہ ثابت نگل لنگھایاں
 کردیاں شور اڑاندیاں سنے طرفے مصر سدھایاں
 گھر گھر شور پوکاراں پیاں وڑیاں جویں بلایاں
 دوڑ دیاں وچ گلیاں پھر دیاں گھر گھر آن اڑایاں
 تن گیاں نس مغرب طرفے مشرق تن سدھایاں
 ہور ڈٹھے ست خوشے تازہ داناں تھیں پُرسارے
 ایہ سٹکے مل ہریاں پلچے اوہ بھی انہاں سوکائے

بعد انہاں اک مرد ڈٹھا سو صورت نوری سا یہ
شاہ عزیز ڈٹھا ایہ سفنہ رہیہا مترا روں حنائی
تن کنجے آرام نہ دنوں غالب ہیبت دھانی
سند معبر کاہن سارے ہور امیر وزیراں
خواب سنی سب پیئے و چاریں سمجھ نہ آئی کائی
وہم خیال دلید اکائی ہے تعبیر وں حنائی
انہاں کیہا ایہ خواب پریشاں کیا کہاں تعبیر وں
خاصے ستر مرد عزیزے پکڑے قتل کرائے
مشکل ویلے کاری کر سول اُمید ایہائی
دولت میری ورت گوائی تے ٹساں عقل نکائی
باقی دے سب قتل کریاں جے نا کر سو کاری
عقل منداں نوں پکڑ عزیزے دتیاں سخت سزائیں
چُپ چپا تے عذر کر دے چھٹا پیوں کھاون
داناواں دانائی بھٹی گم گیاں تدبیراں
تاں اس ویلے ساقی تائیں یوسف یاد پیا سو
دل وچ شرم کریند ساقی میں بھٹلا پیغاموں
عقل نہ شکل برابر اسدے تقویٰ حد نکائی
وڈی شان کمال وڈیرا کیا کہاں مسیں شاہا
حال خبا زتے اپنا سا را پاس عزیز سنایا
تے پیغام جو دیتا تئیں ول مسینوں یاد نہ آیا
حکم کرو میں یوسف تائیں جا ایہ خواب سناواں

بیٹھا تخت مصدرے اوتے بھی اس پاس بٹھایا
خوابوں اٹھ کھلویا کنبد اعقل رہی متوالی
دمدم و دھے دیوچ دہشت چشم و سائے پانی
شاہ سنائی خواب تمامی طلب کرے تعپیراں
کیہا ہولا چارا نہاں نے وہمی خواب ایہائی
سکے شاہ غصب تھیں کہند ایہہ نہ بات خیالی
اسد اعلم نہ ساڈے تائیں کیا کراں تقریر وں
ونڈ خزانے مال ٹساں تے میں سب عمر گوائے
اگا مشکل سر تے آئی ٹساں نہ کھول دیکھائی
عقل ٹساڈی مشکل ویلے میرے کم نہ آئی
ظلم تئیں گوائی نعمت بیکاری وچ ساری
جان چلی دل ایہ اُمیداں کل امیراں تائیں
تے وچ قہر عزیزے تائیں لانا بولگدے جاوان
عقل لئی لٹ قہر عزیزے کون کہے تعبیراں
اوہ پیغام زنداں وچ اسد اسنوں بھٹل گیا سو
پاس عزیز کہے وچ بندی ہے اک یوسف ناموں
صفت کراں جے لکھ لکھ واری لکھوں اک نہ آئی
تعپیراں دا علم تمامی اسنوں معلم آہا
ہور خصائل یوسف اندر وڈا سخن چپلایا
ہاں شرمندہ اسدے کولوں میں شیطان بھٹلایا
جو گجھ اوہ تعپیر سناوے پوری خبر لیاواں

حکم ہو یا جا حال سناؤ بے مشکل کھل جاوے
 مونہہ پر پلا پاء لوکایا تاں یوسف تھیں آیا
 اے ساقی تقدیر الہی تیرے وس نکائی
 ساقی نے لاه پردہ مٹوہوں پیڑیں سیس جھکایا
 لاغر گایاں ست قویاں کھا گیاں کر زورا
 کہ صدیق بیان انہاں دا مطلب ہو نہ میرا
 کال نشانی لاغر گایاں یوسف نے فرمایا
 ہرے سے تعبیر ایہائی سالاندی ارزانی
 آون گے ست سال اچھے اوّل حکم الاہوں
 جو کجھ جمع انہاں وچ برساں رکھے روک لوکائی
 اوّل ست ورہے ارزانی کثرت پیداواری
 پھر ست ورہے نہ بارش ہووے دھرت نہ کجھ اُگاوے
 اس تھیں بعد ورہے مینہ ہر جا ہوگ زراعت سارے
 سُن ہوشاد گیا مساقی پاس عزیزے آیا
 سنیا شاہ بیان جدا ہیں حبا س سچ یقینوں
 یوسف دیوچ شوق محبت دل تھیں شوق کھلارے
 ایڈک مرد شرف دا پورا نہ وچ عالم سارے
 فہم بلند بڑی دانائی ہوش کمال صفائی
 کہے امیر وزیراں تائیں یوسف نوں لے آوے
 گئے امیر کرن تعظیم ماں ہر اک سیس نواوے
 بندیخانے وچوں جاں لگ قیدی سب نجاون

ساقی گیا زندان ول پرہن یوسف تھیں شرماوے
 ساقی نوں کر لطف محبت یوسف نے فرمایا
 لاه پردہ میں رنج نہ تھیں شرم نہ کر کجھ بھائی
 عذر قصور کہے تے خواہوں سارا حال سنایا
 تازگیوں ست ہرے سے تھیں خشکوں رہیا نہ بھورا
 لوکاں پاس کہاں جا ظاہر قدر پچھان تیرا
 فر بہ تھیں تعبیر ارزانی عدووں سال بتایا
 ست انہاں تھیں بعد جو ایویں خشکوں قحط نشانی
 ڈنگر فر بہ ہری زراعت کثرت غلہ گھاہوں
 کال زمانے سب کھا جاساں اے مترار نکائی
 کجھ کھاو کجھ اُن سے سن دھرن جمعیت بھاری
 ارزانی دا سب ذخیرہ اس وچ کھا دا حباوے
 تیل تلوں انگوروں شیرہ رسا کادنتارے
 جو کجھ سنیا یوسف کولوں ظاہر آکھ سنایا
 ایہ کلام مؤثر ہوئی یوسف پاک امینوں
 یوسف نوں پابندیخانے میں سرفہر گزارے
 قید ستم دی لائق ناہا قدر ابدے نے بھارے
 شاہ عزیز مصر دے والی اج دے وچ آئی
 بندوں کڈھ لیا و جھب دے میرے پاس پوچھاؤ
 عرض کرن اٹھ چلو حضرت سُن یوسف فرماوے
 جا کے کہو عزیزے تائیں مشکل میرا آون

شاہ کہے سُن سبھناں تائیں بخشِ اسان رہائی
 قاصد تھیں سُن ایہہ گل یوسف کہند ادوجی واری
 جنہاں زناں ہتھ دیکھ وڈھائے پچھ انہاں تھیں حالے
 پچھو کس خیانت کیتی کس تھیں ہے بُریائی
 سدمنگیاں شاہ مصر دے زناں مصر تھیں سَٹھے
 شاہ کہے اے زونسا وُ حال جو نظری آیا
 انہاں کیا وچ یوسف کائی مول نہیں بُریائی
 تے اس ویلے کہے زلیخا سچ ہویدا آیا
 اوہ سچا میں جھوٹی سٹا ہا وچ میرے بُریائی
 اُسدے حُسن میرا دل کھڑیا تے میں صبروں ہاری
 میریاں دَر دَر ہوندیاں مکران ایہ سب خاک او بھاری
 قاصد جا پیغام سنایا حضرت یوسف تائیں
 تاں میں ظاہر حق کرایا یوسف نے منرمایا
 نظروں دُور خیانت اسدی میں گجھ کسیتی ناہیں
 جے میں کجھ خیانت کردا ارج ہوندی رسوائی
 جبرائیلے یوسف تائیں صورت آن دیکھائی
 سُن یوسف کُ خوف پکارے خود حق کہاں نہ پاکی
 پَر جس تے رب رحم کماوے اوہ بدیوں بچ جاوے
 سُنکے حال امیراں تائیں کہے مصر دا سائیں
 آہا سی دربار مصر تھیں پسندہ زنداں کوہ باراں
 فوج سنگار چلو ول زنداں جاوَن سب سپاہی

لے خود یوسف باہر آوے دیر نلاوے کائی
 مڑ جا طر فے صاحب اپنے آکھ حقیقت ساری
 معلّم پاک خدانوں سارے مکر نایاں والے
 جس تھیں میں وچ بند بخانے ایڈ مصیبت پائی
 تاں یوسف دا عمل کو یہا حال حقیقت لبتھے
 کوں ڈٹھا ئساں یوسف تائیں خود ول جداں بولا یا
 گل صفائی نظری آئی تے سب نیک کائی
 ایہ وچ رہا امانت پورا میں اس حدوں بولا یا
 اوہ خود پاک فرشتہ توری اُس وچ عیب نکائی
 سلطانا میں او گنہاری اُسدی عصمت بھاری
 مدت با جھ گناہ وچ قیدے اُسے عمر گزاری
 حق ہو یا ارج ظاہر یوسف چل ہُن خوف نکھائیں
 جانے شاہ جو اُسدے گھر وچ میں نا بُرا کما یا
 مکر مکاراں ئوں رب صاحب کرے نہ پار کدا ہیں
 بھلا ہو یا جے میرے کولوں نا ہوئی بُریائی
 یوسف قصد دلیدا اپنا کیوں ارج بھل گئی
 نفس بُرا سکھلاوے بدیاں سرکشیاں بیباکی
 ہے میرا رب بخشہارا اوہا رحم کماوے
 یوسف انوں لے آو میتھیں پاس رکھاں اس تائیں
 شوق عزیز زیارت یوسف حکم کرے اسواراں
 استقبال چلے ول یوسف خاصے شاہنشاہی

دیا فرش کھلا رے راہیں تے سنگار بنائے
ہور ہزار غلام پچپائے زڑیں کسراں والے
زیور خلعت یوسفؑ تائیں زنداں وچ پوچائے
وکنے دے دن جو گھج زینت ایہا سدن ساری
جسدم بند یحسانے وچوں یوسفؑ باہر آیا
میں اندھیرا حسانہ یوسفؑ توں سیں نور ہمارا
یوسفؑ کہے بُرا توں خاں رہن تیرا بُریائی
جان دیوار گیا لکھ یوسفؑ پنج گلاں دیوارے
جیوندی اندی قبر ایہائی جس تھیں تنگ زمانہ
چہاں بھرے دم یاری پکے اوہاں دا پرتاوا
خدمتگار زلیخا گھٹے دے ناف تے عنبر
شاہ عزیز امیر وزیراں سبھناں جشن منائے
تن دناں وچ پینڈا سارا قطع کینا وچ شادی
یوسفؑ دی تعظیم گزارن حباں دربارے آیا
تحت اوتے لے یوسفؑ تائیں اپنے نال بٹھایا
شاہ عزیز زباناں ستر بولی یاد تمی
ملے جواب جو یوسفؑ وٹوں ہر ہر وچ زبانی
ستر لغت کلاماں کر کے یوسفؑ نوں ازمایا
وچ بولی عبرانی یوسفؑ گجھ کلام سنائی
عرض کرے ایہ کی فرمایا یوسفؑ راز دسیا
یوسفؑ دی دانائی ڈٹھی شاہ عزیز پکارے

درباروں لازنداں تائیں لشکر کھڑے کرائے
یوسفؑ دی سب خدمتگاری کیتی انہاں حوالے
کر تعظیم تجمل شوکت سب اس نوں پہنائے
گل لباس مرصع زیباحباں زڑیں کاری
اک آوازہ زنداں وچوں اسنے ظاہر پایا
جائے نجاست وحشت ساں میں تہتھیں ستر اسارا
تئیں وچ تھاؤں اُسیدا آخر جسداہت اُونکائی
ایہ زندان بلائیں خانہ دکھ جدھے وچ بھارے
دُشمن دلاں خوشی دی جاگیا راں دا غم حسانہ
بند یحسانہ دُنیا اندر دوزخ دا دکھلاوا
قداں پٹھ کھلا روراہیں جتھ یوسفؑ پیغمبر
شدیا نے درنوبت خانے سرداراں بجوائے
اک دو جے نوں لوک خوشی تھیں کہن مبارکبادی
لہ تختوں شاہ سرمونہہ چُجے چھاتی نال لگایا
یوسفؑ نال کرے کجھ گلاں دانایوں ازمایا
ہر ہر وچ زبانی پوندا یوسفؑ نال کلامی
دنگ رہے سُن شاہ مصر دا اندر صاف بیانی
ہر بولی وچ پکا ڈٹھس کاسل عالم پایا
شاہ ریہا سُن حیرت اندر اس دی سمجھ نہ آئی
بہت پسند پیارا یوسفؑ دل اسدے نوں آیا
اج مکین امین اسدا اتوں اے یوسفؑ پیارے

کرمینوں وچ زمیں خلیفہ یوسفؑ نے سرمایا
یوسفؑ دے دل طلب ایہائی رہساں وچ مشغولی
شاہ خلیفہ کیتس خلقیں ہوش ڈھی آگاہی
توں فرزندا میرے تائیں لائق نظری آیا
میں اللہ دی وچ عبادت باقی عمر گزاراں
تھیں تاج دھرے سر یوسفؑ اُپر تخت بہایا
یوسفؑ تائیں ملک مصر دا حباں قبضے وچ آیا
کم چھڈوسب باجھ کفایت کرو زراعت سارے
ملک مصر وچ اُنکل جاگا وہلی نظر نہ آئی
پنجواں حصہ گھر وچ لوکاں رکھن حکم کرایا
وچ خوشے ہر غلہ اوویں دے قیمت منگوا یا
غلے تھیں ست شہر بھرائے کیتے خرچ خزانے
غلہ گھاہ جو ڈٹھا لوکاں کردے لوک پکاراں
برساں ست رہی ارزانی بہت زراعت ہوئی
گیاں گزر خوشی دیاں برساں لوک پئی جگ کالوں
روک لیا مینہ دھرتی اُتوں بدل کتے چھپائے
نعت کھادی شکر نہ کیتا دُنیا دے وچ لوکاں
جبرائیل پکارا کیتا اڈھی رات اسمانوں
بھگھکھ ٹساں پر غالب کیتی کھاسور جو ناہیں
بھگھکھو بھگھکھ سبتے گر لاندے صبر آرام نہ آوے
سُن آواز کلیجے دھانی بھگھکھوں برچی کاری
خادم جھب طعام لیاے چتے نوں سوکھ اوے

خلق نگاہ رکھاں جو مینوں علم لعنا توں آیا
یا دہے رب ہر دم دل تے خدمت تداں قبولی
سال کچھے تس شاہ بنایا چھوڑ گیا خود شاہی
کرہن راج رعیت رکھیں تینوں تخت بہایا
میرا وقت قریب ہو یائی کردی مرگ پکاراں
سرداراں امراء وزیراں نیوں نیوں سیس نوایا
بیل دتے ہل گھر تھیں لوکاں حباری حکم کرایا
جنگل کوہ گھراں وچ خلقت غلہ تخم کھلارے
باجھ زراعت کھیتی ہرگز حنالی ہتاؤں نکائی
حصے چار لے خود یوسفؑ ہر حبا مل پوچپایا
گھاہ چوپایاں قیمت دے دے لے خود ڈھیر لگایا
مصرے گرد بنائے ہر جا بہت ضیافت حنانے
جے اسنوں جگ کھاوون لگے کھاوون سال ہزاراں
جو یوسفؑ دے قبضے غلہ انت شمار نکوئی
جبرائیل پکارا کیتا دتی خبر زوالوں
ست ورہیاں چڑھ ٹکی سورج بھگھکھے جگر تپائے
رب کہے کر جبرائیل قہر میرے تھیں ہوکاں
قط بلاء ٹساں پر پائی جھلو قہر جہانوں
لوک پئی وچ مصر تمامی لوک اُٹھے کر آپیں
ڈنگر وچھا کُل چوپایا لگی بھگھکھ اڑاوے
اُٹھریاں بھگھکھ بھگھکھ پکارے طلب طعام گزاراں
اک ریاں کھا گیا اکلا اے مٹر ارنا آوے

جھبدرے سدو یوسف تائیں رورو پیا پکارے
وانگ ریان سب لوکاں حالاً دلوں قرار سدھائے
شاہ کہے فرزند امیرا جھب کرو کجھ چپارہ
پڑھ بسم اللہ حضرت یوسف چھاتی تے ہتھ دھریا
کال ریہاست برسوں ایویں پئے دراز کو سالے
مٹکا غلہ سارے ملکوں دانہ نظر نہ آوے
تے یوسف خود رنج نکھادا برساں ست کدائیں
کیہا امیراں یوسف تائیں مال غلہ سب تیرا
فرمایا جے رنج کھویاں بھگھے یاد نہ آون
یوسف حکم کرے وچ ٹکاں کرو زراعت ناہیں
سٹ غلہ وچ خاک گوا سو بارش حکم نہ آیا
ایڈک قحط پیا اوہ بھارا کیا بیان کرائیں
ترنے خلق بھگھی کر نعرے پیش نجاوے کائی
آیاں تائیں حضرت یوسف ممول نموڑے خالی
مسکینانوں مفت کھلاوے دیوے مل غتیاں
جاری رہن ضیافت حسانے کار گزار ہزاراں
جونقذی ہتھ پلے لوکاں لے یوسف تھتھیں آون
وچ خزانے یوسف آئی ملکوں نقدی ساری
یوسف اگے حاضر ہو کے زیور گل لیسائے
گھر وچ کسے نہ زیور رہا دام نہ کجھ دیناروں
گھوڑے اوٹھ مواشی سارے یوسف دے ہتھ آئے
یوسف ہتھ عنلام کنیزاں چوتھے سال وکائے

بھگھنوں اگ بلی اٹھ مینوں جان چلی کھلارے
شاہی خادم یوسف تائیں اوویں سد لیسائے
بھگھ پئی میں صبر نہ آوے میرا حال آوارہ
بھگھ گئی شاہ راضی ہو یا شکم فتراروں بھریا
لوکاں خورش گھرانندی کھادی سالے اول والے
یوسف والیاں باجھ انباراں کتے نہ رزق دساوے
قدر کفایت تھوڑا کھاوے جان بچاؤن تائیں
رنج نہیں کیوں کھاندوں یوسف جھٹلیں درد گھنیرا
کیا جواب کہاں در رب دے جس دن پکڑ لیجاؤن
ورہیاں ست زمینوں کائی جتے نہیں کدائیں
ست ورہے مینہ ممول نہ ورہیاں چوں یوسف فرمایا
سُنیا کئے نہ ڈٹھا ہرگز اول آحسرتائیں
سب نقدی لے یوسف اگے آئی سب لوکائی
لوک رہن ہر شام صبا حیں در پر کھڑے سواں
ساری خلق مصرول ڈھکی اندر قہر قضیاں
کھا کھا جانھ غنی تے بے زر باجھ حساب شماراں
پہلے سال درم دیناروں مل غلہ لے حباؤن
دو جے سال زیادہ ایدوں جھٹلی قہر خواری
لعل جو اہرتے یا قوتوں خلق غلہ لے حباے
تیجے سال جو ڈنگر وچھا کھا دے وچ بپاروں
توڑی گھاہ جمع جو آہا یوسف انہاں کھوائے
آپ غلہ لے لوکاں کھا دیا یوسف انہاں کھلائے

گھراں زمین گیاں وکِ ملاکاں پنجویں سال تمامی
چھیویں سال وکائے لوکاں دھیاں پُتِ پیارے
تے خود غلّہ قیمتِ لوکاں لے اک سال لنگھایا
تے ہُن چیسز نکائی پلے واہ نچکدی کوئی
ہولا چار گئے دربارے مُلکوں لوکِ بیچارے
دیہ طعام خریداسائیں عُمر رہانگے بردے
کیتا رحم سبھاں پر یوسف مصرے حلق اوتاری
عورت مردنکے تے وڈے سنے ذلیل عزیزاں
یوسف دی ایہ خوبی کردے وصف اتے وڈیائی
یوسف دے ایہ سرتھیں اللہ بولی سب اوتاری
ہُن سارے اقراری ہوئے یوسف دے اسپیں برے
کال گیا مینہ جھڑیاں آیاں جاں ست سال وہائے
مال اسباب مویشی ملاکاں موڑدے تے سب تائیں
میں بھی بندہ خالق سندا جس دی خلقت ساری
جاؤ کرو خوشی گھر باریں ربدی کرو عبادت
شاد ہوئے گھر باریں آئے سَنکے خلقت ساری
آپو اپنے شغلاں اندر ہو مشغول لوکائی
آکھ دلا وچ کال زمانے کی کی حال وہائے
اسرائیل نبی دے بیٹے کوں مصر وچ آئے
کوں قبائل سد منگائے ڈیرے مصر لگائے

وسدے رہن دیوے پر یوسف کر کر لطف مدامی
یوسف دے وچ نعمت خانے رنج کھویندے سارے
ستواں سال غصَب دا چڑھیا لوکاں صبر نہ آیا
یوسف باجھ طعام نہ لٹھے کتے نملدی ڈھوئی
اسیں غلام تیرے یا حضرت رور و حلق پکارے
رکھ غلاماں نوں جیوں چاہیں رور و منت کردے
خاص ضیافت خانے اندر کھاوے خلقت ساری
یوسف دی وچ قبضے آئے بنے عنلام کنیزاں
جیڈک صاحب والی ساڈا ایڈک ہوگ نکائی
یوسف بندہ مصری سندا کہندی خلقت ساری
عمران شکر کرن احسانوں حق ادا کد کردے
سب آزاد کیتے میں بردے یوسف حکم سنائے
کرو زراعت آکھ سنایا وسو گھریں خود جائیں
عبدیت دی خدمت سب دے سرتھیں اسماں اوتاری
اس آزادی بدلے مینوں دیوے رب سعادت
یوسف دے حق کرن دُعائیں کردے شکر گزاری
یوسف دے وچ عالی سائے کردی شکر ادائی
کویں زلیخا درد اٹھائے کونیکہ مطلب پائے
یوسف کیونکر کرم کمائے کیڈک عیش کرائے
تے یعقوب نبی نے کیونکر دل دے مقصد پائے

در بیان ضعفِ حال زلیخا در مصائبِ فراق و رسیدنِ او بعد از ناتوانی بہ توانائی و درآمدنِ در نکاحِ یوسف و رسیدنِ بعشقِ حقیقی

دیکھ کوین مطلوب ڈھوڈیندے نین چھڈن کت نہراں
بت کر گر دملیندے ڈھوئی دلبر دے در بارے
سب مقصود میسر ہوئے جویں ارادت آہی
شہر و سائے کرم کمائے گھر گھر فرحت شادی
گردن کش شاہ ہر ہر ملکوں آیا ہوتس بندہ
باچھ شمار بیانوں یوسف علقین کرم کمائے
بے سر رہی زلیخا صاحب زرد و چھوڑے ٹی
یوسف دا دیدار سن لیمھے جالی سوز جدائی
جو یوسف دی خبر سناوے کردی مال حوالے
نورا کھیں تھیں قوت بدنوں حال جمال تباہی
دند گئے مونہہ لقمیوں خالی تے بے زار زبانوں
چنہاں شیاں پرمان ہزاراں ہن اوہ پاس نکائی
کسنے ڈٹھا یوسف تائیں مال لوے دس جاوے
داد میری کیوں دینداناہیں تے کیوں ترس نہ آئے
مخروماں ول دیکھ کداہیں کرے یا ناہ نگاہیں
کن دھرے یا پٹے پرے جاں دردوں سنے پکارا
کر فریاد رسی دکھ کٹے روندیاں یا مڑ حباون
کوینکہ اس نے عدل کمایا کیا کہ جگت وسیایا

چھوڑ غلام رسول پلک بھر جوش مسلم دیاں لہراں
توڑ تعلق چھوڑ تملق روہڑ تکلف سارے
گیا عزیز جہانوں جسدن یوسف تھیں چھڈ شامی
عدل انصاف طریق تمامی خلقت دی آبادی
شان کمال اجیہا ہویا حضرت یوسف سندا
حق رسالت یوسف سندی لوک بحب الیائے
قطر زمانے شاہ عزیزے مرگوں عمر نھٹی
مال خزانے دولت زردی اسنوں کمی نکائی
لوکاں تھیں ایہ خبراں پکھے یوسف دے کجھ حالے
سال گئے پنجویجہ ۵۵ عمروں زلفوں گئی سیاہی
ماس بدن سب ہڈوں چھٹا لیا قد کسانوں
طاقت تنوں گئی چک زورا قدموں تیز ادائی
بیٹھا یوسف تخت جدائیں ایہ نت خبر چچھاوے
کوینکہ بیٹھا کی گجھ کردا کیا کہ عدل کساوے
مظلو ماں دیاں سن آہیں تکدا ہے یا ناہیں
تے اوہ جدوں عدالت بہندا کی ورتے ورتارا
او گنہاریاں میرے جہیاں جاں اسدے در آون
اے لو کو سچ آکھ سناؤ یوسف عالی سایہ

گھر میرے وچ بھرے خزانے جو منگے سو پاوے
 آ یوسف دیاں دسَن خیراں تے ہویاں زرداراں
 ہتھوں خالی رہی زلیخا وچ برہوندیاں جھوکاں
 تے اوہ آتش برہوں والی ہووے نت سوائی
 ہُن ایہ خودیوں وگی پریرے عقلموں گذر سدھاری
 رَسن کمر ایہ پٹکا عہد محکم بند جدائی
 اوہا اک ریہا ہتھ اسدے اسدی بہت پیاری
 مینوں یار ملاوے ایہو آس دے لوچ بھاری
 میل میرا محبوب کدائیں صبر پوے میں تائیں
 یوسف نال ملا اکواری جگر ہویا تپ بیرے
 اے کدی محبوب نہ ملیا میل تُو ہیں وس تیرے
 عرضاں کردی عمر گوانی کدی مسرا دنپائی
 جانے ایہ معبود نکارا مسینوں یار ملاوے
 نکل گھروں لیا بت بغلے باہر گئی بیچاری
 اَلو واس گئی کر روندی وچ بلند محلّاں
 پردیوں قدم نہ چایا عمرے ہُن سر سختی بھاری
 زرم کاہُن گھر وچ اسنوں خبر نہ ملدی یاروں
 گلزاروں کرواویں توب آتش فرش سواریں
 تئیں وچ ایہ خاصیت بھاری جئیں وچ خوبی ساری
 یوسف نے مڑسا نہ لئیں شرم رہی دل بھاری
 پاس زلیخا مال ہتھیرا جیوں چاہے تیوں کھاوے

یوسف یار پیارے والی جو اک گل سناوے
 مسکینا ندیاں زناں مصر تھیں راتیں دنے ہزاراں
 جھوٹھیاں سچیاں گلاں کر کر لٹ کھڑیا زردوگاں
 ایویں رخت لٹائے سارے قبضے رہیا نکائی
 دندن رچدا گیا ہڈاں وچ نشہ برہوندا کاری
 رہیا لباس پُرانے کسبل حبابہ ہور نکائی
 جس بُت نوں ایہ سجدہ کردی ہور عبادت ساری
 ایہ بھی وصل سوال کرن نوں یوسف تھیں اکواری
 پے سجد یوچ ہر دم بُت تھیں کردی عرض دعائیں
 کر مقصود میسر میرے کٹے درد ہتھیرے
 میں روندی نوں ورہیاں گڈے غم دکھ دھے ودھیرے
 وٹا ظالم سنے نکائی ایہ نت کرے دوہائی
 اے یقین نہاس تھیں جاوے عرض کرے کراوے
 نہ تن زور نہ اکھیں دے انت زلیخا ہاری
 کڈھ گھروں سٹ باہر چھڈی عشق سچے دیاں سلّاں
 چھوڑ گئی گھر چھیکڑ واری عشقوں چڑھی خماری
 گئی او جاڑ گھرانوں روندی خود اُجڑی گھر باروں
 واہ عشقا کر بردہ رکھیں جئیں ول نظر اولاریں
 جا پے دکھ سکھاں تھیں افضل صحت تھیں بیساری
 آہے جدوں زلیخا وٹوں سی دل نوں بیزاری
 جاتا دل جس عیبوں کنبے اوہ مڑیا دنہ آوے

اوہ مت شرم کرے اچ میتھیں جاں اعمال چتاے
 رخ پر مار دوویں ہتھ دردوں دھوندی وارو واری
 درد چدھے نے خاک رلائی اسدی اچ دہائی
 در اسدے اچ ہو سودائی میں منریادی آئی
 لائق رحم ہواں جے عدلوں کرے کرم دا پھسیرا
 تاں بھی اُسدے فضل کرم دی آس میرے دل بھاری
 جے اوہ یار گیار س میتھیں میں ول موٹ لیاؤ
 جے میں رو ردا من پھڑیا اُس نے مونہ نہ لائی
 ایدوں پرے ریہا جے کائی واہ واہ بے پروائی
 در تیرے سب جگت سوالی تے میں سب تھیں خالی
 لکھ بہشت ہووے جے حاضر کدی نہ نظر اُلا رے
 آتش دوزخ دی دل میرے حکم رکھے وچ سردی
 جے ہے بُرا نہ حاجت دوزخ کافی اجر و چھوڑا
 در اس دے لے چلو مینوں میں دُکھ سہا ہتھیرا
 مگرے نکل تری اٹھ دائی اوہ غمخوار پُرانی
 میں واری فرزند پیاری تیں سر مشکل بھاری
 ایہ لباس تیرے دُکھ سینتے چپا میرے گل پائے
 توں اوہ مُڑ مُڑ جوڑ رکھائے جے میں پاڑ گوائے
 چل ہن جتول چلیں چلیساں جتھ قسمت لیجائے
 واہ واہ میری طالعندی تے واہ حیرت مندی
 بھر آہیں توں دردوں بھریاں میں رو داد بھریساں

ناہیں شرم اجازت دیندی پچھاں حال گزارے
 گھر تھیں گئی زلیخا باہر روندی زار و زاری
 وا دردا میں عشق اوہ بڑی گلیو گلی رولائی
 محسوس وچ مار گوائی جس دی بے پروائی
 خبر کر محبوب میرے نوں دیکھ لوے دُکھ مسیرا
 تے جے لائق رحم نہیں میں کیتوں او گنہاری
 مینوں چھوڑ گئے نوں دردیں میرا حال سناؤ
 جے ناراض میرے اوہ ظلموں میں کیتی بھر پائی
 کیتیاں دا میں بدلہ پایا سوز منسراق جدائی
 بے پرواہا شاہنشاہا توں ملکاں دا والی
 آس وصال تیریدی ایڈک دل تے لہراں مارے
 میں وچ عشق تیرے جل مردی جس جلنوں اک ڈردی
 جے ہے عشق میرا بھلیائی جنت ہے مل تھوڑا
 سندیو دخل رکھیدیو اُس در آن پھڑو ہتھ مسیرا
 گھر تھیں باہر نکل زلیخا روندی پھرے نتانی
 اوہ اگے ایہ پچھے پچھے رو رو کر دی زاری
 درد تیرے پر زور زلیخا مینوں کچھ لیائے
 توں درد اندے فرش بنائے ہر دم نوں ہنڈائے
 پُر استین دکھاں تھیں کر کے ہن مینوں پہنڈائے
 ماپیاں تو روتی ساں دھیاناں تیرے کر بسندی
 لے ہن روع میں نال رویاں غمے وین کریساں

دائی دیکھ رووے دکھ اُسدا اسنوں خبر نکائی
تے اوہ حال زلیخا والا ہن وچ لکھن نہ آوے
جان جہانوں خبر نکائی یوسف دلوں نخب اوے
میں غمخوار پرائی تیری مینوں چھوڑ نخب میں
میں گھر باروں اُجڑ آئی تیرے عشق او حباڑی
بھریا نور چمکدا چہرہ آن دکھا اک واری
وہندی ٹھاٹھ حسن دی دیکھاں رخسارے نورانی
کالی رین وچھوڑیاں والی گیسو دی زندانی
لٹکدیاں دوزلفاں دیکھاں تے اوہ خطر ریحانی
نور پذیر سبھے جگ تیتھیں روشن چار چو پھیرا
اے دلبر کتے تریا جاندا لہب اوں میں واری
دن کائی توں میں گھرستوں تے میں تلیاں ملیاں
جے وچ درد تیریدے میریاں اکھتیاں جلیاں بلیاں
آ دلبر و سن دُور نہ میتھیں تے ناپرے پریرے
ہن اکوار ملندیاں تاہنگاں دلوں وگیندیاں میرے
ایدل دیدندی وچ تر دا پے گیا گھسن گھیرے
وچ اندھیر پھری میں تینوں لہدی چار چو پھیرے
جے توں چھوڑ گیوں وا دردالا لارخم اسانوں
اے سلطان مصر دے والی واگ اولار کرائیں
کوک کراں فریاداں تیں درداد بھریں سلطانا
توں اوہ ملل و ہاجیا ہو یا وچپوں بازگاناں

دائی پرتا شیر دُکھاں تھیں رورو کرے دُہائی
نادیوانی نا اوہ عاقل عقلموں دُور سدھاوے
مینوں چھوڑ گیوں کتھ یوسف رورو کے فرماوے
احساناں دے بدلے ویلا حق پلے کچھ پائیں
روہڑی ہجر پھٹی دُکھ تیرے برہوں النبے ساڑی
مل مینوں میں خادم تیری کرساں خدمتگاری
شیریں لبان تبسم بھریاں تے انور پیشانی
زلفاں دے زنجیراں دے وچ قید پئی حیرانی
اوہ رُخ بدر منور دیکھاں تے ہوواں قربانی
میں محروم متدیگی باندی زیر چراغ اندھیرا
رحم کما کچھ حال میرے تے دیکھ میری ناداری
توں اج حکم روا جگ سارے میں زلدی وچ گلیاں
درد تیرے نے ملیاں ولیاں میں تھیں بھلیاں بھلیاں
میں مسراں دل آس چروکی دُکھ قدما نوچ تیرے
میں دُنیا تھیں گذری جانندی دل دردیں کر بیرے
جاں تے توڑ وچھوڑ بندی نوں گھسٹ گیوں اندھیرے
جیوں جیوں میں دوہتھ پسائے توں اے بہت اگیرے
جھل نہ جھل دگاں در تیرے چلاں نہ چھوڑتساں
بھل بھلاوے پھیر عسراقی آ دیدار کرائیں
توں اوہ بردہ میرے گھر داتے آج شاہ زمانہ
تے آج دیس مصر وچ تیریاں سب تھیں عالیشانان

تے ان جملدیاں نام تیریدیاں سارے دیس دہایاں
توں جانے یا او ہو جانے جس نے رورو پایاں
لاہ بُرقہ وچ مجلس و گیوں دیس گیا پے رونا
اس دینوں سرسہنٹاں بنیا ہونے تھیں انہونا
جس گھرتینوں گاؤں ناہیں اوہ گھر ماتم خانہ
والیاوے اوہ کیوں ناروے ساڑ ہتھیں ویرانہ
سچے عشق سکھایاں متیں حیرت دے وچکا ہے
کدی ہووے جو یار سانوں دیکھے نال نگا ہے
کدی ہووے جو یار پیار افضلوں کرے نظارہ
کدی ہووے صیاد میریدانظروں وگے دوگاڑا
لکھ لکھ گردسوار چوٹرنے رکھدا زینت داری
کئی ہزار نقیب اگاڑی زینت حسنہ آہی
جاں یوسف چڑھ سیرسدھاوے استے کرے سواری
فوجیں سنے آوازہ اُسدا سُن سب کرن تیاری
ناداراں مظلوماں او تے رحم کرے اوہ بھارا
ایہوراہ جتھوں دی گذرے یوسف پاک پیارا
جاں یوسف اس راہوں گدرے خرم اوہدے دل رٹکے
اوہ برہوندا آردا نگیارا سینے دے وچ بھڑکے
شورش عشق فروزاں بجلی دل اسدے وچ کڑکے
برقی چمک برہوندیاں تیغاں چاوا ہے گھڑ گھڑکے
جاں یوسف دی چڑھے سواری جانے یوسف آیا

توں اوہ وچیں کر پروردہ میں خوشیاں کروایاں
جاں توں وچ لطیفہ آخنی چکاں آن دکھایاں
مے میں واری توں اوہ سوہنٹا ہر سوہنٹے تھیں سوہنا
جس دل نے متجلی ہو کے چاہیو در دیں ڈھونا
میں بلہاری وے سلطانا واہ واہ تیریاں شانان
تے تل جسٹوں پیا وچھوڑا روہڑ کھڑی طوفاناں
ایویں روندی شہسروں باہر کردی زار چورا ہے
نڑیاں دی اس گلی بدھی یوسف دے وچ را ہے
راہ سجن دے عشق ستمگر بیٹھا مارنقارہ
لاغر صید برہوں دا ہدیہ بیٹھا گھت پواڑا
آ ہے بعد مہینے ہوندی یوسف دی سواری
لاکھاں چار سواری سیر چہڑھن ہمراہی
یوسف دا اک گھوڑا کوتل اسدی صفت نیاری
پاون زین جدائیں اُستے کرے آواز او چپاری
حال رعیت دا جا یوسف دیکھے اکھیں سارا
تے جتھے وچ راہ زلیخا کیتا آن اوتارا
جھنگلی پنہ زلیخا بیٹھی یوسف دارا پھڑکے
جاں یوسف دے گھوٹے سندا سنب زمیں پھڑکے
جاں ایہ لاٹ برہوندی بھڑکے لوں لوں اُسدا دھڑکے
جاں ایہ بجلی کڑک ڈراوے ایہ تڑنے سڑ سڑکے
ایڈ زلیخا دے وچ دل دے برہوں اثر چپایا

اتوں مونہہ کرو جھب میرا بُو یوسفؑ دی آوے
 کر کے جوش بلند پکارے لبس شامی آیا
 جوش رتوں بھرتن اُچھلایا مہ کنعانی آیا
 دیسوں مارا حباڑن والا مصر سٹیندا آیا
 مالک دا اوہ بند آیا پایاں مصر دُہایاں
 اوہو آیا میرے ورگیاں جسے خاک رلایاں
 جلدیاں بلدیاں بھی وچ فرقت روہڑیاں روہڑ گویاں
 آون دیہونہ ور جیو لو کو ساڑن دیہو حباڈیاں
 لشکر چاہڑ برہوندے خونی مصروں کتول چڑھیا
 دیکھ کدی مشتاق کھڑی ٹوں کہیں سونہا دئے
 تے جس دھری میسے وچ جگمگے تیز کھنڈے دی دھاری
 تے یوسفؑ دی طرف سواری نسدی روندی روندی
 جا بہندی کرگریہ زاری راہے دے وچکارے
 موڑ لگام چلاک سوارا دیکھ بندی رُہڑ حباڈے
 میں ول آئیں دلوں نہ انھی لو اں پچھان لوٹسیرا
 اے سلطانا عالی شاناکریں سنہ زوردھگاناں
 والیا ملک مصر دیا حضرت سُن جا مسیریاں آپیں
 آمل دیکھ میری ناداری ہو منصف میں واری
 اک دن ساں میں سرور تیری تے توں بردہ آہا
 ہونیڑے مسیں دردناواں تے نامارا زائیں
 چاہڑ میرے سرفالم کوتل تن کرگرداڈائیں

جاں جاں دُوروں فوج اوائی دائی نوں فرماوے
 جیوں جیوں فوج دُھکے آنیڑے ہوندا شوق سوایا
 عالی پایہ جسدا سایہ دیس مصر وچ چھایا
 اوہ بازار وکیندا آیا خواب لوٹیندا آیا
 میں جس دے وچ دُکھاں رُنی اسدیاں فوجاں آیاں
 اوہ آیا میں جس دیاں لایاں سرتے اوڑھ نبھایاں
 خاک رلیندیاں بے پروا یوں وچ فراق جلا یاں
 روہڑ وگایاندی وچ جھنگی لاٹاں بلدیاں آیاں
 سفنیاں دے وچ پھر دا پھر دا شہر مصر آوڑیا
 شاموں آیا مصرے وڑیا اسدے لشکر آئے
 میں جس دے دُکھ گھروں او جاڑی اسدی چڑھی سواری
 جاں لشکر آجاوے نیڑے بیخود اٹھ کھلوندی
 لشکر دے ول دَوڑی جانندی یوسفؑ نام پکارے
 شور کرے مل جائیں یوسفؑ ملیاں جگ وہائے
 دیکھ نسکدیاں میریاں اکھیں جے ظاہر رخ تیرا
 تے اکواری بول پیارے تیسرا بول پچھاناں
 سُن جائیں فریاد بسندی دی دَوڑ دوراڈا ناہیں
 میں سنیا ناداراندی توں کردا ہیں غمخواری
 دیدار رہے دم میرا دیس مصر دیا شاہا
 اوہ دن یاد نہیں جے تینوں آملتھیں سُن جائیں
 میں پہونچی کر قصدا تھاں لہدی تیرے تائیں

درد تیریدیاں لاناں دل تھیں ہوون سرد تائیں
 ڈھوتازی میں اس وچ راضی کر جاچو رکھلو کے
 میں دیدار تیرے دی خواہاں آ دیدار کرائیں
 بے قدر اں دیاں حالاں اوتے کریں نگاہ کدائیں
 تے دیدار وچھنیاں اکھیں گیاں دُور ازانیں
 صاعق برق دندان دیاں چکال دھیریاں نے سرسہیاں
 تے میں ڈوب خوشی دیاں وہیاں در تیرے وچ پیاں
 ہو بے نورا کھیں تھیں میں ہن سکھ چھڈیا دکھ پایا
 آہ میری تھیں پتھر ڈھلے پنکھیا ندے پر جلدے
 جے و رہدا سخت پہاڑاں اوہ گھلے وچ پل دے
 جس نے حال میرے نُوں پایا یا جنبش وچ آیا
 ایڈر جم کریم تیرا دل کوں کہاں جھل جاوے
 تمیں جیہا خود سردا والی پھر کیوں رحم نکھائے
 میں وچ درد تیرے دیوانی ہتھوں گئی جوانی
 اُنفس تے آفاق تمامی سب تیتھیں نُو رانی
 رنگ محل گئے چھٹ میتھیں گلپاں پھر نیاں پیاں
 نا اوہ میریاں تندا دائیں نا اوہ مکر نہ حیلے
 نا اوہ وچ محسلسن دے ابر و طاق رنگیلے
 میں ول آ پھر خون تیغا میر یا شوخ سپاہیا
 میں میدان تیر یوچ حاضر ہن ناہٹیں پچھاہاں
 دیکھ سوار نتانی تائیں ہٹ ہو جانھ کسارے

کر پُزے این دُکھیا را چا وچ خاک رلائیں
 انت دُکھاں وچ میں کھپ مرنا تے درداں وچ رو کے
 اے یوسف توں کتول جانوں دیکھ میرا دُکھ جائیں
 عالی قدر اں والیا شاہا دیکھ نتانیاں تائیں
 ناداراں دی دیکھ نداری پاویں لکھ حبزائیں
 نین گمان نشے دیاں ندیاں عمر اں وگدیاں رہیاں
 دھیریاں نے سر ضرباں سہیاں غرق ندی وچ گیاں
 جاں توں نورا کھیں دامیرا اکھیں وچ نہ آیا
 اج احوال میرے تے شاہا ویریاں دے دل گھلے
 عہد وفاقوں میں دل بھریا جو وچ روز ازل دے
 میں انجان نواقف بیدل بھارا یہاں چپایا
 واہ تعجب جے اے تینوں میں پر ترس نہ آوے
 حال جدھے پر ویری روون تے غم کھان پرانے
 آج دیکھ میری ویرانی حیرت تے حیرانی
 میں فانی گھر میرا فانی واہ واسرگردانی
 میریاں اوہ سرکشیاں یوسف دیکھ کدھرا دُکھ گیاں
 نا اچ میریاں سیاں رہیاں نا اچ خویش تیلے
 نا اوہ رہے سوہا و نہارے مست دوئین ریلے
 کٹک چڑھا کدھے سرچھیلوں جاندا سوہنیا رہیا
 پہن کفن میں کھڑی اڈیکاں متل دیوچ راہاں
 ایہا یوں وچ لشکر بیٹھی رور و حال پکارے

گھوڑے فوج لنگھن فوج رہندے اسنوں کوئی نجانے
اندر شور آواز نہ سندی لنگھدا لشکر سارا
ایویں جاں مڑ آوے یوسف کرے نویں سر زاری
دور و دور نقیب پکارن ایسے کرے دوہائی
دور ہوئی میں ہونے کولوں جل مویاں وچ دوری
میں ول میتھیں نیڑے سوہنا چمکیا نور و نوری
شوق جمال جمیل سخن دا ول ول پاس کریندا
گردا ڈے سُم اسپ سپاہوں اتول جھکے ودھیرے
فوجاں دیوچ راہاں ڈگدی وچ آہیں دل ساڑے
جے اوہ آپ نہ نیڑے آئے لاس سنبان وچ فوجیں
چھاتی تے چاسپ چڑھاو کہے سپاہیاں تائیں
جاں اوہ گھوڑا یوسف والا دھرتی سنب و جاوے
ایہ جانے جتھ یوسف جاندا اتول دوڑی جاوے
اک دیدار کرن نوں ترسے اکھتیں نظر نہ آوے
الفوں اگ برہندی چمکے بے بریاں کر سٹی
جے حرام ہوئے سکھ مسینوں نے خواری پائی
رے روندی زے زاری کردی سین سکیندی تپدی
ضادوں ضرب لگی دل برہوں طوئے طاقت تھیں ہاری
غین غماں نے گھروں اجاڑی فے فرقت نے لٹی
لام لٹی میں میم مسروڑی نون نگھاری یارا
لام لگایاں غمدیاں تیغاں الفوں آس تزٹی

تے ایہ کرے ودھیرے زاری درد پئے دکھ چھانے
مڑ کٹی وچ داخل ہوندی روندی حال آوارہ
وچ اڈیکاں تیریاں یوسف میں ایہ عمر گذاری
دور رہی میں عمر تہامی ایدوں دور کیائی
نیڑے ہون دیہو اکواری دیکھ لوں رخ نوری
دور ہو تھیں دور کریند یو کہوں دور دوری
آپ نقیب جلال اوہدیدا دھک دھک دور سٹیندا
فوج تیریدیاں گرداں یوسف ٹھنڈ گھتھن دل میرے
بھلا ہووے جے گھوڑا اسدا سنبان پیٹھ لتاڑے
ایہ مراتب عشق سچے دا قدم دھرے جاو حبسیں
یوسف وی وچ فرقت موئی کہسن لوک کدائیں
چھاتی وچ زلیخا اپنے سٹ و جنیدی پاوے
وچ سواراں راہ نہ ملدا ڈگے کدی اٹھ دھاوے
الفوں بے تک عمدے جھیرے کر کر زار سناوے
تے تڑفاں نے ثابت ناہیں جیم جلاں غم لٹی
دال دکھاں نے توڑ گوائی ذالوں ذبح کرائی
شین شکار ہوئی میں تیری صا دصبر وچ کھپدی
ظوئے ظہور غماں دا ہو یا عینوں عقل و ساری
قاف قرار گیسائی میتھیں کافوں کرم نکھٹی
واو و ساری دل تھیں یوسف ہے ہاری دل سارا
ی یاروں میں وچ جدائی ہجر جہم سٹی

تپے کچے کچھ پیش نجاوے نابت یار ملاوے
 بُت اگے جا سبیس نواوے رور و عرض الاوے
 تَدھ ڈٹھی میں وچ وچھوڑے رہیاں زار کریندی
 میں مُفلس اوہ شاہ زمانہ قدر حب رائی بھاری
 بے اِکوارِی طالع مینوں کہے مبارکب دااں
 برہوں لٹ پٹی گھر باروں گھت بندی آزاداں
 خاص مقام فنا دا ہو یا ایہ زُلیحنا بھانے
 سن غیراں خود عشق جلائی لاناں بھکھن نہانی
 فی المَحبوب سِیاری ہو یائی ہُن دل دا ورتارا
 بالمحبوب اچے بھی اوویں خودنوں کدی نہ پاوے
 زخم رہے وچ دل دے جس تھیں آخر تیک مہینے
 دل اسدا خود کرے پکاراں اکھیں نادِسیاوے
 ایہ اپنے وچ دردِ قضیاں کردی رہے دُہائی
 ہوراں ول دھیان نہ تیرا اُتول رغبت بھاری
 کہے زُلیحنا یوسف تائیں خود میرا دل حبانے
 دل دھڑکے تن تڑنے میرا جگر تپے وچ حالاں
 تن میرا کچھ ریہا نمونہ اسدا عشق حیاتی
 تے ہُن فرق نجا پے اسنوں راتاں تے وچ روزاں
 ایہ پوری وچ عشق مراتب شوق نہلائی نُوروں
 دلبر دا رُخ جلوے کردا نزدیکیوں تے دُوروں
 عامل شرط اِن لَکھ تگج لے نوں ملی جزا تر اہوں

ایویں کردی گریہ زاری برہوں لانبولاوے
 جاں یوسف دا لشکر لنگھے آس تڑئی جاوے
 اے معبود رہی میں تینوں ساری عمر پوجنیدی
 دیہ مقصود میرے معبودا یار ملے اک واری
 یار ملے دُکھ جاوے میرا پُوریاں ہونڈھ مسرا داں
 اے معبود ہوئی میں گھائل میریاں سُن فریاداں
 ایہا حال ریہا جگ ویتے پہتا عشق ٹکانے
 بالمحبوب بق وچ آئی تے اوہ خود یوں منانی
 سیر الی المَحبوب تداں نوں ختم گیا ہوسارا
 سیر عن المَحبوب پکارے جاں گلی ول آوے
 دل دھڑکے جاں دلبر آوے سُن ب وچ سینے
 جدوں سواری یوسف سندی اس راہے ول آوے
 ہور لنگھن بے لاکھ ہزاراں اسنوں خسر نکائی
 لوک کہن بند کیونکر جا پے یوسف دی اسواری
 تینوں اکھیں نظر نہ آوے یوسف کوں پچھانے
 وچ دماغ رچے بوا سدی کردی مات خسیالاں
 یوسف دے اس گھوڑے والا سُن ب وچ چھاتی
 ایویں جلدی رہی زُلیحنا برہوندے وچ سوزاں
 دُدھ سفید گیاں ہو زلفاں شیروں تے کانوروں
 نُور و نُور ہوئی اوہ تن من دل دے نُور ظہوروں
 خود تھیں دوڑ دلا تک دلسبر بھل نہیں اس راہوں

لے اِن لَکھ تگج تَرَاہا پارہ ایست از حدیث جبریل (از مولوی غلام رسول)

اس منزل وچ انہاں اکھیں دی حاجت ناہا کائی
 اس منزل جیں کھاون بھائے اوہ ہے دُور شرف تھیں
 گئی بہ سا رخزاں رت آخر پت سکتے جھڑ جانے
 دند گئے ہن پئے دو طرفے رخساراں وچ ٹوئے
 چھٹ پیادل ہتھوں دھرتی ایس لہدی اتھ آئی
 عشق رہیا غم دی زاری گرم آہاں یا سرداں
 اشک اکھیں لے کانے روہن وگن گلی وچ کانگاں
 اے معبود چچی مرمیس ہن کر مقصود روائی
 تے میں وچ عبادت تیری ساری عمر گذاری
 پر میں کدی مراد نپائی پائے درد و دھیرے
 دکھ میرا سب معلم تینوں عشق جگر وچ سیلا
 کر مدد دو کرے کلاماں آن مقابل میرے
 تے میں اپنا حال سناواں کر کر گری زاری
 کر میرا مقصود میرے اتنا وس تیرے
 تدنوں حضرت یوسف والی پاس سواری آئی
 دھکے کھا رہی ڈگ راہے ملی مراد نکائی
 کون ایہی توں کی کجھ کردی کنے نہ آن پوچھائی
 ہن اس رہیا آس نکوئی درداں بیدل ہوئی
 اے بت ظالم تیرے کولوں مسیں کجھ نفع نپایا
 کس پہاڑوں چک لیاندوں بت سازاں مرداراں
 آن پیوں گل میرے ظالم ڈب گیوں لے تھلے

چشماں سکت گیاں ہو پُرزے دُور گئی بینائی
 دنداں تھیں مونہہ خالی یہا موتی جھڑکے صدق تھیں
 ماس ہڈوں چھٹ لٹکن لگا وانگوں پت پرانے
 اس دُنیا دی گردش اندرونیں پرانے ہوئے
 جھکیا قد گئی ہونیویں عشق نوا دیکھائی
 بند و بند گئے پیوندوں جلیب کے وچ درداں
 اک دن رور زاری کردی یار ملندیاں تاہنگاں
 لے بت نوں رکھ اگے روئی یاروں جدوں اوئی
 دیہ مراد لگے واہ تیسری ہن میں دکھیں ہاری
 کر کر عرض مراداں منگیاں میں رور در تیرے
 بدلہ کجھ عبادت سندا دیہ مسینوں انج ویلا
 جے اوہ یار یار میرا وصلوں بٹے پریرے
 دکھ میرے نوں اوہ ہن رووے رحم کرے اکواری
 میں روواں وچ اُس دیاں درداں اوہ رووے دکھ میرے
 ایہ زاری کر بت دے اگے باہر وار سدھائی
 اگے وانگ زلیخا اوویں کردی رہی دُبائی
 تے اوہ اسدی گریہ زاری کجھ سنا لسیائی
 فوجاں دیوچ ڈگ ڈگ روئی کدھرے ملی نہ ڈھوئی
 مسٹر گلی ول روندی آئی دل وچ غصہ آیا
 توں وٹا جڑ پٹا ظالم بہ گھڑیا بدکاراں
 عمل میرے داوٹا ملیوں میرے عمل کَوٹے

پتھر بیڑیاں ڈوبن والا توں میرے ہتھ آئیوں
میں بھٹی کیوں پوجیا تینوں عمر گئی سڑ سڑ کے
توں وٹا وچ چھاتی لگوں زخم تیرا دل رڑ کے
نگ نہیں وچ تیرے کائی توں ہیں سنگ نکارا
میں کیوں مٹھا رگر گویا دھر دھر تیرے اگے
ملیا یار وچھوڑ نہسار یا رہیں جہنم سڑیا
توں دوزخ دا بالن رگلا سڑن تیرے پوجارے
تے مقصود جو منگن تیتھیں روئھ سدا جڑ مارے
بے مقصود ریہوں ناتھاواں تیرے وس نکائی
مقصودوں توں آپے خالی سب تھیں آپ نکارا
آپ وٹا توں جندوں حنالی ڈگیا اٹھ نسکیں
تیرے اگے کرفریاداں مسیں سب عمر گوائی
جو اوج حال تیرا میں جاتا اگے سمجھ نہ آئی
تیشے نال چھلے تہ پائے ستھے نک بنایا
کھیہ سواہ چنگیری تیتھیں جس وچ کائی نرمی
تیرے جہیا مار تیرے وچ تینوں توڑ گواواں
سجدہ کرے جو تیرے تائیں یا تے توڑ گواوے
دیکھن سنن کلام حیاتوں توں محروم بے چپارا
تے جاں صفت نکوئی تیں وچ اے دشمن مردارا
تینوں رب رہی میں کہندی عقل قیاسوں ہاری
میں تینوں کیوں رب بنایا میں شیطان بھلائی

میں ناتانی دے سر غلیوں کس آفت چاء لائیوں
توں سڑی نوں ناز برہوں وچ ساڑیا خود پھڑ پھڑ کے
تیں سینے وچ آگ الکتہ سومیرے دل بھڑ کے
ہوندا کم گواونہارا یار دوڑاونہارا
خاک اڈے توں جل بھج جاویں آگ اجیہی لگے
بدھاناں رہے گل تیرے جس ظالم توں گھڑیا
تیں ول جھکدے رہن ہمیشہ دوزخ دے وچارے
چوڑ چپٹ چلن ہتھ خالی جھاڑ پلے سب چارے
ہوراں دی کر سکیں کیونکر توں مقصود روائی
دُب مرے جو تینوں جانے مقصد دیونہارا
طالع میرے جاں گھر آون وچ پکے چاڈھلئیں
توں ناسنیا داد نہ دتی نفع نہ ملیا رائی
جے حبانہ توں سندا ناہیں کر دی شور نکائی
کٹاں دے وچ سننے کارن کیوں نہ چھیک رکھایا
توں بے زورنتا نا عاجز سخت تیری بے شرمی
کن مروڑ سٹاں وچ دھرتی بینی خاک رلاواں
غصہ خوشی نہ تیں وچ آوے فرق نہ تدھ دساوے
قدرت علم نہ تیں وچ کائی توں ناپاک نکارا
کداں عبادت لائق ہوئیں کیا بناونہارا
میں وچ جان تے تیں وچ ناہا ایہ نا سمجھ و چاری
بھارتیرا میں چکی پھردی میں وچ عقل نکائی

کھلا راز دیوچ جاتا ایڈکھ ڈر و تسمی
 جس بردے نون تخت بہا یا سرتے تاج رکھ یا
 توں میرا رب سب تھیں مندا کم گواؤ نہارا
 توں میرا رب کجھ نہ جانیں مفت ستاؤ نہارا
 توں میرا رب چکے باجھوں کتے نہ جاؤ نہارا
 توں میرا رب تن اپنے دی خبر نپاؤ نہارا
 توں میرا رب گنگا بولا معنز کھپاؤ نہارا
 توں میرا رب وچ پہاڑاں رلہل جاؤ نہارا
 توں میرا رب دومن بھارا مرض و دھساؤ نہارا
 توں میرا رب باجھ بنائے کم نہ آؤ نہارا
 توں میرا رب پوجا کردیاں دوزخ پاؤ نہارا
 توں میرا رب تردیاں تائیں غرق کراؤ نہارا
 توں میرا رب زخماں اوتے لون لگاؤ نہارا
 توں میرا رب سکھیں و سدیاں دکھیں پاؤ نہارا
 توں میرا رب تاجوڑاں نون خاک رلاؤ نہارا
 توں میرا رب آپ نتانا دھکے کھاؤ نہارا
 توں میرا رب ترکھاناں دے گھریں وکاؤ نہارا
 توں میرا رب آپے روگی لیکاں لاؤ نہارا
 توں میرا رب رلہل بہندیاں جدے کراؤ نہارا
 توں میرا رب رب نہیں میں رب کہا پچھتائی
 توں میرا رب ہرگز ناہیں قسم کراں سوواری

حرص ہوا ہوس دے بت دی کستی عمر عنلامی
 یوسفؑ دارب قدرت والا سچ یقینوں پایا
 یوسفؑ دارب سب تھیں چنگا خلق او پاؤ نہارا
 یوسفؑ دارب دلدیاں جانے جان چھپاؤ نہارا
 یوسفؑ دارب حاضر ناظر آس پوچھاؤ نہارا
 یوسفؑ دارب سب دامالک رحم کماؤ نہارا
 یوسفؑ دارب سن فریاداں درد اٹھاؤ نہارا
 یوسفؑ دارب پاک شریکوں اک سداؤ نہارا
 یوسفؑ دارب درد مندوں دے درد ہٹاؤ نہارا
 یوسفؑ دارب سچا خالق حلق بناؤ نہارا
 یوسفؑ دارب توبہ کردیاں پارلسنگھاؤ نہارا
 یوسفؑ دارب رہڑ دے بیڑے بنے لاؤ نہارا
 یوسفؑ دارب باجھ دوائل گھساہ ملاؤ نہارا
 یوسفؑ دارب بند یواناں بند چھوڑاؤ نہارا
 یوسفؑ دارب بردیاں دے سرتاج رکھاؤ نہارا
 یوسفؑ دارب جو کجھ چاہے کر دکھلاؤ نہارا
 یوسفؑ دارب زمین فلک تے نقش لگاؤ نہارا
 یوسفؑ دارب عالی والی روگ گواؤ نہارا
 یوسفؑ دارب وچھڑیاں نون موڑ ملاؤ نہارا
 یوسفؑ دارب رب سبھاندا اُس بن رب نکائی
 یوسفؑ دارب رب اساڈا اُس دی خلقت ساری

تیرا نام نہیں رُب مُولے اکارب اوہائی
یوسف جیسے بندے جسدے واہ اُسدی وڈیائی
اے پتھر خود بندے جسدے تیتھیں بہت چنگیرے
انسانیت دا میں گوہر توڑیا رل سنگ تیرے
اکا رُب سبھاندا مالک حنا لقی تیرا میرا
اُسدے ہو رمفتا بل ناہیں اوہا سب دا والی
توں پتھر وچ راہے اڑیوں میرے کم گوائے
میں تیری بھل پوجا کستی ملکوں اُحسڑ آئی
قدر نہ مال ریہا زکائی چنگی حنا ک اوڈائی
تے توں کم نہ آون والا کیا کراں ہُن تینوں
مرچاں لُون نہ پسن لائق تیرے بند کولے
جے ظالم دہ سیرا ہوندوں ہوندوں گھٹ بھیرا
توں دیوچ کسیا ہوندوں گھاٹے دیوچ پورا
کلی روک چھڈی کیوں میری اگے تنگ بھیری
کھا غصہ کڈھ کئی وچوں باہر سٹ وگایا
تے اک پتھر او سے جتنا سراسر دے وچ لایا
کسوں طعن تنوڑے کیتے اوہ ناہیں شے کائی
وڑ کئی وچ اللہ اگے رو رو سیس نوایا
تیرا ہو شریک نکائی تیری سچ خدائی
توہیں سورج چند بنائے دن تے رات او پائے
رنکارنگ بنائی دُنیا مدت عمر ٹھہرائی

یوسف جسدی پوجا کردا اُسدے جیڈ نکائی
جس یوسف دی شکل بنائی اُس بن ہو رکیائی
میں اس چھوڑ تیرے ول جھکیاں واہ واہ طالع میرے
میں بد قسمت نوں جاں مائی جن سٹ گئی اندھیرے
میں سب اُسدیاں صفتاں منیاں توڑ علاقہ تیرا
اوہ اک رُب سبھی جگ بندہ اسدیاں صفتاں عالی
جے میں سچا رُب پوجیندی کیوں روہڑ دی دریائے
پھیر رہی میں سجدے کردی لیک متھے نوں لائی
ہُن کئی وچ کراں دہائی تینوں خبر نکائی
کراں سرہانا سورج رڑکیں بھلانا بھوایں مینوں
سیرا پسیری یادہ سیرا گھڑ دیاں پوے سن پلے
مُشتریا ندے دنوں کھاندا ہر جا گھاٹا تیرا
تے توں پورا کدی نہ ہوندوں بے زور ا معذور
کانے بھن گوائے لانبھوں توں دکھاندى ڈھیری
جاہ ظالم رُل پیراں پٹھاں توں کیا مغر کھپایا
توڑ گویا خاک رُ لایا صبر دلے نوں آیا
ایہ سب قہر قضیے دل دے رور واگ بھجائی
اے اللہ توں واحد خالق توہیں جگت او پایا
جو چاہیں سو توہیں کردا تیں بن ہو ر نکائی
سب ستارے سن اسماناں وچ فرمان دوڑائے
دائم قائم توں اک والی تیں مڈھ اُنت نکائی

تو ہیں میرا دل غم پروردہ کہینا اُسدا بردا
 جاں میں آپ جھکلی ول غیراں تاہیں میں دکھ پایا
 واگ دلاندی تیرے قبضے تیری خلقت ساری
 اوّل آخر خبراں تینوں غفلت ناہ کدراہیں
 ہر نقصوں توں پاک ہمیشہ ہر خوبی تیں تائیں
 چھوڑ تینوں بُت ربّ بنا یا ہویاں او گنہاری
 چھوڑ تینوں بے راہے چلی رہی مُرادوں حسالی
 بخش رہا میں او گنہاری توں ہیں بخشہارا
 استغفار کرے سوواری رور و عرض سنائی
 تیتھیں دُور رہی میں عمراں اُج دُھکلی در بارے
 یوسفؑ میل ملاں اکواری جانھ میرے دکھ سارے
 چھوڑ صنم دروڈے ڈگیوں خوشیاں ملن ہزاراں
 لگے وانگ جھگی تھیں شکل رستہ مسل کھلوانی
 سبحان اللہ پاک خدا دی واہ والے پرواہی
 بردیا ندے سرتاج رکھاوے تخت دیوے سلطانی
 تاج ملے تے دولت حشمت رُتبہ بند یواناں
 پردیسی وِج دیس پرانے حکم کرن دِلخواہاں
 واہ قدرت تے واہ ورحمت واہ و اشاہنشاہی
 یوسفؑ دے وِج کن پوچاوے لوک زُلیخا والی
 کیڈک کہاں تاثر ہو یا گزری حالت بھاری
 آن زُلیخا نیٹے دُھکلی کر کر سوز سوا یا

تو ہیں جمال میرے دلبر داسر جیا نُور قسردا
 تے تو ہیں دل دلبر دے نوں میں ول ناہ جھکایا
 تو ہیں مقصد دیونہارا حکم تیرا سب بھاری
 اک پتا بن تیرے حکموں ہر گز بلے ناہیں
 ہر جا دیکھیں سنے دعائیں حکم تیرا سب جائیں
 گم گئی میں راہوں یارب خطا کمائی بھاری
 توں قادر توں حاضر ناظر اُرّم اکرّم والی
 بھل گئی میں ہُن راہ لہٹھاراز کھلا مسیں سارا
 کر اقرار گناہ زُلیخا تو ب دے در آئی
 پاک الہا ہشا ہشا ہشا فضل تیرے نے بھارے
 کر منظور بندی دیاں عرضاں بخش غموں چھٹکارے
 عرض قبول پئی درگا ہے ورہیاں رحمت باراں
 جاں یوسفؑ مُرّیروں آیا اُٹھ زُلیخا روئی
 نعرہ مار پکار یا جاں اس دُٹھی عظمت شاہی
 سلطانان نوں تختوں سٹے پاوے سرگردانی
 موتیاں بھرے خزانیاں والے روگواون جاناں
 دیس جنہاں دے حکمے اندر رُلن پئے وِج راہاں
 واہ اللہ دی بے پرواہی واہ و پاک الہی
 لے پیغام ہو اسدھاوے حکم کرے ربّ عالی
 جاں یوسفؑ دے ایہ آوازہ گوش سپا اکواری
 حاضر کرو پکارن والی یوسفؑ نے سرمایا

دیہ انصاف نثاریں دھوں خالص پانی پون کے
 جاندی تیز سواری والیا وَاگ ذرا کھلیا ریں
 راہ تیرا میں مل کھڑی دی دُکھیں عمر وہائی
 تے اوہ گھوڑا پھڑے لگاموں رو رو کرے دہائی
 تر چلیا کہ حنادم تائیں اُسدی کر یوکاری
 اللہ ولوں یوسف تائیں آن سلام سنایا
 فریادی دا اپنے کتیں سن لے دُکھ جو پایا
 طرف زلیخا ہو متوجہ سخن چکھے بھر آہوں
 کہ بڑھی کی دُکھ تیرے سرتوں کیا سختی پائی
 ہوش پئی بھر آہ پکارے یوسف بھل نخبائیں
 اکھیں کھول نظر کر میں ول دیں مصر دیا سناہا
 لکھ افسوس قدیمی باندی آج کیوں بھلدی جاندی
 وائے دروغ ریہوں بے خبر جان گئی کھپ میری
 عشق تیرے نے حضرت یوسف میری جان جلائی
 شوق تیرے وچ عمر وہائی تے توں خبر نپائی
 میں دردیں رو عمر گوائی اے بچھان سن آئی
 میں خود کون نہیں کی دساں خود تھیں آج پرانی
 آپ مقام جمع تھیں تو ہیں ول تفسیق وگائی
 کون کوئی میں ہو کے تینوں اپنا حال سناواں
 نویں لباس تیرے تن یوسف میں نت پاون والی
 موتیاں جڑیا گل پسیرا ہن مند پہن اون والی

ہو جا کھڑا نجائیں یوسف گل میری حباہ سنکے
 میریاں سن فریاداں جائیں میں ول نظر اولاریں
 اٹک کھڑا ہو چلا نجائیں میں فریادی آئی
 یوسف جداں بڑھی ول ڈٹھا وچ پچھان سن آئی
 یوسف جاتا ایہ ناتانی حاجت مند بیچاری
 جبرائیل خدادے حکموں اسماناں تھیں آیا
 ہو جا کھڑا نجائیں یوسف اللہ نے فرمایا
 سن یوسف لہ گھوڑیوں آیا ڈردا خوف الاہوں
 کون کوئی توں کتھوں آئی حاجت تدھ کیائی
 گل سنی بیہوشی آئی تداں زلیخا تائیں
 نیناں والیا دُکھیں پالیا مسیریا بے پرواہا
 مصر تیرا تے سب جگ تیرا میں بھی تیری باندی
 آج پچھان نسکدوں مینوں ہوئی نظر اوچسیری
 توں بے خبر خبر نکائی میں سر کیا وہائی
 درد تیرے نے پرزے کر کر میری خاک اوڈائی
 میں وچ میں اس شوق تیرے نے رہن نہ دتی رائی
 کون ہوواں میں کون سداواں کون نہیں میں کائی
 کی آکھاں میں کتھوں آئی آئی تے کر لائی
 کون کوئی توں پچھیں مینوں میں بلہاری جاواں
 کون کوئی میں دساں تینوں سن مسیری بجالی
 ہتھیں پکھا جھلکن والی ناز کراون والی

کنگھی واہ تیری وچ زلفاں لعل حبڑاون والی
 میں اوہ باندی حضرت یوسفؑ زیور پاون والی
 سُننے دے اوہ قول تاڈے پارنھاون والی
 بازاروں تیں وکدے تائیں مل لیاون والی
 تے تاں بھی دروازے تیرے دخل نپاون والی
 تے ہتھیں وچ تیریاں اکھیں سُرْمہ پاون والی
 پھڑ باہوں تیں ستویں کوٹھے نال لیباون والی
 میں اوہ تیریاں وچ قضیاں طعنے کھاون والی
 وسدیاں دے گھر گھت اوجاڑا قہر کماون والی
 کیا کہاں مومنہ زب نہ دیندا قید کراون والی
 جسدن یوسفؑ قیدوں چھٹوں جشن کراون والی
 قول قرار بر ہوندے تیرے پال دیکھاون والی
 ہو اُنھی وچ راہ تیرے دے گلی پاون والی
 وچ جدائی تیری یوسفؑ رُہڑدی حباون والی
 دل تیرے تھیں وائے دریغا بھلدی جاون والی
 کینا سینہ ساڑسواہیں درد تیرے دیاں آہیں
 اے افسوس میرے محبوبا اے پچھانیوں ناہیں
 سینہ چیر کڈھاں دل باہر دھراں اگاڑی تیرے
 دردیں جلیا دکھیں پکلیا تیل منرا قیں تلیا
 تداں پچھان تیری وچ گزرے شبہ ونبے اٹھ تیرا
 سے رنگین تن رنگ رنگائے دل دیاں اوہور ہیاں

شربت شہد عقیق پیالے گھول پلاون والی
 ہار پروء گلے وچ تازہ ت پواون والی
 خواہاں دے وچ طفلی اندر عقیق گواون والی
 چھوڑ وطن وچ تیریاں تاہنگاں مصرے آون والی
 کرنازیں پروردہ تینوں عرض سناون والی
 میں اوہ خدمتگار پُرانی حبان حباون والی
 وچ مُرضع زریں خانے نقش لکھاون والی
 جاں روندی نوں چھوڑ سدھایوں مگر سدھاون والی
 مصری زناں ضیافت کر کے سد منگاون والی
 سختی نرمی عشق تیرے دی سر تے چپاون والی
 ست ورہیاں وچ بند بچانے راتیں آوان والی
 طفلی تھیں لاپیری تائیں صدق نبھاون والی
 مال خزانے نام تیرے تھیں چپاء لوٹاون والی
 فوج تیری دیاں قدماں پٹھاں جان رلاون والی
 آج اوہا میں حضرت یوسفؑ حال سناون والی
 تن من دی میں گرداؤڈائی شوق تیریدے راہیں
 ہو تیری میں خود تھیں گزری روروا تھے ساہیں
 کمروں کھول ستنگر تیغادیہ یوسفؑ ہتھ میرے
 دیکھ پچھان لوں تو بٹاید دل دردان وچ جلیا
 اے بریاں گردل میرے دے جے دیکھیں دل میرا
 ایہ تن کوں پچھانیا جاوے گزردیاں جس سہیاں

حسرت دے وچ رُہڑیا جاندا گل خوش رنگ چمن دا
 جیں جیہا وچ مصر نکائی اندر تدر آبادی
 سُلطاناں پر حکم چیلاندی جمی گھر سُلطاناں
 تے عالم وچ جسد اسب تھیں عالی دولت حسانہ
 بڑی بلند عمارت والی جیں گھر ملک سواالی
 رحم پیادل رورو چھپے حالادرداں والا
 کہے زُلینا جو کجھ تیسوں ظاہر نظری آیا
 کہے زُلینا جیوں جیوں یوسف تیسوں آکھ سنایا
 کہے زُلینا عشق تیرے تھیں کر چھڈی متربانی
 کہے زُلینا ہجر رڑھایا ہتھ نہ پہتا میرا
 کہے زُلینا غماں بھجائی تیریوں دور وصالوں
 کہے زُلینا تیرے دردیں کھس زمین جھڑپیاں
 کہے زُلینا گھس گھس ٹٹے کردیاں وصل دعائیں
 کہے زُلینا جال سدھائی لاٹ منرا متاں والی
 کہے زُلینا منگ سیاہی طالع لئی فقیری
 کہے زُلینا فرق تیرے نے واہ چھریاں کڈھ لیاں
 کہے زُلینا چھڑیوں توں مینوں یاد نہ آیاں
 کہے زُلینا ٹٹن لگی پیٹگھ ہولارے چپائی
 کہے زُلینا پُرزے ہو یاں چڑھ نیزے دی نوکیں
 کہے زُلینا درد تیرے نے کیتا پارہ پارہ
 کہے زُلینا دوہری ہو، ہول بھدی پھراں گوائی

اِکدن سی اس تن میرے تے رنگ عقیق یمن دا
 سُن یوسف بھرا کھیں رویا ایہ اوہ مغرب زادی
 ایہ اوہ بی بی مصرے سندی جسدیاں عالیشاناں
 ایہ اوہا جیں لگے نیویں کر آداب زمانہ
 ایہ اوہ زریں تختاں والی جسد اسایہ عالی
 یوسف رووے زار و زاری دیکھ غماں دا حال
 آج کیائی حال زُلینا یوسف نے منرمایا
 یوسف پُچھے کویں زلیخا تیرا وقت وہایا
 یوسف پُچھے دس زلیخا کدھر گئی جوانی
 یوسف پُچھے دس زلیخا حسن کتھے آج تیرا
 یوسف پُچھے دس زلیخا کتھے چمک جمالوں
 یوسف پُچھے دس زلیخا زلفاں کدھر گیاں
 یوسف پُچھے دس زلیخا دندان سلک کتھائیں
 یوسف پُچھے دس زلیخا کتھے لب دی لالی
 یوسف پُچھے دس زلیخا کتھے کالی دھیری
 یوسف پُچھے دس زلیخا کھیں کدھر گیاں
 یوسف پُچھے دس زلیخا کتھے اوہ وڈیا یاں
 یوسف پُچھے دس زلیخا الفیاء تہ کیائی
 یوسف پُچھے دس زلیخا بھواں پیاں کت جھوکیں
 یوسف پُچھے دس زلیخا کتھے تیز نظارہ
 یوسف پُچھے دس زلیخا گئی کتھے بینائی

کہے زلیخا گم گیاں اوہ تیریاں وچ خیا لاں
 کہے زلیخا صبر صبری حبال گئے وچ دوری
 کہے زلیخا گیا نکساں جاں تے پیا وچھوڑا
 کہے زلیخا اوہ دن گزرے بدلیا ہور زمانہ
 کہے زلیخا تیں ہتھ آئی رَب دی بے پرواہی
 کہے زلیخا نام اُسیدا ہے اِن حیرت مند دی
 کہے زلیخا چار دہاڑے اوہ بھی گزر سدھاری
 کہے زلیخا، جسبروں ہاری گیاں دُورا زائیں
 کہے زلیخا تیرے پچھوں ڈٹھیاں نہیں کدائیں
 کہے زلیخا اُسدے سرتے پیاں آن بلائیں
 کہے زلیخا عشق تیرے نے کوٹ غضب وچ گھیری
 کہے زلیخا جنبش دیندا تیرا عشق لوٹیرا
 کہے زلیخا میں ناتانی وگن منرا قوں جھولے
 کہے زلیخا چند نہ چسکے اندر زلف صبا حسین
 کہے زلیخا میرے رُخ تھیں گرد دکھان دی دھوندے
 کہے زلیخا موتی غمدے تاروتار پروندے
 کہے زلیخا نام تیرا لے کھادے لٹ جھانے
 کہے زلیخا تم نہ پایاؤ حبڑ گئے تدا ہیں
 کہے زلیخا خاک رلیندی اِنج عمارت والی
 کہے زلیخا اِنج نتھائیں سے ملکاں دی والی
 کہے زلیخا بے دولت دے دیکھ دوویں ہتھ حنالی

یوسفؑ پچھے دس زلیخا کتھے تیریاں چالاں
 یوسفؑ پچھے دس زلیخا اوہ کتھے رُخ نوری
 یوسفؑ پچھے دس زلیخا کتھے طعن تنوڑا
 یوسفؑ پچھے دس زلیخا کتھے تیریاں شانان
 یوسفؑ پچھے دس زلیخا اِنج کتھے اوہ شاہی
 یوسفؑ پچھے دس زلیخا کتھے قدر بلندی
 یوسفؑ پچھے دس زلیخا کتھے حشمت بھاری
 یوسفؑ پچھے دس زلیخا کتھے تیز ادائیں
 یوسفؑ پچھے دس زلیخا شوخیاں اِنج کتھائیں
 یوسفؑ پچھے دس زلیخا ہوش وگے کتھ حباہیں
 یوسفؑ پچھے دس زلیخا عقل کتھے اوہ تیری
 یوسفؑ پچھے دس زلیخا کیوں ہلدا سرتیرا
 یوسفؑ پچھے دس زلیخا قدم تیرا کیوں ڈولے
 یوسفؑ پچھے دس زلیخا نور متھے کیوں ناہیں
 یوسفؑ پچھے دس زلیخا تیرے کیوں روندے
 یوسفؑ پچھے دس زلیخا نیر نہ کوں کھلوندے
 یوسفؑ پچھے دس زلیخا کتھے مال حزانے
 یوسفؑ پچھے دس زلیخا رنگ محس کتھ ہیں
 یوسفؑ پچھے دس زلیخا کتھ عمارت عالی
 یوسفؑ پچھے دس زلیخا کتھے کاخ اوحبالی
 یوسفؑ پچھے دس زلیخا دولت کتھول ڈالی

کہے زلیخا اُو کو کن میسریاں وِج مکاناں
 کہے زلیخا دُگدے جاندے کھا کھا دَر دہولارے
 کہے زلیخا تیرے باجھوں بھرے دکھاں تھیں سارے
 کہے زلیخا پلنگ وِچھوڑا فرش میسرا دلگسیری
 کہے زلیخا ہجرتیرے نے لُٹے زور دھگانے
 کہے زلیخا نام انہاندا پاس نہ آکھیں میرے
 کہے زلیخا بند یواناں لیاں نال منسریباں
 کہے زلیخا جھل اڈائے غم تیرے دیاں وائیں
 کہے زلیخا اوہ بھی گزرے سرصدے وِج تیرے
 کہے زلیخا عشق تیرے تھیں کمبل ملی پُرانی
 کہے زلیخا نام تیرے تھیں وارواری وارے
 کہے زلیخا تیرے ناموں لٹ گئے لے شہسری
 کہے زلیخا عشق تیرے نے ساڑ بھائی ساری
 کہے زلیخا خزاں فرات جھاڑ گئے گل حناراں
 کہے زلیخا چھوڑا سدھایاں اندر دَر دہزاراں
 کہے زلیخا نظر نہ آئے جاندے میرے تائیں
 کہے زلیخا جاں غم لٹی چھوڑ گھراں نوں گسیاں
 کہے زلیخا دَر دیرے تھیں کردی پھرے دہائی
 کہے زلیخا دَر دیرے نے لُٹ کھڑی اوہ ساری
 کہے زلیخا تھیں کیتیاں پیش میرے ہن آیاں
 کہے زلیخا ظلم کمائے انت میرے سر آئے

یوسفؑ پچھے دس زلیخا صحن کتھے دالاناں
 یوسفؑ پچھے دس زلیخا کتھے محل منارے
 یوسفؑ پچھے دس زلیخا حجرے کتھے نیارے
 یوسفؑ پچھے دس زلیخا کتھے فرش حسری
 یوسفؑ پچھے دس زلیخا کتھے نرم سرہانے
 یوسفؑ پچھے دس زلیخا کتھے زیور تیرے
 یوسفؑ پچھے دس زلیخا آج کتھے پازیبان
 یوسفؑ پچھے دس زلیخا گئے لباس کتھائیں
 یوسفؑ پچھے دس زلیخا کتھے متاع چسگیرے
 یوسفؑ پچھے دس زلیخا کیوں تن زیب سدھانی
 یوسفؑ پچھے دس زلیخا کتھے زیور سارے
 یوسفؑ پچھے دس زلیخا کتھے تخت سوہسری
 یوسفؑ پچھے دس زلیخا کدھر گئی عماری
 یوسفؑ پچھے دس زلیخا باغ کتھے گلزاراں
 یوسفؑ پچھے دس زلیخا کتھے خدمتگاراں
 یوسفؑ پچھے دس زلیخا گئے عنلام کتھائیں
 یوسفؑ پچھے دس زلیخا کتھے تیسریاں سیاں
 یوسفؑ پچھے دس زلیخا آج کتھے اوہ دائی
 یوسفؑ پچھے دس زلیخا آج کتھے سرداری
 یوسفؑ پچھے دس زلیخا کیوں ایہ سختیاں چپایاں
 یوسفؑ پچھے دس زلیخا کیوں ایہ دَر دُٹھائے

کہے زلیخا عشق تیرے دی ایہ خاصیت بھاری
 کہے زلیخا عشق تیرے نے چا آتش وچ پائی
 کہے زلیخا وچ وچھوڑے دوزخ دے وچکارے
 کہے زلیخا دمدم یوسف زہر پیالے پیتے
 کہے زلیخا دکھ تیرے تھیں سکھ تصدق کیتے
 کہے زلیخا روون باجھوں گھڑی سن گزری کائی
 عرض کرے سب عشق تیرے تے میری کارگزاری
 عرض کرے غم درد وچھوڑاتے ہو رگری زاری
 عرض کرے دکھ وٹن والی کوئی نظر نہ آوے
 عرض کرے پچھتاوا بھارا ہو ر جھور یوں ہاوے
 عرض کرے وچ فرقت تیری آہ غماندے سیلے
 عرض کرے آگ برہوں والی جسدا مزہ نہ آوے
 عرض کرے دل جگر غماں تھیں خون جام لیاوے
 عرض کرے دکھ سندا میرا تیرا عشق لوٹیرا
 عرض کرے سن ہجر پرکارے تیریاں دور مراداں
 عرض کرے در تیرے باجھوں ہو نہ نہیں در کوئی
 عرض کرے در بار خدا دے میریاں سوز دعائیں
 عرض کرے بت بے وس کولوں جو عمل انداواں
 عرض کرے اوہ وصل تیرا اک جو میں ہتھ نہ آوے
 عرض کرے پر کنڈے سولاں جس دانام جدائی
 عرض کرے اوہ وہم پرانا جوان عشق سداوے

یوسف پچھے دس زلیخا ایہ کیا گری زاری
 یوسف پچھے دس زلیخا کی مشکل سرائی
 یوسف پچھے دس زلیخا کیونکر حال گزارے
 یوسف پچھے دس زلیخا کوں تیرے دم ویتے
 یوسف پچھے دس زلیخا کیوں سکھیں دکھ سیتے
 یوسف پچھے دس زلیخا کیونکر عمر وہائی
 فرمایا دس کار تیرے دی کتے ذمہ داری
 فرمایا دس کون کریندا آج تیری غمخواری
 فرمایا دس کون پیاری تیرا درد وٹنداوے
 فرمایا دس گلاں کر کر کون تینوں پرچپاوے
 فرمایا دس تک تیرا کی کجھ ہے ہر ویلے
 فرمایا دس قسمت تینوں کیا طعام کھلاوے
 فرمایا دس شربت شیریں تینوں کون پلاوے
 فرمایا دس دردی ہو کے کون سنے دکھ تیرا
 فرمایا دس وقت مصیبت کون سنے منریاداں
 فرمایا دس آج زلیخا اتول ملدی ڈھوئی
 فرمایا دس آج زلیخا کس نوں کریں ندائیں
 فرمایا دس آج زلیخا کس تھیں ہے دل کھٹا
 فرمایا دس درد تیرے دا کون طبیب سداوے
 فرمایا دس دن تے راتیں تیرا فرسش کیائی
 فرمایا دس کون زلیخا تیرا فرسش وچھاوے

عرض کرے بیماری میری دو عالم تھیں بھاری
 عرض کرے ورتارا میرا شوق تیرے تھیں سارا
 عرض کرے میں سوواں ناہیں جاگدیاں مہربانا
 عرض کرے بہ غم دے پتھن دو اکھیں نمنا کاں
 عرض کرے جل بلدی رہنا کردراندیاں باتاں
 عرض کرے غم آوے تاوے پانی ہنچھ رڑھاوے
 عرض کرے دکھ لگے مینوں میں دکھاندی بندی
 عرض کرے اوہ معلم تینوں میتھیں پچھ نکائی
 دیکھ میرے دکھ اُچھے لگے روندی چھوڑ خبا ئیں
 بحر کرم داجاری تیسرا حبا م وصال پلا ئیں
 مردی دیکھ نہ چھوڑ سدھائیں داد میری دے جائیں
 یوسف دیکھ کرم دی اکھیں عشق لگایاں لیکاں
 عمر گئی وچ تیرے راہیں تے ہن طاقت ناہیں
 تے دکھ دیکھ نہ عیب لگاویں روندی بڈھے وارے
 اوہا تیرا عشق فتدی اے سہ گھٹیا رائی
 جیوں جیوں گئی اساڈے کولوں قامت دی موزونی
 جیوں جیوں گتیاں میرے تن تھیں شوخییاں تیز ادا ئیں
 جیوں جیوں زورتوان بدن دے گئے ہتھول چھٹ میرے
 جیوں جیوں تیرے وچ وچھوڑے مدت گئی وہاندی
 جیوں جیوں میتھیں صفتاں میریاں فانی ہوندیاں گیاں
 جیوں جیوں میں اس میں کہن تھیں ہمدی گئی پچھاہاں

فرمایا دس تیرے تائیں کیڈک ہے بیماری
 فرمایا دس آج زلیخا نال کدھے ورتارا
 فرمایا دس سوون ویلے تیسرا کیا سرہانا
 فرمایا دس دھووے تیریاں کون کوئی پوشا کاں
 فرمایا دس کیونکر گزن تیریاں دن تے راتاں
 فرمایا دس کوں زلیخا تیسرا وقت وہاوے
 فرمایا دس آج زلیخا نال کدھے پیوندی
 فرمایا دس دکھ تیرے دا آج علاج کیائی
 میں یوسف بیماریاں والی مسیریاں کرو دوائیں
 باہوں پکڑ دلاسا دیویں جھڑک نہ دور ہٹائیں
 جے آج میریاں زاریاں سنیاں حضرت رحم کمائیں
 مان ٹی دیاں سن لے لوکاں درد بھریاں چیرکاں
 تازی نوں گھلیر کھلو تیا سُن دیا میریاں آہیں
 تے متعجب ہوویں ناہیں دیکھ میرے دکھ بھارے
 جے میں جلیک گئی جہانوں تے ہن رہی نکائی
 لگدی گئی دنوں دن کاری تیغ برہوندی ٹونی
 بلدے گئے دمادم لانبودل دیاں صبراں تائیں
 رچدے گئے بڈھ انوچ میرے درد قیے تیرے
 دمدم آتش برہوں والی گئی ہڈاں نوں کھاندی
 زور زور شہود تیرے دیاں میں دل چکاں پیاں
 جھکدیاں آیاں تیریاں تاہنگاں پیرو پیرا گاہاں

خونوں خون ہو یا رت بھینٹیاں اکھیں دکھیں سڑیاں
 ٹور ٹور ہو یا دل میرا درداں صقل چڑھائی
 اڈدے گئے سبھے رنگ میرے وانگوں تند ہوئی
 ٹھڈے گئے تعلق میرے خود تھیں پی پرائی
 سے رنگاں دیاں ندیاں وگیاں نورسیہ نہلائی
 چھٹڈے گئے لوازم میرے دمدم وچ جدائی
 عالم سوز تیرے چکار یوں میں یک رنگی پائی
 تو ہیں اندر تو ہیں باہر چمکیوں عالم سارے
 مسّت السّت جنہا ندیاں اکھیں عہد نہ جنہاں بھلائے
 اہل ہوا حباں پائی ناہا توڑ وچھوڑے والی
 میں یوسف اوہ مکاں والی مغرب دی شہزادی
 ہن یوسف بھر پنجوں اکھیں رورو کے فرماوے
 کہے زلیخا عرض کراں میں جے ہووے منظوری
 چپ رہاں جے کریں نہ کاری دکھ جھلاں رنجوری
 جے توں عرض قبولیں ناہیں کراں نہ عرض ضروری
 عرض کراں میں حاجت دل دی کر پہلے پکیا یاں
 یوسف نے فرمایا رورو چھوڑا ندیشے سارے
 جو مسنگیں سودیونہا را پوریاں کرسی آساں
 عرض کرے دوا اکھیں اول ملن مینوں تیں دیکھاں
 سن یوسف دربار الہی عجزوں عرض گزاری
 عرض پی مقبول جنابے اکھیں اگھڑ آیاں

جیوں جیوں حُسن حقیق تیریدیاں میں دل لالیاں چڑھیاں
 جیوں جیوں میں مُتلون ہو ہو وچ تلون سمانی
 جیوں جیوں میں وچ بحر متلُون تیں ول رہڑی آئی
 جیوں جیوں تیریاں وچ فراقاں میرا رہبان کائی
 جیوں جیوں پھر دی گئی بندیدے زلفاں تے چٹائی
 جیوں جیوں ڈھک تیر یوں آئی تیں تیں شوق جلائی
 جیوں جیوں وچ آئینے دل دے بہ نظر وگا ئی
 جیوں جیوں ٹٹ اضافت میتھیں رُہڑے گئے سب پسا رے
 جے اکوار تلن دکھ میرا رہن سرشک نہلائے
 دل بیدل دا دُرج سجان در معانیوں حنائی
 دیکھا اکھیں اَج عشق تیرے نے کیڈ گھتی بربادی
 منگ زلیخا جوج حاجت اللہ کرم کماوے
 جے توں پکا قول نکر سیں رکھاں صبر صبوری
 عمر گئی جیوں دکھیں روندی باقی کرساں پوری
 دُور ہوئی میں وچ مہجوری سڑمرساں وچ دوری
 زیر سیاست عشق پچھے دے صبر کرے چترایاں
 کمی خزانیاں رحمت ناہیں اللہ دے دربارے
 تدوں زلیخا دل وچ جاتا لگیاں ملن خلاصاں
 منگ خدا تھیں لے دے یوسف جے میرے وچ لیکھاں
 یارب بخش زلیخا تائیں پھیرا کھیں اکواری
 کھل پیا سونو رجا بوں چک پیاں روشنایاں

رُخ پُر نُوْر نَظَر وِج آيا بے ہوشی وِج آئی
ہور مراد کیائی دلری آکھ سنا لے ساری
کہ ہُن اوہو حُسن جوانی بخش جمال خدایا
دیکھدیاں قد سدھا ہو یا چڑھیا رنگ گلابی
چہرہ چندوں دُون سوایا جیوں روشن مہتابی
گیسوتار کناریوں لٹکے ناگ تکن وِج گھاتیں
سیب زرخ وِج غنغب ڈونگھا گھٹن گھیر نہانی
سُورج وانگوں دو رُخسارے جھڑیاں نُور لگایاں
کالی رین ستارے وارے ڈلف سیاہ دی تارے
وِج دو چشم وچالے دِن دے کالیاں راتاں جڑیاں
زُہرہ وانگ فلک دے سرتے دیوے حُسن دیکھائی
یوسفؑ دیکھ جمال جوانی مُردو چشم لوکاوے
شکل زُلیخا پر یوں سوہنی ناول تاب سیاوے
مونہہ لوکا نہیں ہُن یوسفؑ اوہ بھی سُن لے ساری
یوسفؑ چپ پیغام اوڈیکے کہے جواب نکائی
من جو یں تیں کہے زُلیخا پاک اللہ فرماوے
دردوں غموں زُلیخا تائیں بخش دیتا چھڑکارا
اَنج سوال اَساں تھیں کہیتا جو منگیا سو پایا
ارحم اکرم میں رُب صاحب جو منگے سو پاوے
حُسن اگے تھیں دوناں ہو یا وانگوں حُور سرشتے
تھکے نال خدادے اوویں اُس تھیں عفتد کرایا

یوسفؑ تائیں اکھیں ڈھس جاں کھلی بینائی
پائی ہوش اُٹھی پھر کہندا یوسفؑ دوجی واری
عرض کرے اوہ جوش جوانی جوتیں نظری آیا
ایہ بھی یوسفؑ عرض گزاری پئی متبول شتابی
لعل بدخشاں وانگوں د مکے سرانگشت عمتابی
زلفاں ول ول رُخ دے گردے جھل پیاں دن راتیں
دُرّ رمانی دند چنبیلی یا تارے اسمانی
مُو زونی وِج لباب سوہایاں جاں لعلی وِچی آیاں
لہر حُندی ٹھاٹھاں مارے پیشانی پر سارے
مردگاں نوک کرشمیوں قاتل قوس بھواں تھیں لڑیاں
چوداں برس عمر دی بالی ظاہر نظری آئی
شُعْلہ حُسن جوانی والا لٹ بلی سیاوے
متاں دینوں صورت اُسدی کشش کرے لیجاوے
تبی واری کہے زُلیخا عرض رہی اک بھاری
کر لے عقد نکاح اَسا تھیں ہُن ناتاب جدائی
تدنوں جبرائیل جنابوں آن سلام سناوے
اُپر عرش تیرا تے اُسدا عقد کہیتا مسیں یارا
بتوں مراد رہی ایہ منگدی تے کجھ ہتھ نہ آیا
اس دروازے جو کوئی آوے خالی ہتھ نہ آیا
اُٹھ زُلیخا دے تن ملیا پر جبرائیل فرشتے
جاں یوسفؑ نے صورت ڈھکی جوش محبت چپایا

وچ محلاں داخل کیتیس زینت تے زیبایوں
یوسفؑ نے وچ خدمت اُسدی باندیاں بہت رکھایاں
یوسفؑ اوتے جو یس زلیخا سی احسان مکائے
زریں تخت جواہر جڑیا پیٹھن نوں اس تائیں
وصلوں مقصد حاصل کیتے دلدی مرض گوائی
صحیح سلامت پالیں یوسفؑ راز چھپے دسیا
تے فرمایا دیکھ زلیخا جو تہ طلب حراموں
کہے زلیخا ناچھ یوسفؑ میرے وس نکائی
آہے یوسفؑ جاں گھر اُسدے اول وقت جوانی
جاں ہن دیکھن حاصل ہو یا دیکھے سو سواری
دم دم شوق محبت اُسدا دل تے غالب ہو یا
صبر گھڑی بھر مشکل دے ہن اُسدے دیداروں
صدق کماویں تے کجھ پاویں ایدل سمجھ کدائیں
آہے جدوں زلیخا وصلوں دلدے مقصد پائے
دل ول عہدا کست ازل دے قول نبھایا لوڑے
وحدت دے وچ آن سہائی چشم دے تھیں کھلی
شوق وصال گیا اک راتے اس تھیں یوسفؑ سارا
یوسفؑ پکڑے اوہ اٹھ دوڑے یوسفؑ مگر پیاسو
اچے زلیخا نسی جاوے تے یوسفؑ فرماوے
کہے زلیخا تمہیں چنگا لہہ سپا میں تائیں
تے مت کہیں وفاں خالی اوہو ہاں میں بردی

جو کجھ لائق حاضر کیتس شان شرف وڈیاویوں
جو اُسدے گھر خوشیاں پایاں اُس تھیں ودھ کرایاں
یوسفؑ نے دو چنداں اس تھیں خوشیاں عیش کرائے
رنگ برنگ محل سونہرے خاص معلے حبا میں
بعد زلیخا دوجی عورت ہو رہی کسیتی کائی
کامل عشق زلیخا والا تاں یوسفؑ نے پایا
اوہ چنگا یا ہن ایہ چنگا ظاہر دس کلاموں
راہوں دور پی ساں بیدل عشق خواری چپائی
اکھیں کدی نہ ڈھکی اُسدی ایہ صورت تورا نی
تے ایہ صورت دسدی جاوے جاں جگر وچ ساری
اس دے وانگ برہوندی منزل آخر آن کھلویا
بدل زمانہ ظاہر ہو یاں دسبریاں دلداروں
میدانوں جے نس کھلویوں تھانوں نہیں بند تائیں
صورت چھوڑ جھکی ول معنی راز عجب دسیائے
علموں عین اکو حق پایا غیبر تعلق توڑے
عشق حقانی غلب کیتس ہو رہی بھلی
یوسفؑ طلب وصال گزارے تے اوہ کرے کنارہ
پکڑ پکڑے تے کھچن لگا جامہ پھاٹ گیا سو
اوہ تیرا ہن عشق زلیخا مینوں نظر نہ آوے
اُسدے اٹھ حضوروں یوسفؑ جاواں دس کتھائیں
پر وچ صبح شعاع شعاع دی ایڈنظہور نکر دی

تدنون حضرت یوسفؑ تائیں اللہ دے درباروں
 آسانی تھیں سختی ہووے سختی تھیں آسانی
 آہا اک دن دامن تیرا اُسنے پاڑ دیکھایا
 تسمیں برابر آج وچ عشقے پر کجھ فرق ایہائی
 کر رخصت جبریلے تائیں یوسفؑ شکر گزارے
 شکرانے وچ عمر گزاری دوہاں شکر گزاراں
 ایہ یاراں پیغمبر ہوئے اپنے وچ زمانے
 ملیا ربؑ کفایت ہوئی مقصد دوہاں جہاناں
 جبرائیلؑ سلام لیا یا تے پیغام اسراروں
 عشق زلیخا تیں ول آیا حکم ایہا رحمانی
 اوہا حال ایہی آج تیرا جوہن نظری آیا
 تو ول حق تے ایہا س ویلے سطرے فریائی
 واہ و اجنت زلیخا سندے ملے مراتب بھارے
 تے فرزند زلیخا بجائے چھ جھملاں تھیں یاراں
 واہ و اعشقا کیوں نہ خالی پھتوں اُنت مکانے
 پکڑ دلا راہ جاہ نہ بھلا کائی روز زمانے

شنیدن اہل کنعان احسانِ یوسفؑ بر اہل جہان و رسیدن برادرانِ
 یوسفؑ بطلب غلہ در مصر و شفقت نمودن یوسفؑ بر حال ایشان و
 طلبیدن بنیامین را

اے دل کھول پُرانے دفتر بھرے فراقاں والے
 جاں یوسفؑ دے بند بخانے در دیں حال و ہاوان
 توں ہو میں سلطان مصر دا حلق جھکے در تیرے
 آون گے وچ حال نٹانے ویر تیرے متریرے
 جاں ہن شاہ مصر دا ہو یا یوسفؑ ات زمانے
 خود غلہ ورتا وے یوسفؑ تھیں نال اندازے
 دن تے رات ضیافت خانے کھلے رہن مدا می
 پیا آوازہ ملکاں اندر یوسفؑ دے احسانوں
 درد منداں دے دل دیاں آہیں پُر پُر غم دے حالے
 جبرائیلؑ سونہا دِس ویر تیرے اتھ آون
 غلہ ہوگ تیر یوچ قبضے پوسی قحط چو پھیرے
 سٹ گئے جواک دن تینوں اندر کھوہ اندھیرے
 غالب قحط پیا جگ سارے اُٹھے صبر جہانے
 مسکینا نون خورش کھلا وے کر کر آپ آوازے
 پردیسی تے مفلس بھکنھے کھاون لوگ تمامی
 آن دکھی ول مصرے خلقت ہر ہر ملک مکانوں

تے بھایاندے ملنے خاطر قصد اٹھالیں بھارا
ہر اسوار رکھائے پیچ سے وچ فرمانبرداری
وچ مصر بے خبر نہ آون لوک قوافل والے
پردیسی کرواناں تائیں روکن آیت مکانے
ملک پچھن تے مسکن ناموں مال حقیقت ساری
کس اولاد کیائی مذہب پلے کیا لسیا یا
حکم ہووے کروان مسافر تداں مصر وچ آوے
مت اوہ آن مصر تھیں جاوون بے خبرے مڑ بھائی
آن مصر وچ داخل ہووے بعد حکم سلطانی
تے یوسف سرمایہ تھوڑی موڑ نمول ہٹاوے
دھڑیاں ست احسان زیادہ باجھوں مل داوے
ہسد اجاوے صفت سناوے جال وچ دیس سدھاوے
آون کھاوون لوک دوراڈے ہردم کرن دعائیں
گھن عزیز مصر دے والی خلتاں تار دیکھایاں
یوسف نام عزیز سداوے حلق کرے وڈیائی
طبق زمین وچ لہجے ناہیں باجھوں مصر ٹکانا
غلے جمع ترازو تائم آج وچ مصر دیا رے
کرن دعائیں راضی جاوون خوشی کرن دل شاداں
شام ولایت شاہ عزیزوں جا جا صفت کھلاری
سی یعقوب نبی دا حجرہ تہا آیت مکانے
وانگ عزیز مصر دے والی ہوگ نہ وچ جہاناں

ہن بھایانوں نت اوڈیکے یوسف نبی پیارا
چونکیاں گردے مصر بٹھایاں اک اک دی سرداری
حکم کیتا سوگرد بگردے خبر رکھن ہر حالے
انہاں پاس ضیافت خانے رختوں ہو رختاں
دیہن طعام ضیافت انہاں کر کر خدمتگاری
کون ایہی ایہ کہڑے تھانوں کیوں اس طرفے آیا
ایہ حال لکھ چوکی والا اوڈل عرض پوچھاوے
ایہ بھایاندے ملنے کارن یوسف عقیقل دوڑائی
جو کروان چیلے پردیسیوں اوڈل ملے مہمانی
جو قیمت کو حاضر آنے حنالی مول نخب اوے
شتر دیوے اک پڑ کر غلے جو کو مل لسیاوے
خاطر خدمت کرے اوہی جیکو روند آوے
اگانہ میاں کیتس اوڈل آختر تائیں
مکانوچ چو پھیرے گیاں یوسف تھیں وڈیا یاں
تحت مصر دے والی تائیں کہے عزیز لوکائی
ایڈک کال جگت وچ دھانا تھہ نہ آوے داسہ
بھگھی خلق سنیدی واراں کرن پکاراں سارے
خلقاں اُلٹ پیاں ول مصرے آون ملن مراداں
شامی لوک جو آون جاوون پاوون فرحت بھاری
کرواناں جتھ ڈیرے لہندے آن اندر کنعانے
پاس نبی دے مصر وں آیاں صفت کہی کرواناں

مسکیناں پر رحمت کر دیا، بیمار اراں غم خواری
 شور جہان رہے تہس گردے متھے وٹ پناوے
 تھوڑی بہت بضاعت والیاں دروں نموڑ ہٹاوے
 کرے عدالت دن تے راتیں نیند نہ اُسُنوں بھاوے
 اَسین نہ سُنیا دیس مصر دے ظلم کنندہ کائی
 دیس سبھے مہمان اسیدا صد تسیوں کرن گُزارا
 اللہ اللہ ورد زبانی لوگ سبھے دیسائے
 شاہ عزیز کیائی چنگ جسد اعلیٰ سایی
 اس وچ نقص نہ ڈٹھا کائی کہے پکار زمانہ
 جیکو کرے زیارت اُسدی چھٹے دردالم تھیں
 جے مسکین پوئے تہس نظرے پچھے حالت ساری
 جویں عزیز مصر دواالی عالی رتبہ پایا
 شاہ عزیز ملی ایہ نعمت کسدے قُرب شریفوں
 والی مصر پیغمبر ہوسی صفتاں ایہ فرماون
 اُسُنوں کون اچہیا ملیا جو کر پارگیائی
 کر کے آپ زیارت اُسدی دلدے درد گواندا
 کر دیدار تسلی ہوندی جگر وچھوڑے پُنیان
 اک مسکین میرا پت یوسف ڈٹھا دَس کدائیں
 میں پچھدا جے یوسف میرا بھکھا نظری آیا
 وطن وچھناں یوسف ڈٹھس جے کتے وچ ہزاراں
 میں پچھدا کدی یوسف میرا جے اُسدے در آیا

ٹوری شکل بہشتی صورت شیریں بات پیاری
 خیر کرے خیر اتاں ہتھیں آپ طعام کھلاوے
 دُوروں گیاں ضیافت خانے کتنے روز رکھاوے
 ہور انوں اوہ آپ کھلاوے کھاندا نظر نہ آوے
 سکھیں ملک وسایا سارا ظلموں رسم ہٹائی
 رہن چور نہ ٹھگ مکاری ٹلک امن وچ سارا
 چھوٹے بڑے عبادت اندر سانوں نظری آئے
 تقوے وچ امانت پورا ہر ہر نظری آیا
 خلاقاں وچ سیاست اُسدی تے اُلفت وچ جانان
 نیویاں اکھیں خوف الا ہوں دل پر رحم کرم تھیں
 خلق حلیم کریم طبع داعقل فرانت بھاری
 ایسا مرد عمر وچ سانوں ہرگز نظر نہ آیا
 سُن سُن کے یعقوب پیغمبر دنگ رہے تعریفوں
 ایہ خصائل باجھ پیغمبر مُشکل نظری آون
 کی جانان ایہ کس دا بیٹا جسدی شان ایہ سائی
 وائے در بے ہوند اتن زورائیں وچ مصرے جاندا
 یوسف میرا سب تھیں سوہنا اوہ بھی سوہنا سُنیاں
 اوہ مسکیناں حال پچھیندا میں پچھدا اُس تائیں
 اوہ بھکھیاں نوں روٹی دیندا کر کر لطف سوایا
 بے وطن پر شفقت کر دایں لیندا اُس ساراں
 اوہ تنگیاں پوشاکاں بخشے کرے کرم تھیں سایی

صورت سُوہنی دیکھ کدائیں ہووس رحم کسایا
 مصر عزیز عزیز مصر دامرُ مرنام پکارے
 کرواناں تھیں صفت عزیزوں سندرہے کہانی
 نبی خدا داساہ مصر دی سندا صفت تمای
 شاہ مصر پیغمبر ہوسی اس وچ خوبی ساری
 پیغمبر دے پٹیاں قبضے ایڑ رہیا نکائی
 تے گجھ ہتھ نہ پئے رہیا در دِلان وچ دھانے
 یا حضرت اَن جُن لے عرضاں نین ہنجوں بھر روئے
 نکل دیکھ احوال اسا ڈاکال اوڈایاں گرواں
 حالت ساڈی دیکھیں ناہیں در دمُصیبت والی
 اہل عیال دسن ترفیندے تے کجھ پیش نجاوے
 رزق ملے دکھ جانھ اساڈے تے دل دے غم سارے
 سنیا بہت اناج رکھیدا ملک مصر داسائیں
 طبق زمسین پرہورا جیہا سننے وچ نہ آیا
 دُوروں گسیاں دیوے مل غلہ کردا دُور خواری
 اہل اللہ دا بہت پیارا حال دتے کرواناں
 میرا جاسلام پوچا پوآس ایہا میں بھاری
 سوچو داں نے درہم کھوٹے سارے پاس اساہیں
 رد کرے دھک کڈھے سانوں پھر دس کتھ ٹکانا
 اس تھیں حسالی مُر کوآ یا سنیا نہیں کداہیں
 بدن اساڈے نا پوشا کاں ننگ اسانوں لگے

میرے یوسف ننگے تائیں ہووس کجھ پہنایا
 پیغمبر ایہ حال چنارے یوسف دے دکھ سارے
 تے یعقوب نبی نون اتول دِلوں محبت دھانی
 جاں کروان اوتارا کر دے حجرے پاس مدامی
 سُن سُنکے وڈیائی اُسدی رہی محبت بھاری
 قحط پیا کنعان ولایت بھگنھی مرے لوکائی
 گو سفنداں مرگیاں سبھے ہوئے حال نتانے
 ہو کے جمع پدردے اگے حاضر آن کھلوئے
 چالی سال ہوئے تیں حجرے یوسف دی وچ درداں
 ساتھیں گل نکریں کدائیں سال گئے ہو چپالی
 مال غلہ سب گیا آسا تھیں کھانا ہتھ نہ آوے
 کرو دعائیں عرض گزارو اللہ دے دربارے
 سُن پیغمبر نے فرمایا تاں منرزنداں تائیں
 تے میں اسدیاں صفتاں سُنیاں لوکاں حال سنایا
 مسکیناں تے رحمت کردا بھکھیا ندی دلداری
 ہتھوں سخی زبانون مٹھا پورا وچ احساناں
 تراجا و منرزندو جھب دے نا قیاندی اسواری
 فرزنداں نے عرض گزاری آساں بضاعت ناہیں
 شرم آساں چا اُسدے اگے کھوٹا مال لے حبانا
 نبی کہے کم قدر بضاعت اوہ موڑینداناہیں
 دوجی واری عرض گزاری منرزنداں رل اگے

نبی کہے اُوہ خود مسکیناں بہت پیار کریندا
پھر فرزند ا عرض گزاری تے جے موڑ ہٹاوے
منرمایا کہ نسب سنا پو ہاں اولاد خلیوں
مڑ کہندے جے نسب نہ منے پھیر کیا ئی چہارہ
کریو عرض وطن تھیں آئے پونجی فعت رسیائے
آیاں تے کر رحم عزیز ادیسی رب حبزائیں
سُن ہوشاد کیہا فرزند اں ہوئے صبح رواناں
انہاں کیہا اساں خبر نکائی کدی نہ حال وہائے
اول جاں لگ اذن نہو وے وچ حضور نخبایو
وچ دربار کھڑے ہو اذ بوں چپ رہو ہوسارے
لانجھے کتے دھیان نہ کریو رہے نظر و ل شاہے
جد اں اجازت ملے مڑن دی پھیر نہ عرض الا یو
بے اذباں مقصود نہ حاصل تے درگاہ نہ ڈھوئی
سُن فرزند تیاری کردے ناقیاں دی اسواری
ایہ سارے دس وچ شمارے جو و ل مصر سدھارے
جاں تے یوسف باپ وچھٹا تے کنعان زمینوں
ایہ حجرے وچ نال پدردے اندر خدمتگاری
جیوں یعقوب فراتوں روند ا یوسف دیوچ غمدے
بنیامین پیارے تائیں باپ نہ کدی وسارے
اُسنوں باپ وچھوڑے ناہیں ساعت گھڑی کدائیں
کٹ بنی اسرائیل مسافت مصر نواجی آئے

مفلس نوں اوہ دھک نہ کڈھے قدر لباسوں دیندا
پھیر علاج کیا ئی حضرت مقصد حاصل آوے
اسرائیل نبی دے بیٹے صدق صفاء دلسیوں
فرمایا پھر عجز سنا پو تے حسیوں حال آوارہ
دھک نصیباں اٹ پوچائے آئے نال قضائے
سُنیاں صفتاں کٹ مسافت پہنچے تیرے تائیں
نبی کہے آداب کیا ئی کہو اگے سلطاناں
دس حضرت آداب کیا ئی تاں یعقوب سناے
اذن ملے تے حاضر ہو پو پر کجھ ناہ الا یو
آپس اندر گل نکر یو حباں ہو سو دربارے
مکدی گل سنا پو تھوڑی جاں اوہ پُرشش چہا ہے
و ل سلطان نہ پُشتاں کریو پوچھلے پسیریں آ یو
تے منزل مقصود نہ پہتا باجھ اذ ب تھیں کوئی
کر کے گئے سلام پدرونوں سارے جان دیواری
بنیامین رہیا اک پو تھیں خدمت نت گزارے
تسدن تھیں پیو کرے تسلی حضرت بنیامینوں
ویر وچھٹا وانگ پدردے کردا گریہ زاری
ایویں بنیامین دلپوچ کھاندا زخم ا لکم دے
بہت محبت کردا اُس تے چمد اناں پیارے
تو ردتا و ل مصر نبی نے دس منرزنداں تائیں
حاکم چونکیدا راں تائیں ایہ دُوروں دسیائے

ہتھ مہاراں نا قیاں او تے چندوں روشن شکلاں
اگو جیہے جوان او پیہے عمرے نظر نہ آئے
لُوں لُوں ذکر الہی بولے تسبیحاں تکبیراں
ایہ کوئی ولی خدا دے ہوسن حسابا چونکد اراں
حاکم چونکد اراں والا دیکھ انہاں ول آیا
صاحب زاد پوکھوں آئے کت جادولت خانے
انہاں کہا کیوں پچھیں یارا کم کیائی تیرا
وچ ضیافت خانے شاہی اوڈل ہوگ اوتارا
کہن اسیں کنعانوں آئے ہاں فرزند نبی دے
ہاں اولاد خلیل اللہ دی پیو یعقوب پیغمبر
اس کہا کی کم تسائیں مطلب انہاں سنایا
ایہ گل سن سرنیویں کر کے سبھناں پیر و ہائے
حاکم کرے تسلی انہاں دیکھ انہاں ندیاں آہیں
وچ دلاں کچھ فکر نہ دھریور ہوضیا فتخانے
تے تسیں سچے نظری آؤ پیغمبر دے پیارے
حاکم سن سب چونکد اراں کردا خدمتگاری
تے بنی اسرائیل تسمی شکر کرن لکھ واری
پھر حاکم لکھ عرضی گھلی یوسف دے دربارے
وچ کنعان وطن فرماون ایہ پیغمبر زادے
سچ زبانون مٹھی بولی حلم کلام صفائی
قصہ حضور ہوئے آ حاضر بڑیاں شانان والے

صاحب شان جوان بہادر دیکھ گیاں اڈ عقلاں
ایہ جوانی رخ نورا نی چند مدھم کر حباے
پر پوشاکاں تن پیوندی جیونکر حال فقیراں
نورا انہاں پیشانی چمکے ور ہدیاں رحمت باراں
شوکت شان انہاں دا ڈٹھانیوں نیوں سیس نوایا
کی مذہب تے نام کیائی چلے کس مکا نے
اس کہا ایہ حکم عزیزوں کم ایہائی میرا
بعد اذن ول مصرے جاسو حال کہو جاں سارا
دادا پاک اسحاق اساڈ اساڈے پاک عقیدے
باپ پوچاے مصرے آئے طرف عزیز تو نگر
پھیر کچھے کی قیمت غلے ہتھ تہاں سرمایہ
اسیں ہتھیاں تھیں خالی آئے پونجی فقر لیائے
اے پیغمبر زاد پو حضرت ہر گز روونا نہیں
اس درگا ہے خالی آیا کھڑا مال حنزانے
چہر مبارک وچ تہاڈے رحمت جلوہ مارے
رکھے وچ ضیافت خانے خدمت خوب گزاری
واہ عزیز مصر دا والی جسدی بخشش بھاری
اک کروان آئے آج شاموں دس گنتی وچ سارے
وانگ فرشتیاں نوری شکلاں تے سب ولی خدا دے
عقل بڑی تے ادب گھنیراڈ کر فکر دانائی
زیویاں اکھیں شرمانوالے تے ایمانوالے

پیغمبر دے پُت پیارے صاف زُباناں والے
تے ایہ لین غلہ ہُن آئے گھیر قضا نے آندے
عرضی پیش گزارِی قاصد کر کر ادب ہزاراں
اوہ شامی کنعانوں آئے پیغمبر دے پیارے
پئی غشی جھڑتختوں یوسف دہرتی آن پیا سو
مینوں ت اوڈ یک جہاندی آئے آیت زمینے
نقش پردا اکھیں لگے عمدے جوش لسیا
عمران کچھے ملنے آئے وچھڑیا ندے گھر دے
حیرانی وچ ہتھ ملیندے روندے حال ملا لوں
ایکی حرف تیرے وچ نامے برق افشاں مسلم دا
شعلے درد کتھایوں قاصد کیتے آن حوالے
مرد کچھری والیو جاؤ اٹھ گھراں نوں سارے
تے یوسف پُرجر غماں تھیں دنوں بے آرامی
پیغمبر دے بیٹے آئے ناکیاں دی اسواری
پڑھ پڑھ عرضی روند یوسف یاد کرے مُڑ حالے
دس پیارے کدو نکہ آئے کنعانی کروانی
پوشاکاں تَن حال کو یہا دس حقیقت بھائی
کیا کہاں میں حال نیبا وانگ فرشتیاں سارے
شاید حال پسندا بہائی نیکاندے منرزنداں
باپ میریدے بیٹے آئے پھٹیاں جامیاں نوالے
کون آئے ایہ حال کیائی اُسداراز سناؤ

سوہنیاں شکلاں کامل عقلاں بھواں کمانا نوالے
حدوں ودھ اُنہاں زبیاں نوبیا نوبچ سوہاندے
حکم ہووے دربار پوچاواں یا اتھتھے گھلیاراں
لے یوسف ہتھ عرضی تائیں حُرَف پڑھے دوچارے
معلم کیتس بھائی آئے نعرہ چھٹ گیا سو
ترنے پیا زمین تے یوسف لاٹ بلے وچ سینے
چالی برسوں بعد بھراواں میں ول پھیرا پایا
چھوڑ گیاں دا پھیرا ہویا آئے پُت پردے
دیکھ امیر وزیر کچھری یوسف دے احوالوں
قاصد کی پیغام لسیا جھولا دردالم دا
کی کچھ حرف دکھاندا بھریا لکھیا لکھنے والے
ہوش پئی جاں یوسف تائیں حکم کرے دربارے
سُنیا حکم گئی سب خلقت باجھ وزیر تسمی
عرضی پکڑ پڑھے چا ہتھیں رووے زار وزاری
تے اوہ بڑیاں شانان والے سوہنیاں شکلا نوالے
پھر قاصد نوں پاس بلا پچھے حال زُبانی
کیا بضاعت پاس لیائے تے اُنہاں حال کیائی
قاصد کہند اپرسوں آئے پیغمبر دے پیارے
تَن پوشاکاں پُرزے پُرزے تہ پُرتہ پیونداں
یوسف عسنی ودھ سیرا ویانین وگن پرنا لے
کردا عرض وزیر ادب تھیں یا حضرت منرماؤ

کرواناں دے ڈیرے آون دن تے رات ہزاراں
ایڈک اگے نظر نہ آئے درد مندی دے حالے
یوسفؑ نے فرمایا رو رو ویر میرے آج آئے
چونکیاں گرد جنہاں دی خاطر کر سامان بٹھایاں
آج سرزند پدر دے آئے یعقوبی تصویراں
خانہ زاد نبوت سندے حق پرستی والے
عالی نسب پیغمبر زادے میرے ویر پیارے
میں روواں دو نہہر گلاں وٹوں اک افلاس ستائے
جے پکڑے رب روز قیامت پلے غدر نکائی
کہے وزیر تانوں انہاں دتا دیس نکالا
فرمایا جیوں نال بھسراواں بھیا نندا ورتارا
ریہا وزیر تعجب سُن کے صفت کہے سوواری
حاجب نوں لکھ گھلایا یوسفؑ ہر لگا پروا نہ
پیغمبر دے بیٹے ہر گز نہ پاون تکلیفاں
شیریں آب پلا یو شربت چنگی خورش کھلایو
خوب لباس انہاں پہنایو پٹھاں فرش وچھایو
تن دن رات انہاندی خدمت خوب کرو مہمانی
حاجب نوں پروا نہ پہتا حکم بحباء لسیا یا
آپ سنے اسواراں پنچھے کردا خدمتگاری
اسدن تھیں پھر حضرت یوسفؑ چونکیاں سب اٹھایاں
تے حاجب دن چوتھے آیا لے یوسفؑ دے بھایاں

ایویں عرضیاں نت پوچایاں لکھ لکھ چونکید اراں
ایہ کروان کتھوں آج آئے دلدیاں رَمزاں والے
نت جنہا نندیاں وچ اوڈیکاں میرے وقت وہائے
آج قدم ول میرے آندا دُوروں میریاں بھایاں
ابراہیمی نقشیاں والے اسحاقی تحریراں
شیر شکار بہادر شامی چپا بکدستی والے
میٹھیں وڈے بھائی میرے ماہ مٹور سارے
دو جارم گناہوں کھاواں میں پر ظلم کسائے
تے ایہ مینوں بھٹکی نہ بھاوے بھیا نندی رسوائی
آن پھسے آج ہتھ تساڈے کیا کر یسوحالا
ورتاں نال انہاندے اوویں ادب رکھیاں سارا
واہ گردہ ایہ کیڈ صفائی فضل ایہی غفاری
جھک ادبوں سب خدمت کر یو کنعانی کرواناں
رہن نہیں دل تنگ کدائیں وانگ غریب ضعیفاں
بادشہاندے لائق کھانے حاضر پیش رکھایو
چنگی تھاؤں اوتارا کر یو خوشیاں عیش کر ایو
ایہ فرزند نبی دے پیارے انہاں ہور نہ ثنائی
قیمت دار لباس بدن تے سبھناں نوں پہنایا
شاد ہوئے پیغمبر زادے حمد پڑھن سوواری
ویر ملے اوہ جنہاں کارن سی تدبیراں چپایاں
شتر سو اوڑے وچ مصرے خلقاں دیکھن آیاں

اُٹھنیاں خوش قدم تہ اور ڈول سوار کھائے
 شہر وڑے پیغمبر زادے زمیں جنبش وچ آئی
 نُور چمک پیشانیوں دَکے نین بھکھن انگیارے
 تے ایہ حال غریبی اندر جی کنبدے دل ڈردے
 بے وطنان ناداراں تائیں کتول ملے اوتارا
 نایاں والے ظاہر ہوئے نظر انہاں ول کردا
 نال جنہاندے طفلی ویلے وچ کنعان گزارے
 ایہ پردیسی حال نتانے مان تے بھائی
 عاجز حال دسن ناتانے ڈاواں ڈول بیچارے
 نیڑے ڈھکے یوسف تائیں رونوں صبر نہ آوے
 تے لوکاں نوں سمجھ نہ آوے ایہ بولی عبرانی
 تے ہور اندی گل انہاں تھیں مول نہ سمجھی جاوے
 کون روئیل یہود اکیہڑا پر جانے سب بھائی
 اے یوسف ایہ ویر فلانا ساریاں نام سناوے
 لے جاؤ کنعانییاں تائیں کردا حکم عنلاماں
 خدمت دیوچ حاضر ہو کے ادب گزار یوسارا
 لائق قدر جو یں سلطاناں ہر ہر قسم نیاری
 قدماں پٹھ وچھا یو انہاں کریوزیب مہتاسے
 شان انہاندی سب تھوں وڈی جے تسیں قدر چچانوں
 عو د بھکھا و کرو تچل تے شوکت شاہانہ
 نیت کروان ہزاراں ملکوں رہن اتھائیں وگے

ناقیان تے جیوں چند چمکدے بدر مُتو آئے
 دس مرد اندی فوجاں نالوں دسدی شان سوائی
 سوہنے قد عجائب شکلاں لاٹ چھڈن رخسارے
 آج وچ مصرفرشتے آئے مصری گلاں کردے
 خبر کیا آج شاہ مصر دا کی ورتے ورتارا
 یوسف وچ جھروکے بیٹھالے برقعہ مُوہہ پردہ
 اکھیں ڈٹھے دیکھ پچھاتے اوہو ویر پیارے
 یوسف دیکھ انہاں ول رووے تے انہاں خبر نکائی
 چہریاں حال اوداسی والے وانگ غریباں سارے
 پراوہ نُور رخاں پر چمکن یوسف نظر وگاوے
 قبطیاں دی وچ مصرے بولی نا سمجھن کنعانی
 کرن گلاں ایہ آپس اندر ہوراں سمجھ نہ آوے
 یوسف انہاں پچھانے پرہن یاد نکھیڑ نکائی
 آجبر نیل خدادے حکموں انگل نال دکھاوے
 تداں پچھان رکھے سب یوسف دیکھے حال تماماں
 میریاں خاص محلاں اندر کریو انہاں اوتارا
 حکم کرے باورچی تائیں کرو طعام تیاری
 فراشاں نوں حکم کریندازیں اطلس حباسے
 دیواریں لٹکاؤ اطلس چاننیاں چھت تانوں
 عنبر عطر کھلارو نافہ خوشبو کرو مکاناں
 اک خادم نے عرض گزاری حضرت یوسف لگے

موتی لعل بضاعت والے مال نفیس جتہا ندے
فرمایا بید طلب کیائی پچھن حاجت ہوئی
تاں جیوں سی فرمایا یوسف کیتی خدمتگاراں
خوب کباب عجائب خلوے چاول نال مٹھایاں
آن وڑے ایخانے اندر دیکھن اعلیٰ حباتیں
تے ایہ دیکھ مکاناں تائیں حیرت دے وچ آئے
عزت نال بٹھائے سارے پیش طعام رکھائے
اسرائیل نبی دے بیٹے دیکھ تجمل بھارے
ایڈک شان کیائی زینت زیب مکان کیائی
جام عقیق بھرے پر شربت عرق گلاب رلائے
تے یوسف وچ قبلی بولی مرمر کے فرماوے
خدمتگار چو پھیرا نہاندے خدمت کرن سوائی
وچ مسافر خانے انہاں نظر پیاسی حال
روٹی خشک سبھانوں ملدی سی شاہی درباروں
تے انہاں اپنے آگے ڈٹھے رنگ برنگے کھانے
چاء نظروں شاہ نہ دیکھن احسانوں شرماندے
کھانھ طعام سبھے سر نیویں غالب ہیبت دھانی
اک کہے آہستہ دو جے وچ بولی عبرانی
متاں پوے کجھ سختی سرتے کھلے حال جدا ہیں
مئل طعام منگن پھر ساتھیں آساں پلے کجھ ناہیں
دو جا کہند احسب نسب تھیں ساڈا حال پوچھایا

آساں نہ ڈٹھی ایڈک حرمت تے ایہ قدر تہاندے
کارگزاری کرو تمامی حال نہ چھو کوئی
خوان دھرے خوش مزہ تمامی میویاں قسم ہزاراں
اندروار کھڑن تعظیموں لئی یوسف دے بھایاں
یوسف آپ جھروکھے وچدی دیکھے بھایاں تائیں
خوشبویاں تھیں مغز معطر خوشی ودھے غم بجائے
ہتھ دھوائے کھاوے لگے مزے ملے سکھ پائے
بول نکسن ڈب ڈب جاوے حیرانی وچ سارے
خورش لذیذ اجہی عمرے دیکھن وچ نہ آئی
جاں پیوں پیغمبر زادے پاوے مزے سوائے
خدمتگاراں کولوں ہر شے حاضر پاس رکھائے
تے پیغمبر زادیاں شرموں رکھی چشم نوائی
لسگر وچ تو نگر مفلس کھاوے خشک نوالہ
جیکوئل لوے کھارے باراں سودیناروں
وچ دلاں شرمندہ شاہوں عقل نہ بھیت پچھانے
تے یوسف کرنظراں دیکھے حال احوال انہاندے
اکدو جے تھیں کنبدے کنبدے ہوئی کرن کہانی
ایڈک خدمت کرن اساڈی دل میرے حیرانی
جان تو نگر کردے ہوں خدمت ساڈے تائیں
ہن دا کھ دا عمر سلامی ادا نہوگ کداہیں
پیغمبر دے بیٹے جاتے تاں ایہ تدرودھایا

ہور کہے اک حسن اساڈے لگدے بہت پیارے
ہور کہے اک حال فقیری بیوطنی ناداری
ایویں ہر اک سوچ و چارے پر کجھ سمجھ نہ آوے
کھا طعام ہوئے خوش سارے کردے نیک دعائیں
یوسفؑ جانے ساریاں تائیں اوہ انہاں معلّم ناہا
یوسفؑ قبطی بولی بولے اپنا بھیت چھپا وے
مرد وسیلہ وچ بٹھایا یوسفؑ نے منرمایا
کیہا انہاں اسیں شاموں آئے گھر ساڈے کنعانے
قحط پیا انہاں عرض سنائی خوبی سنی حضوروں
یوسفؑ کہے نہ جھوٹھالاؤ سیلو نظری آؤ
ہمرازاں جا خبر پوچھاؤ وڈی دھاڑ لیاؤ
انہاں کیہا یا حضرت توبہ ایہ کی توں منرمایا
دس مسکین اسیں پردیسی آئے قحط ستائے
دس مرداں دی طاقت شاہا آحسردیکھ کیائی
یوسفؑ کہند اک اک مردوسو سوتھیں ہوڈا ہڈے
خوف میرے دل سیلو ہو سودیس گھتو لے دھاڑا
ہاں یعقوب نبی دے بیٹے اُونہاں عرض سنائی
باپ بڈھا یعقوبؑ پیغمبر وچ ضعیفی حالاں
تدھ سلام پوچھائیں شاہا کر کر گریہ زاری
سُن یوسفؑ دل آہیں دیوے تے پردے وچ رووے
اَج سلام انہاندے آئے داغ جنہاں میں چائے

شاہ مصر دادیکھ جمالوں خدمت محکم گزارے
دیکھ عزیز کریندا شفقت گل ایہائی ساری
تے یوسفؑ سن حالت ساری خدمت ودھ کر اوے
اپنے پاس بلا وے یوسفؑ پھیر بھراواں تائیں
یوسفؑ پاس ہوئے ایہ حاضر تیں مونہہ برقعہ آہا
پاس انہاں عبرانی بولی حرف نمول الاوے
اے کروانوں کہو جوانوں ڈیرا کتھوں آیا
یوسفؑ کہند اکس مطلب تُوں آئے ایت مکانے
آس دھری دل تیں در آئے قصدا ٹھایا دوروں
ملک میرے آبادی ڈٹھی لٹ متاں لیجاؤ
نظر پوو جاؤس جوانوں متاں فریب کساؤ
رہن اسیں نہ چور نہ سیلو دغانہ کدی کسایا
اساں دساں بن نال اساڈے ہور کوئی کد آئے
جگ جگ دیس وے سے خوش تیرا کون تیکے بریائی
ودھ ہزاروں دس دسیاؤ پوسو ملک اساڈے
سچ کہو تساں حال کیائی جھوٹھ نکرو پواڑا
آپس وچ اسیں سب بھائی اس وچ جھوٹھ نکائی
رات دنے وچ غمدے جُجرے چشم رہے تر نالاں
اوہ مشتاق تیرا ہر ویلے نام لوے ہرواری
اگ بلے دل لانا بسوزاں ظاہر دُھوں نہووے
وچ فراق جنہاندے مینوں روندیاں جگ وہائے

ان سنیاں نوں خبر سنائی گو جھی رمسز وگائی
 جنہاں سلام آساں نوں گھلے تنہاں سلام ہزاراں
 غافل پیک بچندے مطرب کردے کوک دُہایاں
 یوسفؑ کہے پیغمبر زاد یو ہڈھا باپ تساڈا
 عرض کرن کرواناں کولوں پتے تیرے ہتھ آئے
 شامی لوک تجارت والے دس گئے وڈیاہیاں
 ملن تیرے داشوق رکھیند اپر ہن و س نکائی
 پیغمبر خود حجرے رہندا آسین سبھی جیوں بردے
 کال پیا جگ جلیا جاندا بوند سنو تے باراں
 حال تنگی وچ عاجز ہوئے آسین پیغمبر زادے
 یا حضرت لے خبر اساڈی اہل عیال مریندے
 تے آسین آپ بھٹکھوں چند باقی آجل لگائی طاقی
 کرو دُعائیں اللہ کولوں سانوں رزق دواؤ
 باپ آساں ول تیرے حضرت کیتا تنداں روانہ
 سنکے حال دُکھتاں دا یوسفؑ رویا زارو زاری
 اک پدر دے پُت جوانوں کتنے ہومسز ماؤ
 دس حاضر اک پاس پدر دے اک کھادا بگھیاڑاں
 غم اُسدے وچ روندے تائیں چالی سال وہائے
 زخم جگر ناسور ہو یائی یوسفؑ دے وچ درداں
 پیورووے ہن یوسفؑ باجھوں یوسفؑ ہتھ نہ آوے
 یوسفؑ دا غم دے پردے گھاہ گیا کرکاری

واہ سلام پیاریاں والے گھستاں وار جدائی
 وچ اشاریاں تیغاں وگیاں قاصد لین نہ ساراں
 سننے ہاریاں نے سُن پایاں اوہ خود وچ جدایاں
 کنعانوں پندھ مصر دوراڈا واقف کوں اساڈا
 پردیساں دیاں واسیاں اُسنوں تیرے حال سنائے
 باپ اساڈے صفتاں سنیاں دل وچ یاریاں لایاں
 دے پیغام سلام اساندی تیں ول واگ چپلائی
 راکھے گھر دے پردے دَر دے کار گزاریاں کردے
 بکریاں دے ایڑ ساڈے مرمز گئے ہزاراں
 بدھے ہتھ گزاریاں عرضاں لگے نبی خدا دے
 کھاؤن ٹوں کچھ لیٹھے ناہیں تر لے طفل کریندے
 بخت ملاقی بے اتفاتی گیا گرم داساتی
 تئیں سچے پیغمبر رب دے جو منگوسو پاؤ
 و س تیرے آج ہاں پردیسی سکھ و سیں سلطانا
 پھیر گھراں ول گل لیاوے مرمز دوجی واری
 انہاں کیہا آسین باراں بھائی جے تے سچ پچھاؤ
 تسدن تھیں وچ دے پردے غموں ترٹھیاں دھاڑاں
 یوسفؑ نام آجے بھی اوہا دل تھیں داغ خبائے
 تے ایہ یاریاں دل دیاں شاہا اوڑ نبھایاں مرداں
 تے ہن کر کر یاد پسر نوں روندیاں وقت وہاوے
 چالی سال نبی نوں گزرے اندر گریہ زاری

انہاں کیہا اوہ نال اساڈے اکدن جنگل آیا
چیر گیا تئس کھاء سدھایا ایہ سرسٹ وہائی
بات کیائی جو یس سنائی ددھوں آب نہ پُنیان
پٹ پہاڑ سٹو ڈھاہ دھرتی کوٹ فولادی توڑو
گیا کو یس بگھیاڑتسا تھیں کھاء تا ڈا بھائی
سی تقدیر خدای ایویں ساڈے وس نکائی
اُسدن دایعقوب پیغمبر چشم نمول اوگھاڑے
جاں اوہ مویا تداں پدرتے تلخ ہوئی زندگانی
جاں فرزند پیارا اُسدا گرگ کیتا دو پارہ
عرض کرن ہُن اُسدے تائیں دیکھے اک بچھاوے
تے اوہ یوسف دلوں نہ بھلے اُسدانام پکارے
باپ اساڈا نبی خدا دا پورا شان کمالوں
کیوں اوہ چھوڑتسا نوں سبھناں چاہے یوسف تائیں
حال تا ڈا چھپے ناہیں راز کیائی بھارا
عمدہ گل خصائل اُسدے خوب اُسد اور تارا
سُفنا اک ڈٹھا تئس بھارا جسدے سخت پواڑے
تد تھیں اُلفت ودھ محبت کیتی اس سرور نے
تے اسیں خاص محب پدر دے وچ فرمان برداری
اُسیں بندے اوہ شاہ اساڈا ڈٹھا انہاں سنایا
عرض کرن اس چھوٹی عمرے گرگ پیا کھاراہیں
کی جانا وچ اگلے عالم اُسد حال کیائی

کہو کو یس بگھیاڑے کھا دا یوسف نے فرمایا
گرگ ستمگر زور ا کیتا تے آساں خبر نیائی
سُن یوسف فرماوے یارو تئساں کہیا میں سنیاں
تسیں جوان اجنبے وسوشیراں پکڑ مروڑو
پکڑ درخت اوکھیڑو بڑ تھیں زور تئساں ایہائی
شاہا موڑی اجل نہ مڑدی بھایاں عرض سنائی
جسدن تھیں اوہ بھائی ساڈا کھالیا بگھیاڑے
اُستے بہت محبت کردا پیغمبر رحمانی
یوسف کچھے ہُن اس باجھوں کیونکر کرے گزارہ
یوسف دا اک چھوٹا بھائی بنیا میں ساوے
جُجرے دے وچ رکھے اُسنوں اکدم ناہ وسارے
یوسف کہندا تئسیں جوانوں کہندے ہو احوالوں
تئسیں ستھے فرزند اُسدے فرسوق نمول کدائیں
یوسف دے وچ کی ودھ خوبی اُسنوں کرے پیارا
انہاں کیہا سلطانا جے توں دیکھیں باپ ہمارا
یوسف نام چھوٹیرا بھائی جو کھا دا بگھیاڑے
پھیر بیان پدر تھیں کیتس جاتا سچ پدر نے
اُس سُفنے تھیں بیودے دلدی ودھی محبت بھاری
یوسف کچھے کی اوہ سُفنا جو اس نظری آیا
یوسف کہندا پھر اوہ یوسف شاہ ہو یا کہ ناہیں
اس دُنیا وچ شاہی اُسدی نا دیکھن وچ آئی

یوسفؑ کہندا خوابے ڈٹھس شاہی تے سرداری
 سچ پچھتا پھیر نہویا اسان تعجب آوے
 ہور کلام جوانوں ساری جو تہاں آکھ سنائی
 تے ایہ گل جو یوسفؑ والی کردے ہو آشکارا
 پیغمبر دے بیٹے ہو کے جھوٹھ نہ کہو زبانوں
 باطل وہم نبیاں ناہیں وہم مخالف شانوں
 جاں تہیں جھوٹھ کیہا کواری کدوں رہے اعتباری
 اے کروانوں مرد جوانوں جھوٹھ نکرو پوکاراں
 اوہ کہندے ایہ جھوٹھ نہ شاہا ساڈیاں سچ کلاماں
 یوسفؑ کہندا جے ہو سچے اے مردو کروانوں
 جے تہیں سچے ظاہر ہوئے ہوو گے اعتباری
 اک رہے نوگھرنوں جاؤ لے غلہ دس بہارے
 چھوٹا ویر جو یوسفؑ سندا کیہا تہیں جوانوں
 جسدا ویر پیارا یوسفؑ کھا لیا بگھیاڑے
 یوسفؑ کرے تیاری بھایاں تے مرد مرد فرماوے
 دیکھو تول اسدا پورا چینگے ہتاؤں اوتارا
 جے تہاں بنیامین نہ آندا میرے پاس نہ آوے
 کرے عرض پدر دے اگے کیہا نہاں جاں جائے
 منشا افرایم دو بیٹے سی یوسفؑ دے پیارے
 وڈا منشا اُسدے تائیں یوسفؑ نے منرمایا
 پہن لباس زری داتن تے تہیں مرصع تاجوں

پیغمبر نے سچ کر جاتا ایہ کیا حکمت بھاری
 جے یوسفؑ بگھیاڑے کھا داہن کد شاہی پاوے
 اسان یقین ایہا تہیں سچے ہو سی جھوٹھ نکائی
 اُسدے وچ اسادے تائیں شک رہیائی بھارا
 ہوراں ایڈ تعجب ناہیں جے سو کہن زبانوں
 تے تہیں جھوٹھے ظاہر ہوئے اپنے ایس بیانوں
 کوں خیانت کار نہ ہو سوشہ گواؤ ساری
 سیلو ہو سو کارا کر سو دھاڑ پوولے یاراں
 پختہ کاراں دے گھر جائے نازل دے وچ خاماں
 ہن نہ جاوڈول زبانوں لواں نتار بیانوں
 جھوٹھ کلاموں جے تہاں لہٹھا ایہ ہے انت خواری
 مرآتو لے بنیامین حال پچھیاں سارے
 جاناں سچ تہاں اے اوہ ایہا کہے زبانوں
 جے اوہ ایہ گل کہے زبانوں جھوٹھ نہ ہن پواڑے
 چھوٹا ویر تہاں جو پیو تہیں اوہ میری ول آوے
 خوب تواضع کراں تہاں تہیں تہاں ڈٹھا ورتارا
 غلہ دیاں نہ ہرگز کائی مت حسالی مرد حباوے
 جے تے باپ پوچاوے اُسنوں اپنے نال لیاہے
 چہر منور یوسفؑ وانگولے جلوے حسن کھلارے
 لے خود میپ انہاں بھر بھرتی پاسیں و تدر سوایا
 دیہ تہیں بھر شتر انہاں نوں عمدہ قسم اناجوں

حال جنہاں دے ایڈک شفقت خدمت ادب ادایوں
 ویر میرے مترییاں جائے تیرے سب تائے
 دادے پاک تیرے دے نقشے آن ڈھکے دربارے
 مینوں جنہاں پردے گھر تھیں دتے دیس نکالے
 خدمت ہو جو توں کر سکیں کریں نہیں کوتاہی
 مالک دے ہتھ وچ سدھائے وڈا ظلم کسایا
 یوسفؑ کہے طفیل انہاں دے میں شاہی ہتھ آئی
 اوہ حیران شکل ول تکدے ایہ سراگے دھسردا
 منشانے خود کارا نہاں دے خاطر خواہ بنائے
 پوشیدہ وچ گوناں دھریو انہاں دی سرمایہ
 مڑ دیاں خرچ ایہا راہ کھاون ناپاون دشواری
 ویر چلے تے روندنا یوسفؑ مڑن پھیر کدائیں
 باپ میرا پیغمبر رب دا کردا ہوگ اودھیاں
 تے وچ شوق پردے میری عمر چسلی ہو پوری
 یوسفؑ خرچ دیوے تے خادم شاد رہو تے کیہا
 صحبت اثر ہو یا وچ اونہاں چمکے نور ایسا نے
 نیکاں پاس بہے کو ساعت پاوے نور صفائی
 ملی مدد درگاہ الا ہوں رہے سلامت سارے
 شاد دلوں خوشحال عزیزوں کردے شکر ہزاراں
 چسں قدم سلام کر بندے پیش پرد وچ خانے
 اوہ کہندے اسیں ڈٹھا حضرت فضل کرم تے بھارا

منشا عرض کرے یا حضرت ایہ کروان کتھایوں
 فرمایا فرزند پردے ایہ کنعانوں آئے
 فرزند ایہہ بھائی میرے باپ میرے دے پیارے
 گل گلزار خلیل اللہ دے عالی قدران والے
 بھیت انہاں نوں دسیں ناہیں ایویں حکم الہی
 منشا کہے نبی جے تینوں انہاں کھو ہے وچ پایا
 دل تھیں تیرے دشمن بھارے شفقت تدھکیائی
 خود منشا جا بھرتی بھسردانا لے خدمت کردا
 اوہ نورانی صورت اُسدی دیکھ رہے شرمائے
 بھرتی بھری غلاماں تائیں یوسفؑ نے فرمایا
 شاید دیکھ مڑن پھر گھر تھیں دیکھ سخاوت بھاری
 تحفے ہو دتے سو یوسفؑ تورے بھایاں تائیں
 اوہا زخم وچھوڑے والے رہن جگر وچ لیکاں
 ایہ ملسن جا پھیر پردنوں میں رہسا نوچ دوری
 لے دس بھار گئے نو بھائی اک مصر وچ رہیسا
 جاں یوسفؑ نے بھائی پیارے تورے ول کنعانے
 کہے یہود اقوال نبی تھیں خطا نہیوں ہے کائی
 تے ایہ نور کھسن نوں شیطان کیتے آن پوکارے
 کر بنی اسرائیل چلانے شتریں گھت مہاراں
 منزل کٹ مراحل آخر آن وڑے کنعانے
 کوں عزیز ڈٹھا پیو پچھے کی ورتے ورتارا

صفت کراں تے ہوئے نیکے عمر اس شکر گزاری
خدمت بہت تواضع کیتی چنگی خورش کھلائی
اول شک پیدا دل اُسدے سانوں سیلو جباتا
ساتھیں حال پوچھیا تیسرا سُن رویا کر زاری
کچھ اعتبار کلام اَساں تھیں اُسُنوں تھوڑا آیا
تیرا دُکھ پسر دے ہجروں اُسُنوں اسیں سنایا
آہیں سوز جگر تھیں اُسدے رہیاں ہر دم حباری
شک اُوہدا مُڑ تازہ ہو یا سُن یوسف دیاں گلاں
مُڑ کہا ایہ گل تَسا ڈی جاں سچ نظر نہ آئی
سیلو ہو تھیں اے کرو انوں اک رہے نوحا و
جے اوہ بھی آ بھرے شہادت تاں تھیں سارے سچے
رکھ لیا شمعون اَساں تھیں اندر بند یواناں
بنیامین کہا جے آوے سچ پتہ دَس حباوے
آوندیاں اَساں تحفے دتے تے احسان کمائے
نبی پیچھے کی مذہب رکھ دال ملک مصر داوالی
کہن پسر اس مذہب ایہاوانگ اَساں ورتارا
مسلم نیک عقل دا تودہ شرم کرم دا پورا
عفت حکمت ہو ر شجاعت خصلت چار عدالت
افراطوں تفریطوں خالی کامل وچ خصائل
جے ہُن بنیامین نجاوے سانوں ملے نہ ڈھوئی
کھڑیے نال لیا یے بھرتی ہووے کوں گزارا

شاہ عزیز مصر داوالی اس وچ خوبی ساری
چسنگے تھاؤں اوتار یا سانوں کر کر کے وڈیائی
تیرا نام لیا جاں اس تھیں تاں اس حال پچھتا
تے یوسف دا حال اُسکے شک پے تے س بھاری
سُن یوسف دے حالوں اُسُنوں ہو یا دَر دسوا یا
سُن سُن کے اوہ بُرقے اندر روندانظری آیا
یوسف دی تے تیری حضرت سنی حقیقت ساری
مُڑ ایہا حال چتا ریا وانگ پُرانیاں سلاں
رہیا کلام تَسا ڈی او تے ہُن اعتبار نکائی
سچ کلام تَسا ڈی دیکھاں بنیامین لیا و
تے جے بنیامین نہ آوے ثابت ہو سو کچے
سچوں جھوٹھ متارا کرناں ساڈیاں وچ بیاناں
تاں اعتبار دلے لِنوں آوے ایہ سب شک سدھاوے
خدمت سکلیاں بھایاں کولوں ایڈ نہ کیتی حباے
کسُنوں پوجے کسُنوں مَنے کسدے درے سوالی
پر اس نیک اعمال وڈیرے فرق اَساں تھیں بھارا
علموں حلم تحمل تقوی اوہ بے عیب قصورا
کرے دلالت نُور رسالت متھے چمک جلالت
شاہ مصر وچ ڈٹھے حضرت اکھیں بہت فضائل
گھل اَساں تھیں بنیامین جھل ہجر دِن کائی
رکھاں گے اَسیں وچ حفاظت بنیامین پیارا

باپ کہے اعتبار تُوں اِس پر اوہا اِس دِل بندوں
 سب تھیں چنگا رحمت والا حضرت پاک الہی
 کر رحمت فرماوے اللہ جاں ایہ کیہ سبئی نے
 جاں پیغمبر زادیاں کھولے سُتراں بھار متاعیں
 کہن پدرونوں مال اسدا اوویں مڑیا آیا
 جو احسان عزیز کماوے کیڈک وصف سنائے
 اسیں نگاہ رکھا ننگے اُسُنوں ساڈا اویر پیارا
 بھار شتر اک ودھ لیا یئے نال اُس دے جے جائیے
 تے شمعون جو قید مصر وچ مڑ مشکل ہتھ آوے
 تے جے مڑ ہن اسیں نجائیے ویر رہے اک قیدی
 پیغمبر فرماوے جے ہُن موڑ بضاعت گھلی
 جے تھیں موڑ بضاعت دیسوتاں ہو سوا اعتباری
 جاں جاوے ہُن موڑ بضاعت کریو شاہ حوالے
 بنیامین اَساں تھیں گھلو پٹاں عرض سنائی
 جے تھیں قول خداداد ہو مڑ میں پاس لیاؤ
 آوے اجل مرو جے سارے تاں تُوں پکڑ نکائی
 اوہاں عہد خداداد دیتا کہندے موڑ لیا یئے
 سوچ خدا نون کہے پیغمبر اے میرے فرزندو
 جدے جدے دروازے وچدی کھنڈ جائیو چو پھیرے
 تے تھیں سوہنے خوب جوانی نظر متاں لگ جاوے
 میں تقدیر ہٹا نسلد اِکھلم رُبید احباری

جیوں لگے اعتبار کرایا میں یوسف فرزندوں
 حافظ ناصر ہر دم اوہا ہوراں طلب نہ آہی
 قسم عزت میں میلاں یوسف تے اس بنیامین
 پائی انہاں بضاعت اپنی آئی مڑی اہتائیں
 موڑ عزیز پوایا بھاریں وڈا کرم کسایا
 گھل اَساں سن بنیامین غلہ مُفت لیا یئے
 جے ایہ نال اسدا جے جاسی ہو سوا مطلب سارا
 جے اس باجھوں مصر سدھائیے مڑ خالی ہتھ آئیے
 شاہ مصر داسدا ڈے اتوں اُٹھ اعتبار سدھاوے
 غلے باجھ اسیں رُل مرئیے اندر نا اُمیدی
 شاہ تُوں ازمایا چاہے دلدی کرے تسلی
 تُوں دیانت دی ازمائش ہو وس دے لگڑاری
 حق دیانت دلدے اندر کرونگاہ ہر حالے
 نبی کہے میں گھلاں ناہیں قول بنوں پکیائی
 پر کچھ زور نہیں جے سارے تقدیروں مرحباؤ
 ہوندے زور لیا سویتھیں ایہ یوسف دا بھائی
 رب گواہ کرام فرشتے اسیں نہ دعنا کسایے
 وچ مصر اک درے نہ وڑیواے میرے دل بندو
 مت جائوس تُوں کو جانے خوف ایہی دل میرے
 بھاری نظر نہ اثر وں خالی جان لٹے دل کھاوے
 ایہ تسلی دلدی کارن کراں نصیحت ساری

باجھوں رت ہلا ساناہیں اُسدا گل ہلاسا
اوہوت ادر سب داوا لی اوہا کرے دلاسا
سُن کر گئے سلام پد رنوں دس فرزند پیارے
کٹ مراحل صحیح سلامت پُتے مصر کنارے

در آمدن برادران یوسف در شہر مصر و در آوردن یوسف بنیامین راہ
ہمراہ خود و خواندن برادران را در ضیافت خانہ نگارین و اظہارِ خود ساختن
بر بنیامین و بازداشتن اُوراحیلہ نزد خود و برگشتن برادران بسوی کنعان

جام کرم دیہ ساقی ہتھیں کر کر چا بکدستی
یار چھٹے فرقت بھٹے لاٹ بر ہوندی حبالے
وچھڑیاں دامینے ویلا گزر زبانی حباوے
یار ملے ڈکھ کٹے حباون قسم کراں لکھ واری
اکھیں دیکھ وگیندیاں رمزاں صبر حبلے وچ لاٹاں
یاریاں لایاں بھٹل بھلاوے جہاں دلاں اندھیرے
کھوٹے یار چھوڑا دم کھاندے زخم لگاندے کاری
جے بند قدم غلام رسول اٹک رہے ادھواٹے
احول چشم ڈبے وچ حیرت ڈرداراز نبولے
روظالم کت کارے آیوں کرنے نوں کجھ کائی
غفلت چھوڑ نہ اُجے تکیندوں گئی بضاعت ساری
میٹ اکھیں کت وپنے زہڑیوں طعم نہنگاں ہوسیں
حال کیائی کدھسر آیوں آکھ دلاکسیا ورتی
ویر دلا نوچ بھجے آئے آتش حسد تپائے

یار پرستی دے وچ حالاں ذوق چڑھائی مستی
دیکھن یار جھڑن رو دھرتی چا خود یار اٹھالے
دیکھ دلا تک لسیاں واٹاں کد انکھ دلبر آوے
نام فراق کہے جگ جسد ایہ ہے مُشکل بھاری
جاں محبوب دیکھائے جلوہ کٹ دوراڈایاں واٹاں
یار بنے اوہ انت لوٹیرے پاوچ گھٹمن گھیرے
غداراں دی یاری کولوں توب لکھ لکھ واری
ضائع گیوں گئی بند ہتھوں سرمایہ وچ گھاٹے
کہے زبانون تے شرماوے قدم دھرے دم ڈولے
سودائی ایہ حال کیائی لکھ پناہ کمائی
دم دے دے میں لیکھا پوسی وچ خسارت کاری
چشم اوگھاڑ کو یلا ہوندا مت ویلا چھٹن روسیں
کنعانوں فرزند نبی دے وڈے مصر دی دھرتی
بنیامین عزیز بلایا اسیں طفیلی آئے

انڈٹھا تاکیداں کر کر سد گھلّیا کنعانوں
 ہر ہر گل اولاہے طعنے جھڑکاں ذلت خواری
 بنیامین دلوں پر درودوں سمیٹے سختیاں سہیاں
 جاں ایہ مصر نواجی پھینے گیاں شہر آوایاں
 استقبال گیا چوھ نافت آرسیا وچ بھایاں
 ایس زمانے شہر مصر دے پنج سبتھے دروازے
 دو دورل اک دَر تھیں آئے لنگھ گئے دس سارے
 جاندی وار گئے کہ اُسنوں اتھتھے اٹک پیارے
 انہاں گیاں نوں مذت گزری وقت کو یلا ہو یا
 باہر وار مصر دے در تھیں کھڑا اوڈیکے بھایاں
 یوسفؑ پاس پیام لیا یا جب راسیل الاہوں
 دس وچ شہر وڑے ہو دو دوتیرا ویر اکلا
 اوہ عبرانی بولی بولے سمجھن لوک نکائی
 اوہ پچھے میں ویر اوہیے کنے ڈٹھے فرماؤ
 گریہ زاری کر کر پچھے کجھ جواب نپاؤے
 لاہ لباس شہانہ یوسفؑ پہن پرانا حبا میں
 سُن یوسفؑ دی اکھیں اندر نیر وگے ہڑھ نہروں
 بنیامین ڈٹھا حبا کھیں کردا گریہ زاری
 یوسفؑ دیکھ ودھیرا رو یا مول مترارنپا یا
 ہورس دروں گیا مُڑ باہر مُڑ مصرے ول آیا
 بنیامین علیکم کیہا یوسفؑ عمبری بولے

گھر وچ باپ عزیز مصر وچ عاشق دلوں بجانون
 بنیامین نال بھسراواں راہیں کار گزاری
 یوسفؑ دادل داغ پرانا دل دیاں دلوچ رہیاں
 جو بھائی وچ مصرے آہا اُسنے خبراں پایاں
 خیر پچھے عافیت گھر دی خبراں انہاں سنایاں
 حکم پد تھیں سارے بھائی کھنڈ دے نال اندازے
 بنیامین اکلا باہر غم دیاں آہیں مارے
 تئیں دل مُڑاک سا تھیں آوے نال کھڑے دربارے
 بنیامین دلوں تپ در دیں نین اہو بھسرو یا
 مُڑ آوے کونال لیجاوے دل اُمیداں لایاں
 ویر تیرے آج آئے یوسفؑ چل دوراڈے راہوں
 باہر کھڑا دروں ہُن روندنا دلوں نہیں تسلّا
 تے لوکاں دی قبٹی بولی اُسدی سمجھ نہ آئی
 پتہ عزیز مصر دے در دا اے لوگو دس حباؤ
 دل پر در دغماں دا بھریا کجھ قرار نہ آوے
 ہوء اسوار شتر تے جھب دے اُسنوں نال لیا میں
 ہوء اسوار لیا مونہہ برتہ آیا باہر شہروں
 صورت چندا و اسی شکلوں غمدی جگر کٹاری
 چالی سالان بعد دسا یا میرا ماں پیو حبا یا
 بنیامین ڈٹھا آروندا آن سلام سنایا
 بھائی نال کرے کجھ گلاں در دخنزانے کھولے

ڈاواں ڈول کھڑا کیوں یارا تیرا کم کیائی
 میں شامی پردیسی عاجز توں ہیں کون پیارے
 یوسفؑ کیہا رہیا میں شامے سال کئی اے یارا
 توں ایہ حال سناؤ اودا سی کیوں ہیں حال نتانا
 بنیامین کہے سُن روروحال کہاں میں کسدا
 میں کنعانی درد نہانی چھوڑ گتیاں دے گھردا
 دُکھیں رُتاں ویر وچھناں جُدا پدردے قدموں
 یوسفؑ نام وڈیرا بھائی میرا ماں پیو حبایا
 برکت گئی اَساڈے گھر تھیں خانے پئے اجاڑاں
 باجھ تکلف جیکو سا تھیں جاں کجھ راز پوچھاوے
 سینہ چیرا ساڈا تیغوں جے کوئی کجھ بھالے
 میں پردرد لیائے بھائی مترییاں دے حباے
 یوسفؑ پچھے حال کو یہا اے یوسفؑ دے بھائی
 حال وہاوے باپ تیرے دا کیونکر وچ وچھوڑے
 کنگن موتیاں جڑیا آہا یوسفؑ دے وچ بازو
 یوسفؑ لاه پتھے بانہہ اُسدی دیوے بہت دلاسا
 بنیامین پچھے مرٹا سُنوں کہ ایہ چیز کیائی
 یوسفؑ کہے رکھیں ایہ بازو ودھ نہ کجھ منرما یا
 آ میں نال ملاواں بھائی پھر یوسفؑ فرماوے
 بنیامین ڈٹھے جاں بھائی شاد دیوچ ہو یا
 غمخوارا ہٹ شتر سوارا چھوڑ سدھاء نہ مسینوں

بنیامین تسلی ہوئی عجزوں عرض سنائی
 شامیاں باجھ اساڈی بولی ہو نہ سمجھن سارے
 تاں عبرانی بولی والا میں حباناول سارا
 گھر کتھے توں کسدا بیٹا گئے کتول حبانانا
 میں یعقوب نبی دا بیٹا اُحسبٹیا گھر جسدا
 بڑیاں درد منرا تاں والا نا زندہ نا مردا
 یوسفؑ ہوش نہ چھڈے جیں وچ خبر وجودوں عدموں
 میں سُن باپ نہ ہوش سمہالی جاں تے نظر نہ آیا
 یوسفؑ نوں لے گتیاں جاں تے لٹ غضب دیاں دھاڑاں
 یوسفؑ دا غم ساڈے دل تھیں ہردم رسدا پاوے
 دیکھے یوسفؑ دے دکھ والے وگدے ندیاں نالے
 شہر وڈے چھڈ مینوں روند امرٹ کے لین نہ آئے
 یوسفؑ دس گتیاں کتھے جسدی سخت جدائی
 بنیامین کہے کی دستاں درد لے نوں توڑے
 چٹھی مل ہزار دیناروں نئے تدر ترازو
 پاس رکھیں تس کہے زبانون توڑیں نہیں ہلاسا
 تے آوے کس کار پیارے توں شفقت فرمائی
 بنیامین اس جانے ناہیں تاں ایہ حال پوچھایا
 شہر اکٹھے داخل ہوئے لے بھایاں تھیں آوے
 یوسفؑ آکھ سلام چلبندا ڈٹھس بھائی رویا
 دل وچ تیری حُب سمانی کوں وچھوڑاں تینوں

یارا مینوں چھوڑنجائیں تیرا جبر نہ بھاوے
چالی برسوں باجھوں میرا نا ورتارا
کی تاثیر کہاں وچ تیرے وچھڑیوں جی جلد
یوسف کہندا میں ہاں بندہ وچ صاحب دی کارے
چاہے رب ملائگا تینوں چھوڑ پلا ہن جاواں
بنیامین گیا ول بھایاں خوش ڈٹھا تہس بھایاں
کیہا وچ اوڈیک تہاڈی میں کرداساں زاری
سُنیا حال میرا اوہ مینوں چہیز گیا دے کائی
گجھ تاثیر اُسیدی ہوئی دل میرے وچ شادی
کنگن کھول دتا تہس بھایاں دیکھ پئے حیرانی
کہے یہود بنیامین متاں گواویں بھائی
بنیامین یہود تائیں راضی ہو پکڑا وے
ساعت بعد کیہا شمعونے ویر یہود تائیں
بانہہ ول کرے نگاہ یہود انگن نظر نہ آیا
حیرت دے وچ سھناں بھایاں ہتھ مرادوں دھویا
بنیامین کہے مت روو بانہہ میری مڑ آیا
دیکھ رہے متحیر بھائی سمجھ نہ آوے کائی
بنیامینوں لے شمعونے پایا بانہہ شتابی
ایویں ساریاں وارو واری بھایاں نے ازمایا
تھک کہن ہن خوف نکائی ہرگز چور چکاروں
توڑ وٹڈے یا قوت بھراواں بنیامین پیارا

کیا کہاں کجھ تیتھیں مینو بوالفت دی آوے
ساعت آن اسانوں ملیوں ملیا کجھ چھٹکارا
مَن سوال وچھوڑ نہ مینوں میں رہساں ہتھ ملدا
کارگزاری صاحب والی بھار میرے سر بھارے
ہن صاحب دی خدمت اندر حکم بجالیاواں
حال پچھن کہ بنیامین خوشیاں کتھوں آیاں
شتر سوار ملاقی ہو یا کر کر شفقت بھاری
نال لیا یا تہاں رلایا آپ گیا کردھائی
ویر کہن اوہ چیز کیائی تہدھ مبارکبادی
ایڈک کون پیارا ملیا یار پُرانا حبابی
بازو نال لیا میں رکھاں رہو خوف نکائی
لے پایا تہس بازو اپنے حباے پٹھ لوکا وے
بنیامین جو کنگن آندا مینوں بھی دکھلائیں
کنب گیا دل حیرت دھانی ہوش نمول لسیا
بنیامین ڈٹھا خود بازو کنگن آیا ہو یا
پاون والے نے جیوں پایا ہن اوویں دسیا
بنیامین اندر کجھ خوبی واڈھو نظری آئی
پھرول بنیامین سدھایا رہی انہاں بیتابی
مڑ کنگن ول بنیامین ہر ہر واری آیا
رکھ تو ہیں وچ بازو اپنے ایہ تحفہ ہے یاروں
اک اک سھناں حصے آیا فکر گیا چک سارا

تیبہ گز لہماں تیبہ گز چوڑا زینت انت نہ آیا
 حیرت دے وچ ڈٹا جاندا جو اُسدے ول تکدا
 بھی یعقوب نبی دی صورت بھی اپنی بنوائی
 سارا حال ظاہر ظاہر اُسوچ نقش کرایا
 جو یں یہود ارحمت کر کے دامن بیٹھ لیا ندا
 تے جیوں خورش لیاے گھر تھیں کھول سگانوں پائی
 جو جو بھایاں ظلم کسائے شکلاں نقش کرایاں
 بہت بلند منور سارے نقش عجب وچ لائے
 سُرخ سفید سیاہ لباسوں صفاں سواراں کھڑیاں
 مرد دلاور گردے والا دیکھے ہیبت کھائے
 دیبا سُرخ منقش چینی فسرخس وچھایا ہویا
 کرواناں کنعانیاتائیں اس خانے لے آؤ
 خدمتگاراں بھائی آندے کر آداب شہانے
 حیرانی وچ نظراں رہیاں عقل گئی اُڈساری
 خدمتگاراں نے تنظیموں اُپر فرس بٹھائے
 کھاؤ خورش پیغمبر زاد یو یوسف حکم کرائے
 دیواریں تصویراں لکھیاں نظر پسیاں روئیلے
 عمل کسائے نظری آئے خوف دیوچ دھانا
 بھایاں دیکھ دیس غم دھانے اُسدی گریہ زاروں
 بول نسلے کرے اشارے رور و ول دیوارے
 رووندا یاں رُخ دھوئے اشکو مرگ سچھے غم دھایا

اک سوہری کوٹھا یوسف اسی لگے بنوایا
 چھت صفا دیواراں زیبا وانگوں چند چمکدا
 یوسف نے سب بھایاں مورت اُسدے وچ لکھائی
 جیوں جیوں بھایاں جنگل اندر اُسے ظلم کرایا
 ہتھ وچ چھری شمعون پچھاڑی یوسف اُسا جاندا
 تے جیوں بوتل آب روئیلے دھرتی توڑ وگائی
 تے جیوں کچھ جنگل وچ توں مُونہہ چپڑاں لایاں
 ہور عجائب نقشاں والے خانے گرد بسائے
 لشکر ہار سنگاراں والے وچ تصویراں جڑیاں
 وچ یمن کی نقش خورق جو یں مصر وچ لائے
 تحت سوہری موتیاں حبڑیا اتھ رکھایا ہویا
 خدمتگاراں تائیں یوسف کہند اچھدے جاؤ
 لے برقہ خود یوسف بیٹھا اندر زریں حنانے
 کنعانی وچ خانیاں آئے ڈٹھی نقش نگاری
 نال تجمل شوکت شانے گھر زریں وچ آئے
 ہویا حکم طعام لیاؤ خادم طاس لیاے
 کھاؤ خورش تیاریاں کردے خوشیاں وچ دیلے
 گم گیا حیرانی اندر بھل گیا تس کھانا
 اکھیں نیر چھٹے ہڑھ وانگوں خالی صبر متراوں
 روئیلے کی ہویا تینوں ویر پچھن روسارے
 بھایاں ڈٹھا جو جو کیتا ظاہر نظری آیا

ہُن اوہ دل وچ رُکن لگے؟ ھوٹے پتے سنائے
 نیر اکھیں وچ موجاں مارن تے رُکن غم سینے
 حیرانی وچ روندے سارے عمل نظر وچ آوے
 کیوں اکھیں تھیں نیروہائے یاد کہو کی آیا
 شاہ عنایت کرے آساں تے ہو رس تھاؤں پوچاوے
 زخم پُرانا اُگھڑ وگیا چلے خون فوارے
 ویر میرے دانقشہ روشن صبر دلوں لے جاوے
 اوہ یوسف دی صورت سوہنی کسوں نظری آئی
 ویر میرے نے سُننے اندر کسوں رُپ دکھایا
 پاس بہا کس قلم وگائی فرق نہیہا حسنوں
 حسوں ویر میرے دی کہہ امصرے خبر لیا یا
 کی جاناں ایہ راز کیا ئی کس کاتب دے کارے
 کون اساڈے دل دا محرم جسے نقش لگایا
 لب خاموش قلم دی کاروں راز نمونہ دسا
 کہیتا ذبح او جاڑاں اندر رمل کے بیدرداں
 مذبحاں دا نُحونی نقش میں پر کردوگاوے
 دوہرا زخم وچا وچ دلدے جسدا داغ نخبانا
 وچھڑیاں دے خون جگر دا نقش اوگھاڑ دکھاوے
 جس نے میں دل لانبولائے گھٹ انگیارا لکھیں
 سیروں منساں ہزاراں ہو یاہن دلد اپچھتاوا
 میں ڈٹھوں تے باپ دوراڈا زخم جدھے دل بھارا

یوسف نال جو عمل کمائے سارے نظری آئے
 پچھتاون آج ذلت پائی وچ پردیس زمینے
 لقمہ زہر ہمتھاں وچ جا پے کھاوَن بھلانا بھاوے
 صاحب زاد پوکھانا کھاو یوسف نے منرمایا
 عرض کرن اس خانے اندر خورش نہ کھادی جاوے
 بنیامین جو یوسف سندی شکل ڈٹھی دیوارے
 صورت دے دل دیکھے رووے روو کے فرماوے
 کسنے ویر میرے نوں ڈٹھا جس تصویر لکھائی
 پکڑ متلم دکھ درداں والی کسنے نقش لگایا
 نوک قلم دی کس موصو رعمدے بھری شکر فوں
 چالی برسوں کچھے مینوں مسیرا ویر دیکھایا
 کی جاناں ایہ نقش دے دا کوں گیا دیوارے
 ویر میرا پردیساں وچوں مصریاں کوں دسا یا
 صورت نقش پیارے والا جاندا دل وچ وسدا
 ویر میرے نوں چھڑیاں وگیاں ظلم وگیاں کرداں
 ویر کٹاریں پُرزے ہو یا نظر میری وچ آوے
 مظلوماں دی شکل متور میں پر کرے دھگانا
 ذبح ہو یا ندی صورت مینوں دکھیں ذبح کراوے
 ماؤں میری دا جابا یوسف کسنے ڈٹھا اکھیں
 میں قربان نظر وچ آیوں مدت بعد بھسراوا
 میں جسدے بہ دردی رُنا توں اوہ ویر پیارا

جان چلی پردیس فراقوں صبر نہیں آج پلے
 ایہا کارا عشق تیرے دا آحسر لے پروایوں
 اوہ یوسفؑ دا واقف کہہ اچسنے نقش سوارے
 اُسدی مُورت مصریاں لوکاں کتھوں لکھ منگائی
 تے اوہ کون فرشتہ آیا جس تصویراں لایاں
 والی مصر کہے اے یار وکرونہ گریہ زاری
 کہندے ویر دین تصویراں راز جنہاں وچ کائی
 اُپر تخت مُرضع زریں آ خود دم ٹکاوے
 روون تھیں دس ہٹے جھوریاواں رہیا ویر پیارے
 اک اک طاس او تے رل کھاون دودو مائی جائے
 بنیامین اکلہ بیٹھا طاس رکھائیں اگے
 یوسفؑ ویر وچھٹے والا زحمن دلیوچ کاری
 بحر غماں دے بیڑا میرا تاں کیوں رُہیا حباندا
 مائی حبایا بھائی تیرا ہے کوئی یا ناہیں
 یوسفؑ باجھوں مائی حبایا میرا ویر نکائی
 چکر کباب ہو یا دل پرزے جسدی وچ جدائی
 جسدے وچ وچھوڑے مینوں رہے شمار دماندے
 جسدے وچ فراق پدرونوں تیرو جے وچ سینے
 پیغمبر دے دل تے جس تھیں تیغ فراقوں دھانی
 ڈھونڈ تھکا دل گھائل ہو یا اے جے نہ خیراں آیاں
 اوہ ہوندا رل میتھیں بہندا درد و نچیندا سارا

خُونی نین میرے دکھ بھنے وگ وگ کے رُہڑ چلے
 میں مرساں وچ تیریاں قدماں تیرے درد جدا یوں
 کون کوئی جس شکلاں لکھیاں نقش بھرے دیوارے
 دن تے رات فراق جدھے نے میری جان جلائی
 ایہ یعقوب نبی دا بیٹا کسے خبیراں پایاں
 بنیامین کریندا زاری مُورت دیکھ پیاری
 ہورس تھیں چل خورش کھلاواں اتھے درد کیائی
 لے بھایاں نوں ہورس خانے یوسفؑ آن بہاوے
 ایہ بھایاں دے دل تھیں اللہ سارے نقش وسارے
 طاس منگائے پیش رکھائے یوسفؑ حکم کرائے
 دس بھائی بہ پنجیں طاسیں رمل کھاون لگے
 دھریا طاس لگے اوہ روند ا بیٹھا زارو زاری
 میرا ویر ہوندا جے آج دن نال میرے بہ کھاندا
 یوسفؑ کہندا بنیامینا کیوں روویں کر آہیں
 بنیامین گئے چھٹ نعرے رور و عرض سنائی
 میں جسوں آج روند اشاہاسی اوہ میرا بھائی
 وگ وگ گئے کلیجے میرے جس تھیں گھاہ غماندے
 چھوڑ گیا جو روندیاں سانوں وچ او حباڑ زمینے
 جسدی بھین ترفندی رہندی وانگ مچھی بن پانی
 جسدیاں وچ اوڈریکاں مینوں برساں بہت وہایاں
 میں جسدے آج دکھیں رُنا میرا ویر پیارا

جاں مینوں اَج نظر نہ آوے یوسفؑ شانوں والا
یوسفؑ چُھٹھے بنیا مین اہُن کتھے اوہ بھائی
اُنہاں بھراواں جنگل کھڑیا موڑ پوچپا یا ناہیں
خُون آلودہ گل دا گرتہ دتی آن بشارت
اوہ یوسفؑ دے گل دا گرتہ میرے پاس نشانی
اوہ یوسفؑ اہُن میرے تائیں نقش اَجے وچ دلدے
کی کھاواں میں کھاء نسکدا باجھوں یوسفؑ بھائی
یوسفؑ کہند آجا میتھیں توں میں رلمل کھائیے
میں تیرا توں میرا بھائی یوسفؑ جان اسائیں
جے تیں یوسفؑ ویر وچھٹتا میں بھی ویر وچھٹتا
بنیا مینا بھائی تیرا وچھٹیا جیوں تیتھیں
جے توں بڑیاں درداں والا میں نادردوں خالی
تخت او تے چڑھ بنیا مینا نال میرے بہ کھائیں
بنیا مین گیا بہ حکموں تخت او تے کرزاری
راج سوایا تد سلطانا ویر تیرا تر حباوے
جو احسان کیتوئی بھارا بھایاں کدوں کمایا
شمع پنگال شوق پُرانا سورج نُورا و حبالا
یوسفؑ طاس کریندا گتے دوہاں لقمہ چپایا
دوہاں دلاں تھیں غمدیاں آہیں کھاوَن سچ بنایا
اُپر تخت برابر بہندا قدروں ودھ ودھ حباندا
پر دیسی بیچارہ عاجز آخسر چیر کیائی

ناگ طعام دیکھائی دیندا تے پُر زہر نوالہ
بنیا مین کہے رَب جانے مینوں خبر نکائی
کھاء گیا بکھیاڑ جنگل تھیں دستی خبر اساہیں
پاس میرے اوہ گرتہ اہُن تک کھولاں کراں زیارت
میں دیکھاں پیو میرا دیکھے اُسدے زخم نہانی
اُسدے دَر دَر اقاں والے دلدے زخم نہ ملدے
کسدے نال رلاں رل کھاواں ویر نہیں اَج کائی
طاس اگوتے توں میں بھائی کھاوَن نوں بہ جائیے
مائی جایا بھائی اپنا حبان اسادے تائیں
بُر قے دے وچ نالے یوسفؑ آہیں کر کر رتا
ایویں میرا ویر پیرا وچھٹیا مین تھیں
وگدے زخم وچھوڑیاں والے سال گتے ہو چالی
سکیاں بھائیاں نالوں ہرگز فرق نمول لسیائیں
والی تخت مصر دے اگتے رور و عرض گزاری
ویر میرے تھیں جے توں چنگا پر اوہ نظر نہ آوے
شرماواں میں عرض کریندا جگ جگ عالی سایہ
انت شمع تے جان جلاوے جسدا درد کوسالا
دوہیں و لیں دل گھل گھل جاندا دلدہا بھیت چھپایا
بھائی کہندے شرم نہ کردا سیہ را حیلے حبا یا
شاہاں نال برابر بہسے خورش برابر کھاندا
یوسفؑ سندا ایہ سب گلاں اکھیں جھڑی لگائی

ترجمانوں ہُن سخن نہ کچھ ساڈے حال نہانی
 سُن سُن کے وِج پردے یوسفؑ رورور مزاں پایاں
 یوسفؑ کہندا نارو بھائی مُر مُر دُوجی واری
 زڑیں خانہ اول والادل میرے وِج آہا
 بیٹھ لواں رورج اتھائیں تداں بخار سدھاوے
 بنیامین کہے دیوارے یوسفؑ نقش لگایا
 یوسفؑ دی جائمورت ڈٹھی دیکھ غشی وِج آیا
 ہوش پوے مُر قدم چٹھے پھر ترف غشی پے جاوے
 آخر جان لساں پر آئی وگ وگ گئی کٹاری
 تے پیغام کہا اے یوسفؑ آیا حکم الہی ہوں
 جاندی جان وچھوڑے اندر دیہ شتاب دیکھائی
 مرجاوے مت بھائی تیرا وِج عثمان بیتابی
 زڑیں حنانے حباہ منر زندا حکم الہی آیا
 غم میرے وِج ترف مریندا ہجر طوفان چڑھایا
 دیکھ تسلی دل نوں ہووس حال پوچھسی تیرا
 اوہ سردا کر دیر نکائی حبا دیدار کرائیں
 بہوشی وِج پیا ترفدا حبانندی حبان ازائیں
 ایہ یوسفؑ دی صورت ڈٹھی وگی ودھیر کٹاری
 فرق ذرا معلوم نہووے سب یوسفؑ دی صورت
 کون ایہی توں کسد ایٹا حبا گدھے دا پارا
 بنیامین پیاسن دھرتی رورو کے منر ماوے

ایہ سمجھن شاہ سمجھناہیں ایہ بولی عبرانی
 چوری چوری شاہ عزیزوں بھایاں بولیاں لایاں
 بنیامین بھراواں گلاں سُن سُن کردا زاری
 بنیامین کہے جگ جیویں شاہا عالی حباہا
 حکم کرو میں اوتھے جاواں مینوں صبر نہ آوے
 یوسفؑ کچھ زڑیں خانے کیا پسند سایا
 حکم دیتا جاہ نال غلامے تاں اوہ اٹھ سدھایا
 ہو بہوش کریندا زاری رونوں صبر نہ آوے
 مدت تیک ترفدا ایویں کر کر گریہ زاری
 جبرائیلؑ سلام لیا یا یوسفؑ نوں درگا ہوں
 بنیامین تیرے وِج غم دے جان لساں پر آئی
 جویں تسلی ہووے اُسنوں اوویں کرو شتابی
 منشا حاضر سی اس ویلے یوسفؑ نے منر مایا
 بنیامین تیرا اوہ چاچا ماواں میری دا حبا یا
 دید دیکھائی اُسدے تائیں توں ہیں نقشہ میرا
 وِج بولی عبرانی اُسنوں میرا پتہ سنائیں
 ہو یا حکم گیا جھب منشا ڈٹھا چاچے تائیں
 منشا دے ول بنیامین پئی نظر اکواری
 اکواری ول منشا دیکھے اکواری ول مُور ت
 دنگ رہیا منر ماوے لڑکیا دستیں بر خوردارا
 یوسفؑ دائیں بیٹا حضرت منشا آکھ سناوے

میرا بھی اک ویر پیا را آہا یوسف ناموں
ہے یوسف صدیق میرا پو منشا پھیرا اوے
جے صدیق تیرا پو لڑکے نسبت خوب رلائی
پیغمبر پیو میرا یوسف منشا پھیرنا اوے
سی پیغمبر ہوون والا یوسف میرا بھائی
ویر میرے نوں خواہاں آیاں عمر نکلی جاں آہی
منشا کہند انارو چا چا زندہ تیرا بھائی
مسین پوتا یعقوب نبی داتیرا ہاں بھتریا
بنیامین پئی جاں کسین ایہا گل پیاری
چھاتی نال لگایا رو رو پکڑ بھتیجے تائیں
تحت اوپر توں جس تھیں بیٹھا منشا نے سرمایا
نال تیرے رل کھانا کھا دس تینوں پاس بٹھایا
بنیامین کہے منزند اوہ مصرے دا والی
بنیامین خوشی وچ رتا نموں چھوڑایا ہو یا
سگا رکھ چلیہاں برساں دم وچ ہو یا ہریا
منشا نے جاں یوسف تائیں ساری خبر سنائی
بروت لاه رخنوں گل ملیا ڈھس بنیامین
جاں یوسف دی صورت ڈھسی بنیامین پیارے
کیا کہاں اوہ حال کو یہا گزریا اُپر بھایاں
نین دوہاں دے بدل وانگوں چھم چھم جھڑیاں لایاں
گنے بخار دلوں دھوں باہر تَب پئے جیوں آ بے

باپ تیرا بھی یوسف ناموں میں قربان کلاموں
بنیامین کہے روا یوس میرا ویر سا اوے
سی یوسف صدیق پیارا میرا بھی اوہ بھائی
بنیامین ودھیرا رو یا زار کرے منرما اوے
فرزند اوچ جگر میرے دے مرط مرط چوہبک لائی
شان نبوت تھیں اوہ خواہاں دیندیاں صاف گواہی
توں جس دے وچ غم دے روویں میرا باپ اوہائی
شکر گزار ملایوں اللہ نا کر ایڈ قضیا
وچ خوشی دے آکھاں کیڈک گزری حالت بھاری
فرزند اس جھب دے مینوں تیرا باپ کھتائیں
باپ میرا اوہ بھائی تیرا ماؤں تیری دا حبایا
برقے دے وچ سُن سُن حالے اکھیں نیر وہایا
منشا کہند اوہ یوسف جس داسا سی عالی
سورج وانگ ہو یا نورانی رُخ کسلا یا ہو یا
اکھیں نیر وگیندے خوشیوں جوش دلیوچ بھریا
اُٹھ یوسف وچ خلوت آیا نال لیا سوبھائی
وچھڑیاں نوں ملے پیارے ٹھنڈ پئی وچ سینے
پنگھ خوشیدی لٹک فلک تھیں لگی لین ہولارے
باہاں گلیں ملیندے رو رو دل دیاں کھول سنایاں
سینے وچوں بلدیاں لائاں پانی گھت بجھایاں
کدھ بہشتی تحت بہایا جلد ا جگر عذابے

بانہ اولار گلانوچ پائی وچھڑیاں مسل بھایاں
یوسف کہند انیا مینا بھائی رَب ملائے
توڑ وچھوڑ پدرتھیں مینوں چھوڑ گئے وچ غمدے
ایہ گل کہ غش کھادا یوسف ہوش نرپس کائی
ساعت بعد جو یوسف تائیں ہوش بدن وچ آئی
کوئیں وچھوڑے میرے اندر اُسدا وقت و ہاوے
ناچھ بھائی حال پدرداروندیاں اکھیں گسیاں
تیسرا نام پوکارے مُڑ مُڑ یاد کرے سوواری
وچ دکھاں قدر لفا اُسدا گوشت سٹک گسیائی
اکھیں دے وچ نیند نہ آوے کھاون بھلانہ بھاوے
سکے حال پدردار یوسف روروزا کریندا
پھیر پٹھے دس بھین میری دا کیونکر حال و ہاندا
جامہ نواں نہ اُسے پایا سال گئے ہو چالی
جس راہوں تیں ویر لیاے او تھے مُڑ گزاری
بھولے خاک ورھاوے اکھیں بیٹھ تیرے وچ راہیں
بھین پیاری میں مُڑ آواں کر کے عہد سدھایا
مُڑ بھائی ایہ درد جدائی حبان نہیں ہن جردی
روندے باپ دیا فرزند لے مُڑ خسر پردی
ڈگدی دھرت کدی اٹھ بھندی تیرا نام پوکارے
ویر میرا اوہ ماہ منور یوسف نام پیارا
ایہو حال ہمیشہ اُسدا وچ درداں ورتارا

سرد ہوے دو سینے تپدے باران رحمت آیاں
ناڈرد کیکہ اعمال بھراواں جو جو انہماں مکائے
توں محبوب وچھوڑیا میتھیں اندر دردالم دے
پٹاں تے دھرسیں مبارک پاس رُنا بھائی
بنیا مسینوں پچھن لگا پیو دا حال کیائی
بنیا میں کہے اوہ حال وچ بیان نہ آوے
چالی سال و ہائے حُجرے تیسریاں وچ قضیاں
نین سکے وچ غمدے شعلے تپدیاں عُمر گزاری
چند نواں جیوں بدن مبارک دیکھاں نظر پیائی
نام تیرا لے کرے پوکارا درد جھلے غش کھاوے
وا درداں میں جمدانا ہاتاں کیوں باپ تپندا
رور و بنیا میں کہے دکھ حدوں گزریا حباندا
ہو دیوانی رہی بیچاری تیسریاں درداں والی
پئی پوکارے نکل یوسف دیکھ لوواں اکواری
اتول راہ گئی یوسف روندیاں چھوڑاں اسیں
میں روندی نون عُمر و ہائی ویر نہ مُڑ گھسرایا
دن راتیں وچ تیریاں راہاں بھین اوڈیکاں کردی
منگدیاں بھیناں مرگ نہ ملدی چند جدایوں ڈردی
آوندیاں اوہ راہیاں کولوں حال پوچھیندی سارے
کنے ڈٹھا وچ جنگل روندیاں کسے شہر بیچارا
کھاون پیون بھلا اس تھیں تیسرا درد گزارا

مُرطُداغ دلیوچ رڑ کے حجب سپاریاں والا
 ہاں میں کہے ویاسیا ہو یا ذوق نہ دل بن آہیں
 بیٹے تن میرے گھر ہوئے بنیامین سناوے
 بنیامین کہے اک یوسف تیرے نام بولا یا
 نام میرے منرزنداں ایسا جو میں آکھ سنا یا
 عرض کرے میں ایسا بھان تیری وچ جدائی
 دم دے معنی ہوا یہائی بھائی راز اوگھاڑے
 یوسف یوسف پیا پوکاراں دلدی آگ بجھاواں
 پر اوہ تیریاں درداں والی گئی نہ گریہ زاری
 ذنب رکھیا نام پسر دا پائی جس جدائی
 اس فرزند پیارے تائیں کہ بگھیاڑ پوکاراں
 دم دم کراں پوکا پرسنوں ہووے درد سوا یا
 بے آرام رہیا وچ غم دے سُن سُن حال سارا
 آج مقصود دلیدا ملیوں ہوئی دُور جدائی
 بھایاں نال نہ توریں مینوں وگے نہ قدم اگا ہاں
 بھایاں نال توریساں اول پھیر کراساں موڑا
 پھول کڈھاواں حکم شرع تھیں تینوں پاس رکھاواں
 بن حیلے جے رکھاں تینوں چھوڑ نہ جاسن بھائی
 بدنامی خوش ہو کے جھلاں چھوڑ نجاساں تینوں
 بنیامین نال لسیا یا بھایاں دے ول آیا
 چندوں نال خوشیدے صورت چمکاں کرے سوا یاں

یوسف ہو رو دھیرا رویا سُن ہمشیرہ حالا
 پھیر پٹھے دس بنیامینا پر نالوں یا ناہیں
 گھر اولاد تیرے یا ناہیں پھر یوسف فرماوے
 یوسف پٹھے نام اونہا ندا کی گجھ تدھ رکھیا یا
 دو جا ذنب ابھی دم تیبارو رو کے منرما یا
 یوسف کہندا ویر پیارے ایسے نام کیائی
 آہے عربی بولی اندر ذنب کہن بگھیاڑے
 نام تیرا لے میں ہر ویلے بیٹے نوں گل لاواں
 دل اپنے نوں نال فریباں دیاں تسلی بھاری
 ویر کہن بگھیاڑے کھادا درد لٹے دا بھائی
 تاں اوہ حال قضیاں والا دل تھیں ناہ وساراں
 لہو بھنا لے کڑتہ تیرا بھایاں نے دکھلایا
 بنیامینوں یوسف ڈٹھا عشق اجیہا بھارا
 بنیامین کہے بھائی روندیاں عمر وہائی
 اک ساعت ہُن تیرے نالوں وچھڑیا ناچا ہاں
 یوسف کہندا جھل نسکدا میں بھی درد وچھوڑا
 چیز غلے رکھاواں تیرے ساریاں موڑ منگاواں
 چوری نام لگا سن تیں سر رنج نہوویں کائی
 بنیامین کہے جیوں چاہیں پاس رکھاویں مینوں
 کر مصلاحت حضرت یوسف برقعہ مونہہ پر پایا
 بنیامین جدوں خوش ہو کے آوڑیا وچ بھایاں

صورت دیکھ رہے وچ حیرت ایہ کس مائی حبا یا
کس تھاویں دا توں شہزادہ آویں وچ مسکیناں
بنیامین تاڈا بھائی ہاں میں وچ تاہیں
والی تخت مصر دے تینوں بوٹی کیا سنگھائی
اوہ رونا تے غم دیاں آہیں کتھ گئے پچھتاوے
بنیامین کہے آج اکھیں حال ڈھوئی حبیبو نکر
گھٹ نہیں ایہ یوسف نالوں کوں نہ غم گھٹ جاوے
صاحبزاد یوحاں گھسراں دا کیونکر وقت و ہایا
کہن ستھے غم یوسف والا دل تھیں ناہ و سارے
وچھڑیاں تھیں یوسف نالوں زخم لگے دل جسوں
وچ یوسف دے درد قضیاں کسنے عمر گزارے
نال پدردے کون تا تھیں غم دا ستھی ہو یا
بنیامین رہیا وچ غم دے ساریاں بھایاں کیہا
نال پدردے حجرے اندر درد سراقین کھپدا
اُس دے دل تھیں یوسف بھائی نا بھلا ہر حالے
ظاہر کہو پیغمبر زاد پونجی کیا لیاے
موڑ گھٹی جو تساں کرم تھیں اوہو ہے سرمایہ
وانگ امانت مال تاڈا اوویں موڑ لیاے
احساناں تھیں وچ جہاناں کیتو بذل خزانہ
پیغمبر دے گھر دے بردے کوں خیانت کردے
میں احسان تساں پر کرساں مسرود دون سوایا

بنیامین بھراواں تاہیں وچ پچھان نہ آیا
رہیل پچھن صاحبزادے انور ماہ جنیناں
بنیامین کہے کی ہو یا کوں پچھانوں ناہیں
بھائی کہن تیری ایہ صورت بدل کتھایوں آئی
یوسف دا غم دل وچ تیرے آج گھ نظر نہ آوے
آج ہسیں وچ خوشیاں بھائی ویر گیا بھل کیونکر
والی دیس مصر داسینوں کر کر ویر بلاوے
تخت او تے بہ بھایاں تاہیں یوسف نے فرمایا
باپ تاڈا نبی خدا کیونکر وقت گزارے
یوسف پچھے وچ تہا ہاں باپ جہا غم کسنوں
کسنے ودھ تا تھیں کہتی یوسف دی غمخواری
بھائی یوسف دی وچ فرقت کون زیادہ رو یا
یوسف دا غم کسدے دل وچ ودھ سھناں تھیں رہیا
ایہ یوسف دے وچ وچھوڑے رہیا ہمیشہ تپدا
فرزنداں دے نام رکھائے اس نے درداں والے
سُن یوسف فرماوے بھایاں لین غلہ تھیں آئے
عرض کرن گجھ پونجی ناہیں سانوں قسط تیا
اساں بضاعت ثابت پائی جاں گھر بار کھلائے
جگ جیویں وچ فضل کرم دے سکھ و سیں سلطانا
اول والی کل بضاعت موڑ لیاے ڈردے
تساں نگاہ امانت رکھی یوسف نے سرمایہ

یوسفؑ کہے غلاماں تائیں بھرتیاں بھروشتانی
 پردے وچ غلاماں تائیں یوسفؑ نے منرمایا
 بنیامینے دے وچ بھارے رکھد بہو وچ پردے
 آکھ سلام گئے کنعانی تھوڑی دُور سدھائے
 کرن سوار پکار جوانوں چورٹسیں کروانوں
 اُتوں مُونہہ کر کہا جواناں کی ٹساں گم گیا ای
 کہے پوکارن والا جیکو لہھ پیالہ آنے
 انہاں کہا آساں قسم خدا دی ہے معلوم تاہیں
 کہن سوارٹسیں جے جھوٹے پھرتاں کیا سزائیں
 حکم شرع دا اُسدے تائیں پکڑ رکھو گھر بردہ
 اسرائیلؑ نبی دے مذہب حکم شرع فرماوے
 موڑ سوار گئے لے مصرے سب کنعانیاں تائیں
 یوسفؑ کہندا بھایاں تائیں کنعانی کروانوں
 جان پیغمبر زادے سب تھیں خدمت ودھ کرائی
 باجھوں مل شتر بھردے قیمت لئی نکائی
 ہووے لیر بھراواں کیہا شہا عالی حباہا
 پر ایہ نام جو چوری والا تہمت حلق لگائی
 لوکاں طعن غضب دا پتھر آساں وچا وچ سردے
 آسیں نہ چور نہ دھاڑے مارے ہاں مسکین بیچارے
 انہاں اُمید پئی دل بھاری آساں نہ کجھ چورایا
 یوسفؑ کہے غلاماں تائیں شتراں بھارا تارو

نا تو لو بھسر گوناں دیہو ہووے دُور حسرابی
 جام عقیق میرا لے حبا و رکھو پاس چھپایا
 بھر چھٹاں جیوں یوسفؑ کہا بردے اوویں کردے
 جام گیائی حضرت یوسفؑ مسگر سوار دوڑائے
 کھڑے رہو مت جاؤ لگے پکڑ ولاں کنعانوں
 جام عقیق ملک دا کیہا ٹساں چوراء لسیا ای
 میں ضامن ٹس وچ انعامے اُوٹھ دیاں بھردانے
 چور نہیں آسیں آئے ناہیں کرن فدا دہتاہیں
 انہاں کہا جس کولوں لہٹھے پکڑ کھڑواس تائیں
 شارع دین اساڈے ایویں فتویٰ حباری کردا
 اپنا چور پھڑے جے کوئی خدمت سال کراوے
 یوسفؑ لگے حاضر کیتے چوراں وانگ تدا تائیں
 میں احسانوں نال تساڈے کیتا بھلا جوانوں
 اُپر تخت برابر اپنے روٹی بیٹھ کھلائی
 تے ٹسیں جاندی وار جوانوں خوب کیتی بھلیائی
 جو احسان تیرا ساڈے ودھ حسابوں آہا
 اس تھیں دل شرماندے ساڈے ایڈک قہر کیائی
 پیغمبر دے بیٹے ہو کے چوریاں کردے پھر دے
 چور نہ رکھوناں اساڈا چور جلن وچ نارے
 ایہ چوری دا نام اچانک سراساڈے پر آیا
 سچ کہن پیغمبر زادے یاتے جھوٹھنتارو

جاں گجھ ظاہر ہو یا ناہا سیون دوجی واری
 وارو وار کھلایاں چھٹاں باجھوں بنیا مسینوں
 جان دیہواک باقی رہندے یوسفؑ نے فرمایا
 کنعانی ایماناں والے، اسیں چنگے آزمائے
 چھوڑ دیہو ایہ گھر نو جاون ظن گیا اٹھ سارا
 پینڈا انہاں نہ کریو کھوٹا شک نہیں ہن کائی
 یوسفؑ کہند اجاجت کی ہے ظن میرے دل ناہیں
 اک کارن کیوں اپنے سرتے لے جائیے بدنامی
 دیکھو صاف عقیدے ساڈے طعنے پھیر نہ مارو
 طعن الزام ٹساں گجھ ناہیں ہونیکاں دے جائے
 ٹسیں نہ چیز چورائی میری تے ایہ کیوں چوراوے
 اساں اوتے ایہ فخر کر لسی تے اپنی وڈیائی
 بے اعتبار تسانوں جاتا میں رہیہ اعتباری
 تاں ایہ فخر چتارے ناہیں موہوں لاف نما رے
 شرمندے ہو بھائی سارے ڈبے وچ حیرانی
 رکھی رب رکھائی عزت عقلوں ڈوب گوائی
 بنیامین ابن راحیلے سانوں عیب لگائے
 عزت حرمت خاک رلائی فتد رز یہا کائی
 تاڑا کھیں دس بھائی رورو کہندے بنیامینے
 چوریاں کردے پت نبی دے پایو مصر پوکارا
 ناز کریندیاں تنخاں اوتے سٹ وچ خاک رلایا

اول چھٹ شمعون کھلائی پھول ڈٹھی اوہ ساری
 ایہ جوان سچورد سیندا آیا نظر یقینوں
 دس بھایاں دے بھارجو پھولے گجھ نہ ظاہر آیا
 گتے شک پئی وچ دل دے تاں ایہ موڑ منگائے
 پھول رہے دس چھٹاں تائیں حال ہو یا اشکارا
 اک باقی ایہ چور نہوسی انت انہاں اندا بھائی
 دیکھو پھول جو باقی رہند ا بھائی کہن تداہیں
 اوہ کہندے دس چھٹاں وچوں ڈٹھا پھول تمامی
 چور نہیں اسیں عیب نکائی ایہ بھی کھول نتارو
 یوسفؑ کہند امرد جوانوں چنگے نظری آئے
 ٹسیں چنگے تے سب تھیں چنگا ایہ بھائی دسیاوے
 جے تے چھٹ نہ پھولو اُسدی بھایاں عرض سنائی
 سانوں کہسی بھارتساہاں پھولے نال خواری
 یوسفؑ کہند ا پھول غلاموں کرو برابر سارے
 پھولی چھٹ پیالہ لہٹا چور بنے کنعانی
 کیوں اسیں آپ خیالیں پئے پئے اُسدی چھٹ کھلائی
 مرن چنگا بدنامی نالوں ہن اسیں چور سدائے
 سر نیویں ہن روندے بھائی سُجھے ہو ر نکائی
 خونی چشم کلیجے تپدے ہیبت دھانی سینے
 اے ظالم کی کارا کیتو ڈوب ڈوگھرسارا
 جے توں آپ بُرا اے ظالم سانوں پٹ گویا

شاہ اسادی عزّت کردا اُسدا مال چورایو
 تینوں اُسنے غلّہ دتا خدمت خُوب گزاری
 اُپر تخت بہایا تینوں نال طعام کھلایا
 دیکھ نظر کرتیرے اوتے کسڈک لطف کسائی
 بنیامین کلاماں سُن سُن ہَس ہَس کے فرماوے
 اوہ روندے ایہ ہَسدا آہا اوہ کردے حیرانی
 نال دیاں دا نام گواہو تیرا گیا نکائی
 چور ہَسے تے پہرورون جاں پکڑے سرکارے
 صاحب دلاں پسند ملامت کد بند گویوں ڈردے
 گو جھنہ نین جہانندے دل تے تیز کٹاریاں دھردے
 نشہ وصال جہانندے دنوں مستی دا دم بھردے
 اوہ وچ شوق سمندر تر دے واقف ڈونگھے سردے
 تے غیراں دے سوزوں سُرہونے نفس ہوادے بردے
 بنیامین کہے کیوں مینوں چور کہو رل سارے
 اوہ کہندے جے چور نہیں توں جام چھٹے کن پایا
 جے سرمایہ تھیں چورائی میں بھی حبا م چورایا
 چُپ رہے ہو بھائی سَنکے سرنیویں شرماندے
 آہا مصر اندر ورتارا جیکو مال چوراوے
 تے یعقوب نبی دے مذہب چور رہے ہو بردہ
 ایہ اللہ نے یوسف تائیں دل وچ ول سکھایا
 جے تے رَسَم موافق مصرے عدل ہوندا ورتارا

تاج سروں لاه عزّت والا اندر خاک سٹایو
 دے چلیوں احسانوں بدلہ چنگا حبان دیواری
 گجھ حیا دل تیرے اندر چوری وقت نہ آیا
 چوری کرن لگے نوں کیوں ناشرم دیوچ آئی
 میں کد حبا م عزیز چورایا شرم کو یہی آوے
 توں ہَسیں کیوں شرم نہ آوے دُب مرے ہوفانی
 بے شَر ماں نوں شرم کو یہی لیک گھرانے لائی
 اُلٹا سماں خلاف زمانہ جھوٹھ جتے سچ ہارے
 وچ ناموس نہیں دُب مردے وصل ندی وچ تردے
 بے بصراں دے عشویاں دے ول اوہ کد نظر اں کردے
 بے خبراں تھیں اوہ بے خبرے وجدیاں سٹاں جردے
 ابر ملام ورھے لکھ سرتے ذرا دھیان نہ دھردے
 کد غیراں ول جھات گھٹن جے یار ہووے وچ گھردے
 قسم خدا دی چور نہیں میں ظن نکر یو بھارے
 فرمایا جس بھارتا ڈے موڑ گھٹلی سرمایہ
 جے تھیں چور نہ بنے کوں ہُن مینوں چور بسایا
 عزّت ضائع گئی اسادی دل وچ حسرت کھاندے
 صاحب مال لوے شے دُونی ودھ سزا نہ آوے
 سو بھایاں نے اوّل فتویٰ کیہا شرع پردا
 شرع پردا فتویٰ اوّل بھایاں تھیں اکھوایا
 یوسف دے ہتھ آتسکدا بنیامین پیارا

شاہ مگے ہُن چورا نہاں تھیں رکھاں وانگوں بردے
 اُسدا ویر جوائے مویا بھی اُس گھ چورایا
 اوہ پھوپھی دے گھر تھیں چوری پنکا کڈھ لسیا
 راحیلے پُرت چوریاں کردے دوہاں شرم نہ آئی
 عیب پُرانا وِچ جنہاندے آحس رظا ہر آیا
 سُن یوسف جرجاندا دل وِچ راز نہ کھول دیکھایا
 چوری وِچ پد تھیں مینوں دل وِچ خوف نہ کھاوان
 اپنے عیب اساڈے سر تے کڈھ زبانون لائے
 وڈی شان عزیز اتیری دائم رہے سوائی
 پکڑاں تھیں رکھ کسے نون تھاؤں اُسدے وِچ بردہ
 باپ بڈھا رومسی غم تھیں چھوڑیں لطف کماویں
 غم اُسدے وِچ دیکھ ولیدے جان جلے وِچ ڈردے
 اُسدے وِچ چھوڑے اُسدا ہوسی کام تمامی
 پیغمبر دے دل نون کائی ہوندی صبر تسلی
 باپ اساڈا اُسدے غم تھیں سخت مُصیبت پاوے
 بنیامین بیچارے اوتے کرا حسان تمامی
 چوراں چھوڑاں ہوراں ہوڑاں ظلم کریاں بھارا
 بے انصافی کراں نمولے بھایں کرسو آہیں
 بنیامین لسیا رکھ یوسف صبر دلاں وِچ آئے
 رورونیر وہائے چشموں سارے پئے وِچ پاریں
 ضامن دیتا اللہ صاحب اَساں سبھے مہرزنداں

فتویٰ آکھ بھرا بچھتائے عہد پد تھیں ڈردے
 جے ایہ چور تعجب ناہیں بھایاں نے مہر مایا
 جس بھائی نون ہُن ایہ روند اُوسف نام سدا یا
 اوہ بھائی دی عادت ساری اس وِچ آن سمانی
 وڈے دی خُو چھوٹے پکڑی سبھناں نون پکڑایا
 ایہ ہے سچ سنایا حبیبو نکرش ہارا ج سوا یا
 ویر میرے خُو چوریاں کردے ہوراں چور بناوان
 جانے بھیت دلاں دے اللہ جو جسیں سنائے
 لگے تخت بدھے ہتھ بھایاں رور و عرض سنائی
 باپ بڈھے دا ایہ ہے عاصہ ہر دم خدمت کردا
 شاہاتوں احسان کنندہ سانوں نظری آویں
 جان اَساں قربان پدرتے دکھ اُسدے تھیں ڈردے
 اُسے باپ پیار کریندا سب تھیں ودھ مدامی
 اسیں مریندے پر جے اُسدی بچدی جان اگلی
 سارے اسیں سلامت جائے جے اک ایہ نجاوے
 رکھ اَسا تھیں جسوں چاہیں خدمت وِچ عنلامی
 یوسف کہے پناہ خدا دی جسدا عالم سارا
 بدل گناہ ہے ہوراں پکڑاں وِچ عدالت ناہیں
 بے امید ہوئے جاں بھائی سارے اٹھ سدھائے
 بھایاں بیٹھ جمع وِچ گوشے مصلاحت دے کاریں
 کہے یہودا معلّم سبھناں باپ لیاں سوگنداں

دھاڑا دردِ غماں دا جس تھیں اس دے حال تر تھا
دل میرا وچ فکرِ غماندے دُب دُب غوطے کھاوے
دردِ پدِرتھیں ساڈے سرتے پوسی قہسرو بالوں
عجز لڑائی دوویں حاضر جو گجھ شاہِ قتبولے
مردا سیں سب شیر بہادر پاؤ مصر او حباڑا
سانجھو تختِ خزانے لُٹو مرے عزیز بیچارا
بنیا میں چھوڑا لیا یے کر کے جنگ لڑائی
ذمہ میرا مار گواواں گل امیر وزیراں
تیغ بہادر وچ مصر دے کون جمے از ماواں
وانگوں شیر کھڑاں دَب مُلکوں بکریاں دا گلہ
چھاتیاں پاڑاں زخم او گھاڑاں جگر بھناں دل ساڑاں
باغ بہاراں تے گلزاراں چھوڑ مرن سن یاراں
وچ درباراں پون پکاراں تیغ گھتے جھلکاراں
باتد سیر وزیر نگھاراں ہور امیر ہزاراں
توڑو چھوڑ دھراں سر نالوں دل دے داغ اوتاراں
ندیان خون وگا دیکھاواں بازاراں وچ سارے
چھوڑ دکاناں لے لے جاناں نئے جانھ بیچارے
چھوڑ زناں مر جانھ ویا ہے وچ وچ مرن کوارے
بقالاں دی گردن او تے کھاوے تیغ ہولارے
حلویاں دی گردن گُزرے تیکھنڈے دے دھارے
دِن دے چورٹھگاں دے رہبر گرد کراں سونپارے

کی مونہہ لے ول باپ سدھائیے لگے یوسف گھٹھا
زخم او تے ہن زخم لگاؤن مینوں بھلانا بھاوے
مرن چنگیرا لکھ لکھ واری ایڈ مُصیبت نالوں
بنیا میں لے بن جاناں روانہ سانوں مُولے
جے اوہ ویرندہ دیوے سانوں گھتو جنگ پواڑا
تیغ وگا و مارا ڈاؤ دیس مصر دا سارا
سُن مصلاحت بھیاں تائیں بہت پسند و سائی
جوش کرے روئیل پوکارے سُن سُن کے تدبیراں
پکڑاں تیغ پواں کرنرہ توڑ عنسور دیکھاواں
دیکھاں کون جھلے واہ میری دھاپویساں کلا
چاتلواروں شعلے جھاڑاں سارا مصر او حباڑاں
پواں اکلا کر کر ہلا ماراں سب سرداراں
تیغ گُزراں شیر شکاراں میداناں وچ ماراں
تے میں ایسی تیغ وگاواں پون مصر وچ واراں
آکڑیاں دی گردن وچپدی گُزرو گن تلواراں
تے شمعون کریندا ذمہ میں وڑساں بازارے
بازاری کرگریہ زاری اڈن لگے تلوارے
ہتھ آیاں نول جان نہ دیساں مار رکھاں وچکارے
کفن بزاؤن من ہتھیں ڈلھے عطر عطارے
رنگریزاں دے رنگ رُخاں دے اڈپڈ جاسن سارے
لوک پساری کھا اک کاری جاؤن چھوڑ پیارے

پنیاں پنج اڈاواں تونے کرساں بھن نیارے
 اہرن مارسراں وچ خونئی چنڈاں چنڈ لوہارے
 مار وچوں نقال نکارے کڈھاں کسر قصارے
 بنینیں ظالم دلدے کھوٹے مرن وچوں ہتیارے
 تے لگڑے وچ خونئی جھگڑے رگڑ مرن جڑ مارے
 آویاں تاوے ملے وچ سینے جاں گھیراں گھمیارے
 نقاشاں دے نقش اڈاواں مجلس دے وچکارے
 ہر مورت دی صورت سارے مروین ول نارے
 بریاں گردل بریاں مری رل یار اندی ڈارے
 نسا جاں دیاں سبک مزاجاں رہن لکھدیاں تارے
 صقل گراں دے صقل کراں دھرفولادی تلوارے
 قتل مصر تے رونھ جناور کوکن؟ ہول ستارے
 شیر شکن تے فیل فسگن آج رکھن نام ہمارے
 کنعانی دیاں زور آریاں کوک سنے جگ سارے
 سارے چھوڑ پیارے بھارے جانھ پلک وچ مارے
 بنیامین چھوڑا لیاواں یا تے جنگ مچاواں
 توڑ درہ زندان مصر دا قیدیاں بسند چھوڑاواں
 مار گواواں ماتم پاواں رونھ پٹاں دیاں ماواں
 شیر وشاں دیاں خونئی شکلاں اندر خون لساواں
 ڈھاہ عمارت مصر شہر دی چاہ وچ نیسل وگاواں
 بنیامین پیارا بھائی قیدوں کڈھ لیاواں

درزیاں چیر طریزاں پڑزے لٹکاواں دیوارے
 قصباں دیاں قاتل چھریاں پھرن گلیں یکبارے
 تیشے نال چھلاں ہر طرفوں کڈھ نجار بحارے
 شور گراں دے شور گواواں کٹ کڈھاں نیارے
 اس سودے وچ ڈوب بضاعت چھوڑ چلن و نجارے
 ہر بنیاں جاں سرتے بنیاں لون و سار و سارے
 معماراں پڑکار سواراں جنہاں محل اوسارے
 کرن قصور جدوں مصور مرگ ڈھکی دربارے
 جھاڑ بساط بساطی شہروں پہونچن گور کسارے
 کہن پیاری وچ بازارے نفع نہ آج بپارے
 عصاراں دے اثر نچوڑاں دھم پوے جگ سارے
 ایسی تیغ وگاواں کاری کر کر حملے بھارے
 مصر شہر دے وچ بازارے آج ہوسن گجھ کارے
 دیکھاں کون مقابل آوے شیر اندی پیکارے
 دیکھ لواں آج مائی جایا کہہ ا روک گزارے
 کہے یہود اطرف عزیزے میں خود قدم اٹھاواں
 نعرہ ماراں حمل زناں دے پل وچ جھاڑ دیکھاواں
 مرد متا بل جیکو آوے اُسدی گرد اڈاواں
 صاعق برق یلاندیاں تیغاں آج مصرے چکاواں
 نیل ندی دے کنڈھے وسدیاں بیڑیاں پورڑڑھاواں
 چاشمشیر پواں وچ مرداں نعریوں دھرت ہلاواں

ست بھایاں نے ذمہ کیتا ول ول ماریے فوجاں
 ٹھاٹھ وگے وچ گلگیاں مصرے تیج زانندی رتوں
 شاہ مصر دے شوخ سپاہی سخت دلیریاں والے
 توڑ صفایاں میدان اڈایے چا غالب شمشیراں
 فوج عزیز نگھارن کارن ہاں اسیں ست بتھیرے
 یاد رہے پیغمبر زادے کدی مصر وچ آئے
 آہا فرہیم پوچایا یوسفؑ نے ول بھایاں
 فرہیم گیا مڑ سکنے ایہ سبھے تدبیراں
 کہے یہودا بھایاں تائیں اُجے سن تیج وگا یو
 ایہ گل آکھ یہودا تڑیا تیج لئی ہتھ آیا
 چھوڑ عزیزا بھائی ساڈا نا کر بہت قضیا
 کڑک مریساں اکو نعرہ دیکھ لئیو کیا ہوسی
 ہیبت پوے مصر وچ بھاری مرمہ جانھ ہزاراں
 کہسو پھیر قیامت آئی صُور و جے کر زورا
 یوسفؑ کہندا صاحبزادیا بول سمہال زبانون
 آہے جدوں یہودا آوے وچ غضب دے بھارے
 خون جھڑے ہر والاں مڈھوں اندر جوش قہاری
 جاں لگ رہے غضب وچ دل دے رہندا حال ایہائی
 پر جیکو اولاد یعقوبوں پشت اُسدی ہتھ لاوے
 وال بدن دے نیویں ہوندے جوش نہندا کائی
 جدوں یہودا تائیں ڈٹھا یوسفؑ نے وچ غصے

اج وچ نیسل وگن ویہ مصر وں خون یلاں دیاں موجاں
 وگدے نیل رڑھاء سدھائیے قتل ہویاں پھرتوں
 پیوں تند شراب کٹاروں گوریں سوئجھ سوکھالے
 کرنے چور کلیجے مصریاں پکڑ پنچ وچ شیراں
 خاک مصر دی اڈن لگی چک چلے سب ڈیرے
 رہے کہانی آخر تائیں اُجدے ہتھ دیکھائے
 جا کے سن جو میریاں بھایاں کیا صلاحیں لایاں
 یوسفؑ پاس سنایاں جا کے جو سنیاں تقریراں
 جاں میں نعرہ کڑک مریساں تاں تئیں ہتھ اٹھایو
 یوسفؑ لگے آن کھلویا کر کر قہر سنایا
 ناہ ستا ساڈے تائیں جے ہنڈ خبر نہ پیتا
 نیل ندی دا پانی سن کے وگنوں اٹک کھلوسی
 حمل زناں دے جھڑ جھڑ پوسن ہوسن حال خواراں
 ایہ عنر ورتکسر دلدا ذرا نہ ہسی بھورا
 بے انصافی کراں نمولے تیرے لغوبیانوں
 وال بدن دے چیر لباساں کھڑے رہن ہوسارے
 نیزیاں وانگنوں وال بدن دے تکھے نوک کٹاری
 جاں نعرہ اس وقت کریندا جھڑدی تڑف لوکائی
 ایہ غضب دا حال تمامی دُورا وویں ہو حباوے
 نعرہ ظاہر ہوندا ناہار ہندی بند وہائی
 برچھیاں وانگنوں خونوں بھٹنے وال کھڑے وچ جسے

افراہیم چھوٹیرا لڑکا سی حاضر اس ویلے
 اے فرزند کمرتے اُس دے جھبڈے ہتھ لگائیں
 گیا غضب سب زور سدھایا قوت رہی نکائی
 گرد بگرد یہودا دیکھے حیرانی وچ آیا
 پچھلے ول اک لڑکا ڈٹھا صورت چن دا وحب والا
 پچھے کون کوئی توں لڑکے نورا کھیں دا کسدا
 توں اولادوں باپ میرے دی کہہ تدا نام کیائی
 وچ مصر اولاد پردی کون پیارا بھائی
 افراہیم گیا تڑا تھوں عا حزر رہا یہودا
 اوڑک آپ اوڈیک سدھائے ول دربارے آئے
 کیوں نعرے نوں دیر لگائی تیں دل خوف کیائی
 پشت میری ہتھ لاء سدھایا میرا جوش گویا
 دیکھ انہاں ول یوسف تائیں دل وچ غصہ آیا
 فرمایا پیغمبر زاد یو بولو سچ زبانوں
 بھکھیاں قدروں کھانے و تے عزت بہت کرائی
 جاوندیاں تہاں تحفے دتے تے احسان کمائے
 فتویٰ شرع جو تہاں سنایا میں اوہ عمل کمایا
 مصر او جاڑن قصد تہاں اقل میرے پردھائے
 جانوں تہیں اساڈے جیہا جگ وچ ہوگ نکائی
 بکریاں تہاں ہو راں جاتا خود نوں شیر بنایا
 تہیں کیا ایہ قہر کیائی کیڈک ہو کروانوں

قبلی بولی کہے یوسف اُس نوں اتوں میلے
 افراہیم گیا ہتھ دھریا جھڑ یا جوش ازائیں
 چاہے نعرہ کراں غضب تھیں طاقت گجھ نپائی
 ایتھے کون اولاد یعقوبوں جس نے ہتھ لگایا
 پکڑ یہودا سو گئے مونہ تھیں ڈٹھس برکت والا
 اسرا سیلی نظری آویں میں ہاں بیٹا جسدا
 ہیں فرزند کدھا کہہ ظاہر میں حیرانی آئی
 اسراہیم رہا چپ سنے رازند سیا کائی
 باہر ویر اوڈیکن نعرہ جوش کرن بیہودہ
 کہن یہودا تائیں بھائی کیوں توں کم گوائے
 کہے یہودا نسل پدر تھیں ایتھے لڑکا کائی
 تپ وچ جوش غضب دے بھایاں قہر تورتپا یا
 بھایاں تائیں حاضر کر کے پیش کھڑے کروایا
 میں کی براتسا تھیں کینا گھٹ کیا احسانوں
 دو واری بھر شتریں غلہ قیمت لئی نکائی
 کر چوری تہاں اپنے تائیں داغ گناہوں لائے
 محسن کش ہوتیساں پھڑیاں حق پلے ایہ آیا
 وچ دماغ تہاڈے آکھو کیا خیال سمائے
 کرے مار خراب مصر نوں رلمل سارے بھائی
 تخت عزیز مصر دلیے تہاں ارادہ آیا
 اک تھیں اک خدا نے کیتی خلقت ودھ جہانوں

کیڑی دی لٹ توڑ نہ سکو کرو نہ جوش دھگانے
 آخر پلے پوگت ہاں عملاندی مسزوری
 جاتا ملک خدادا و سدا مسرد نہیسیں وچ کوئی
 طفلان وانگ خیالی گلاں کیتیاں وچ وڈیائی
 کروانوں مغرور جوانوں قہر سریں کیوں چپایا
 سبیل پتھر دا کوٹھا یوسفؑ مار یا پیرا ڈایا
 دیکھ بھراواں حیرت دھانی اکھیں اگھڑ گسیاں
 سانوں ساریاں پکڑ پچے وچ جان مروڑ گواوے
 پل وچ سانوں مار گواوے جے پکڑے اکواری
 غافل اسیں پچے کرماناں ہوش حواسوں حنالی
 ایہ کو پاک فرشتہ ہوسی اُسدی صفت نرالی
 گھڑے مٹی دے نال پتھر دی ایہ ہے مثل لڑائی
 لافاں ماریاں یاد نہ آیاں خیر رہی بازارے
 تے بازاری مردپساری کئے نہ مارا ڈائے
 ہن وچ دلاں دعائیں کردے جان کویں بچ جائے
 چھوڑو چور وطن نوں جاؤ میں ایہ رحم کسایا
 دیکھتساں ول میں دل گزرے قدر نبیاں والا
 اٹھ تر و ہن نام نہ لیناں بھائی بنیا مسینوں
 لکھ لکھ شکر جو آج اساڈی جان بچی غم بجائے
 رکھ لیا اس حیلے سیتی بنیا مسین پیارے
 عہد پردا سینے رڑ کے خوف دلاں وچ کھاندے

جے تساں زور بڑے تے ماناں تسیں سبھے ناتانے
 زور کیائی وچ تساہاں جس او تے معسروری
 مارلیاتاں مصر زبانی تے اُجے خبر نہوئی
 تے شاہی سامان مصر دی حباتی چیز نکائی
 اندر جوش غضب دے یوسف تختوں اتر آیا
 دیکھو زور خدادا دیتا یوسفؑ نے منر مایا
 پتھر ٹٹ گئے ہو پڑے چھت کندھاں ڈھیہ پیاں
 ایہ عزیز مصر دا والی جے تے قہر کساوے
 ایہ ہے باز اسیں سب چڑیاں ایہ اوہ شیر شکاری
 اگے سانوں خبر نکائی اُسدی شان جو عالی
 کی جاناں خود شیر شکاری مصر شہر دا والی
 دس بھائی اسیں اُسدے لگے مول نہیں شے کائی
 کنعانی حیرانی اندر چپ رہے بیچارے
 اوہ تیغاں دے جوش ہولارے کتے نہ نظری آئے
 ہور امیر وزیر مصر دے ثابت ر ب بچپائے
 ہو پیغمبر زاد جوانوں یوسفؑ نے منر مایا
 جیکو ہور دلیری کردا دیکھد یوتس حالاً
 لائق سخت سزا تساہاں چھوڑ دیہاں مسکینوں
 اوڑک ہولا چار بھراواں روروسیس نوائے
 یوسفؑ توردتے سب بھائی دے غلہ سب بھارے
 کر تعظیم گئے سب بھائی روروسیر وہاندے

کہے یہود ابھایاں تائیں تسیں ستھے مُرحباؤ
تے میں آپ نجاواں مصروں ہرگز مول کدائیں
پر جے باپ سدے خود مینوں پیر دھراں کنعانے
باجھوں حکم نہ مصر زمینوں میں خود قدم اوٹھاواں
سُن یعقوب نبی دے بیٹے نوں کنعانے آئے
بنیامین چوراء پیالہ دھرا آندا وچ بھارے
فتویٰ حکم شرع داسا تھیں چوراں حق پوچھایا
خبر کیا اوہ بھائی سا ڈا چوریاں کردا پھر دا
پھولے بھار حقیقت کھلی پکڑ لیا سلطانے
بنیامین عزیزے پھٹیا رہیا یہود اتاہیں
نبی کہے امید نہ مینوں ہرگز بنیا مینوں
راتیں نفل پڑھے دن روزے وڈا اڑد کماوے
عرض کرن اوہ یا پیغمبر غیب نہ معلم سانوں
پچھ مصر دیاں لوکاں کولوں جتھے حال وہائے
جے اعتبار سا ڈاناہیں قافلیاں تھیں سارے
اسیں سچے سوگند بنیا سا ڈا وس نکائی
نبی کہے ایہ گل بنائی نفس تاندے کارے
ایہ گھ میریاں پٹاں کولوں ہوئے گیائی کارا
پھر یعقوب نبی فرماوے منرزند و منرماؤ
بخہ تساڈے وچوں کیونکر ویرتسا ڈا کھٹریا
فرزنداں نے عرض سنائی جیوں جیوں حال وہائے

بنیامین چوری کیتی پسٹونوں خبر سناؤ
مُونہہ اکھیں کی جا دکھلاواں باپ پیارے تائیں
یاتے حکم کرے رب صاحب جسدا حکم جہانے
تسیں چلو جے حکم ملیسی میں کنعانے آواں
باپ لگے رو عرض گزاری چوریوں حال سنائے
گھل سواراں شاہ عزیزے پکڑ موڑائے سارے
برودہ چور رہے گھر مالک آساں جواب سنایا
غیب نجاتا ایہا فتویٰ بنیاں آفت سردا
دُب دُب گئے اسیں وچ حیرت مُردھائے کنعانے
روندے اسیں قدم وچ آئے کر حضرت جیوں چاہیں
چوری اوس نہ کہیتی ہوسی جا پے حال یقینوں
تقوے وچ امانت پوراتے اوہ کویں چوراوے
جو معلوم اسانوں ظاہر کیہا کھول تانوں
یاتے پچھ کرواناں کولوں نال آساں جو آئے
پچھ جو شامی لوک تدا میں سی مجلس وچکارے
دے بدلہ کر منت تھکے کچھ مسرا دنپائی
میرا بنیا مسین پیارا چور نکرو پوکارے
قول نبی دا جھوٹھ نہیں ایہ یوسف طرف اشارا
ایڈک زور تساں وچ آہے توڑ پہاڑ گواؤ
ایہ کچھ جھوٹی تہمت دے کے بنیامین پھٹریا
اسیں عزیز مصر تے دھائے اس نے غلبے پائے

اساں جیہاں اوہ کچھ نجانے زور نہ پیا ساڈا
 فرزنداں تھیں رت ملاوے فضل او سید ا بھارا
 دن کائی ہن میرے اوتے وقت مُصیبت آیا
 صبر کٹاں جے پورا ہوواں واہ نصیب اساندے
 اے افسوس پیارا یوسف مینوں نظر نہ آوے
 وچ اندوہ وچھوڑے یوسف زور گیا چک سارا
 یوسف دا غم حق تساڈے انت گھتے بربادی
 حضرت چھوڑ دلوں اس غم نوں ایہ دکھ تیرے تائیں
 ہوراں لگے دکھ نہ پھولاں مت بے صبر سداواں
 مینوں سب فرزند ملیسن دل اُمید ایہائی
 لیکے اذن جناب الہا ہوں گھلیں عزرائیلے
 کچھ قرار دے لوں آوے جاوے درد کو سالا
 پاس نبی دے آن فرشتے عرض سلام سنایا
 یوسف دی توں جان نکالی یا اے جے تن وچ آہی
 چھوڑ گیا اس دُنیا تائیں یا ہے اے اہتائیں
 اوہ تسکین آرام دلیدا زندہ ہے یا مویا
 اوہ زندہ ہتھ مال حنرانے ہے ملک داوالی
 رتہ اُسدا وچ دلاندے سرعوبی محسوبی
 حکم نہیں میں کیونکر دساں اُسنے عرض گزاری
 یوسف توں توں پاویں حضرت ہوسن دُور وچھوڑے
 پر سر ہجر پہاڑ غماں دا سخت مُصیبت جھلی

اوہ تہا دس بھایاں نالوں قوت دیوچ ڈا ہڈا
 نبی کہے میں صبر کریساں با جھوں صبر نہ چپارہ
 رب نے وچ مُصیبت سختی نبیاں نوں ازمایا
 تے اللہ دی حکمت بھاری جانے راز دلاندے
 ایہ گل کہہ مونہہ پھیر پٹاں تھیں پیغمبر فرماوے
 نین سفید گئے ہو اُسدے کھاء گیا غم بھارا
 سُن فرزند کہن یا حضرت سانوں قسم خدادی
 غم اُسدا تیں بھلدا ناہیں جاسی حبان ازائیں
 فرمایا میں اللہ اگے اپنا درد سناواں
 مینوں معلّم اللہ ولوں تئیں نخبانوں کائی
 سی یعقوب سوال سنایا اک دن جب رائیلے
 چچھ لوں میں اُسدے کولوں یوسف دا کچھ حالا
 جبرائیلے حکم الہا ہوں عزرائیل پوچپایا
 نبی چچھے دس عزرائیل تینوں قسم الہی
 تورا کھیں دامیرا یوسف زندہ ہے یا ناہیں
 کہہ فرزند پیارا میرا گیا کتھے کی ہو یا
 عزرائیل کہے یا حضرت میں نا حبان نکالی
 یا پیغمبر بیٹا تیرا وچ خیریت خوبی
 سُن یعقوب کہے کہہ کتھے حکم کتھائیں بھاری
 جھبڈے رت ملاوے تینوں روز گئے رہ تھوڑے
 تسدن تھیں یعقوب نبی نوں سی وچ دے تسلی

تاں فرزندائ نوں منر مایا چُپ رہو نادانوں
 بنیامین لبتھو رَبّ میلے رحمت آس اسائیں
 رحمت تھیں ہی آس توڑیندے کافر وچ گمراہی
 بنیامین یہودا ملیسی یوسفؑ تھیں دشواری
 یوسفؑ دی اُمید رکوئی مومے مدت ہوئی
 یا حضرت توں یوسفؑ ولوں اَجے امیدالایاں
 یوسفؑ دے وچ درد نبیاس نہ کراید قضيے
 بنیامین یہودا تائیں حبا مصر وں لے آؤ
 جس وچ دکھ وچھوڑے ولوں لکھیاں درد کلاماں

جانے یوسفؑ زندہ ملیسی پرنا خبر مکانوں
 فرمایا فرزندو حباؤ ڈھونڈو یوسفؑ تائیں
 حبا بھایاں نُون لہلیا و رکھو آس الہی
 فرزندائ نے عرض سنائی آس رَبّے دی بھاری
 زندیاں ملن اُمید دے لے نوں مویاں ملے نکوئی
 کھا بگھیا ڈر گیا ہوفانی برسائ بہت وہایاں
 مویاں نوں جا کہڑا لبتھے جیوندیاں لبتھے لیے
 پیغمبر فرماوے پٹاں خط میرا لے حباؤ
 پکڑ قلم خود تھیں لکھیا پیغمبر نے نامہ

مضمون نامہ یعقوبؑ بجانب عربیز مصر قلوب بعبارت درد انگیز و طرز مرغوب

طرف عربیز مصر دے والی جواج شاہ زمانہ
 یاد ہوندا میں خط وچ لکھدا شوق ایہا فرماوے
 میرا پھیر سلام تائیں دلدیاں شوقتاں والا
 سکھ سونہا دردائ بھریا تے غمخواریاں والا
 قد میرا جھک غم تھیں لفیا وچ مصیبت بھاری
 آپے فضل کرم کر لطفوں ثابت پارست گھایا
 اللہ نے کر ٹھنڈی آتش کر گلزار دیکھائی
 بھارا بھارا اوٹھیا صبر وں رَبّ نے اوڑنھایا
 دُنہ جنت دِس فضل وں اُسدی حبان بچائی

ایہ یعقوبؑ ابن اسحاقوں نامہ ہے غم حسانہ
 مصری شاہ عزیز اتیرا مسینوں نام نہ آوے
 اوّل حمد الہی دائم عالی ذوقتاں والا
 وچ اشارہ رلیا ملیا حبالص یاریاں والا
 کیا کراں میں غیراں اگے غمدی گریہ زاری
 وار و وار نبیاں تائیں اللہ نے آزمایا
 دادے پاک خلیل اللہ تے ویریاں اگ بھکھائی
 تے اس پاک خلیلؑ الہی ڈول نہ پیر ہٹایا
 باپ میرے دے گل دے او تے حکموں چھری وگائی

حال میرا ہر ویلے غمدی جگرے وگے کٹاری
یوسف نام میرا پت سوہنا نوردیاں رُخ چمکاں
فرزنداں لے میرے کولوں تہس کھڑیا صحرائے
غم اُسدے وچ میریاں اکھیں کیا کہاں کی ہویاں
یوسف دے میں وچ وچھوڑے طلب دے تسکینوں
ہن اوہو فرزند سدھائے لے اُسنوں ول تیرے
یوسف دا اوہ زحمن وگیندا دونا کر دکھلایا
سُنیا کیتوں قید عزیزا بنیا مسین پیارا
میں سُنیا تیں نیک خصائل صفت نبیاں والی
ہور جہان سوکھال و ساپو آساں وبال پوچھاپو
زخمی نوں گٹ زہر کھلا یونظر نہ کستی کائی
ایہ فرزند سعید اساڈا کرے نہیں بریائی
وانگ بضاعت بھارے اندر آپے جام رکھاپو
کرا احسان اساڈے او تے چھوڑیں بنیا مینے
پت میرے نوں قید نکر یواوہ یوسف دا بھائی
بری دعا حق تیرے اندر میں اَجے کستی ناہیں
سکھ و سہیں سلطانا دائم سانوں سکھ نکائی
خط میرے دیاں سطران اندر نیر وگے جیوں کانگاں
مُلکے مصر چڑھان دیاں ٹھاٹھاں نیل ندی دیاں لہراں
باجھ نبی کو ایہ دُکھ پاوے گھول مرے پی زہراں
جیں یوسف محبوب وچھنا نین اُوہدے بے صبرے

چالی سال وہائے مسینوں اندر گریب زاری
جنتیاں دا نقشہ نُوری دیکھاں چشم نہ جھمکاں
کھادس گرگ نشانی گرتے خون آلودیائے
داغ سیا ہوں غمدے پانی جھول ندی وچ دھویاں
بنیا مینوں ماہ جبینوں کردا صاحب دینوں
جام چوراہیں آن سُنایا کھول دتے سل میرے
بنیا مین وچھوڑا سہتھیں تیر جگر وچ لایا
ایہ گلاں سُن دلدا میرا مان گیاٹ سارا
تیں احسان جگت وچ کیتے و سدی خلق سوکھالی
ہوراں او تے کرم کماپو سانوں ندی رُڑھاپو
چوری وچ اساہاں ناہیں ایہ تہمت تاں لائی
بنیا مین نہ چوریاں کردا اوہ یوسف دا بھائی
اوہ منزند پیارا میرا سُنیا قید کراپو
خوف تیرے دل اللہ والا زخم نہ لا وچ سینے
ویر وچھٹنا رُلبل رُتاناں میرے دن کائی
درد دلید اظاہر ہوسی توں ایہ قہر نچاہیں
میں فرزندناں دے وچ درداں سخت مُصیبت پائی
وگن قلم دیاں نوکاں سینے وانگ غضب دیاں سانگاں
وچ کنعان اساڈے اکھیں وگدیاں خونی نہراں
آہ چھٹے جل جائے کاغذ وچ ہجر دیاں قہراں
تے یوسف نوں لبھدا لبھدا انت کچھے وچ قبرے

صبر امیر اور صاحب والے طلب چدھی میں یاری
 ختم بنام الہی نامہ جسدی خلقت ساری
 ایہ خط دے شمعون پسرئوں پیغمبر فرماوے
 والی ملک مصر دے تائیں نال سلام پوچاوے
 چل دردا آج لہو دو میں آن ڈھکے اوہ ویلے
 جاون دکھ پون سکھ پلے یار ملن رب میلے
 تے اوہ دل دے شوق پُرانے لاٹ گھٹن وچ تیلے
 تے اوہ نازک رمز ازل دی جگر سلے دھر سیلے

رفتن بنی اسرائیل بار سوم در مصر و اظہار خود ساختن یوسف بر ایشان و درگذشتن از خطای ایشان و طلبیدن قبایل پدر در مصر

دیہ ساقی اک حبا م بر ہوندا گو جھیاں رمز انوالا
 جس تھیں جاون درد پُرانے تے دکھ رہے نرالہ
 پیغمبر دے بیٹے سارے تیجی وار سدھائے
 شتر اں گھت مہاراں چلے پیو نوں سیس نوائے
 ان پنیر بضاعت کھلاں ہور نہ گسر وچ کائی
 غلہ لین چلے سب بھائی ایہ سرمایہ چپائی
 کٹ منازل مصرے پہنچے خبر یہود اپائی
 استقبال گیا ول بھایاں حالت گھراں پوچھائی
 دس بھائی رل شاہ مصر دے آن وڑے دربارے
 دھر دے خط پدر دا لکھے سیس نواندے سارے
 پیغمبر نے نامہ لکھیا طرف تیسری سلطاناں
 خط پدر دا لیندا یوسف نیر اکھیں وچ بھسریا
 پڑھ لے کھول کیائی اس وچ معنی نال بیاناں
 یوسف دے دل جوش ہجر دی موج غموں ویہ چلی
 چم اکھیں تے رکھ پیاروں ادبوں سر پر دھسریا
 جس باجھوں میں دکھیں رتا خط اُسدا آج آیا
 پکڑتلم پیغمبر ہتھیں دکھاس نقش لگایا
 باپ میرے پروانہ گھلیا درد وچھوڑے والا
 سسل پُرانے دے چاٹونوں درد لکھیا یا حال
 غم میرے وچ جسٹوں روندیاں چالی سال وہائے
 مہجوراں پر دیسیں ڈگیاں لکھ لکھ حال پوچھائے
 جان فرا قیں گھائل ہوئی یاد خطاں وچ پائی
 کھول دلا دکھ دیکھ کیائی کیا بشارت آئی
 باپ میرے نے کی کجھ لکھیاں درد میرے دیاں آئیں
 دل اپنے نوں میں از ماواں جھلدا ہے یا ناہیں

یوسف کھول پڑھے خط سارا وچھڑیاں دا حال
 جتھے جتھے یوسف لکھیا نامے دے وچکارے
 یوسف دیکھ پدردی رقموں پُر پر حال الم دے
 پکڑ قلم چاہتھیں لکھدا موڑ جواب پدرونوں
 نورا کھیں داسردی برکت خط نبی دا آیا
 اکھیں تھیں توں دُور نبیا دلوں و ساراں ناہیں
 فرزنداں دے وچ وچھوڑے غم نا کریں نبیا
 جھل دلا سرور ہدیاں تیغیاں آہ متاں چھٹ جائے
 نامہ ختم خدا دے ناموں تے پُر ذوق سلاموں
 آہے بھائی یوسف سندے جمع ہوئے دربارے
 پیش گزار بضاعت ہلکی رور و عرض گزاری
 ناقص مال اسدا اٹھوڑا در تیسرے وچ آئے
 دیدہ صدقہ کر رحم آساں تے احسب الاہوں پاویں
 بھایاں دا دکھ سنیا یوسف مہر دیوچ آئی
 فرمایا جو خبر کیانی کہو جو معلم آیا
 تھیں کہا بگھیاڑے کھادا یوسف وچ او جاڑے
 چھٹا پکڑ سلائی یوسف حکم کرے کروانوں
 ترجمانوں اکھوایا ظاہر جھوٹھ کہو جے کائی
 ویر رہے متعجب سن کے چھنا کیونکر بولے
 ترجمانے کر ظاہر کہہ ساید رکھو وچ کسناں
 چھن وقت پوکا را کرسی حیوں حیوں وقت وہایا

حرف پڑھے دو گھڑیاں سوچے رووے کرے کو سال
 قطرے خون دچشم پدردے پئے ڈٹھے اتھ سارے
 وادردا دل کرے پوکاراں رور وکے وچ غم دے
 نامے جھاڑ نمک ترفن یا زخمی پئے جگر نونوں
 میں پڑھیا یا حضرت رور و جو تھساں لکھ پوچپا یا
 میں وچ یاد تیری ہر ویلے غافل نہیں کداہیں
 جگر آساں وچ تیغیاں واہے تیسرا درد قضیہ
 توڑے صبر برہوں دار ہزن جا گدیاں لٹ جائے
 گزر گئی تحسیر جتنا بے پرتا شیر کلاموں
 قیمت ہتھ نہ پلے کائی شرمادون بیچارے
 دیکھ عزیزا گھر وچ ساڈے پئی مصیبت بھاری
 کر خیرات دیہو گھ غلہ ہاں افلاس ستائے
 فضل کرم تیں جگ جگ جاری وچ بہشتے جاویں
 ہن چاہیا ہون ظاہر دیوے بھایاں نونوں دکھلائی
 یوسف بنیامین دوہاں تھیں کی تھساں عمل مکایا
 جھوٹھ تھساں اگھڑ ویسی لگے پون پواڑے
 مرد جوانوں عالی شانوں جھوٹھ تکہوڑ بانوں
 ایہ صاحب دا چھنا ظاہر کہسی حال کیانی
 بھیت اسدا دے اللہ جانے ایہ کی ظاہر کھولے
 جھوٹھ پوکا را مول نکرسی ایہ صاحب دا چھناں
 کنعانی کروانوں اتھتھے عذر قبول سنہ آیا

اوہ مالک نے جو شمعونوں سی کاغذ لکھوایا
 اوّل اوہا کاغذ یوسفؑ سٹ کہے وچ بھایاں
 یوسفؑ نام غلام اوجاڑے مالک پاس وکایا
 جیونکر ہتھیں روز قیامت عمل ملن بدکاراں
 میں ایہ عمل کمائے ناہیں ایہ اعمال نہ میرے
 شاہ عزیز اسیں نہ لکھیا کاغذ ایہ کدائیں
 اسیں نہ اسے قلم وگائی اسیں نہ مہر لگائی
 جے انکار تھساں تحریروں یوسفؑ نے منرمایا
 مارسلائی چھنے اپڑ یوسفؑ کرے پوکارا
 بنیامین نال تھساہاں کی ورتے ورتارے
 سُن سُن بھایاں عقلاں گیاں تے حیرت وچ پیٹیاں
 ترجمانے کہہ خبر سنائی گوش رکھو کروانوں
 ورج سلائی یوسفؑ والی چھنے نوں چھنکایا
 رکھ اُمید نفع دی بیو تھیں بنیامین لساندا
 بھایاں سُن سُن حیرت آئی چھنے دی آوازوں
 کہا انہاں سب حق ایہائی اس وچ جھوٹھ نہ کائی
 مارسلائی دوجی واری یوسفؑ نے منرمایا
 اگلے وانگ نہ ضائع کر یو ایہ منرزند پیارا
 کہن سہتھے ہے سچ تمامی جو گھ توں منرمایا
 بنیامین کہے کچھ دیکھو چھنے تھیں سلطاناں
 سُن بھایاں دل ہیبت دھانی زخم لگا وچ سینے

یوسفؑ نے لے مالک کولوں ہے سی پاس رکھایا
 دیکھو ایہ کس قلم وگائی، کسنے مہراں لایاں
 بھایاں دیکھ ہتھیں دالکھیا کچھ سر پیر نہ آیا
 ہارن ہوش نظر تھیں سارے رور و کرن پوکاراں
 ایویں ویر پوکاراں کر دے تے انکار تھیرے
 ہور کسے نے لکھیا ہوسی خبر نہ ساڈے تائیں
 زردی جھل پئی رُخ سبھناں رور و کرن دہائی
 ہُن چھنا سرکاری ظاہر کہسی حال وہایا
 حال تاڈا اے کروانوں ہو چلیا اشکارا
 کن رکھو دل ظن نہ دھر یو حال کھلن آج سارے
 ایہ کی آفت جھلن لگی ساڈیاں وچ قضیاں
 ہُن صاحب دا چھنا کہسی حقوق بیانون
 کر کے ہوش سنو کروانوں جو یں پوکارا آیا
 تے گھلن وچ باپ نہ راضی چھنا ایہ منرماندا
 کیڈ کرامت وچ عزیزے معلم کیش رازوں
 سچ کہیں سلطانا جو توں خبر چھنے تھیں پائی
 باپ وصیت نال تاہاں طرفے مصر پوچپایا
 نال حفاظت گھریں لیا یو قول لیا اس بھارا
 چھنے تھیں ایہ حالت سمجھی اساں تعجب آیا
 یوسفؑ نوں بگھیاڑے کھادا بھایاں قول زباناں
 ایہ سوال مندر اکر کیتا بھائی بنیامینے

ایہ چھٹا ہن ظاہر کرسی اوہ ساڈی عناری
یوسفؑ مارسلانی چھٹے کھول کہے اسرارے
یوسفؑ تے خود ظلم کمایا بھیاڑے سرلایا
کروانوں کر ظاہر آکھو اتھے جھوٹھ کیائی
مارسلانی چھٹے او تے خبراں پھیر سنایاں
یوسفؑ وچ پیاس تڑفدا بھکھا کردا زاری
سرنیویں کر بھائی سارے روون کر کر آہیں
پھیر پوکا رپئی کروانوں خبراں ظاہر آیاں
کن مروڑے وال تروڑے دھرتی دھک وگایا
کہن سٹھے ایہ چھنا سچا جھوٹھے اسیں تمامی
کنبن ویر دوچشماں اندر نیر رہے سو حباری
پھیر چھنا چھنکا یا یوسفؑ بھیاں نوں منرمایا
کر کر جوش پئے لے تیغاں طعنے مار توڑے
نال یہودا اڑیاں لایاں سو سو قہر گزارے
ہتھ چھری شمعون پچھاڑی چا یوسفؑ ول دھسایا
کہو جوانوں جھوٹھ پوکا رے یاتے سچ تارے
سرنیویں سب عرضاں کردے چھنا جھوٹھ نولے
یوسفؑ کہے یہودا کہہدا حاضر کرو جوانوں
یوسفؑ کہندا اشالبش مرداد یوے رب جزائیں
چھندے وچ حضرت یوسفؑ پھیر سلانی لانی
سکے گل گلاں وچ اٹکی ہویاں کند زبانان

ساڈا عذر نہیں ہن کائی لگی پون خواری
بھائی تیرے بنیا مینا جھوٹھے کرن پوکا رے
پینمبرتے درد وچھوڑا حال مصیبت پایا
سرنیویں روکیہا سھناں اس وچ جھوٹھ نکائی
شربت ڈوبل گویا دھرتی روٹیاں کتیاں پایاں
روحیلے ایہ کارا کیتا ظلم ستم جباری
روحیلے خود کیہا زبانوں جھوٹھ ایدے وچ ناہیں
جنگل دے وچ یوسفؑ تائیں تساں چھپڑاں لایاں
کنڈیاں دے وچ کھج جوانوں ماریا ترس نہ آیا
یوسفؑ وانگوں آج آساں تے ویلا بے آرامی
جانن حبان کوہتا میں چلی پوسی آج خواری
یوسفؑ تائیں قتل کرن دا تساں ارادہ آیا
آیا رحم یہودا تائیں قتلوں بھائی موڑے
انت قتل تھیں ویر یہودا کر منت گھلیارے
کر کے رحم یہودا اسنوں دامن پٹھ لسیا یا
ایہ چھنا سرکاری سچا حکموں کرے پوکا رے
تقویٰ عدل امانت وٹوں پیر اساڈے ڈولے
حاضر کھڑا یہودا ایہا دسن ویر زبانوں
قتل ہوندے نوں تدھ بچا یا رب بخشے تد تائیں
لاہ لباس کھو ہے وچ سٹیا تئیں جوانوں بھائی
رورو کے سب کرن پوکا ر سچ سٹھے سلطانان

پھر فرمایا مالک آیا قیمت تُوں چکائی
 ہُن سارے بھر خُونوں اکھیں چُپ جویں تصویراں
 شمعونا توں ہتھیں لکھیا مہر پردی لائی
 تُوں جو انوں ظلم کمایا یوسفؑ نے منر مایا
 نال پردے دغا کس یا وچ منراق ستایا
 کرو انوں سب عمل کسے آج ہویدا آئے
 جلا داں نوں کہند ا یوسفؑ پکڑ لوو ایہ سارے
 سارے پکڑ لیے جلا داں قتل کرن لے چلے
 رورو کے اوہ کرن پوکاراں اسیں گناہیں سارے
 شاہ عزیز اساڈے او تے ظلم نہ کیتا کائی
 عاجز رہے نتا نے سارے پکڑ کھڑے جلا داں
 یوسفؑ موڑ کہے ہُن چھوڑو رحم میرے دل آیا
 جاں ہُن سبھناں قتل کراواں ہوسی حال کو یہسا
 جاناں تھیں انہاں آس نکائی سُن خوشیاں دل آیاں
 چہرے تھیں لاه بُرتہ یوسفؑ وچ تبسم آیا
 یوسفؑ دیکھ پچھاتا بھایاں حیرانی وچ آئے
 یوسفؑ کہند امیں ہاں یوسفؑ تے ایہ بھائی میرا
 نیکاں اجر الا ہوں ملدا اضالیج ممول نخب اوے
 انہاں کیہا اَساں قسم خُدا دی اَساں خطا کسایا
 روندے ویر کریندے زاری سرنیویں شرماندے
 اسیں گناہوں تے بریایوں دفتر کیتے کالے

ویہہ درموں اس بندہ کر کے ویچ نوشت پھڑائی
 یوسفؑ چکھے کہو جوانوں پیش پیاں تحسیراں
 اوڑک کر اقرار گناہوں رون سارے بھائی
 یوسفؑ تائیں باجھ گناہوں تُوں عذاب پوچایا
 پاس اَساں بگھیا ڈے کھادا جھوٹھا حال سنایا
 رورو سبھناں عرض گزاری اسیں گناہ کسے
 قتل کرو ایہ ستھے ظالم خوف رجاؤں ہارے
 اوہ بے حال کریندے زاری ہُن کجھ عُذر نہ پلے
 ایہا بدلہ اَساں جیہاں دا ظلم اساڈے بھارے
 اسیں بُرے سب راہوں بھلے جو کیتی سوپائی
 ساعت وقت اڈیکن آخر چلے توڑ مسرا داں
 پیغمبر نے اک منر زندوں دُکھ تھیرا پایا
 پیغمبر آژردہ ہوسی خوف میرے دل ایہسا
 کیتا رحم عزیز اَساں تے دیوس رب حسزایاں
 چمک پئی لشکار دنداں تھیں نُورا کھیں وچ چھسایا
 ٹھیک ہوسیں توں بھائی یوسفؑ تے اَساں ظلم کسے
 اللہ نے احسان اَساں پر کیتا لطف تھیرا
 صبر کرے کو وچ مُصیبت آخر مقصد پاوے
 بھائی یوسفؑ تیرے تائیں اللہ نے وڈیایا
 خوف گناہوں تھرتھر کنبن شرموں مردے جانڈے
 آج اساڈیاں جاناں یوسفؑ تیرے سب حوالے

چاہیں مارا سیں اس لائق چاہیں بخش خطائیں
لطف تیرے دی آس اسانوں در تیرے پر آئے
یوسف اٹھ بھراواں تائیں سینے نال لگاوے
یوسف شفقت لطف کریندا ویر کریندے زاری
آج الزام تہاں ناہیں یوسف نے منرمایا
بخشتے رب تہاڈے تائیں اوہ ہے بخشہارا
اپنا حق نہ طلب کریاں روز قیامت والے
جاں ایہ کال مقدر آہا رب سبب بنایا
نال وسیلے تہاں ملی میں ملک مصر دی شاہی
شاد ہوئے سن بھائی سارے آساں رب پوچایاں
یوسف پتھچھے کہو بھراؤ باپ میرے دا حال
اکھیں تھیں نامینا ہو یا روند اوج وچھوڑے
یوسف دا اک کڑتہ آہا جو آندا کنعانوں
جاں منرود سٹایا آتش نبی خلیل الہی
جبرائیل خدا دے حکموں پاس نبی دے آیا
اس گڑتے تھیں آتش بلدی سردگئی ہو ساری
پھر یعقوب نبی نوں لبھا ایہ میراث اسحاقوں
صورت سوہنی یوسف سندی جاناں وچ سمائی
کر تعویذ تبرک کارن گل اس دے وچ پایا

روز قیامت تیک گناہوں لگا داغ اسائیں
یوسف بخش اساڈے تائیں جو آسین ظلم کمائے
ویر میرے تہیں جان اساڈی رحم میرے دل آوے
بخش اسانوں بھلے حضرت خطا گئی ہو بھاری
جو میری تقدیر لکھیا میں دُنیا وچ پایا
اُسدے باجھ نہ بخشے کوئی رحم اسیدا بھارا
جو میرے پر ظلم کمائے میں بخشے خوش حالے
میںوں گھل تہاں تھیں اے بھکھوں سبھاں بچایا
تہیں بچے ہن میرے کارن ایہ ہے فضل الہی
ڈٹھی خلق جو یوسف سندی سیں نوائے بھایاں
انہاں کیہا اوہ حدوں باہر دردمصیبت والا
قد خمیدہ وانگ کمانے نماں تو ان نہ چھوڑے
آکھ سناواں ظاہر سارا اُسدا حال بیانون
ایہ گڑتہ لے جنت وچوں آیا ملک مباحی
ابراہیم نبی نوں اُسنے ایہ گڑتہ پہنایا
ایہ گڑتہ اسحاق نبی نوں ملی وراثت بھاری
یوسف دے تس گلوچ پایا کر تعویذ وفاقوں
نظر لگے مت اُسدے تائیں سوچ پدر نوں آئی
کھوہے وچ وگائیں بھایاں ایہ تہ نظر نہ آیا

یوسفؑ پاس رہیا ایہ کڑتہ پہنہ کدی کدائیں
 لے جاؤ ایہ کڑتہ میرا موزہ پدرتے پاؤ
 لیکے نال پدردے تائیں مصر وڑو آسارے
 نام بشیر محب خدا دایوسفؑ دا اک بردہ
 حال بشیر کہاں تھیں لگے جو ایہ کون کیائی
 اک کنیز حنسر پدردے رکھی اس دی دائی
 ایہ یعقوبؑ نبی نے لڑکا وچ دتا تہ بیروں
 روکنیزک عرض گزاری اللہ دے دربارے
 میرا وچ فراق پسر دے مشکل ہوگوسیرا
 ہُن میں باجھ پسر وچ درداں کیونکر عمر گزاراں
 جو میں میرا سرزند نبی نے میتھیں جدا کرایا
 ایہ روندی دے چیخاں نعرے منظوری وچ آئے
 جاں لگ تیرا بیٹا تینوں موڑ ملاواں ناہیں
 یوسفؑ پسر پیارا اُسدا رکھاں وچ وچھوڑے
 اُسدن تھیں ایہ وچ اڈیکاں روندی رہی بیچاری
 نت دُعائیں عجز گزارے عہد دراز و ہایا
 آخر ایہ بشیر مصر وچ یوسفؑ دے ہتھ آیا
 حال انہاں معلوم نکائی آپس وچ دوہاں نُوں
 نال بشیر پیار کریندا یوسفؑ شاہ زمانہ

لاہ گلوں ہُن دیوے یوسفؑ کہندا بھایاں تائیں
 بینائی وچ اکھیں آوے دیکھ لوو ازماؤ
 رزق فراخ آسانی اتھتھے سب آسان گزارے
 دے کڑتہ ایہ نال بھراواں تہس رواں نہ کر دا
 بنیامین ہو یا حباں پیدا فوت گئی ہومائی
 ایہ بشیر اُسیدا بیٹا تہ وچ گودا ایہائی
 بنیامین سبھے رچ پیوے بھکھا رہے نہ شیروں
 یا اللہ جو راز دلیدے تینوں معلم سارے
 جان معصوم تیرے پیغمبر وچ لیا پت میرا
 ایہ یعقوبؑ نبی نے میں پر کینے تہس ہزاراں
 اُسدا پت پیارا کوئی رکھ وچھوڑ خدایا
 عرض قبول گئی ہوتسیری ہاتھ حکم سنائے
 تاں لگ پت پیارا اُسدا نا اس ملے کداہیں
 جاں لگ ملے بشیر نہ تینوں نبی غموں دل توڑے
 وچ فراق پسر دے اُسنوں زخم رہے دل جاری
 وچھڑیاں نُوں مدت گزری موڑ ملاء خدایا
 خدمت دے وچ رہیامدائی پر اس حال نپایا
 تقوے وچ امانت بھاوے ایہ بشیر دلاں نُوں
 نال بھراواں کڑتہ دے کے کیتا تدوں رواں نہ

روان شدن بشیر با بنی اسرائیل از مصر و رسیدن بکنعان و ملاقی شدن بمادر
خود و مرثدہ یوسف رسانیدن بہ یعقوب و بینائی یافتن یعقوب از القای
قمیص یوسف و عفو جرائم خواستن فرزندان از وی علیہ السلام

درد منراقی تے مشتاقی کر زائل لاطاقی
وچھڑیاں داملنے ویلانگیوں خبراں آیاں
گلوں وچھٹی بلبل نالاں جشن کرے وچ باغے
دردیں نین جہنا ندے بریاں نور وصال نہلائے
غمدی فوج حصار دے تھیں پٹ تنبواٹھ چلی
مصروں جدے ہوئے کروانی جوشس ہواؤں آیا
خوشبو یوں یعقوب نبی دے بھرے دماغ خزانے
جے ناکہونہ ہوش ٹکانے بڈھا وہم الاوے
اوہ خیال پرانا تینوں گھتے وچ گسراہی
مڑ مڑ جوش کھلارے برہوں باجھوں مرگ نجانا
کرے بشیر سبھاں تھیں اول وچ کنعانے پھیرا
آج یعقوب نبی نوں جا کے کہاں مبارکبادی
کھوہے تے اک بڈھی ڈھی ململ دھوندی جامے
کھوہے پاس بشیر کھلویا تے بڈھی نوں کیہسا
بڈھی کہندی کم کیائی توں کیوں اُسول حبانانا
کرے کلام نہ نال کسیدے ناکائی ورتارا

اٹھ ساقی چھڈ بے اتفاتی چھوڑ اندوہ نہ باقی
روندیاں نوں مدت گزری عمراں درد وہایاں
اٹھ صبالے بوجوبوں میرے گھت دماغے
آج بشارت لے مجھ وروں شتر سوار سدھائے
وچ فراواتاں جگر جیلے نوں لگی ملن تسلی
گڑتہ پکڑ بشیر مصر تھیں بھایاں نال سدھایا
لے خوشبو پیرا ہن والی واؤ گئی کنعانے
اے اولاد کہے پیغمبر بو یوسف دی آوے
نوں اولاد کہے یا حضرت سانوں قسم الہی
یوسف دا اوہ عشق محبت تیں دل زخم پرانا
کٹ منازل گھسول پہتا کرواناں دا ڈیرا
گڑتہ کول دیو وچ شوقوں خوشخبری دی شادی
شتر سوار گیا کنعانے لہدا پھرے مقامے
ایہ یعقوب نبی دے جامے ماؤں اُسیدی ایہسا
اے بڈھی یعقوب نبی دامینوں دس ٹکانا
اوہ غمدے وچ حجرے روند اچھوڑ تعلق سارا

یوسف دے وچ درد فراقاں کردا گریہ زاری
کہے بشیر بڈھی چھڈ قصے چھوڑ بیان اوہیسا
سُن بڈھی کرنعرہ دردوں جھڑی زمیں غش آیا
نال میرے جو وعدہ یا رب سواوہ گیا کتھ نہیں
ہو حیران بشیر بڈھی تھیں پچھتے حال کیائی
کہے بشیر تیرے منرزندوں بڈھی نام کیائی
لہ شُتروں بھرا کھیں پانی کہے بشیر پیارا
وچ طفلی میں مشتریاں نے کھڑیا ساں کنعانوں
اے مائی میں بیٹا تیرا نا کر گریہ زاری
اٹھ بڈھی لے گلے پسر نوں چشموں پیر اوچھالے
نال بڈھی لے بیٹے تائیں پیغمبر تھیں آئی
کیا کہاں سُن نبی خدا اپسا تڑاک زمینے
ہوش پئی پیغمبر تائیں ساعت بعد جدائیں
آن بشیر نبی دے مُونہہ تے اوہ پیرا بن پایا
حال خوشی دا جوش کھلارے اوہ حضرت غش کھاوے
سچ کہہ یوسف کھڑے مذہب اُسدا دین کیائی
کہے نبی گھر والیاں تائیں دیکھو لطف خدائی
مینوں میرے اللہ صاحب جو کچھ علم سکھایا
تدُنوں آن ملے سب بیٹے سبیس قدم دھر روئے
یوسف اوتے نظم کمائے تینوں دکھ پوچپائے
انکو نبی کہے میں مَنگاں بخشش پاک الاہوں

چالی سال وہائے جُجرے وچ مُصیبت بھاری
میں یوسف دا اُسدے تائیں آندا سکھ سُونہیسا
نہیں خلاف کدائیں وعدے تیرے پاک خدایا
یوسف تھیں خوش خبراں آیاں اُج پیغمبر تائیں
تاں بڈھی نے روروساری حالت آکھ سنائی
بڈھی کہے کویں کہہ جھلاں نام بشیر ایہائی
وعدہ گیا خلاف نمولے نا کر شور پوکارا
نام بشیر ایہائی مسیرا میں وچ نُور ایمانوں
دونہہ جگراں دی فضل الاہوں اگت بچھی اُج ساری
اُج ملے اوہ زخم پُرانے درد فراقتاں والے
سکھتاں دی یا حضرت تینوں یوسف خبر پوچائی
تینوں پیک کویں اُج دیکھاں نین میرے نابینے
تن وچ زور دے لے نوں نُوت ملی پیغمبر تائیں
ساعت پلک نہ لگی کائی نُورا کھیں وچ آیا
ہوش پئی تے قاصد تائیں اول ایہ منرماوے
کہے بشیر اسلام ایہائی آئی خوشی سوائی
کویں کیہائیں وچ تہاڈے بُو یوسف دی آئی
اے اولاد سُنانوں اُسدا راز نہیں ہتھ آیا
بخشاؤ یا حضرت سانوں اسیں گنہاں ہوئے
منگ دعاء جناب الاہوں جرم اسما تھیں جائے
وقت اجابت وقت سحر دے استغفار گنہاں ہوں

اوه واحد حق بخشہارا رحم گرم دا والی
 قاصدول مومنہہ کر پیغمبر حال پوچھاوے سارا
 نام بشیر کہا سو حضرت ایہ ہے جسدی مائی
 جسدے کارن توں یا حضرت جھلے زخم فراقوں
 حال بشیر سنایا سارا ائن رو یا پیغمبر
 جاں سر پیا گیاں کھل اکھیں پیاں وگ قضائیں
 منگ بشیر کیا تدا حاجت اے میرے منرزندا
 ہتھ اوٹھاء کہے پیغمبر میرا دکھ ہٹایا
 یوسف دا خط لکھیا ہو یا کرے بشیر حوالے
 یا حضرت وچ لکھیا ہو یا مسینوں شوق پُرانا
 مسینوں حکم خدا دا آیا جبرائیل سنایا
 یا حضرت خوشخبری تینون جھبڈے کرو سواری
 سبھناں نوں میں اک اک ڈاچی سواری نوں گھلی
 جی جی گھر دا معلم مینوں کر رکھیاں پوشا کاں
 موتیاں جڑے لباس سو نہری ہر ہر دے بنوائے
 گھوڑے تازی ہر ہر کارن زریں زیناں والے
 خوب لباس تساڈے کارن جڑت جواہر والا
 تئیں لباس تھمبل والا پامصرے وچ آبو
 قبلی لوک مصر وچ رہندے بعضیاں بڑے عقیدے
 مت اوہ کہن فقیراں حالے آن وڑے کنعانی
 آ حضرت میں تیرے شوقیں رو رو عمر گزاری

دروازے تھیں پھرے نہ حنالی آیا کدی سوالی
 کون کوئی توں نام کیا ئی حال سنا آشکارا
 جسوں وچ رہی فرزندوں چالی سال جدائی
 اوّل میل ہو یا جس تائیں مائی نال اتفاقوں
 میں نا حبا تا درد وچھوڑا سوز پیا ریاں اندر
 لکھ لکھ شکر خدا دے تائیں جگدے ڈکھ اسائیں
 وقت نزع آسانی چاہاں عرض کریندا بندہ
 ایویں دکھ نزع دا اس تھیں رکھیں دور خدا یا
 پکڑ پد رنے ہتھیں کھولے پیچ وچھوڑے والے
 خاک قدم چا پاواں اکھیں کر کنعان ٹکانا
 لکھ گھل خط بولا گھر سارا رکھ مصر وچ سایہ
 رزق فراخ آرام چنگیر امصرے فرحت بھاری
 بھین بھرا بھتیجیاں تائیں راہوں ملے تسلی
 سبھتاں کارن تحفے رکھے جاگیراں املاکاں
 گڑتے تے دستارازاراں پٹکے جمع رکھائے
 خدمتگار رکھائے ہر ہر کرساں جھب حوالے
 وانگ بہشتی جگدے ٹوری قیمت دار دوشالا
 بدخواہاں تھیں میرے تائیں طعنہ ناہ لوا بو
 پوجا کرن بتاں دی ظالم دشمن دین نبی دے
 ہووے فخر حسوداں تائیں طعنے کرن نہانی
 دھروں مصر قدم اکواری ہجبر کئے دشواری

مصر تیرا تے میں بھی تیرا تیری دولت ساری
 تینوں دیکھاں تے سکھ سوواں وچ دلدی بیداری
 در دھیرے دل اہل دلاں دے مان غم دیاں چھاواں
 رنج جنیاں جن جان ناہیں بیدرداں دیاں ماواں
 کوچ فرمودن یعقوب مع اہل قبایل جانب مصر واستقبال نمودن افواج مصر پی
 در پی در اثنای راہ و ملاقی شدن بیوسف و عفو کردن یوسف از بردران و گرامی کردن
 ایشان را و بر تخت نشاندن والد راہ و گزرانیدن عمر در فرحت و کامگاری

ناتہ شوخ قلم دے شوقوں چاہڑ وصال سواری
 واہ واہ مصر مصر دیاں گلیاں قدم نبیاں پائے
 یوسف نور مراد دلاں داتے مقصود حبگردا
 اس حکمت تھیں اللہ صاحب سب دی آس پوچائی
 ماؤں بشیر دیو وچ رکھدی سی امید پسر دی
 مالک ابن ذغنون دُنیا دولت بہت پیاری
 مل خرید دینا اس تھیں رکھی آس وصالوں
 یوسف دی فرزند دی دل وچ آس عزیز لگائی
 باپ بھراواں وچ وچھوڑے مشکل حال گزارے
 خوف دیو وچ بھایاں ہر دم ظلم گنا ہوں بھارا
 خلاق اپد کال زمانے بہت احسان مکائے
 یوسف پاک کرم واقطرہ رحمت دے دریاؤں
 جاں یعقوب ڈٹھا خط سارا شوق لگاماں چپایاں
 اہل قبائل اندر سارے پیغمبر فرماوے
 چلو غلام رسول مصر نوں بہ وچ عشق عماری
 وچھڑیاں دے مصرے اندر طالع وصل کرائے
 آکھ دلا پیغمبر رب داکیوں سدوایا بردہ
 شان نہ ہوندی باجھ وکائی ظاہر وچ لوکائی
 یوسف دے ای ملی طفیلوں سوزش گئی حبگردی
 نال وسیلے حضرت یوسف آس لگی ہتھ ساری
 اوہ بھی خالی رہی ٹولے دُنیا دین کالوں
 وانگ پسر تس تخت بہایا آس دل سیدی پائی
 رب کرم کر میل دیکھائے دُور گئے دکھ سارے
 اوہ بھی بخش دیتا ہو راضی خشر ملے چھٹکارا
 نور ایمان جہاناں اندر روشن کر دکھلائے
 اللہ نے وچ دوہاں جہاناں دُس شرف صفاؤں
 نا قیاں گھت مہاراں چلے وصل اڈیکاں لایاں
 یوسف میرا مصرے اندر مینوں سد بولاوے

بدل لباس کروا سواری سُتریں گھت مہاراں
 پہن لباس عماریاں اندر بیویاں کرن سواری
 جبرائیل بہشتوں آیا لے نات سنگاری
 تیز قدم خوش وضع عجائب رہندیاں دنگ نگاہاں
 ایہہ یعقوبؑ نبی دی خدمت جبرائیل لیا یا
 پکڑ مہار چلے رخ ٹوری سُتر قدم ودھ دھر دے
 پا ویرانی وچ کنعانے تریا نبی خدا دا
 چاء قدم وگ نات چلی ہو رخصت کنعانوں
 وانگ فرشتیاں ٹور چمکدے پوتے پت نبیدے
 ناقیاں والے ودھ ودھ جاندے ہر اک قدم آگاہاں
 اڈ اڈ گئے سُتر وچ خوشیاں پوڑو جے وچ دھرتی
 سُنُب سُتر لامرہم جاوے زخم زمیں دے سینے
 پیغمبر دے دل وچ خوشیاں جگر چھٹا آج قیدوں
 چپاء مہار کوداڑیں پایاں اوٹھنیاں اسواراں
 اوٹھنیاں دے تیر کوداڑے موزونی تھیں بھریاں
 تروگیاں اوہ کیونکر آکھاں باد صبا وچ تریاں
 نازک ناف غزالاں نالوں اوہ خوبی وچ کھریاں
 واہ سوار سواریاں والے اوٹھنیاں واہ زیبا
 کنعانوں پیغمبر چڑھیا دیسیں خببراں گتیاں
 پیغمبر داسا یہ عالی گیا مصر دی کوٹے
 پیغمبر ول مصر دے دھایا راہیں حلق پوکارے

ویہہ ویہاں سب نئے وڈے گھر دے وچ شماراں
 تے سُتراں تے مرد بہادر لگے کرن تیاری
 جنت دا اسباب مَرُصع گوہر زریں کاری
 ٹور ورھے چونہ بدر سماں تھیں جاں وگدی وچ راہاں
 پیغمبر نے کر بسم اللہ اُستے قدم ٹکایا
 چھوڑ چلے کنعان زمیں نوں پیغمبر دے گھر دے
 ناقیاں اوتے فرحت اندر ہر پیغمبر زادہ
 کہن مبارکباد فرشتے کڈھ کڈھ سر اسمانوں
 چاہڑ کوداڑ دوڑاؤن سُتراں اندر جوش خوشیدے
 بھینیاں ویر جنہاں دا یوسف طسرفے مصر نگاہاں
 دن کاٹی ایہ عمر خوشیدی صحرا یاں وچ ورتی
 ہرن جتن تاتاری خوشیوں دوڑ چلے وچ چینے
 اوٹھنیں سٹ قدم آگاری یوسف دی امیدوں
 زریں کار ہتھیاں وچ روشن گوہر دار مہاراں
 طوبی شاخ نیالیں گزری آجنت وچ چسپریاں
 وچ قدماں خوش وضع انہانے خوش رفتاراں دھریاں
 چپالیں پتیاں اڈ پڈ گتیاں ٹور جبک دیاں پریاں
 قدموں لاء کتاں تک پہننے زربھتاں تے دیبا
 وچ وچھوڑے شام ولایت نیر وہائے کیاں
 اہل قبائل نال سدھائے پٹ گیا لے بوٹے
 سُتر سوار گئے وچ خوشیاں پیغمبر دے پیارے

حسان زاد نبوت والی مصر چلی آسواری
 وہند یو ندیو جھلدیو واؤ کھاندیوں دلوں ہولارے
 بعد فراق وصال وسیندیو وچ نعیم دوامی
 چھو وہیہاں کوہ مصرے پہتے کٹ منازل سارے
 تور بشیر گھلے ول مصرے خبر کرے جھب جائے
 ثرت بشیر پوچایاں خبراں آن ڈھکے کنعانی
 سُن ہویاں دل خوشیاں تازہ یوسف شکر گزارے
 تہہ ہزار سوار عرب دے تازی گھوڑیاں والے
 اک سو وہیہ کوہ مصرول لگے آن ملے وچ راہے
 آ تعظیم کریندے سچدہ پیغمبر دے تائیں
 کنعانی متعجب سارے ڈٹھی شان سواراں
 نبی چکھے ہو کون سناؤ کس تھاوین تھیں آئے
 نبی ریہا متعجب سُنکے دیکھ پسردی شانوں
 کوہاں تن گئے حبا پینڈا ہور مٹی اسواری
 سیس جھکا پیغمبر لگے کردے تسلیماتاں
 انہاں کیہا ہاں رومی سارے یوسف دے اسیں بردے
 آمد رفت رہی وچ راہاں ایویں وار و واری
 لگے ہور عماریاں آیاں غرق اندر سنگاریں
 دوروں نور ستاریاں وانگوں اوٹھنیاں دسیایاں
 فوج شمار نہ آئے مولے جلوے پئے ہزاراں
 حُسن و گئے صحرائے ٹھاٹھیں لعل جڑے کل جامے

نبیل و گے وچ موج بشارت جوش کرے سوواری
 ذوق وصل دیاں شیریں خبراں پھیر یو عالم سارے
 تلخی کام دلوں دھولا ہو فرقت دی ناکامی
 کر ڈیرا یعقوب پیغمبر سہنناں نوں گھلیارے
 اہل قبائل اسرائیلے مصرول نیڑے آئے
 سُن اولاد قبائل آیا پیغمبر رحمانی
 استقبال کروا مسراواں ہو ہوشاد پوکارے
 اوّل آن نبی نوں ملدے شوقوں استقبالے
 زریں کار اسباب مَرصع زینت زیب سپاہے
 ایہ کارن تعظیمی سجدہ آہا روا تدا ئیں
 نال سنگاراں زیب ہزاراں ہروانگوں سرداراں
 یوسف دے اسیں بردے سارے اونہاں قول سنائے
 نال رلے سب چلے مصرول سارے امن امانوں
 تہہ ہزار اسوار سپاہی زینت نقش نگاری
 نبی چکھے ہو کون جوانوں سچ سناؤ باتاں
 دیکھ نخل پُت نبیدے بہت تعجب کردے
 رلے نال چلن پھر سارے فوج گئی ہو بھاری
 اوٹھنیاں دے گلےں خمیلاں جڑیاں نقش نگاریں
 گرد غلام کنسیزاں زیب کئی ہزاراں آیاں
 وچ بہشتاں پھرن عراقیوں جیوں حوراں دیاں ڈاراں
 صحن فلک دسیا یا جنگل تاریاں چہر عنلامے

وانگ ٹریا گوش کنی زان پُرگو ہر امن روزاں
 سب تھیں لگے اک عماری لال لعل سنگاری
 ناتہ خوش رفتار تگا ور پیر دھرے ناڈولے
 گردن لعل جمایل لٹکے پُر یا توت رُمانی
 خاص عماری اول والی پُر زیباں زیباں
 ڈاچیاں بَنھ قطاراں آون سنگاراں تھیں بھریاں
 مُشک معطر اس لشکر تھیں ٹھنڈی واؤ لسیا یا
 جنتیاں دے پھیرے ہوئے ہوئی زمین معنبر
 شامی لوگ رہے مُتعب تے حیرت وچ آئے
 تذنوں آن سواری پہلی ہوء قریب دسانی
 ننگے پیر ادب تھیں چلی سر نیویں تعظیموں
 سب عماریاں خالی کر کر اتر جھب سدھایاں
 بیوی پاک دھرے سر سجدے پیغمبر دے لگے
 شفقت کرے پیار پیغمبر پچھے حال کیائی
 ایہ شہزادی مغرب زادی طیمو سے گھر جئی
 ہتھ اُٹھائی نے اوویں عرض کیتی دربارے
 خوش ہو کہے نبی ترگیوں جا چڑھ وچ عماری
 نال روانہ چلی مصر نوں تھوڑا پند سدھائے
 ریش سفید بڈھے سب نُوری ذکر زبان پوکارے
 بدن لباس انہاں کا نُوری زیب بھرے گل جامے
 پیغمبر نوں اس لشکر دی خبر ملی وچ راہے

پردیاں وچ نہان کر شے تے غمزے دلدوزاں
 گرد کنیزاں پر گُجھ چیزاں زیب جنہاں وچ ساری
 وانگوں باد طرار قدم تھیں بھار زمین سنہ تولے
 حبالی دار سونہ سری تاراں پر گو ہر پیشانی
 اُس دے نال عماریاں سو سو گر دگر دے آیاں
 اس لشکر وچ نُوری جلوے دیکھ سکدیاں پریاں
 نافہ جویں حُتن صحراوں اڈ معنزاں وچ آیا
 یارب ایڈک شان کیائی فرماوے پیغمبر
 کی جاناں ایہ کنہاں سواری دیکھ جنہاں غم جائے
 بیوی پاک پیادہ ہو کے پیغمبر ول آئی
 پیغمبر دے و تدمان اوتے آن ڈگئی تکریموں
 کر سجدہ تعظیم نبی نوں وچ خوشیدے آیاں
 تیر دعائیں نیم شباں دے ہدف مُرادیں لگے
 زوجہ پاک پیارے یوسف خسر نبی نے پائی
 نام زلیخا صدق صفاؤں وکی طلب دے دہیں
 وچ بہشت زلیخا تائیں ملن مراتب بھارے
 حکموں آن زلیخا خوش دل کردی جھب سواری
 چہل ہزار مشائخ مصری اگے نظری آئے
 تسبیحاں تکبیراں اندر بے خودیاں وچ سارے
 سبھناں شکل مُنور چمکے سریں سفید عماسے
 یوسف کرن سفارش گھلے تیسری وچ درگا ہے

اعلیٰ قدر مشائخِ مصریٰ کرن شفاعت آئے
 باجھوں تیرے حکم نبیا حال کہے تعبیراں
 پیغمبر نے رومرمایا اللہ بخشہارا
 میں راضی تقدیر الہا ہوں جو گزری سر بھاری
 مصریٰ سیس جھکاء مشائخِ عجزوں و عاحبز آئے
 کر کر عجز سفارش کیتی نبیٰ مبارک بولے
 دو شہزادے آن ملے سو خد متکارا گاڑی
 ایہ سارے پر نور سیارے ریشاں اُجے نہ آیاں
 دو شہزادے شانناں والے قدر بلند دسائے
 نقش نگار دو ہاندے سارے یوسف دی مانندوں
 دنگ ریہا دل دیکھ نبیدارِس رس اکھیں رویاں
 محبوباں دی صورت زیباکتھوں ظاہر آئی
 میں حسدے وِج درد و چھوڑے چالی سال گذارے
 منشاء امراہیم بنایا ایہ دو پوتے آئے
 منشاء افراہیم تداں توں آن قدم سہر دھردے
 پوتے کہن نبیائیںوں باپ سلام پوچپائے
 پارے تئیں جگر دے میرے تے یوسف دے پیارے
 رورو کے گل لاوے دوہاں پیغمبر رحمانی
 سرزندو دل بند عزیزو پاسو بر خور داری
 دُنیا دے وِج دکھ پناؤ آحسنر جنت حباؤ
 حکموں اسپ چڑھے شہزادے رل مصرے ول چلے

یوسف خواب کبی وِج بھایاں دکھ تداں توں پائے
 کرو کرم تے بخشو حضرت یوسف توں تقصیراں
 یوسف نے گجھ براس کیتا نقش قلم دا کارا
 سُن پیغمبر نام ہجر دا کردا گریہ زاری
 بدھے ہتھ لگے پیغمبر رورو سیس نوائے
 جمع ترے ول مصر تہامی وگے خوشی دے جھولے
 موتیاں وانگ بھکھن رُخ نوری روشن صحن او جاڑی
 دہ ہزار شمار انہاں دا شکلاں نور نہلایاں
 چہر منور لعل د مکدے جھلک فلک تک حباے
 پیغمبر نون نظری آئے دوویں روشن چندوں
 ایہ یوسف دیاں نوری شکلاں کتھوں ظاہر ہویاں
 ایہ سب نقشہ یوسف سندا دیندا صاف دیکھائی
 اس صورت دے اَن وِج اکھیں آن کھلے چمکارے
 یوسف دے فرزند عینا استقبال سدھائے
 لہ اسپوں سب سجدہ کردے لشکریاں سُن بردے
 لے یعقوب نبی نے دوویں سینے نال لگائے
 محبوبے دے نقش منور انور چہر ستارے
 تئیں چراغ اکھیں دے میرے جگ جگ رہے جوانی
 دُنیا دین تئساں تے اللہ فضل کرے غفاری
 یوسف رہے آباد تائیں مقصد دل دے پاؤ
 شرف حضور جہاں ہتھ آئے اونہاں کرم سوائے

مصر قریب ہو یائی آخر یوسفؑ خبہراں پایاں
وانگ فرشتیاں فوج سنگاری جھنڈے سریں درختاں
ہو اسوار لیاں سب فوجباں مصروں باہر آیا
یوسفؑ دی ایہ شان بھراواں جاں نظراں وچ آئی
نبی چکھے ایہ کون سواری مصروں ظاہر ہوئی
پیغمبر نے جاں یوسفؑ دی خبر سنی اکواری
آ محبوب ملاں گل رورو جاوَن زحسم پُرانے
ہو محبوب قریبوں نیڑے برہوں چوہک لاوے
دور رہیہاندے صبر دلاں نوں کٹ نسکدے واٹاں
دوروں سیک لگے پرتھوڑا مسرق بڑا موصولوں
سینے لاٹ برہوندی سوزاں جاں مقصد سر جاوے
تے اوہ ایڈک غلبہ پاوے تان لٹے وس کھسے
سٹ ناقہ دو پیسیرا گاڑی وقت ملن دا آیا
تے ایہ وقت صبر داناہیں صائم شام دسائی
کرن نقیب پوکار بجن دے پیاں گوشش ندائیں
آج شمار گیا چک دل دا گندیاں سال مسراقوں
رہن نہ یاد دکھاں دے حالے جاں چکے رخ ٹوری
پاس گئی یعقوبؑ نبی دے یوسفؑ دی اسواری
تاں اس وقت فرشتیاں تائیں ہو یا حکم الہی
بیٹے نالوں شان پدر دی ہووے دُون سوائی
سینا حکم فرشتے لتھے باجھ شمار حبابوں

نال امیر وزیر سپاہاں کر چلّیا زیباں
کو کبیاں تھیں نُور چمکدا د ممکن لعسل بدخشاں
غوغا خوشی پیا وچ مصرے تینوں حمد خدا یا
حیرانی وچ عقل سدھائی حال رہے سودائی
خبر سنی جو یوسفؑ باجھوں ہور نہیں ایہہ کوئی
دل ہو آب و گیندا جاندا دوچشماں تھیں حباری
مہجوراں دے دل دے پُرزے ویہ چشمیاں تھیں جانے
تے فرقت دی ضربت کاری کس تھیں جھٹی جاوے
پاس دیاں دے دل تے جگرے پئے جلن وچ لاٹاں
پا پاہاں وچ گلے ملیدیاں جلدے رخت سمولوں
لُوں لُوں دے وچ جوش رچاوے صبر تمام جلاوے
زنجیریں گھت قدم بہاوے پیا حبلے مت نَسے
اڈے پرترو وچ ہوائے شوق نہ ہٹے ہٹا یا
تے آج خاص مقام اوہائی جتھ مترار نکائی
درد بدائی رہے نکائی چلیاں دور بلائیں
کرے صبوری پوے نہ پوری پاس ڈھکے مشتاقوں
تے فرقاں وچ فرق پویندے دُور چلی ہو دُوری
یوسفؑ دی وچ فوجاں زینت زینا نقش نگاری
جا یعقوبؑ نبی دے ہو پوئیں سوار سپاہی
کہے کونئی یوسفؑ وڈا کم یعقوبؑ ایہائی
یوسفؑ وانگ جنہا ندی صورت کھلے نُور حبابوں

صفاں سواراں کئی ہزاراں بدن لباس اوجالے
دیکھ فرشتے نوری شکلاں مصری دنگ تمای
شان تجل نال پیغمبر نات پیش ودھائی
وک گئے نظر دے دہمیں جگر مصر دیاں لوکاں
یوسفؑ تے یعقوبؑ دوولوں آن ڈھکے جاں نیڑے
یوسفؑ کہندا خلقتاں تائیں کون تسیں ہو لوکو
ہتھ ہتھ کہن غلام کنسیزاں لطف کرم داویلا
یوسفؑ کہے غلام کنسیزاں تسیں آزاد تمای
کئی ہزار غلام کنسیزاں آزادی وچ آئے
پئی نظر یعقوبؑ نبی دی جاں یوسفؑ تے دُوروں
ناقہ بیٹھ گئی وچ دھرتی زمیں لتھا پیغمبرؑ
لہ گھوڑے تھیں نیویں اکھیں طرف پردی آیا
باہاں کھول ترے پیغمبر دوہاں ولاں تھیں آئے
ڈھک فرشتے گردے آئے وقت ملن دے سارے
آن ملے پر جھسل نسکے غشی پدر نوں آئی
یوسفؑ سیس مبارک تائیں دھریا پکڑ کنارے
اٹھارے باپ پکارے یوسفؑ رو پیغمبر تائیں
ماؤں پیو ملے ٹکانے مصرے یوسفؑ پاس چنگیرے
چلو مصر وچ یوسفؑ آکھے امن ملے رب چاہے
ہودے چاہڑ گیا لے یوسفؑ مصر وڑے آسارے
یوسفؑ نرم فراشیں پاوے آپ پیغمبر تائیں
پھڑکے سیس کنارے یوسفؑ رویا زار و زاری

آدمیاں دے نال نہ زلدے انہاں اوصاف نرالے
پیغمبر کنعانی آیا حاکم رومی شامی
فوج فرشتیاں والی ساری نالونال سرھائی
حیرت دے وچ کھڑے تمای شوق گتے دل جھوکاں
گردے خلق ہجوم ہزاراں رستے بند چو پھیرے
ملیا باپ زیارت ویلا میرا راہ نہ روکو
سکھیں ہون لگا آج حضرت محبوباں دامیلا
ایس خوشی وچ آج تاتھیں چھڈی بند غلامی
وچ مصر سب خوشیاں ہویاں اللہ یار ملائے
اکھیں دے وچ شعلہ روشن جھلک سپا آنوروں
یوسفؑ دیکھ نہ تاب لسیا شوق کھلا دل اندر
دوہاں ولاں تھیں پیدل ہو کے فوجاں دیدن پایا
چارے چشم دوہاں پراشکوں وچھڑے رب ملائے
باپ پتر دے خوشیاں اندر کھاون جگر ہولارے
بدن مبارک تھیں اس دھرتی نور فضیلت پائی
بیٹھ سرہانے رونداریہا ویلے یاد گزارے
کستی وار آوازہ کیتیس سنیاں ناہ ندائیں
سی خالہ جاما در سندی حاضر ویر مستیرے
پیغمبر یعقوبؑ اوویں ہی اے غشی وچ آہے
خوشیاں وچ مبارکبادوں مصری کرن پوکارے
ہوش پوے میں ملاں پدر نوں یوسفؑ کرے دعائیں
ادھی رات نبی دے تائیں ہوش پئی اکواری

کھول نظر پیغمبر ڈٹھا یوسفؑ نظر سری آیا
 اے فرزند سلام تیرے پر میتھیں لکھ لکھ واری
 یوسفؑ کہے جواب پدرنوں حضرت ہوش سمہالی
 اے فرزند جگر پیوند اٹورا کھیں دے میرے
 تھوڑا ذکر کہے کچھ یوسفؑ حنالی گلہ گزاروں
 باپ سنے بیہوشی آئی سُن سُن غم دے حالے
 یوسفؑ دس کہانی ساری جیوں جیوں حال گزارے
 گزر گئی جو گزری سرتے ہوئے دور کو سالے
 ماں بیوتائیں تخت بہایا یوسفؑ نے تعظیموں
 سب بھایاں نے سجدہ کیتا حضرت یوسفؑ تائیں
 ایہ تعبیر میرے اس سُننے اللہ حق کرائی
 قیدوں کڈھ دتی میں شاہی موڑ ملایا تینوں
 میرا رب کرے جو چاہے تدبیراں دا والی
 فرزنداں نے عرض گزار پیغمبر دے اگے
 یوسفؑ تھیں ہن عقو کراؤ جو اس ظلم کماے
 یوسفؑ تائیں کہا پادر نے بخشتو ظلم انہا ہیں
 رب گواہ کرام فرشتے یوسفؑ عرض گزارے
 شاد ہوئے سب خوشیاں کر دے یوسفؑ کرم کماے
 ہر ہر دا گھسراک علیحدہ پُر زینت بنوایا
 پنیامین جو مائی حبایا اپنے نال رکھایا
 سب یوسفؑ دی وچ زیارت شاد رہن خوش وسدے
 یوسفؑ تائیں کہا پادر نے دُنیا بھلی نہ بھاوے
 شہروں باہر کراں عبادت حجرہ کرو عمارت

نیر وگن دوچشماں حباری دیکھ پدر فرمایا
 نارو یوسفؑ رب ملا یوں گزر گئی دشواری
 بیٹھا اٹھ نبی کنعانی جس دا سایہ عالی
 کیا گئے کرتھیں کارا ظالم بھائی تیرے
 کھو ہے وچ جویں چاٹھیا نا دسیا سراروں
 دوجی واری پھیر پیغمبر اٹھے سرت سمہالے
 یوسفؑ عرض کرے یا حضرت نا چھ قصے سارے
 سارے درد گوائے اللہ سکھ دیکھائے حالے
 یوسفؑ نوں سب سجدہ کر دے ادب اتے تکریموں
 یوسفؑ کہے پدر دے تائیں اگلی خواب تدا تئیں
 اللہ نے جو میتھیں کیتی سب کسیتی بھلیائی
 نال بھراواں کینے ولوں صاف کرایا مینوں
 دُکھ سکھ حال دلاندے جانے اُسدی حکمت عالی
 یوسفؑ تے اسیں ظلم کماے داغ اسانوں لگے
 آج کمایاں تھیں یا حضرت اسیں سبھے پچھتائے
 کرا احسان انہاں پر یوسفؑ بخشتے رب تباہیں
 میں بخشتے آج بھایاں تائیں ظلم کماے سارے
 رنگ محل بھراواں کارن یوسفؑ نے بنوائے
 جاگیراں سرداریاں دے دے سبھناں قدر ودھایا
 اُسدا احسان اپنے نالوں جڈا نمول بنایا
 خلقاں تائیں وعظ نصیحت ذکر الہی دسدے
 ذکر الہی باجھوں میرے دل وچ شوق نہ آوے
 باقی عمر گزاراں حج رے فضلوں ملے بشارت

رات سویں آجڑے میرے دلوں قرار نجا ہے
میرے تائیں تیرے باجھوں ہور نہ گجھ نجوب
کارن ذکر نبی اٹھ شہروں اس جڑے وچ آیا
سکھن علم احکام الہی پیغمبر سکھلاوے
ایہ یعقوب نبی داکتب درس مصر وچ حباری
اندر زناں مصر دے ہوئی ایہ رہبر عرفانی
ہر ہر پسر ہوئے گھر باراں تدر جہاندا بھارا
یوسف رات رہے نت جڑے پاس نبی کنعانی
دیداراں وچ شاد تمامی کھلے باغ دلاں دے
ایڈک خوشیاں غالب ہویاں اوہ دن یاد نہ آئے

شرط ایہی پڑنوں یوسف رہیں جتھے جی چاہے
خواب کریں نت گود میری وچ فرزندا محسب و با
تاں یوسف نے جڑہ رنگین باہر شہر بسایا
دن راتیں اولاد نبی دی اس جڑے وچ آوے
ہو حاضر وچ خدمت پڑھدی مصری خلقت ساری
پڑھدی فقہ زلیخا جاحبا فضل ہو یا رحمانی
پیغمبر دے بیٹے سارے کردے شاد گزارا
سب مقبول الہی ہوئے شوق دلیں عرفانی
چالی سال گئے وچ خوشیاں بھلے داغ دلاں دے
جاں لگ اندر درد وچھوڑے دکھ مصیبت پائے

در ذکر وفات یعقوب علیہ السلام

سفری مڑے وطن ول جان دے جتھے ہمیش ٹکانے
ویر سہیڑ نہ دیس پرانے اتھ نہ نت وسیرا
کھول اکھیں مڑ دیکھ چو پھیرے وسدا جگت نتھاواں
گلزاراں وچ بھور ہزاراں جھور جھڑے پر دکھیں
سدانہ باغیں بلبل بولے سدانہ باغ بہاراں
شاخ سمن لٹ جائے دریغا ہو پڑے وچ خاراں
مت گھت پیروچے منتاروتیں مت روہڑ لیجاوے
ایہ غفلت دے حال ملا لے گزر چلن دم چارے
کیہو بلی ہن دُنیا فانی پکڑ بلا گل پائی
ہن توں نال کدھے بہ رُجھوں وقت گیائی سارا

مڑ ناتہ دھر قدم پچھاڑی چل ول دیس پرانے
چل کوئل دن چارے واسا پردیساں وچ تیسرا
جھانلیاں وچ رکھاں دو دن مان لیاں مند جھاواں
دھروں خزان دے جھولے وگدے رہے چمن دے رکھیں
نہیں وفا وچ باد بہاری پیاں جگت پوکاراں
پردیساں دے واس جن اور چھوڑ چلے گلزاراں
تندندی پڑھاٹھ غماں تھیں وہندی نظر نہ آوے
ایہ دُنیا دن کائی واسا ایہ خوشیاں غم سارے
اول تداقرار کیائی حباں تدخبر نکائی
بھل گیوں کتھ جانا گئے کس تھیں ہے ورتارا

دو دم غفلت والے تیرے پاؤں جگ جدائی
 کون کوئی توں کیڈ دلاور بھٹل گیوں رکت آسوں
 طعنے چھڑکاں میں سر بھارے سنگ ہووے ڈھل جائے
 دیکھسیاں من بھانیاں شہ دے جنہاں کار گزارے
 سب دُنیا دے وچ بازارے عملاں دے وِجارے
 ولیاں شیخ بنیاں حکموں قبریں فرش وِتبولے
 اَنگلیا سو مقصد پاوے اَجے بلند دساوے
 بند توڑا چل ذوقِ محلین لے وصلوں پروانے
 نرت اوڈیکے دوست ولوں وصل ملے پروانہ
 ظاہر دا دل ٹھنڈا رکھے یوسف دے دیداروں
 دیہ خیراں دن نیڑے آئے چھوڑوسیواں منانی
 تن تہا سواری نارت ہور نہ نال لیجائے
 جو جو حکم جنا بول آیا کر ظاہر منرمایا
 تے مقصود میسر ہوے ہو یا دُور قضیب
 چالی سال ڈٹھا توں اُسنوں اندر شانے بھاری
 چل ول وصل ملندیاں آساں حکم ہو یا غفاری
 واٹ لئی دل تابنگاں لایاں شوق وصل سرچائے
 وقت حیات مدامی آیا کٹھے قفصل غمی دے
 فرزند شاہنشہ طرفوں میں ول چٹھی آئی
 دن میسرے ہو چیلے پورے قطع حکم سنایا
 قدموں دموں نکھٹے جان دے نقش عناصر چاروں

جسدے نال قدیمی واسا اُس دے جیڈ نکائی
 پچھتاوا مُرکم نہ آوے چھوڑ گئیوں جاں واسوں
 نامر گیوں غلام رسول اگھل ہو آب حیائے
 تیرا کار گزاریاں ویلا مالک دے دربارے
 ہار نہ ہوش دوویں اتھ فرقی اک جتے اک ہارے
 تے دُنیا وچ رہن ہمیشہ کسے نملیا مولے
 اوہ اک حرفِ محبت والا رقم دے جے جاوے
 تختوں جاہ نہ بدھا شاہا توں ول بند یحسانے
 سی یعقوب نبی نے جاتا دُنیا بندی حسانہ
 غالب عشق قدیمی دل وچ دائم شوق پیاروں
 حکم ہو یا حبر اسیلا پاس نبی کنعانی
 چھوڑ مصر چل ول کنعانے جتھے وڈے سمائے
 جبرائیل پیغام لسیا یا آن سلام سنایا
 دُنیا وچ مُراداں پایاں توں اے پاک نبیا
 یوسف تھیں توں روند آہا ملنے نوں اکواری
 چل پیغام جنا بول آیا دُنیا چھوڑ نکاری
 سن یعقوب تیاری کیتی دل دے قصد اٹھائے
 وچھڑناہن پیاپسرتھیں پینڈے واٹ لمی دے
 یوسف تائیں سد پد رنے حکموں خبر سنائی
 وچ کنعان جتھے پیودادے مسینوں سد بولایا
 بس گئی ہو روزی میری دُنیا دے درباروں

جھب شمار دماندے میرے ختم ہو چلے سارے
 لے محبوب میرے فرزند یا ریاں اوڑھ بھایاں
 ہن فرزند تیرے کولوں میں رخصت ہو چلیا
 توں منرزندا دم و سسین جنت دے گلزاریں
 آج سلام ودع دامیرا تیں پر حبان دیواری
 محبوبا اٹھ ہتھیں تورو ہن رخصت دا ویلا
 وقت قریب ہو یائی میرا ودع کرو میں تائیں
 پکڑ مہار چلے لے ناقدہ واگ اجل نے چپائی
 سُن وچ سانگ کیجے وچی یوسف نوں یکباری
 سرت پئی جاں ساعت پکھے چشم رہی دو جاری
 چلیوں چھوڑا سانوں تنہا اندر گریتہ زاری
 مشکل بنی اسانوں حضرت کون پکھیسے حالے
 بھلا ہوندا میں لگے مردا اسی دکھ دیکھ خبندا
 کہے نبی توں نارو یوسف حبان دی دنی و ہاندی
 یوسف عرض کرے میں تینوں ملاں لگے یا نابیں
 جو ایمان گیا لے ایقہوں ملیسی یاراں تائیں
 یوسف نوں یعقوب نبی نے فرمایا منرزندا
 حکم خدا دا ہرتے منیں اُسٹوں ناہ بھلاویں
 اُسدے باجھوں ہوراں کولوں منگ نہ مقصد کائی
 جاں تیرے دم دُنیا وچوں اوڑک نوں چک جاوَن
 مسینوں حکم ہو یا کنعا نے مصر حصے تیں آیا

صاحب نے پیغام پوچائے ورنج وراں دربارے
 میں لایاں رتب سرے پوچایاں عیش مراداں پایاں
 کار گزار قضاء و قدر دے لکھ پروا نہ گھلیا
 دن کائی ہن بیا وچھوڑا دل تھیں ناہ وساریں
 ناقہ میری دھری عساری در پر کھڑی سواری
 دن کائی رہ وچ وچھوڑے آحسر ہوسی میلا
 ہن فرزند تیرے کولوں پیا فراق اسائیں
 محبوبا آج رخصت ویلا آیا وقت جدائی
 غش کھاپیا تڑاک زمیں تے ہوش گئی بھٹل ساری
 تیرے باجھوں حال اَساں تے کون کرے غمخواری
 اسیں رہے وچ بجر تڑندے ہوئی سناں تیاری
 زخم جگر دے وگدے رہن ضرب فراقاں والے
 آج فراق تیرا یا حضرت خون جگر دا کھاندا
 جو آیا دم کائی و سیا عمر ہمیش نہ آندی
 نبی کہے ہر مومن تائیں مومن ملے اگا ہیں
 جسد اپیر ایمانوں کھتھا اُسدا واس بلائیں
 خوف خدا امت دِلوں و ساریں توں اک عاجز بندہ
 حاجت طلب سوال جدائیں اُسٹوں عرض سناویں
 جے اس چھوڑ منگیں توں ہوراں مطلب ملے نہ رائی
 پچھلیاں کہیں جو مصرے اندر تیری قبر بناوَن
 مالک میرے میرے تائیں ایہا حکم پوچپایا

لے چل مینوں وچ کنعانے حکم گیا ہو حباری
ہتھیں تو رمڑے سب بیٹے کردے گریہ زاری
چاء کو داڑگی لے نالت پھیرن نظری آیا
گیا سہارنماں دے نیزے نوک وچ دھر کے
وچ کنعان نبی اوڑیا دادا باپ جتھائیں
قبراں پاس اکھیں وچ نیندر روندیاں پی خیالوں
دادا پاک خلیل الہی بیٹھا نظری آیا
اسماعیل اسحاق دولا نبھے بیٹھے وچ خوشی دے
وچ اوڈیکاں تیریاں بیٹھے اسیں عزیزا سارے
ایہ فرزند عزیزا سانوں جھبڈے میل خدایا
اوٹھینے جاہ مصر ولایت میری خبر پوچھائیں
یوسف پسر پیارے اگے سخن کہیں ایہ سارا
مڑاؤن تھیں ایس جہانوں آساں توڑ گئیائی
راہاں دے وچ درد فراقوں اڈدی گردن باری
اذ فرمشک عنبردی بویوں جوش جھلیندے آہے
سوہنی قبر کہو ایہ کسدی نبی سوال گزارے
تے اوہ مرد پیارا رب دا اس قبرے وچ آوے
یارب قبر ایہا میں لٹھی ہوون مقصد سارے
رحمت نال عیا تیری عرض جنابے مٹی

ایگل کہہ منگوائی نالت کیتی تڑت سواری
یوسف روند گیا پچھاڑی زحمت دیوچ کاری
جاندی وارسلام پیغمبر یوسف نوں کہہ دھسایا
آوڑیا وچ مصرے یوسف تھیں رخصت کر کے
وچ کنعان گئی دھاناقہ لے پیغمبر تائیں
آن زیارت کر کے رو یادل پر شوق وصالوں
اس ویلے یعقوب نبی نوں اک سفنہ سیایا
یا تو توں اک کرسی پٹھاں ابراہیم نبی دے
فرماون یعقوب نبی نوں اے فرزند پیارے
آجھبڈے مل ساڈے تائیں وقت ملن دا آیا
پیغمبر اٹھ شیریں خوابوں کہندا نالت تائیں
اولاداں وچ میرے تائیں جا کے کریں پوکارا
اے یوسف آج باپ تساڈا دنیا چھوڑ گئیائی
سُن وگ گئی مصر نوں نالتہ کردی گریہ زاری
تے یعقوب گیا اٹھ اک ول قبر ڈٹھی وچ راہے
مرد ڈٹھا اک سوہنی صورت آہا قبر کسارے
اس کیہا اک مرد خدا دا فہم بلند رکھاوے
ہتھ اوٹھا یعقوب نبی نے عرض کیستی دربارے
ہاتف کرے پوکارا وڈا نبی سُنے خود کئیں

شاد ہو یا پیغمبرؐ کے خوشی مرادوں پائی
 عزرائیلؑ ہو یا متوجہ جان نکالن تائیں
 میں ہاں ملک الموتؑ نبیاؑ اُسے عرض سنائی
 سیب بہشت دیکھا نشانی صدق دے سے برہانوں
 ملک الموت دھرے ہتھ چھاتی پاء دراز زمینے
 آسانی تھیں جان نبی دی حلق تلک حساب آئی
 اللہ دی درگاہ نبی نے رور و عرض گزارے
 یوسفؑ نوں آسانی دیویں ویلے نزع الہی
 غسل کفن تے کرن جنازہ آن ملک اسمانوں
 سارہ تے اسحاقؑ خلیفہ جتھے قبر ایہائی
 عمر انہاں سب دوسو برسوں جو دنیا وچ آئی
 اے یوسفؑ یعقوبؑ جہانوں کر کے کوچ گئیائی
 پوتیاں تے فرزنداں سبھناں مرگوں خبراں پایاں
 تدنوں پیر و گیندی ناتہ آن وڑی دربارے
 اے یوسفؑ پیغمبرؐ ربا دنیا چھوڑ گئیائی
 گر یہ زار مصر وچ ظاہر روندی خلقت ساری
 کتنے روز مصر دے اندر رہی دکھانندی زاری
 آہامرد جو حاضر او تھے عزرائیلؑ ایہائی
 کنب نبیؐ فرماوے سردانام نشان سنائیں
 نبیؐ کہے جے توں ہیں سچا لیب نشانی کائی
 شوق لقاء نبیؐ دے دل نے چائی واگ جہانوں
 یا رب نزع آسان گزاریں کبیتی عرض نبیؐ نے
 نزع پسر تھیں تاں اسویلے دل وچ دہشت چپائی
 یوسفؑ تے آسان گزاریں جان کندن دی واری
 کہہ کلمہ روح گئی بدن تھیں ملی بہشتے شاہی
 میکائیلؑ اتے جبریلؑ دُن کیتا فرمانوں
 پاس انہاں یعقوبؑ نبیؐ دی چوٹی گور بسائی
 حکموں جبرائیلؑ مصر وچ اوویں خبر پوچپائی
 سُن یوسفؑ رو دھرتی ڈگیا رہی سرت نکائی
 ماتم وچ مصر دے ہو یا خون اکھیں بھر آیاں
 عبرانی وچ بولی رو رو کرے بلند پوکارے
 ایہ گل کہہ بھر آہیں ناقہ درباروں اٹھ دھائی
 تے ناقہ وچ عمدے روندی دنیا چھوڑ سدھاری
 صبر پیادل مدت چھتھے کردے شکر گزارے

اس دُنیا وچ آون جاون ریہا طریقہ حباری

آخر حسرت تے پچھتاوا ایس بضاعت ساری

درذکروفات یوسف علی نبینا وعلیہ الصلوٰت والتحیات

شوق لقاءِ دلپوچ آیا اٹھ مترا سردھایا
تے تاویل سخن دے مینوں سارے ول سکھلائے
والی مسیرا اول آخر توں ہیں پاکِ اِلاہا
نیکاں نال ملاں جا آخر بخشیش نورا ایمانوں
برساں ست گئیاں رہ یوسف حکمِ الہی آیا
پُت پوتے توں اکھیں دیکھیں جاں لگت چھ سو سارے
اس دُنیا تھیں ہوسی تیرا ویلا تدم اوٹھا ون
کردعوتِ اسلام مصر وچ مُسلم حنلق کرائی
گجھ ہتاں تھیں منگ مراداں پپندے جام زہر دے
مصر وں دس کوہ نام حرم دھر شہر نوں اک پایا
کامر پیرنہ اچھ پاسکے رہیا حکمِ مدامی
بازاریں دل رہے لکھد اہو وے دنگ زمانہ
حضرت اتھے پانی ناہیں کارن اہل ایماناں
نہر زمین تھیں نکل وگی چائے ندی ہولارے
کیا کہاں میں زینت اُسدی اندر نقش نگارے
پاس زلیخا ملک مقرب مرگ پیام لسیائے
بہت خوشی غم تھوڑا دل تے متھے نقش رضائیں
اے محبوب تیری میں بندی تیتھیں رہی اگلی
صدق نبھا چلی میں پورا تیرے عشق پیاروں

مدت گجھ پردے پچھے یوسف حکم چلایا
عرض کرے توں یارب میرے مُلک میں چلائے
دھرت اگاس بناون والے اے شاہانندے شاہا
موت منگاں دیہ موتِ الہی مُسلم مراں جہانوں
آجریل خدادے حکموں بعد سلام سنایا
اس دُنیا وچ توں ست برسوں ہور پیارے
پچھے سو پوتے پُت تیرے جاں نظر تیری وچ آون
یوسف سن کے حکمِ الہی صبر کرے دن کائی
چہل ہزار ایمان لائے قبطی مصر شہر دے
مسلماناں نوں لیکے یوسف شہروں باہر آیا
اسرائیلی اس وچ وے مُسلم ہور تہامی
خوب عمارت شہر عجائب پختہ ساز دکاناں
یوسف لگے عرض گزاری رلمبل مسلماناں
آجریل خدادے حکموں دھرتی تے پرمارے
یوسف نے اک قلعہ بنایا پختہ نہر کنارے
وے حرم وچ عیش خوشی تھیں تے ست سال وہائے
وقت نزع دا حاضر ہو یا آن زلیخا تائیں
یوسف دا اک درد وچھوڑا داغِ جبگر لے چلی
اے یوسف قربان گئی میں نورا تیرے دیداروں

عشق تیرے داؤچ جگر دے غالب گھسن گھیرا
 ایدھر اودھر دوہیں جہانی میں تیری توں میرا
 تے محبوب قدم داؤچ غالب شوق اسائیں
 من سلام ودع دا میرا توں ہیں میرا دردی
 یوسف دے دل باجھ زلیخا ریہا مترار نکائی
 جبرائیل سلام لیا آندس مرگ سونہیا
 اے فرزند امر نے ویلا آج میرے پر آیا
 رہو تہیں وچ حکم الہی پاسو فضل ہتھیرا
 آسماناں تھیں پوے پوکارا حکموں تیرے تائیں
 تھکے باجھ نہ کرنا کائی کیہس چھیکو واری
 نکل روح گئی وچ جنت حکم خدا عالی
 یوسف تائیں غسل کفن کر لہو نہر کنار
 چاء جنازہ نہر کنارے کیتا آن اوتارا
 چادر نور بہشتی روشن کارن کفن لیسائے
 انراہیمے دوجی واری سیا بلند آوازہ
 ڈٹھس پانی پھاٹ گیانے خشک گیاں کھل جائیں
 تھلے ندی نمونہ قبروں آیا نظر تھلیرے
 درزاں میل ندی دے تھلے فرزند ادا دفنایا
 گم نشان قبر دا ہو یا پانی دے گھمگھروں
 وچ میان نہر دے تھلے یاد نشان نکائی
 اس دُنیا وچ سختی نرمی جو گزری سرساری

طغلی وقت لگایاں تہیں دم آخر آج میرا
 جتول توں اوتے ول میرا دنوں طلب و سیرا
 جھبڈے ملیں وساریں ناہیں آویں منگ دعائیں
 دیکھ بندی روعضاں کردی بردی تیرے گھردی
 کہہ کلمہ جاوڑی بہشتے رو یوسف دفنائی
 چالی روز ریہا وچ غمدے حال فراق اوہیا
 افرایم سدایا یوسف گلوچ لے فرمایا
 دُنیا وچوں دانہ پانی چک گیا آج میرا
 روح بدن تھیں افرایم میری گئی جدائیں
 جیوں جیوں تھم الہی آوے اوویں کریں تیاری
 تن بھرے ساہ ایگل کہہ کے بدن گیارہ حنالی
 افرایم سنے اسمانوں سیا بلند پوکارا
 دیوے غسل کفن سُن پیونوں افرایم پیارا
 خوشبو یوں پُرتیق بہشتی پکر مشرشتے آئے
 مل خوشبو کفن دے لوکاں پڑھی نماز جنازہ
 وچ نہر دے گور پردی دیکھ دے تے تیں تائیں
 کندھاں وانگ کھلوتا پانی ریہا چار چو پھیرے
 سی تابوت سفید پتھر داتس وچ یوسف پایا
 لوک ہٹے پھر اوویں ملیا پانی نہر چو پھیروں
 معلم ریہا نہ لوکاں تائیں کتھے قبر ایہائی
 اک سوتے پچونج برسوں یوسف عمر گزاری

چالی روز رہے سب روندے مسلم وچ وچھوڑے
 آخر صبر دلاں نوں آئے دُنیا ہے دِن کائی
 رہندیاں سریں وہاندی جاندى آوندیاں تے جھلسی
 دُنیا دو دم خواب خیالوں دامن بھرے وبالوں
 اک آوے آسکھم جگاوے چھوڑاُمیداں جاوے
 دو دروازے جاری اُسدے رہن ہمیشہ کھلے
 ایہ دُنیا ہے جادو خانہ ول چھل نال بھلاوے
 یوسف جیہاں شکلاں آیاں ایہ گھر چھوڑ سدھایاں
 افسر تخت معلیٰ والے شاہ سلیمان جیہے
 لاکھ کروڑیں آساں دھردے توڑ گئے سب تانے
 نیویں اُچی گردن والے لقب سریں گرد کرائے
 کنڈے تے گلزاراں ہریاں ہو ہو خاک سمایاں
 مایاں جائے اتھے آئے چھوڑ غرور سدھائے
 چٹے دند چنبے دیاں کلیاں اک اک جھڑے دہانوں
 ونگے ابرو نازکماناں رنگ جھڑے بسند ٹٹے
 نازک بدن گلاں دے دستے خاکوں باہر آئے
 کتنے روز فلک دی سقے رہن دَمکدے تارے
 شے مذکور نہیں سی کائی پچھلے وچ زمانے
 دو طرفاں وچ ایہ گجھ حال وچ قضیے سمجھے
 ہو بیدار رہیں پچھتایا پھیرن آوگ واری
 جیوں سُننے کسے شاہی پائی چشم کھلی ہتھ حنالی

یوسف ولوں ضرب بجر دے زخم نہ ہوں تھوڑے
 وارو وار سبھانڈے سرتے حالت ایہ وہائی
 کھوٹا کھراتے جیڈر ڈی ایس ترازو تلسی
 سُند شراب ابدی تلخی رے لے حرام حلالوں
 ایدوں غافل جھکاں لائے پاوے چھوڑ سدھاوے
 آئے بہت گئے چھڈ اوڑک دوہاں دمانوچ بھلے
 دل لاوے وچ اُسدے غافل جاوَن یاد نہ آوے
 سُلطاناں دیاں تیغاں خونى گیاں خُون ڈبایاں
 چھوڑ حکومت تخت سدھائے گھلے مرگ سوئیہے
 وڈے نک رکھیدے جھڑے پہنچے انت نکانے
 زور ورائندے خونى بازو اڈن غبار ہوائے
 اوہ بھی گئے جہاں نوں کہندے عرصے دھن مایاں
 وانگ گلاں رُخ نازک جیہے جھڑ وچ خاک سمائے
 قاتل چشم کرشمیاں والی رہی نہ نام نشانوں
 لعل دمکدے روشن چہرے مرگ پئی سب لٹے
 نیکے نیکے کر پھیر خزاں نے توڑ زمین رلائے
 جانھ ہزاراں ایتھوں آلا لاواہاں سارے
 آخر خواب خیال چھوڑیسی وڑسی جداں مکانے
 ایہ عناسل دل سُننے اندر دوڑ مُراداں لیتھے
 پاویلا مت اوگت جاویں کم کڈھے ہوشیاری
 ایویں نال تیرے تک اے دل نسبت دُنیا والی

سُفنے دا بگھیاڑ نہ چھوڑے جاں لگ جاگیں ناہیں
توں وچ خواب اُن وگیاں تیغیاں کیوں گھائل کر سُنیا
غانل پاس پڑھیں سَوَد فتر نفع نہیوں کائی
جے دل فضل وگن دن راتیں سوٹو شیاں بند تئیں
باجسوں فضل ٹکانا ناہیں میں دل طلب ایہائی
پاک رسول محمد تائیں خبراں رُب پوچپایاں
ایہ لوکاں دی عبرت کارن لگیا راز دیکھیا یا
ہادی آپ دِل اندا اللہ خبرت دیوں آئی
یوسف تائیں کڈھندی تھیں اللہ محکم پوچپایا
دادے باپ جتھائیں اُسد کے لے چل اوت مکنے
یوسف دا تابوت کتھائیں اندرندی نہائی
اِس تھیں پچھ آجے اوہ زندہ دَسے پتہ مقاموں
تیرے باجہ نجبانے کوئی محکم الہی آیا
تیرے جیڈ مراتب پاواں جا جنت وچ و سناں
فضل کراں میں سارہ اوتے حکم جنابوں آیا
اس جاگا وچ چاچا میرا یوسف آپ نہائی
پانی پھاٹ ہو یا دو طرفے خشک تھلا دِسیا یا
وچ کنعان گیا لے مصروں پاس پدر دَفنایا
ایہا حال یوسف والا آیا وچ بیانے
نال طفیل نبی دے یار بُنور ملے اسلاموں

اے بزدل توں کس دُکھ کارن روویں کر کر آہیں
نیندوں جاگ تیرے دُکھ جاون سُنیا دُکھیں لٹیا
چھوڑ دلا دل جتول مائل ہر ہر طلب اوہائی
عالم پوری غلام رسول تیریاں عرض دعائیں
کراں نگاہ ڈھلے دل در دیں پلے عمل نکائی
ایہ یوسف تھیں غیبی خبراں وچ قرآنے آیاں
یوسف والا پاک خُدا نے قصہ آپ سنایا
مہر ازل جیں دِلین غضب دی اوہاں اثر نکائی
جان موسیٰ پیغمبر ہو کے شہر مصر وچ آیا
لے تابوت دَفن کر جا کے وچ زمین کنعانے
موسیٰ عرض کرے یا خالق مینوں دَس نشانی
محکم ہو یا یعقوب نبی دی پوتی سارہ ناموں
سارہ کولوں حضرت موسیٰ آن نشان پوچھایا
شرط میری فرماوے سارہ من لوویں میں دَساں
موسیٰ عرض کرے دربارے معلم بندہ خدایا
سُن خوشخبری گئی اٹھ سارہ دَسے پتہ نشانی
حضرت موسیٰ پانی اوتے عاص آن لگایا
لٹھ پیا تابوت میانوں موسیٰ کڈھ لسیا یا
پُشٹاں چار پیغمبر چارے دَفن ہوئے کنعانے
بِسْمِ اللہ تھیں شروع ہو یائی ختم خدایا ناموں

خاتمة الكتاب

جسدن میں آغاز قصے تے اسم اللہ دا پڑھیا
سارا ماہ محرم مینوں وچ تصنیف و ہایا
احسن القصص دھر نام قصے دائیں لکھیا تن واری
چھ ہزار چھیاہٹ چھ سو پیتاں گستی آیاں
اے ناظر کر غور و ڈیرا دیکھ سُن دیاں لہراں
ایہ گلزار بہار عنایت کھلی لطفِ الہا ہوں
پکڑتلم بھر عشقِ انبہ ورتاں وچ وگائی
اصل بیانون وچ سُن دے میں ناگل رلائی
یارب جو گچھ میرے کولوں خطا گیا ہو کائی
پڑھدے سُن دے عاصی تائیں کر یونیک دعائیں
یارب لکھنے پڑھنے والے رہن نہ فضلوں حنالی
فضل کریں تے بخشیں سانوں توں ہیں بخشہارا

باراں سوتے توے ہجری سال مبارک چڑھیا
آج اخیر محرم سندی حباں مقصد سر آیا
پورا سال ہو یا تصنیف نال ربیدی یاری
ناقص شعر کمال حقا بق ربیدیاں بے پروایاں
ایہ گلشنِ بستانِ ارم تھیں شوق و گن وچ نہراں
عشق موثر نظری آیا در د بھری اس آہوں
رخت جلے وچ سوز بر ہوندے دیکھ رہن سودائی
سورۃ یوسف دی تفسیروں سچی گل سنائی
اپنے فضل کرم تھیں بخشیں ناہو وے رسوائی
رحمت تھیں دیدارِ الہی بخشش مؤلف تائیں
بخشش رہتائیں عیسیٰ بندہ آیدرے سوالی
ماں بیوتے اُستازاں بھایاں بخشش امن چھٹکارا

سانوں فضل تیرے دی یارب آس دلا نوچ بھاری

دیہ کلمہ توحید نزع وچ سانوں حبان دیواری

لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ مُحَمَّدٌ رَّسُولُ اللَّهِ

صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ

تمام شد

بتاریخ ۶ صفر ۱۳۰۱ ہجری مطابق ۲۴ مگھر سمت ۱۹۴۰ موافق ۸ دسمبر ۱۸۸۳ء بروز شنبہ

سنگ طبع از انطباع نقش عشق آتش فشاند
نقدِ هستی سوخت مستان را و از آن چیزی نماند
ای ز سنگ طبع سر برزد کتابی کش ز نام
سال تصنیفش سه چند است و چو در طبعش نشاند
آتش زد سنگ طبع از انطباع نقد سوز
نقش بر سنگ آمد از هاتف که بهر سال خواند